Philip José FARMER

REBELUL DIN DAYWORLD

Editura LUCMAN

Philip José Farmer

Rebelul din Dayworld

Traducere de:
Radu Șerban

Editura LUCMAN

Editor: Lucian Borleanu
Tehnoredactarea: Ela Trandafir
Coperta: Grupul DUCOMY

Titlul original:
DAYWORLD REBEL

Editura LUCMAN – București
B. Al. I. Cuza, nr. 91, sector 1
Telefon/Fax: 01-223.77.55

ISBN 973-9439-75-6

Capitolul 1

El fusese șapte oameni.

Acum, era unul singur.

Femeia al cărei birou îl vizita o oră pe zi îi spusese asta. Înainte nu știuse nimic, deși ea pretindea contrariul. După spusele ei, era posibil ca el încă să o știe, și probabil așa și era. El nu avea nici o îndoială că femeia se înșela în această privință. Dar asta nu conta. Dacă vroia să trăiască, trebuia să o convingă că el nu știa nimic.

Iar asta era cu adevărat ciudat.

— Eu îți spun cum este. Apoi tu încerci să mă convingi că este așa.

Dacă nu reușea să convingă autoritățile, nu avea să fie ucis, deși ceea ce-l aștepta era aproape la fel de rău ca și moartea. Cu excepția cazului, foarte puțin probabil, în care cineva, în viitorul îndepărtat, avea să decidă să-l readucă la viață.

Femeia, psihologul, era nedumerită și intrigată. El bănuia că și superiorii ei erau la fel de nedumeriți. Cât timp îi menținea în acea stare, avea șanse să rămână în viață. Iar cât trăia, putea să spere la evadare. Chiar dacă știa, sau credea că știe, că din acel loc nu evadase nimeni.

Bărbatul care își spunea acum William St-George Duncan stătea pe un scaun în biroul psihologului, doctor Patricia Ching Arszenti. Abia își recăpătase conștiința, așa că era încă puțin confuz. Acesta era efectul ceței adevărului. Câteva secunde mai târziu, simțurile lui reveniră la locurile normale, ca piesele unui puzzle. Cifrele cronometrului de pe perete îi spuseseră că fusese sub ceață timp de treizeci de minute, ca de obicei. Îl dureau mușchii, spatele, mintea lui vibra ca o trambulină, imediat după săritura înotătorului.

Ce aflase ea nou în acest interval de timp?

Arszenti zâmbi și spuse:

— Cum te simți?

El își îndreptă spatele și își masă ceafa.

— Am visat. Eram un nor de particule micuțe de fier, care se învârteau luate de vânt, într-o cameră largă. Cineva a introdus în cameră un magnet uriaș. Eu, norul de particule, am zburat spre magnet. Am devenit o masă solidă de fier.

— Fier? Ești mai mult ca un chit. Sau ceva termoplastic. Iei o altă formă – sau mai bine zis forma altcuiva – ori de câte ori o dorești.

— Dar nu sunt conștient de asta, zise el.

— Ce formă avea masa solidă de fier?

— O sabie cu două tăișuri.

— Nu mă aflu aici ca să îți fac psihanaliza. Totuși, această imagine este foarte semnificativă.

— Ce înseamnă?

— S-ar putea ca pentru tine să nu însemne același lucru ca și pentru mine.

— Orice ți-am spus, trebuie să fie adevărat. Nimeni nu poate minți, când respiră în ceața adevărului.

— Întotdeauna am crezut asta, spuse ea, iar apoi continuă, după o scurtă pauză: – Până acum.

— Până acum? De ce? Ai putea să-mi spui de ce crezi că sunt diferit față de alții. Mai bine zis, ar trebui să-mi spui. Cred că nu o faci pentru că nu poți.

Se aplecă în față și se încruntă la ea.

— Nu-ți poți susține afirmația decât cu niște suspiciuni iraționale. Sau ai primit ordine de la superiorii tăi, care sunt înnebuniți de suspiciuni. Tu știi – și ei ar trebui să o știe, de asemenea – că nu sunt imun la ceața adevărului. Nu ai nici o dovadă că ar fi altfel. Și atunci, eu nu sunt acele persoane arestate ca spărgători de zi și pentru apartenența la o organizație subversivă. Nu sunt responsabil pentru crimele lor, pentru că eu nu sunt Ei. Sunt la fel de nevinovat ca un nou-născut.

— Orice copil este un potențial criminal, zise ea. Totuși...

Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Bărbatul se lăsă pe spate, relaxat, și zâmbi. Arszenti rămase nemișcată, atât cât era posibil, tresăririle și foielile ei fiind aproape nedetectabile. Nu se mai uita la el. Privea fix spre fereastră. Deși nu putea să vadă curtea mare și zidul înalt de dincolo de ea, vedea partea dreaptă a străzii și clădirea de după trotuarul larg. Era ora prânzului și intersecția dintre Frederick Douglass Boulevard și St. Nicholas Avenue era aglomerată. Pietonii se îngrămădeau pe trotuare, bicicliștii pe stradă. O șeptime din populația Manhattan-ului se bucura de soarele primăverii timpurii. Și ei ar fi trebuit să fie

afară. Din cele aproximativ nouăzeci de ob-zile ale acelui anotimp, ei aveau parte de aproximativ unsprezece.

Săritori peste timp, își spuse Duncan. Prin minte îi trecu fulgerător imaginea unei lăcuste stând pe o buruiană, care se îndoia sub greutatea ei. Și o dată cu acest gând veni durerea. Sau amintirea durerii? Nu știa de ce asocia imaginea unei lăcuste cu durerea. Nu-și amintea nimic care să facă această legătură.

Brusc, asemenea unei muște care se desprinde singură din pânza de păianjen – oare și o pânză a amintirilor? – Arszenti își mută privirea de la fereastră și se aplecă în față. Îl privi încordată, efectul fiind că blonda înaltă și frumoasă păru și mai atrăgătoare. Dinții ei mari și albi păreau gata să-l muște. Străluceau ca soarele pe gratiile unei celule.

William Duncan zâmbi. Era nevoie de mai mult de atât ca să-l sperie.

— Nu știu cum ai făcut-o, spuse ea. Ai reunit șapte personalități diferite. Nu, nu e bine zis. Ai dizolvat, ai reprimat sub nivelul detectabilității, șapte persoane. Și ai devenit o a opta. Ai chiar și unele amintiri ale acestei a opta persoane, cea actuală, deși acestea trebuie să fie false. Dar nu-ți poți schimba amprentele, mirosul, sângele, retina, curenții cerebrali, iar toate acestea dovedesc că încă ești Jefferson Cervantes Caird, polițistul de marți, și toți ceilalți, Tingle, Dunski, Repp, Ohm, Zurvan și Isharashvili. Ai schimbat persoana, dar corpul… nu ești Proteu.

— Înainte să-mi vorbești tu despre ei și să-mi arăți acele casete, nu auzisem niciodată de oamenii aceștia.

— Se pare că asta e adevărat, zise Arszenti. „Se pare” este expresia-cheie aici.

— Pentru Dumnezeu! Am fost de multe ori în ceața adevărului, mi-ai monitorizat compoziția sângelui și mi-ai făcut teste cerebrale – sau cel puțin așa mi-ai spus – și nu ai descoperit nici cel mai mic indiciu că aș minți.

— Dar nu există nici un William St-George Duncan în înregistrări. Deci nu există o astfel de persoană. Noi știm cine ești… adică, cine ai fost. Și…

Se lăsă pe spate, cu degetele pe marginea biroului. Privirea ei se îmblânzise, devenind nedumerită.

— Sunt autorizată să-ți spun că părerea oficială este că s-ar putea să fii unic. S-ar putea. Dar asta nu va zdruncina din temelii societatea noastră. Îi va conferi doar o oarecare flexibilitate ca să se adapteze.

— Birocrația, adică guvernul, nu are flexibilitate, zise Duncan. Nu a avut niciodată și nici nu va avea vreodată.

— Nu glumi. Vei fi subiectul unor experimente lungi și intense. Care vor determina dacă reziști cu adevărat la ceață. Și dacă da, de ce.

— Ei, măcar asta va amâna momentul în care voi fi stonat.

Ea se aplecă din nou în față. Stătea cu cotul pe birou și își sprijinea bărbia în palmă.

— Atitudinea ta mă deranjează. Ești atât de vesel și lipsit de teamă. Ca și cum te-ai aștepta să evadezi... curând.

— Sunt sigur că m-ai întrebat dacă vreau să evadez, răspunse Duncan, zâmbind în continuare.

— Da. Iar asta mă deranjează și mai mult. Ai afirmat că nu ai nici un plan, că știi că nimeni nu poate evada de aici. Iar asta... asta nu pot să o cred.

— Trebuie să o crezi.

— Întrevederea s-a încheiat, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Duncan se ridică și el, corpul lui înalt îndreptându-se ca un briceag cu arc.

— Mi-ai arătat o parte din casetele de la întrevederi. Nu știu ce este acest elixir despre care m-ai întrebat. Dar trebuie să fie ceva de o importanță colosală. Ce este?

Ea păli vag.

— Noi credem că știi foarte bine despre ce este vorba.

Arszenti strigă și ușa se deschise spre interior. În prag, privindu-i, stăteau doi bărbați înalți, în uniforme verzi. Duncan se îndreptă spre ei. În clipa în care trecea pe lângă ea, spuse încet, din colțul gurii.

— Orice ar fi, și tu ești în pericol, pentru că știi de existența lui. Ne vedem marțea viitoare... dacă vei mai fi aici.

Nu avea nici un rost să o sperie, pentru că ea își făcea doar datoria și nu fusese brutală cu el. Dar simțea o oarecare satisfacție, când o amenința. Acesta era singurul mod în care putea riposta. Deși nu era cine știe ce, era mai bine decât nimic.

În timp ce mergea pe coridor, însoțit de cei doi paznici, se întrebă de unde venea acel optimism al lui. În mod logic, nu ar fi trebuit să existe. Nimeni, niciodată, nu evadase din acel loc. Și totuși el credea că putea să o facă.

Mergea pe hol, pe covorul gros verde deschis, văzând, dar fără să conștientizeze peisajele montane și marine ce apăreau pe ecranele TV de pe pereții de marți. Aproape de capătul coridorului tăcut și gol, se opri la comanda unuia dintre paznici. Rămase nemișcat, în timp ce celălalt paznic tasta codul pe panoul cu butoane de lângă ușă. Paznicul nu se osteni să-l împiedice să vadă secvența de numere pe care o introducea. Codul se schimba o dată pe zi, și câteodată și la mijlocul după-amiezii. Mai mult, pe peretele opus ușii se afla o cameră TV miniaturală, iar supraveghetorul aflat la etajul de dedesubt trebuia să introducă și el un cod, înainte ca ușa să se deschidă.

Paznicul se trase un pas în spate, ca să-i permită lui Duncan să intre. Deși cele două gărzi nu purtau arme, erau specialiști în arte marțiale. Chiar dacă un prizonier reușea să-i învingă pe ei doi, tot ar fi rămas închis înăuntru. La ambele capete ale holului erau uși încuiate, care se puteau deschide doar prin aceeași procedură care deschisese ușa lui Duncan, iar fiecare pas al său era supravegheat.

— Ne vedem mâine, spuse Duncan, prin asta înțelegând marțea următoare.

Ei nu-i răspunseră. Primiseră ordin să-i adreseze numai comenzi, iar dacă încerca să le transmită vreo informație, să-l facă să tacă. O lovitură în rinichi, un pumn în plexul solar, o lovitură cu muchia palmei la gât sau una cu piciorul în testicule erau suficiente. Faptul că un astfel de tratament era ilegal nu-i deranja.

Ușa alunecă afară din nișele din zid, în spatele lui. Se afla într-o cameră de zece metri lungime, șase lățime și trei înălțime. La intrarea lui se aprinse o lumină omnidirecțională. Pe podea se aflau covoare groase, iar pereții erau plini cu ecrane de supraveghere și benzi recreative. La capătul nordic era ușa spre toaleta-baie, singura cameră nesupravegheată. Sau cel puțin așa i se spusese. Lângă acea ușă era intrarea dormitorului. Acolo se afla un pat, suspendat prin lanțuri de tavan.

În lungul peretelui vestic, pornind de la zidul din nord, era un șir de șapte cilindri înalți cenușii. Fiecare avea o placă la bază și

o fereastră circulară la trei sferturi din înălțime. În spatele geamurilor a cinci dintre cilindri se vedeau fețe și umeri. Nemișcate ca niște pietre. Într-un anumit sens, chiar erau pietre. Mișcarea moleculară din corpurile lor fusese încetinită considerabil. Rezultatul: erau stonați, într-o stare de animație suspendată.

Cilindrul de marți era gol, pentru că acela era al lui Duncan. Cel de miercuri era și el liber. Ocupantul lui era plecat, fie pentru că fusese dus în vreun depozit și lăsat acolo, fie pentru că fusese eliberat. Omul fusese acolo, la venirea lui Duncan. În acea dimineață, când Duncan fusese destonat, omul dispăruse. Era posibil ca marțea următoare Duncan să vadă cilindrul ocupat de un alt pacient. Prin pacient se înțelegea prizonier. Cilindrul gol era unul dintre lucrurile pe care le sperase Duncan. Totuși nu putea fi folosit încă, ci abia la căderea nopții. Acum era abia unu, la amiază.

Duncan își trase un scaun lângă fereastra rotundă uriașă de la mijlocul zidului exterior. Se amuză pentru o vreme privind pietonii, cicliștii și autobuzele cu alimentare electrică. La ora două, pe cer apărură nori subțiri. Pe la trei, cerul era acoperit de nori întunecați, cenușii. Meteorologul anunțase ploaie pe la ora șapte în acea seară, și spusese că va dura mult, până după miezul nopții. Lui Duncan îi convenea asta.

Mai târziu, urmări două programe. Unul era despre copilăria lui Wang Shen, Invincibilul, Milostivul, cel mai mare om al istoriei, cuceritorul lumii și fondatorului civilizației moderne. O altă oră fu umplută cu Partea a Zecea a serialului intitulat Porcarul. Era de fapt Odiseea lui Homer, dramatizată din punctul de vedere al lui Eumaios, porcarul-șef al lui Ulise. Problema principală o constituia conflictul dintre loialitatea lui Eumaios pentru regele lui și resentimentul puternic al omului, datorat sărăciei și poziției lui în clasa inferioară. Deși era bine realizat, lui Duncan nu-i plăcu. El știa că porcarii de pe vremurile miceniene aveau un mare prestigiu și cine citea operele lui Homer își putea da seama că Eumaios nu era în nici un caz sărac sau lipsit de autoritate. Mai mult, în acea eră nimeni nu s-ar fi gândit să aibă resentimente față de locul pe care îl avea în societate, chiar dacă nu ar fi fost încântat de acesta. De asemenea, mulți dintre actori semănau prea puțin cu vechii greci. Un privitor care nu cunoștea povestea sau care nu

înțelegea bine englezește ar fi putut crede că era vorba de primul contact dintre europeni și chinezi.

Duncan nu avea idee de unde știa că piesa nu era corectă din punct de vedere istoric. Era doar o parte a memoriei lui, fără vreo legătură cu un profesor, o carte sau o casetă.

După două ore de privit la TV, Duncan își făcu exercițiile fizice. Deși mai devreme alergase și înotase o oră în sala de gimnastică a instituției, așa cum cerea legea pentru prizonieri, fusese singur, cu excepția celor doi paznici. Asta era categoric ilegal, dar autoritățile hotărâseră să nu-i dea ocazia să vorbească cu alți prizonieri. Motivul era evident. Și totuși singurul lucru pe care-l știa în legătură cu asta era ceea ce-i spusese psihologul.

După ce sări prin cameră în mai multe direcții, Duncan se așeză în poziția lotus, în centrul încăperii. Închise ochii și trecu într-o stare de meditație transcendentală, sau cel puțin așa ar fi putut crede supraveghetorul. De fapt, el revedea în gând planurile de evadare. După o oră în această poziție, se plimbă prin cameră timp de treizeci de minute, apoi urmări un documentar despre restaurarea curentă a bazinului Amazonului, de la deșert la junglă. Urmă apoi o jumătate de oră de descriere a ororilor rezultate din ultimele foraje făcute pentru a se ajunge în centrul Pământului. Fuseseră reușite patru astfel de găuri, iar căldura canalizată fusese convertită în energie termionică. Dar echipamentul de forare pentru proiectul Dallas fusese distrus într-o explozie de magmă, de stâncă topită, fierbinte. Muriseră două sute de muncitori, iar magma se împrăștiase pe o suprafață de peste optzeci de kilometri pătrați. Din fericire, relativ puțin numeroșii locuitori ai terenului fuseseră evacuați, în siguranță. Orașul Abilene, aflat în Ținutul Taylor, învecinat cu Dallas-ul, nu mai era în pericol.

La 5:30 urmări o oră de știri, cea mai mare parte a lor fiind dedicată întâlnirii Consiliului Guvernului Mondial al Tuturor Zilelor, din orașul elvețian Zürich, capitala guvernului mondial.

După aceea se duse la un panou din perete, aflat aproape de colțul sud-vestic, și scoase tava cu cina. Aceasta fusese introdusă de pe hol. Puse tava într-o cutie de destonare, porni curentul pentru o secundă, deschise ușa și scoase tava. O băgă în cuptorul cu microunde, apoi o scoase și o așeză pe o măsuță de lângă fereastră. Mâncă, uitându-se pe geam, la stradă. Ploaia

bătea în geam. Nu avea prea multe de văzut, cu excepția blocului în formă de vapor de peste drum. Majoritatea oamenilor mâncau, ca și el, iar ploaia i-ar fi descurajat oricum pe cumpărători.

Duncan dormise de la miezul nopții până aproape de șase dimineața. Mașina de somn îl asigurase că patru ore de somn erau suficiente pentru corpul și mintea lui, dar el potrivise alarma mai târziu, pentru că nu avea nici un motiv să se grăbească. Acum, deși nu se simțea obosit, se duse totuși în pat. Dacă lucrurile mergeau așa cum spera, urma să aibă nevoie de cât mai multă energie. Plasă banda pe care se afla electrodul pe frunte, în jurul capului, închise ochii și porni într-o mare de vise. Majoritatea, deși plăcute, erau despre oameni pe care nu-i cunoștea, dar pe care avea cumva senzația că-i cunoscuse, cu mult timp în urmă.

La unsprezece și jumătate țâșni din mijlocul unui vis erotic în singurătatea și uscăciunea realității. Coborî din pat încet, strânse păturile, cearceafurile și pernele, le puse într-un alt panou din perete și făcu un duș. Ieși din baie, simțindu-se ceva mai bine. O bandă de pe perete începuse deja să pâlpâie și să scoată un dangăt, anunțându-l să se pregătească pentru stonare. Același avertisment răsuna în întreg orașul-stat Manhattan, în întreaga zonă temporală.

Se duse la fereastră, îmbrăcat numai în șort, foarte conștient că era urmărit de ochi electronici. Ploaia se oprise poate în timp ce dormea, dar acum reîncepuse. Doi bărbați și o femeie, loviți de rafalele de ploaie și vânt, mergeau grăbiți și zgribuliți pe trotuar. Lămpile de stradă aveau o sclipire portocalie intensă.

Din când în când, câte un fulger traversa noaptea. Ar fi trebuit să fie însoțit de tunete, dar zidurile groase și ferestrele le blocau. Și în mintea lui erau tunete și fulgere, deși un doctor le-ar fi descris ca pe o furtună de impulsuri electrice, hormoni și adrenalină, în mijlocul mai multor milioane de alte interacțiuni, cu excepția creierului. Cu toate acestea, Duncan ar fi spus că el se considera nu un robot, ci o ființă umană. Totalul părților era mai mare decât întregul.

„Acum”, își spuse el, încordându-se. Avea senzația că o mână îi strângea puternic inima. Se îndreptă cu o față calmă (sau cel puțin așa spera) spre cilindrul pentru marți. Îi deschise ușa spre exterior, știind că pe panoul din fața supraveghetorului, aflat la

primul etaj al clădirii, avea să se aprindă o lumină roșie. Aceasta îl anunța pe supraveghetor că prizonierul se pregătea să intre în cilindru. Totuși, supraveghetorul răspundea de douăsprezece camere. Dar era posibil ca nu toate să fie ocupate. Duncan spera că erau. Cu cât avea mai multe de observat supraveghetorul, cu atât creșteau șansele lui să-l păcălească.

Închise ușa cilindrului pentru marți. Acum, pe panou pâlpâia o lumină portocalie. Supraveghetorul nu avea altceva de făcut decât să se uite la ecranele care arătau interiorul camerelor lui Duncan. Dacă acesta s-ar fi aflat în afara cilindrului, supraveghetorul ar fi trimis paznicii, ca să se asigure că Duncan era introdus în cilindrul lui.

Următoarele câteva secunde erau decisive pentru reușita planului lui Duncan. Se îndreptă spre cilindrul pentru miercuri, prinse mânerul, îl deschise repede și intră înăuntru. Apoi închise ușa și se ghemui.

În clipa aceea, în camera supraveghetorului se puteau întâmpla mai multe lucruri. Omul din fața tabloului putea să fie plictisit sau să nu fie prea atent. Poate că ochii lui erau îndreptați în altă parte decât ar fi trebuit să fie. Poate că își întorsese capul, în acele secunde în care Duncan se mutase de la cilindrul pentru marți la cel pentru miercuri. Poate că vorbea cu alți supraveghetori. Duncan avea o amintire vagă că fusese în acea cameră de mai multe ori, deși nu-și amintea cine era pe vremea aceea sau când se întâmplase asta. Probabil că atunci când fusese Caird, polițistul, organicul. Psihologul menționase acel nume.

Orice s-ar fi întâmplat acolo, Duncan știa că avea să afle repede răspunsul. Dacă supraveghetorul își îndeplinea îndatoririle – el spera că nu! – atunci ar fi privit cu atenție cele douăsprezece ecrane din fața lui. Ar fi observat că Duncan încerca să-l înșele. În două minute, gărzile aveau să deschidă ușa cilindrului de miercuri și, indiferent că-i plăcea sau nu, el avea să fie aruncat în cel pentru marți.

Pentru cilindrul în care se afla Duncan nu clipea nici o lumină pe ecran. Acel cilindru era treaba celor de miercuri. Când personalul acelei zile prelua schimbul, urma să fie apăsat un buton care comuta monitorizarea pentru circuitele zilei respective. Astfel, supraveghetorul care se afla acum jos nu

putea fi anunțat dacă cineva intrase într-un stoner care nu-i aparținea.

„Ce e greșit pentru ei, e bun pentru mine”, își spuse Duncan.

Trecură peste două minute. Acum, energia de stonare fusese aplicată deja cilindrului pentru marți. Dacă ar fi fost înăuntru, ar fi fost inconștient deja, fiecare moleculă a corpului lui fiind încetinită, așa încât corpul lui devenea cea mai dură substanță din univers. În acea stare, putea fi aruncat în soare și cufundat în centrul lui, și nu s-ar fi topit deloc.

„OK”, își spuse el. „Acum supraveghetorul a văzut lumina verde care anunță că sunt stonat. Va verifica cele douăsprezece ecrane, ca să se asigure că nici unul dintre cei pe care îi are în grijă nu se ascunde în dormitor. Va apăsa un buton ce va activa un detector de greutate, ca să se asigure că nu sunt în baie.” Spera că nu se va uita de aproape la geamurile cilindrilor, ca să verifice fețele din spatele celor pentru marți. Era posibil să o facă. Dar Duncan se baza pe plictiseala și neglijența datorate rutinei.

Începu să numere minutele. După ce trecură cinci, știu că înșelătoria lui avusese succes. Următoarele cincisprezece minute putea să facă ce vroia. Orașul era stonat, ca și mort. Supraveghetorul și paznicii lui intraseră în cilindrii lor, și aveau să treacă douăsprezece minute înainte ca cei de miercuri să iasă din stonerele lor și să-și preia îndatoririle.

Avea ceva timp și după aceea. Luminile pentru cilindrul lui nu erau aprinse. Supraveghetorul de miercuri nu avea nici un motiv să-i verifice camera.

Cu toate acestea, Duncan vroia să iasă de acolo înainte să se trezească cetățenii acelei zile. Trebuia să fie plecat de mult, relativ vorbind, înainte să apară oameni pe străzi.

Se ridică și deschise ușa. Ieși afară. Se simțea ciudat, știind că nu era privit de nimeni. Scăpase de ochii omniprezenți, dar, în același timp, nimănui nu-i păsa de el. Era cu adevărat singur.

— Cred că ești nebun, murmură pentru sine. Iată, ai obținut ceea ce ai vrut, și totuși ești gata să intri în panică.

Condiționarea, își spuse. Fusese condiționat să se simtă în siguranță atâta timp cât guvernul îl privea și se asigura că nu făcea rău nimănui, nici măcar sieși.

Nu avea timp să cântărească implicațiile iraționalului. Începu munca grea și aspră care avea să-l scoată din acea cameră – asta dacă reușea.

Cilindrii erau subțiri ca hârtia, pentru că erau făcuți din hârtie. Și ei fuseseră supuși energiei de stonare, iar moleculele lor fuseseră de asemenea încetinite. În consecință, erau grei. Deconectă cablul ce ieșea din perete în spatele cilindrului pentru miercuri, și începu să tragă de el spre marea fereastră rotundă. Trebui să se întindă, să prindă marginea de sus a stonerului și să o tragă spre el. Nu prea mult, pentru că atunci s-ar fi răsturnat și el ar fi trebuit să sară la o parte din calea lui, înainte să fie zdrobit dedesubt. Dacă îl răsturna pe o parte, nu mai putea să-l ridice iar drept.

Rostogoli cilindrul înclinat câțiva centimetri spre dreapta, pe marginea postamentului rotund. Apoi îl roti câțiva centimetri spre stânga. Fiecare manevră apropia cilindrul cam cu trei centimetri de obiectivul lui. Rotește într-o parte. Rotește în cealaltă. Între timp, pe cronometrul din perete apăreau numere tot mai mari. Timpul, își spuse el, în timp ce gemea și icnea, scăldat de sudoare. Timpul era cel mai mare dintre cele inevitabile. Poate că Timpul, timpul cu majusculă, era adevăratul Dumnezeu. Caz în care ar fi trebuit divinizat, chiar dacă el nu ar fi știut asta, sau nu i-ar fi păsat dacă ar fi știut-o.

În cele din urmă, gâfâind și cu ochii congestionați de efort, așeză din nou cilindrul pe baza lui. Se îndepărtă de el, mergând în capătul îndepărtat al camerei. Acum văzu unde lovea vârful cilindrului, dacă-l apleca spre est. Înjură. Curba descrisă de vârful cilindrului nu lovea centrul ferestrei. Înciudat că înjurase și astfel își pierduse din respirația de care avea nevoie, alergă la cilindru, trecu în spatele lui și împinse până îl înclină puțin spre perete, apoi se mișcă în jurul lui, băgă umărul dedesubt, îl prinse cu amândouă mâinile și îl roti puțin. Mușchii lui îl implorau parcă să o lase mai încet. Gâfâia și icnea, dar reuși să miște cilindrul alți câțiva centimetri în față.

Alergă iar la peretele sudic, ca să aibă perspectiva necesară. Zâmbi obosit.

Mai erau zece minute până când orașul se trezea la viață.

De fapt, Manhattanul nu era în întregime adormit. Câțiva funcționari publici, angajați ai poliției, pompieri, șoferi de ambulanțe și alții, erau autorizați să fie destonați mai devreme

decât restul orașului. Aceștia, totuși, erau puțini și nu prea aproape, și nu aveau de unde să știe că un spărgător de zi proscris era în libertate.

În libertate!

Zâmbetul lui arăta faptul că știa că încă nu era liber. Și chiar dacă reușea să iasă din locul acela, era posibil să nu rămână prea mult afară.

Avea nevoie de odihnă, dar nu avea timp pentru asta. Merse la peretele vestic și se lipi cu spatele de el, în zona în fața căreia fusese cilindrul de miercuri. Apoi se ghemui ca un alergător, cu călcâiul drept lipit de baza zidului.

Pistolul care dădea startul bubui în mintea lui și țâșni în picioare, alergând. Câțiva pași mari și sări în sus, aplecându-și partea de sus a corpului pe spate. Amândouă picioarele loviră cilindrul aproape de vârf. În aceeași clipă strigă, ca și cum exprimarea dorinței i-ar fi ajutat cumva propria greutate să dărâme cilindrul.

Căzu pe spate, se roti și ateriză în patru labe.

Se răsuci și mârâi. Cilindrul se înclinase poate în urma impactului, dar nu îndeajuns. Acum stătea din nou drept, ca și cum nu ar fi fost deranjat câtuși de puțin.

Se ridică încet. Partea inferioară a spatelui îi dădea senzația că se apropia o criză. Dacă se întâmpla asta, se terminase. Putea să uite de plan. Să spună adio tuturor speranțelor.

Se duse repede la baie și puse apă rece într-un pahar. O bău și apoi se întoarse la fel de repede la cilindrul de miercuri. Roti cilindrul departe de perete și în unghi față de cel de lângă fereastră, cu un efort uriaș, care îi luă câteva minute. După ce îl alinie cu acel stoner, se odihni un minut. Mai erau patru minute până când insula se trezea la viață.

Avu nevoie de alte cinci minute ca să ducă cilindrul de Joi în locul în care fusese cel de Miercuri. Acum avea trei cilindri aliniați. Unul lângă perete, unul la mijlocul camerei și unul la câțiva pași de fereastră.

„Muncile lui Hercule au fost o nimica toată față de ale mele”, își spuse. „Iar uriașul din antichitate avea mult mai mulți mușchi și mai mult timp ca să-și facă treaba.”

Durerea din spate îi spuse că era posibil să nu mai aibă timp deloc. Acum trecuse deja un minut peste ora de destonare pentru miercuri. Întârziase. Totuși, nu era momentul să-și

suprasolicite corpul. Îi plăcea sau nu, eșua sau reușea, trebuia să repare stricăciunile. Se lăsă încet în mâini și genunchi, în timp ce mușchii spatelui îi tremurau și ardeau. Se așeză pe spate, privind spre tavan, după care întinse picioarele și închise ochii. Trecu imediat în starea mentală pe care o numea CĂUTARE. Se antrenase atât de mult în acea procedură, uneori cinci-zece minute, alteori câte două ore, în orice clipă liberă avea (sau cel puțin asta își amintea), încât acum era îndeajuns să se gândească la literele codului. Acestea pluteau în mintea lui ca niște comete ciudate pe un cer întunecat. Când apăru ultima dintre cele nouă cifre, se simți alunecând în jos, tot mai jos, țâșnind într-o parte și în alta, luând curbe periculoase în propriul lui corp. Era ca și cum ar fi condus printr-un tunel întortocheat și nămolos, un tobogan de urgență.

Apoi începu să zboare printr-un întuneric și mai adânc, dar undeva sub el erau niște blocuri enorme, care străluceau mat. Mușchii spatelui.

Nu avu timp decât să-i salute pe latissimus dorsi, pe lumbar fascia, pe serratus inferior posterior, pe rhomboideus major, pe infraspinatus, și pe toți aliații și prietenii lor apropiați.

Durerea îl lovi, fierbinte și sălbatică, peste partea inferioară a spatelui. Dură o jumătate de secundă și dispăru. Se ridică, transpirând și mai tare. Mușchii lui erau într-o condiție superbă, cel puțin pentru moment, ca niște corzi de vioară pregătite să cânte muzica lui Beethoven sau a compozitorului lui preferat, Tudi Swanson Kai.

În cameră era liniște. În alte camere din clădire și în mii de alte camere din oraș, era zgomot. Oamenii, abia destonați, se pregăteau pentru ziua de miercuri, șeptimea lor din acea săptămână. Mulți dintre ei aveau să se ducă imediat în pat ca să doarmă, sub influența mașinii de somn, înainte să se ridice și să se pregătească pentru momentul când începea schimbul lor la serviciu. În clădirea lui, primul schimb se așeza la masă. Unii dintre ei luau micul dejun în fața monitoarelor, mâncând și în același timp urmărind prizonierii. Camera lui nu avea să fie monitorizată. Era posibil totuși să fie adus un prizonier, care să primească acea cameră. Dar asta era puțin probabil să se întâmple imediat.

Afară era încă întuneric. Ploaia lovea fereastra. Asta însemna că pe străzi nu era încă multă lume.

Merse în spatele cilindrului de vineri, puse un picior pe el, cu spatele lipit de perete, și începu să urce. Când ajunse la vârful cilindrului, era într-o poziție de fetus, cu genunchii la piept și tălpile lipite de substanța cenușie rece a cilindrului. Începu să-și întindă picioarele. Fața i se strâmbă din cauza efortului. Cilindrul începu să se aplece încet, foarte încet.

Brusc, simți cum cădea. Spatele îi alunecă pe perete, se răsuci și ateriză pe coaste. Simți o durere fulgerătoare, totuși nu atât de puternică încât să nu se poată ridica imediat în picioare. Cilindrul de vineri se lipise deja de partea din spate a celui de joi. Avansând într-un arc scurt, dar cu o greutate mare, lovi cilindrul de joi în sfertul superior al înălțimii acestuia. Iar această mișcare, așa cum sperase el, înclină cilindrul de Joi și îl făcu să izbească cu partea de sus în sfertul superior al spatelui cilindrului de miercuri. Stonerul de miercuri se înclină, și continuă să se încline, până când marginea lui superioară izbi în centrul ferestrei.

Geamul de plastic țâșni afară din zona de reținere săpată în perete, ca o retină detașată într-un accident aviatic. Când plasticul se frecă de zid, se produse un zgomot puternic. Prăbușirea celor trei cilindri fusese la fel de zgomotoasă ca prăbușirea templului dărâmat de Samson. Podeaua se zgudui de trei ori și vibră ca pământul într-un cutremur. Ploaia pătrunse prin deschiderea din zid. Acum putea să audă tunetul.

Își dorea cu disperare să fi putut face toate acestea înaintea momentului destonării. Poate că oamenii din clădire nu auziseră căderea cilindrilor, dar acea parte a blocului fusese zguduită destul de tare. Avea să dureze ceva până să repereze originea vibrațiilor. Acele momente puteau fi tot timpul de care avea nevoie. Chiar și așa, ar fi fost mult mai bine dacă deschiderea din zid ar fi fost descoperită doar mult mai târziu în acea zi.

Ridică salteaua pe care o luase de pe pat și o împinse prin gaura rotundă. Ploaia îi răcorea fața. Se aplecă afară, prin spărtură, și văzu la lumina lămpilor de stradă și din curți că salteaua aterizase puțin înclinată pe tufele de la baza clădirii. Tufele aveau să se îndoaie sub saltea și să-i amortizeze căzătura. Se urcă în O-ul mare al spărturii, se prinse de marginile ei și se aplecă afară. Avea senzația că se afla în ușa unei nave spațiale, gata să se aventureze pe o planetă puțin

cunoscută, dar fără îndoială periculoasă. Estimă distanța până la saltea și sări.

Capitolul 2

Ateriză pe spate, iar salteaua și tufele ca niște arcuri absorbiră destul de bine energia impactului. Se târî jos de pe tufe și se ridică, nevătămat, după care așteptă câteva secunde. Ploaia îl udă până la piele, iar felinarele luminau atât de puternic curtea, încât oricine ar fi trecut pe alee ar fi putut să-l vadă. Dar acolo nu era nimeni.

Era primul om care ieșise din acea clădire. Acum urma să afle dacă avea să fie primul care reușea să evadeze complet de acolo.

Împinse salteaua după tufele rupte și aruncă geamul de plastic în spatele lor. Văzu o mașină oprind la curbă și se aruncă și el în tufe. Coborâră un bărbat și o femeie, cu capetele aplecate sub umbrele, și alergară pe alee spre ușa principală. Mașina plecă. Duncan traversă încet curtea spre colțul nord-estic, coti pe West 122 și porni spre Râul Hudson. Mergea ca și cum ar fi avut treabă. Totuși, orice mașină de patrulare a organicilor ar fi oprit lângă el. Cu capul gol, fără pardesiu, părea suspect.

Ajunse la Riverside Drive West fără nici un incident, deși câțiva trecători și cicliști întorseseră capul după el. O luă spre sud, ca să ocolească Grant’s Park, o grămadă lungă și îngustă de pietre și pământ, acoperită de copaci. Mormântul lui Grant fusese distrus în primul cutremur mare de pământ, cu un ob-mileniu în urmă, și nu mai fusese reconstruit. Traversă pe sub pilonii înalți ai lui Riverside Drive West și intră în Riverside Park. Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă la malul Râului Hudson. Mai întâi trebui să urce un șir lung de trepte de piatră, ca să ajungă în vârful digului care împiedica râul să se reverse peste Manhattan. Nivelul apei era acum cu cincisprezece metri mai sus de cel mai jos punct al Manhattan-ului, iar calotele de gheață polare continuau să se topească.

Partea de sus a digului avea treizeci de metri lățime, în zona cea mai îngustă. Îl traversă și coborî un șir lung de trepte, spre zona docului. Cele mai mari clădiri erau zonele de depozitare și birouri ale companiilor de vase comerciale. Între ele erau niște

case plutitoare mici, pentru cetățeni particulari, în general oameni din elita guvernamentală. Intră în cea mai apropiată, găsi o barcă cu vâsle, deschise una dintre uși și o aruncă pe râu. Ploaia era mai deasă ca înainte, iar curentul îl împinse departe, spre țărmul opus. Când ajunse acolo, era obosit și îi era frig.

Pluti pe lângă malul înalt timp de o oră. În acest timp ploaia încetă și norii începură să dispară, ca la un ordin al Mamei Natură. Duceți-vă. V-ați distrat destul.

Acum ieșiseră și alte ambarcațiuni, alimentate electric, cu propulsie magnetohidrodinamică, care trăgeau sau împingeau șiruri lungi de șlepuri, precum și câteva vase de pescuit matinale. Acestea nu aveau cum să-l observe, dar el putea să le vadă luminile.

Când ajunse la un loc destul de plat, trase barca la mal, coborî și o împinse cu o vâslă, după care aruncă vâsla în apă și intră în fugă în rezervația forestieră a statului New Jersey. Treimea superioară a acesteia fusese izolată ca parc național, și erau poate cel mult o sută de mii de oameni în toată zona. Șapte sute de mii, dacă lua în calcul populația tuturor celor șapte zile. Aceștia erau în principal paznici forestieri, zoologi, botaniști, ingineri geneticieni, organici, oameni de la vânzări și servicii și familiile lor. Existau și fermieri, din loc în loc, dar aceștia locuiau mai aproape de orașe.

Acum, când norii dispăruseră și tunetele și fulgerele încetaseră, sateliții de supraveghere aveau o imagine clară. Pe el totuși nu puteau să-l vadă, atâta vreme cât stătea sub copaci. Din pomi picura apă rece, iar tufele și terenul denivelat îl împiedicau să înainteze prea repede. După ce bâjbâi o vreme în întuneric, zgâriindu-și fața și mâinile în spini și crăci, găsi o proeminență stâncoasă. Se târî cât reuși de mult sub ea și se culcă. Se trezi de mai multe ori, tremurând. Răsăritul îl găsi nedormit și flămând.

Părăsi adăpostul și porni spre sud, mai bine zis în direcția în care presupunea că era sudul. Se gândi pentru prima dată la posibilitatea de a muri de foame. El era un orășean și nu știa nimic despre tehnicile de supraviețuire în sălbăticie.

Când începu să vadă soarele dimineții prin deschiderile dintre pomi, se încălzi. Asta îl ajută să se simtă puțin mai bine, dar foamea și oboseala erau destul de puternice. Se hotărî să

meargă spre est, spre coastă. Astfel creștea posibilitatea să fie văzut de organici. Pe de altă parte, era posibil să găsească un sat sau o fermă, și să reușească să fure niște mâncare.

Zece minute mai târziu, se lipi de un perete. Ceva verde se mișcase prin spațiul dintre doi copaci. Ceva verde, pe fondul cerului albastru și al verdelui mai închis al frunzelor. Deși nu îl zărise decât cu colțul ochiului, își spuse că era posibil să fie un avion al organicilor. Nu scotea nici un sunet, iar ocupanții lui ascultau detectoarele de sunet foarte sensibile și se uitau la ecranele detectoarelor lor în infraroșu. Foloseau probabil și o mașină-ogar, un dispozitiv care putea detecta una din milioanele de molecule ce se desprindeau de pe corpul uman.

Avionul se mișca spre est. Probabil că făcea cercuri largi și era în comunicație cu alte avioane organice din apropiere. Această vânătoare de oameni avea să fie mai mare și mai hotărâtă decât altele. Nu știa de ce era el atât de important, dar ședințele cu psihologul îl convinseseră că așa era considerat de guvern.

Se învârti în jurul trunchiului copacului, menținându-l mereu între el și urmăritori. Se mișca foarte încet. Detectorii de sunet direcționali ar fi trebuit să fie focalizați spre zona îngustă pe care o ocupa el. Și mai erau și numeroase țipete de păsări, care interferau cu recepția sunetelor.

Tresări, puțin speriat, când auzi în spate un trosnet. Oare organicii aterizaseră și acum veneau după el? Inima îi bătea cu putere. Se forță să se relaxeze puțin. Organicii nu ar fi făcut atât de mult zgomot. Ceva mare se mișca neglijent prin pădure. Câteva clipe mai târziu văzu ce era, dar doar în trecere. Era un urs negru uriaș, care mergea, se plimba, de fapt, fără să se teamă de nimic. Animalul apăru pe vârful unui deal, cam la treizeci de metri de locul unde se afla Duncan. Apoi dispăru, ascuns de vegetația deasă.

Spera că organicii îl identificaseră și plecau spre altă zonă. Oricum, el avea de gând să urmărească animalul. Poată că așa vânătorii aveau să creadă că era și el un alt urs.

Abia ieșise din spatele trunchiului, când văzu, tot cu coada ochiului, silueta verde în spărtura de deasupra capului. Se retrase rapid și se lipi de copac, privind cu grijă pe după el. Avionul se oprise și îi vedea forma alungită și pe cei doi oameni aflați în el. Semăna mult cu un caiac al eschimoșilor, cu

diferența că aici carlingile erau mai mari și mai deschise. Văzu emblema de pe fuzelaj și răsuflă ușurat. Era semnul maroniu al departamentului de protecție a pădurii, pălăria pădurarilor, Smokey Bear’s, folosită de toate zilele. Cei doi urmăreau probabil ursul cu ajutorul unui transmițător prins la gâtul acestuia. Nu văzuse zgarda, dar din câte știa, cel puțin jumătate din urșii din acea zonă fuseseră anesteziați și apoi li se pusese o zgardă și un transmițător.

Asta nu însemna că cei doi nu erau periculoși pentru el. Fără îndoială, organicii le transmiseseră prin radio și le spuseseră să fie atenți la o eventuală apariție a sa. Era chiar posibil ca și ei să se fi alăturat căutării.

Oftatul de ușurare fu urmat de un suspin de neliniște.

Apoi se simți mai bine. Avionul se îndepărta.

Nu plecă imediat din spatele copacului. Era posibil ca instrumentele lor să fi indicat o oarecare căldură a corpului, chiar dacă era în spatele unui copac. Poate că se prefăceau că plecau, iar de fapt sperau că puteau scoate din ascunzătoare pe cel sau ceea ce era în spatele copacului.

Numără șaizeci de secunde și porni spre deal. Avea de gând să-l urmărească totuși pe urs. Urșii erau întotdeauna flămânzi și știau unde să găsească mâncare. El era și mai înfometat decât ursul și nu-l deranja să se așeze la masă cu el. Atâta timp cât nu stătea prea aproape de animal.

Când ajunse în vârful dealului, găsi o baltă de apă de ploaie într-o depresiune a pământului. Bău cu sete, înainte să continue urmărirea. Asta nu era greu, nici chiar pentru un orășean. Din loc în loc, în nămol, erau urme de labe și tufe îndoite sau bucăți de blană prinse în spini. Duncan îl invidia pe urs. Acestuia nu-i păsa dacă era văzut sau nu de cineva. Nu-și făcea griji să nu fie prins. Își croia drum prin pădure ca și cum ar fi fost stăpânul ei. Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Ursul trecuse peste deal și coborâse pe o pantă destul de abruptă. Duncan se ținea de tufe ca să nu cadă sau se lipea de copaci. Aproape de bază era un pârâu larg, iar malul de pe partea cealaltă era abrupt, și apoi se continua cu o pajiște mare, care urca lin. Duncan se opri din coborâre la jumătatea dealului, când văzu avionul pădurarilor plutind la o înălțime de vreo cincisprezece metri, lateral față de urs. Unul dintre cei din avion fotografia ursul cu un aparat mic.

Duncan așteptă în spatele copacului, trăgându-și capul complet în spatele lui, când aparatul de fotografiat se roti spre deal. Ursul stătea aproape până la gât în apa de lângă mal și se uita cu atenție în ea. Brusc, ridică cu laba un pește și-l aruncă pe mal. Ursul ieși din apă, grohăind ca un porc, și începu să mănânce peștele lung de vreo treizeci de centimetri.

Nefiind pescar, Duncan nu știa ce specie de pește era, dar putea să bage mâna în foc că era comestibil. În clipa aceea l-ar fi mâncat și crud.

După ce își devoră prada, ursul se întoarse în apă. Trecură cinci minute, în care nici ursul, nici Duncan nu se clintiră. Din când în când, fotograful îndrepta aparatul spre pădure. Uneori se oprea, probabil ca să prindă în imagine vreo pasăre. Două căprioare coborâră lângă apă, la vreo cincizeci de metri spre sud. După ce priviră câteva clipe ursul, se adăpară grațios și apoi dispărură în pădure.

Duncan își spuse că niște vânat ar fi și mai bun. Totuși, nu avea cuțit. Oricum, se îndoia că ar fi reușit să se apropie suficient de mult de o căprioară ca să o poată doborî cu o bâtă.

Un alt pește zbură din apă și începu să se zbată pe mal. După ce îl mâncă, ursul intră iar în apă și înotă vreo trei metri. Ieși apoi încet din pârâu, cu blana neagră lipită de piele, se scutură, picăturile împrăștiindu-se ca niște perle în lumina soarelui și apoi coti la stânga, intrând în tufe. Avionul pădurarilor coti și zbură spre nord.

Duncan știa că un satelit de supraveghere avea camera de filmat îndreptată către acea zonă. Oricine apărea în spațiu deschis putea fi fotografiat, iar apoi imaginile erau transmise la cartierul general al organicilor, în Manhattan și în capitala statului New Jersey.

Vroia să traverseze pârâul. Însă nu avea intenția să o facă, decât dacă găsea un loc de unde să poată trece sub adăpostul crengilor. Se întoarse sub copacii mari, înaintând încet printre tufe și rugi. Merse în lungul pârâului, urcând și coborând pe o distanță de aproape opt kilometri. Auzea multe păsări, văzu câteva, o vulpe roșcată, ceva cenușiu care dispăru repede și un iepure mare, care îl privi, cu nasul fremătând, până când ajunse la zece metri de el, după care sări în tufe.

Îi era sete, dar nu putea să bea. Nicăieri frunzișul de deasupra nu era suficient de des ca să ajungă la pârâu fără să

fie observat. Era posibil ca un satelit poziționat exact deasupra lui să nu-l fotografieze, dar rețeaua de deasupra atmosferei avea în mod sigur unele plasate astfel încât să poată face fotografii laterale. Nu conta dacă se târa și își ținea capul aplecat. Orice persoană neidentificată ar fi adus organicii, „copoii”, în zona localizată.

Stomacul îi chiorăia de foame și se simțea puțin amețit. Transpira, în ciuda răcorii relative a umbrei. Avea gura uscată și pietricica pe care o sugea nu-i mai stimulă saliva, după primele câteva minute.

Poate că într-o zi aveau să-l găsească, dar atunci avea să fie numai niște oase roase și împrăștiate de fiarele sălbatice.

Când văzu că soarele ajunsese la zenit, printr-o deschizătură mică în boltă, se așeză cu spatele lipit de un sicomor uriaș. Închise ochii să se gândească la situația lui, să vadă dacă exista vreun mod în care să ajungă la pârâu, vreo modalitate pe care o trecuse cu vederea. Când se trezi tresărind, soarele nu mai strălucea deasupra capului. Se ridică, cu corpul și picioarele înțepenite, și porni iar. După o vreme, văzu din nou soarele. Trecuseră cel puțin două ore de când se sprijinise de copac. Nu se simțea odihnit, iar corpul lui cerea cu insistență apă.

Exact când se gândea să se ducă să bea, indiferent de consecințe, auzi ceva ce-l făcu să se oprească la mijlocul unui pas. Era un huruit jos, nu, un mormăit adânc. Ca zgomotul scos de un dinam, de un generator rotativ de electricitate, în depărtare.

Oricare ar fi fost sursa acelui zgomot, trebuia să fie o mașinărie. Nici un animal nu putea scoate un astfel de sunet, din câte știa el. Totuși, în rezervație existau unele fiare sălbatice ciudate, produse ale inginerilor geneticieni. Oricum, nu avea de gând să ignore acel sunet. Curiozitatea era prea mare, chiar dacă zgomotul putea proveni de la ceva periculos pentru el.

Se strecură de la copac la copac, înaintând încet, așa încât să nu scoată nici un zgomot puternic. Huruitul sau mormăitul venea dinspre nord-est și trebui să se îndepărteze de pârâu. Acum devenise atât de puternic, încât era sigur că se afla aproape de sursa lui. Se uită pe lângă marginea unui copac uriaș și rămase surprins. Sunetul ca de dinam nu venea de la vreo mașinărie, ci de pe buzele care se mișcau rapid ale unui

bărbat. Acesta stătea cu picioarele încrucișate sub ramurile unui stejar imens.

Era dezbrăcat și destul de gras, cu o burtă mare. Pielea lui era puțin maronie, capul, mare și rotund. Deasupra pomeților largi se vedeau doi ochi ușor bridați. Părul omului era negru și îi cădea pe spate, peste umeri. Se uita fix, direct în față, și chiar dacă văzuse capul lui Duncan, nu dădu nici un semn.

Duncan se retrase în spatele copacului și ascultă. După câteva secunde, recunoscu conținutul mormăiturii.

— Nam-myoho-renge-kyo!

Repetat iar și iar, atât de rapid, încât numai cineva care o mai auzise înainte își putea da seama ce spunea. Omul rostea fraza pe care secta budistă a nichireniților o incanta ca să intre în comuniune cu Buddha. Fraza asigura o cauză karmică bună și te ferea de karma rea.

Sau cel puțin așa își amintea Duncan, deși nu știa de unde avea acea informație.

Totuși, deși omul își ținea mâinile lipite, palmă peste palmă, în fața pieptului, de mătăniile agățate la gât atârna un crucifix mare. Purta coliere de care era suspendat un sigiliu al lui Solomon, o semilună, un idol mic african, un trifoi cu patru foi, o figurină cu patru brațe și o față dură și un ochi simbolic, în vârful unei piramide. Evreu, musulman, voodoo, irlandez, hindus și francmason.

Mormăitul încetă. Trecură câteva secunde. Apoi, omul începu să cânte în latină, o limbă pe care Duncan o recunoscu, deși nu știa să o citească sau să o scrie. Se lăsă pe pământ în spatele copacului și ascultă. Se gândea la implicațiile prezenței acelui om și la îmbrăcămintea lui exotică, sau mai bine zis la lipsa acesteia, la comportamentul lui. Oricine ar fi fost, nu era polițist sau pădurar. Acele profesiuni erau interzise credincioșilor. Guvernul nu interzicea adorarea nici unei zeități, dar în mod sigur nici nu o încuraja, și era destul de dificil pentru cei care urmau vreo religie.

Omul putea fi un muncitor, poate la vreo fermă din apropiere sau la vreo stație biologică sau a pădurarilor. Poate că se strecurase departe de ceilalți ca să-și practice credința lui destul de eclectică.

După o vreme, rugăciunea latină fu urmată de o incantație iudeică. Și apoi, când Duncan era tot mai însetat, mai înfometat

și mai nerăbdător, și totodată enervat de niște muște mari care-l mușcau, auzi un alt fel de rugăciune. Semăna cumva cu cea iudeică, dar era mai guturală și mai aspră. Trebuia să fie arabă.

— La naiba cu asta! murmură Duncan.

Se ridică și ocoli trunchiul copacului. Sesiză o mică pauză în mormăit, atunci când bărbatul îl văzu, dar apoi rugăciunea continuă. Omul rămase cu privirea ațintită asupra lui Duncan.

Duncan se opri la câțiva pași în fața lui și îl privi. Omul își fixă privirea pe o zonă aflată la nivelul ombilicului lui Duncan. Acesta îl privi examinator, observând cutele de grăsime din jurul mijlocului, sudoarea care șiroia pe pielea maronie, pieptul fără păr, sânii destul de mari ca să fie ai unei femei, burta imensă cu o bijuterie sclipitoare înfiptă în buric, penisul enorm, picioarele murdare, ochii verzi, surprinzători la un om cu tenul atât de închis la culoare, cearcănele destul de umflate, nasul lung și subțire, puțin încovoiat la capăt, urechile păroase, roșeața de sub părul negru, când o rază de soare trecu brusc prin frunzișul de deasupra.

Dintr-o dată, omul își ridică mâna dreaptă de pe mătănii, ridicând crucifixul și gesticulă rapid spre baza copacului aflat la vreo zece metri depărtare.

Ciudățenii din sălbăticiile New Jersey-ului, își spuse Duncan. Se duse la copacul indicat, în timp ce omul trecea de la arabă la o altă limbă, pe care Duncan nu o cunoștea, dar care părea vest-africană. Caz în care trebuia să fie swahili, limba pe care o vorbeau acum toți africanii sub-ecuatoriali.

Capitolul 3

Lângă rădăcina parțial expusă a copacului era o zonă de pământ răscolit. Duncan dădu la o parte bolovanii cu degetele și găsi un sac de pânză. Ridică containerul greu, deschise clapeta de sus, băgă mâna înăuntru și simți un vas neted și rece. Era o canistră de metal, pe care nu ezită să o deschidă. În definitiv, prin acel gest omul îl invitase să fie oaspetele lui. Singura problemă era că atunci când scoase capacul, Duncan simți miros de whisky, nu apa pe care o sperase. Scotoci în sac, dar nu mai găsi un alt bidon, așa că bău. Avea nevoie de ceva lichid.

Dumnezeule mare!

Alcoolul îi arse gâtul și îi aduse lacrimi pe care credea că trupul lui deshidratat nu le mai putea produce. Dar îi dădu și o senzație de nepăsare și un optimism de om amețit. Și o sete de apă de două ori mai mare ca înainte.

Într-un sac mai mic găsi brânză, ceapă și pâine. Mâncă jumătate din toate, cu excepția cepei, sperând că prin asta nu abuza de ospitalitatea omului. Mâncarea mai micșoră efectul alcoolului și umplu golul pe care-l simțea în stomac. Dar nevoia de apă deveni și mai puternică.

Se întoarse și omul, tot fără să se uite la el, își luă mâinile de pe mătănii și degetul lui arătă spre un loc din spatele copacului. Duncan, năucit și totuși mirat că era atât de ascultător, se duse după copac. După ce bâjbâi prin niște tufe înalte până la talie și se alese cu mai multe zgârieturi de la spini, ajunse aproape de marginea pârâului. Aceea era șansa pe care ar fi ratat-o, dacă ar fi continuat în direcția pe care o alesese inițial. Un copac înalt care creștea aproape de mal fusese dezrădăcinat și se întindea peste râu. Era un pod deasupra căruia se arcuiau alte crengi, ce formau o boltă. Acela era locul pe care-l căutase toată ziua. Zâmbi, își aruncă brațele în aer și exclamă răgușit:

— Ah! Mulțumesc, Doamne!

După care se lăsă în patru labe. Se târî spre malul alunecos, în partea nordică a copacului cu multe rădăcini și intră în apă. Bău cu poftă la început, apoi se forță singur să se oprească. După alte câteva sorbituri și după ce se scufundă până la brâu în apa rece, se târî înapoi în pădure.

Când ajunse să-l vadă din nou pe acel om – incantația era acum în altă limbă – se opri. Simți un fior care nu se datora

recentei scufundări în apa rece. Simți un ghem formându-se la baza stomacului. Pe capul omului stătea o pasăre-cardinal mascul, un bulgăre sângeriu înaripat. Aceasta aruncă priviri în jur, după care zbură. Imediat după aceea, apăru un căprior, se opri, îl văzu pe Duncan, dar nu fugi. Se apropie încet de om, își împinse botul negru și umed în urechea bărbatului, îi linse fața o dată și apoi fugi.

„Ce avem aici?” se întrebă Duncan. „Un sfânt Francis de Assisi modern?”

Omul care cântase într-o limbă aspră tăcu brusc. Își lăsă crucifixul să cadă, iar acesta se balansă în față și în spate, alunecând pe sudoarea de pe pieptul omului, și apoi se opri. Bărbatul își făcu o cruce și se ridică în picioare. Se înălță, mai bine zis, corpul lui părând să se ridice și să se tot ridice, ca o creatură din filmele de groază. Când se îndreptă, avea doi metri patruzeci înălțime, făcându-l pe Duncan să se simtă ca un pigmeu, la cei doi metri ai lui. Duncan îi aprecie greutatea la peste 225 de kilograme. Un monstru. Un urs de om. Uriașa bestie a pădurilor.

— Auzi muzica arborilor? zise bărbatul, cu cea mai profundă voce pe care o auzise Duncan vreodată.

— Nu, tu o auzi? spuse Duncan.

Categoric, omul acela era deosebit, dar Duncan era frânt de oboseală, iar setea și foamea lui tot nu erau potolite. În același timp, se temea de acel om. Sau cel puțin așa își spunea el.

— Desigur, zise celălalt, cu un glas bubuitor. La această oră a zilei și datorită condițiilor meteorologice actuale, este în Re major alegretto!

Duncan zâmbi și spuse:

— Întotdeauna spui tâmpenii așa de mari?

— Hau! Hau! Hau! Huu! Huu! Huu!

Râsul semăna cu urletul unui urs furios, dar efectul lui era înmuiat de zâmbetul larg. Bărbatul întinse o mână și o prinse pe a lui Duncan. Strânsoarea era puternică, dar nu foarte. Nu era nici o încercare de dominație.

— Dă mâna, prietene. Presupun că ești un fugar din fața a ceea ce guvernul numește justiție, nu?

— Da, zise Duncan. Și tu?

Avea o senzație de ireal. Se afla pe o scenă cu niște decoruri foarte ciudate și personaje exotice. Juca rolul fără un scenariu, improvizând.

Ceea ce-l surprindea cel mai mult era faptul că acel om părea să accepte fără probleme faptul că străinul era un fugar. Oare nu se întreba dacă nu cumva era un organic ce doar pretindea că era un fugar?

Era posibil și ca acel bărbat să fie un organic care pretindea că este un nelegiuit, ca să îi poată prinde pe adevărații nelegiuiți, își spuse Duncan.

— Sunt William St-George Duncan. Sunt foarte dorit de guvern. Reprezint un pericol pentru tine, pentru că mă caută.

Omul se îndreptă spre sacul de lângă copac. Întoarse capul și zise:

— Eu sunt Părintele Cobham Wang Cabtab. Padre Cob, pe scurt, deși nu am nimic scurt în mine.

Întorcându-se cu sacul într-o mână și cu un sandviș uriaș în cealaltă, Padre Cob spuse, cu gura plină:

— Care e ziua ta?

— Marți.

— Și ai evadat...

— ... De la Institutul Takahashi, din Manhattan.

Sprâncenele negre și stufoase ale uriașului se ridicară.

— O premieră vestită. Mă interesează cum ai făcut-o, dar o să-mi povestești mai târziu. Vino cu mine, cetățene Duncan. Sau să-ți spun William?

— Bill e în regulă.

— Prea comun. Ce zici de Dunc?

— Bine.

Padre Cob porni repede spre nord și Duncan îl urmă. Când omul se opri ca să bea din bidon, Duncan îl ajunse din urmă.

— Unde mergem?

— O să vezi când ajungem acolo. Stai lângă mine. Nu-mi place să vorbesc cu gâtul răsucit, ca o bufniță.

„Nu are de unde să știe dacă nu am un transmițător implantat sub piele”, își spuse Duncan. „Dar nici eu nu am de unde să știu că el nu are.”

În timp ce înaintau pe o cărare șerpuită, Duncan îl întrebă:

— Care este ziua ta?

— Inițial, joi. Acum, dintr-o joi în alta. Așa cum au vrut-o Dumnezeu și Natura.

— Ființele umane fac parte din natură. Tot ce fac ele este natural. Este imposibil ca ceva din natură să facă ceva nenatural.

— Frumos spus, mormăi Padre Cob. Nu te contrazic. Atunci, aș spune că păstrarea zilei este ceva rău pentru oameni. Cum ți se pare asta?

— Exact după gândul meu, spuse Duncan.

Padre Cob chicoti, sau scoase un sunet care ar fi putut fi un chicotit. Se opri și ridică o mână. Duncan se opri și el. După atitudinea preotului, Duncan înțelese că trebuia să păstreze tăcerea. Auzea numai strigătele diverselor păsări, cele mai puternice fiind ale ciorilor sau corbilor. Poate că erau deranjate de același lucru care atrăsese atenția lui Padre Cob.

Deodată, ceva roșcat închis apăru pentru o clipă între doi copaci, la distanță. Duncan se încordă și auzi un trosnet. Se auzea ca și cum un corp mare și greoi se mișca fără griji prin tufe.

— OK, zise încet gigantul. E un urs. Dacă vine în partea asta, să te ascunzi.

— Va ataca?

— Nu atâta timp cât sunt cu tine. Dar nu vreau să ne vadă. Unora dintre urși li s-au pus nu numai transmițătoare, ci și camere TV. Ceea ce văd urșii, văd și pădurarii. Dacă ne văd ei, copoii vor ajunge aici într-o clipă.

Sunetul scăzu în intensitate și dispăru.

— Poate că aparatul lui de filmat ne-a văzut, poate nu, murmură Padre Cob. Poate că nu avea o cameră de filmat. Vom continua ca și cum nu ar fi avut. Ca și cum. Pâinea și untul ființelor umane. După asta ne conducem viața.

Duncan nu îl întrebă ce vroia să spună. În clipa aceea, cel puțin, faptele, nu filozofia, erau esența momentului. Pâinea și untul erau pentru vremurile de odihnă.

— Pot să te întreb unde mergem? se interesă Duncan. Și când vom ajunge acolo?

— Poți să întrebi, dar nu vei primi nici un răspuns.

Padre Cob își îndulci cuvintele cu un zâmbet larg.

— Îmi dau seama că îți asumi un risc luându-mă cu tine, dar...

— „Ca și cum” și „dar”. Două dintre adevărurile eterne, din punct de vedere uman. Mai există și alt mod de exprimare – asta dacă nu ești delfin?

Omul porni înainte, fără să aștepte un răspuns, pe care oricum Duncan nu intenționa să îl dea. Pentru o vreme, stufărișul deveni atât de des, încât Duncan începu să meargă în spatele uriașului, care îndoia tufele sub el. Deși arăta rezistent ca un vechi tanc de război, sângera totuși din cauza spinilor. Și, ca și cum ar fi știut la ce se gândea însoțitorul lui, Padre Cob spuse:

— Există cărări pe care am putea merge, dar în zona asta e mai bine să nu o luăm pe ele. Din loc în loc, copacii de pe cărări au camere ascunse. Noi știm unde sunt cele recent instalate, dar – eternul dar – ei pun mereu altele.

Duncan remarcă acel noi, dar nu spuse nimic.

Pe la orele patru, Padre Cob se opri în fața unui stejar mort. Băgă mâna într-o gaură aflată la vreo doi metri înălțime în trunchi și scoase un sac.

— O ascunzătoare.

În sac erau trei bidoane, o cutie în care spuse că erau provizii medicale și un sac plin cu conserve cu brânză, lapte, pâine, verdețuri și fructe.

— Aș putea să le mănânc pe toate și tot nu m-aș sătura, spuse Padre Cob. Dar noi vom lua numai jumătate din ele. S-ar putea să mai aibă și alții nevoie.

Duncan se minuna cum reușise Padre Cob să găsească o ascunzătoare în ceea ce lui i se părea a fi o pădure sălbatică. Nu întrebă dacă părintele o găsise din amintiri sau după vreun semn. Se îndoia că Cob i-ar fi dezvăluit secretul.

După ce mâncară și băură, Padre Cob puse cu regret jumătatea rămasă înapoi în copac. Apoi, scoase un râgâit ca de urs și zise:

— O să mergem până se lasă întunericul, apoi vom dormi. Ne trezim în zori și pornim iar. Excelsior!

Duncan gemu încet.

— Vom merge și mâine toată ziua?

— Categoric nu vom călări, zise uriașul râzând.

Apoi întinse mâna și îl prinse pe Duncan de încheietură.

— Nu mișca și nu scoate nici un sunet, îi spuse el foarte încet.

Avertismentul nu-l împiedică pe Duncan să ridice privirea. Ceva înainta încet peste vârfurile copacilor. Deși nu putea să vadă decât o parte din el, știu că era o navă a organicilor. Când petele de culoare nu se mai văzură, Duncan răsuflă ușurat. Dar Padre Cob se aplecă spre el și îi șopti la ureche:

— S-ar putea să se întoarcă. Dacă au detectat ceva suspect, vor continua. Dar se vor întoarce, de data asta aproape de sol. Vor găsi un loc unde avionul nu va fi blocat de crengi, se vor strecura printre ele și se vor întoarce aproape de suprafața pământului. Vor avea cu ei detectoare olfactive.

Duncan aprobă din cap. Deși era destul de frig, el transpirase. Stomacul îi chiorăia. Mâncarea pe care o digerase destul de liniștit, era acum plină de acid și se formau gaze.

— Uneori se întorc ca o rachetă, zdrobind crengile, încercând să ne ia prin surprindere, continuă Padre Cob.

Trecură câteva minute. Totul părea liniștit. Păsările țipau sau cântau. De la pârâu se auzea slab sunetul apei curgătoare. Duncan respira mai liniștit. Inima lui revenise la un ritm normal.

Padre Cob se ridică.

— S-ar putea ca drumul să fie liber, sau nu. Oricum, vom merge mai departe. Dacă vor încerca un atac-surpriză, nu o lua la fugă. Atacă-i!

Duncan se ridică.

— Cu ce să-i atac?

— Cu mâinile goale, fiule.

— Ești nebun?

— Mai mult decât unii, mai puțin decât alții. Tu fă ce fac și eu. Ești în stare?

— Sper, zise Duncan. Dacă aș fi în oraș, aș ști ce să fac. Aici...

— Dacă ei sunt aproape, nu are rost să fugi. S-ar putea să te depărtezi puțin, dar detectoarele lor îți vor repera mirosul și pământul e atât de moale, încât o să-ți vadă urmele. Tu fă ce fac eu. Imită conducătorul. Fii maimuța mea. Ai înțeles?

Duncan aprobă din cap.

Padre Cob zâmbi și spuse:

— Mă îndoiesc că au detectat ceva. Dar fii pregătit, pentru orice eventualitate.

Porniră încet, ocolind tufele, oprindu-se din când în când ca să asculte. Și apoi Duncan auzi explozii, ramuri îndoite și frânte. Deși ar fi vrut să se arunce la adăpost – unde? – se abținu. Se

uită la Padre Cob, care privea în sus și spre dreapta lui Duncan. Apoi văzu nava ca un ac, vopsită în dungi de camuflaj verzi-maronii, îndreptându-se printre crengi spre sud. Acolo unde fuseseră mai devreme el și Padre Cob, nu unde se aflau acum. Zări în treacăt doi oameni, unul în spatele celuilalt, în carlingile deschise. Purtau uniforme verde deschis și căști. Apoi dispărură.

— Se vor întoarce! zise uriașul.

Începu să alerge pe cărarea pe care porniseră. Duncan se repezi după el, deși considera că Padre Cob nu acționa rațional. După ce alergară, zdrobind zgomotos tufele, timp de aproape un minut, uriașul se opri. Duncan fu gata să dea peste el.

— În spatele copacului!

Padre Cob arătă cu degetul un arbore din dreapta. Apoi el alergă în spatele unui stejar aflat la vreo șase metri de cel după care se ascunsese Duncan. Văzând capul lui Duncan, gigantul mimă din buze:

— Fă ca mine!

Se bătu în piept cu un deget enorm.

Avionul organic se dusese în locul în care îi reperase prima dată pe Duncan și Cabtab. Sau așa presupunea Duncan. Acum înainta deasupra aleii urmate de fugari. Zbura la doar o jumătate de metru deasupra pământului. Duncan își retrase capul imediat ce văzu nava apărând. Spera că trunchiul gros al copacului avea să-i mascheze căldura corpului. Detectoarele puteau să-i simtă mirosul lângă copac, dar era posibil să nu-l distingă față de urmele de pe cărare.

Dacă și acest avion era ca altele pe care le văzuse, atunci era înarmat cu tunuri acceleratoare de protoni. Cei doi oameni aveau probabil bastoane paralizante și acceleratoare protonice mici. Și, foarte probabil, ceruseră întăriri prin radio.

Botul navei, care înainta cu vreo opt kilometri pe oră, apăru în câmpul lui vizual. Se trase din nou în spatele copacului. Un urlet îl sperie. Sări în sus și alergă afară din ascunzătoare. Cabtab fusese cel care urlase, ceea ce însemna că ataca. Urletul avea scopul ca să-i paralizeze pe cei doi organici, dar era și semnalul pentru Duncan.

Când Duncan ajunse la navă, Padre Cob era în spatele acesteia, cu brațul în jurul gâtului pilotului.

Duncan se aruncă exact atunci când omul așezat în fața pilotului se întorcea. Avea în mână un pistol cu protoni, care căzu însă, când Duncan îl izbi cu pumnul în bărbie.

Lupta se încheiase. Pilotul, cu fața vânătă, zăcea fără cunoștință. Celălalt era sprijinit de marginea carlingii, cu capul atârnând moale. Apoi nava se izbi de trunchiul unui copac.

Capitolul 4

Cabtab nu-i dădu drumul pilotului, dar Duncan sări din carlingă cu spatele și se lovi tare de pământ. Rămase fără respirație, icni după aer câteva secunde, apoi se ridică, clătinându-se. Padre desfăcuse centura pilotului și îl așezase pe pământ, iar acum meșterea ceva la comenzile navei. Avionul, cu botul numai puțin crestat, plutea cu spatele. Duncan se îndreptă spre el, poticnit, dar nava se opri, înainte să ajungă la ea.

Cabtab părea foarte vesel. Zâmbea, dar i se adresă lui Duncan cu o oarecare asprime:

— Ia-i arma!

Duncan se întoarse, enervat de lipsa lui de atenție, și îl rostogoli pe pilot pe partea cealaltă. În ciuda durerii din mâna strângă, scoase arma din toc și o înfipse la brâu. Căută prin buzunarele costumului organicului și găsi două încărcătoare. Pe acestea le băgă în buzunare.

Padre Cob îl scosese pe celălalt organic din avion și îl întinsese sub navă.

— Strașnică lovitură, zise el. Cred că i-ai rupt falca.

— Aproape că mi-am rupt și eu mâna, spuse Duncan.

— Acțiune și reacțiune. Schimbul de energie. Întotdeauna există o anumită pierdere de energie, în timpul procesului. Unde se duce toată această energie pierdută? Într-un fel de mormânt al elefanților?

Duncan îl ignoră.

— Care este situația? întrebă el. Ce facem acum?

— Am oprit toate echipamentele de transmisie, zise Cabtab. Am șters și toate înregistrările. Dar putem presupune că cei doi nu au transmis prin radio că vor să ne atace prin surprindere. Ar fi fost posibil să avem un receptor și să-i ascultăm. Dar transmițătorul a fost deschis tot timpul, așa încât cartierul general să le poată ști tot timpul poziția. Eu l-am oprit. Asta înseamnă că va veni o a doua navă, ca să vadă ce s-a întâmplat. Mare păcat că a trebuit să facem asta. Totuși, nu exista altă soluție.

Duncan arătă spre cele două corpuri.

— O să-i ucizi?

— Vrei să-i ucid?

— Nu.

— Bun! Eu sunt împotriva crimei, de fapt a oricărei violențe, cu excepția cazului în care reprezintă un mijloc disperat de autoapărare. Deși trebuie să recunosc că în clipa asta mă simt grozav! Îmbătat! Bătrâna maimuță se simte bine. A fost ținută în cușcă prea mult timp.

— Îți dă o senzație plăcută, spuse Duncan. Vreau să spun... să ripostezi.

Fața pilotului revenise aproape la culoarea normală. Omul gemu și ridică un braț.

— Urcă, zise Cabtab. Trebuie să ne depărtăm cât mai mult de locul ăsta.

Duncan urcă în carlinga din față, cu ajutorul unei trepte rabatabile.

— Pune-ți centura de siguranță, spuse Padre Cob.

Duncan însă își trăgea deja centura peste piept.

— Știi să pilotezi așa ceva? întrebă Cabtab.

— Da. Dar nu-mi amintesc când am învățat.

— Pornim.

Nava se ridică până la doi metri deasupra solului și porni în față. Înaintau cu aproape treizeci de kilometri pe oră. Cabtab cotea printre copaci, apropiindu-se mai mult decât îi plăcea lui Duncan, dar fără să-i atingă. După vreo douăzeci de minute, nava încetini și se apropie de pământ. Cei doi coborâră. Cabtab rămase în picioare lângă navă și fixă comenzile. Duncan, care îl privea, înțelegea, cu o secundă înaintea fiecărei setări, ceea ce vroia să facă Cabtab. Cândva, undeva, învățase totul despre o astfel de mașină a organicilor.

— Gata, spuse Cabtab. Du-te, pasăre mică, și păcălește-i pe șoimi!

Nava se ridică, se învârti pe loc și porni înapoi. Senzorii ei o ajutau să ocolească arborii, forțând-o să urmeze un drum șerpuit. În scurt timp dispăru.

— Mai avem cam cinci kilometri de mers pe jos de aici. Urmează-mă.

Porni spre stânga. Sunetul apei curgătoare deveni mai puternic. Când ajunseră la pârâu, care trecea peste niște grămezi de bolovani pe o anumită distanță, formând praguri de mică adâncime, se aflau încă sub acoperișul crengilor. Exista o gaură în cupolă în mijlocul pârâului, dar o evitară, mergând aproape de malul drept. Înaintară prin apă spre nord, câteodată

apa ajungându-le până la glezne, alteori până la genunchi și o dată chiar până la brâu.

— S-ar putea să ne repereze urmele, în locul în care am coborât din avion, spuse Cabtab. Dar nu vor ști dacă am luat-o în susul sau în josul pârâului. Până să ne găsească urma, dacă o vor face, sper să fim plecați de mult.

— Dacă ne vor prinde din urmă, ce propunere ai? întrebă Duncan. Îi împușcăm sau ne predăm?

— Tu ce ai de gând să faci? strigă Cabtab peste umăr. Au! făcu el, când piciorul îi alunecă pe o stâncă.

Căzu în genunchi.

— Să trag, răspunse Duncan.

Gigantul se ridică în picioare, ud tot.

— Așa vom face. Eu am evadat o dată, la fel și tu. Cred că nu ne putem aștepta să o mai reușim vreodată. Dumnezeu, Allah, Jahweh, Buddha, Thor și alții ne-au binecuvântat cu această unică evadare. Dar dacă suntem atât de proști încât să fim prinși din nou, ei nu ne vor mai zâmbi.

Tăcură până când ajunseră la un mic afluent, pe partea dreaptă. Acolo, Cabtab porni prin apă și merseră încă aproape un kilometru. Cea mai mare parte a drumului era acoperită de crengi încâlcite. Acolo unde nu erau crengi, se lipeau de malul cel mai adăpostit. După alți doi kilometri și jumătate, Cabtab se opri. Arătă spre mal, care se înălța un metru deasupra apei. Acolo, pârâul se învolbura ca și cum intra într-o gaură, sub suprafață. Exact asta se întâmpla, după cum îi explică Cabtab.

— Sub mal este o conductă de un metru douăzeci diametru. Adună mult nămol și aluviuni și trebuie să o curățăm la câteva zile. Dar acum este deschisă. Va trebui să-ți ții respirația vreo treizeci de secunde. După tine, Gaston.

Evident, Cabtab se temea să nu o ia la fugă. Era normal. În locul lui, nici Duncan nu ar fi avut încredere.

Se lăsă în patru labe, cu apa până la gât, și se lansă spre fund. Pipăi cu degetele interiorul conductei reci. Se împinse în față și înotă câinește, complet sub apă. Lovea mereu cu capul în conductă, care i se părea că era înclinată în jos. Brusc, se trezi pe jumătate afară din apa rece, într-o cameră aerisită, dar întunecată. Se ridică încet, cu mâna ridicată, ca să nu se lovească la cap. Nu reuși să se îndrepte nici după ce înaintase vreo trei metri. Conducta era înclinată în sus pe o distanță de un

metru, apoi devenea orizontală. Tot nu putea să stea complet drept. În spatele lui, Cabtab icni și vocea lui bubui, cu ecou:

— Mergi înainte. Sunt chiar în spatele tău.

Acum, podeaua netedă și umedă era înclinată în jos și, dintr-o dată, mâna lui ridicată nu mai atinse tavanul. În spatele lui se auzeau plescăituri și o respirație greoaie.

— Nu te opri, spuse Cabtab.

Un deget atinse spatele lui Duncan și împinse. Înaintă, nu prea rapid, până când în jur apăru lumină. Se afla într-o cameră de trei metri lungime și doi metri jumătate înălțime, cu pereții, podeaua și tavanul dintr-un material etanș. Lumina venea de la material, producând iluminarea fără umbre cu care era obișnuit în oraș. În față era o ușă de numai un metru și jumătate înălțime și un metru lățime. Nu avea nici mâner, nici clanță.

— Stop! spuse Cabtab.

Duncan se supuse. Padre trecu pe lângă el, se opri în fața ușii și murmură ceva ce Duncan nu reuși să înțeleagă. Fără îndoială, nici nu trebuia să audă.

Ușa se deschise în lateral, dispărând într-o nișă din perete.

Cabtab se întoarse, zâmbind, cu spatele încovoiat, și spuse:

— Materialele sunt destul de recente, dar sunt plasate într-o zonă veche. Aceasta era pe vremuri o ascunzătoare a gherilelor, în ultimele zile ale cuceririi Statelor Unite. A trebuit să săpăm mult și să furăm mult, ca să obținem aceste materiale.

Intră pe ușă, aplecându-se, și Duncan îl urmă. Holul era drept vreo șase metri și apoi cotea la stânga. Podeaua cobora într-o pantă foarte lină. După încă doi metri ajunseră în fața altei uși. Aceasta era mai înaltă decât prima. Cabtab era nevoit în continuare să stea aplecat, dar Duncan își îndreptă spatele, tavanul fiind la cinci centimetri deasupra capului lui.

— Nu au fost făcute pentru noi, modernii, zise Cabtab. Strămoșii noștri erau niște războinici grozavi, dar erau mărunți de statură.

— De ce nu au detectat copoii aceste găuri cu magnetometrele? întrebă Duncan.

— Oh, dar le-au detectat, spuse Cabtab vesel. Însă toată zona aceasta este ca un fagure, cu adăposturi și forturi subterane. Organicii știu că sunt moștenirea armatelor și gherilelor de pe vremuri. Au săpat în câteva dintre ele, din motive arheologice. Totuși, majoritatea sunt sub două mii de ani de pământ și

invazie a pădurii, acumulate. Multe sunt parțial astupate, acolo unde s-a prăbușit tavanul. Noi am făcut alte săpături și întăriri, din loc în loc. Prin noi nu vreau să spun doar noi, modernii. Aici au stat mai multe generații de fugari.

Se întoarse, murmură ceva și ușa alunecă într-o parte. Duncan îl urmă într-un hol care cotea și el și era înclinat în jos. Aerul era proaspăt, ceea ce însemna că era asigurată un fel de ventilație. Nu se vedea nici o gură de ventilație în perete și nu se auzea nici un aparat în mișcare.

— Ah, am ajuns! spuse Cabtab.

Se opri în fața unui perete, capătul tunelului.

— Suntem observați, bineînțeles, zise el.

Rosti un șir de silabe fără înțeles, un cod, și apoi adăugă:

— Pe mine mă cunosc, dar tot trebuie să executăm ritualul.

Chicoti și continuă:

— Cine știe? Poate că am fost capturat de organici, care mi-au trimis clona aici. Sau poate că sunt un înger – sau un diavol – care a luat aspectul meu.

Duncan nu-și dădea seama dacă omul glumea sau nu. Din câte știa el, clonarea fusese declarată ilegală cu o sută de ani subiectivi în urmă. Totuși, știa că guvernul nu se dădea în lături să-și încalce propriile legi. Pe de altă parte, o clonă ar fi însemnat prea multă agitație și cheltuială, doar pentru capturarea câtorva spărgători de zi. În plus, ar fi fost nevoie de treizeci de sub-ani, sau chiar mai mult, ca să se crească un copil până la vârsta actuală a lui Cabtab, iar atunci Cabtab ar fi fost foarte bătrân sau mort. Da, Padre Cob glumea.

Ușa se deschise și în spatele ei apăru o cameră mare, luminată puternic. Exact dincolo de ușă îi așteptau un bărbat și o femeie. Ea era scundă, de cel mult un metru șaizeci înălțime, cu pielea de culoare închisă, foarte slabă, tânără și destul de drăguță. Bărbatul avea cam înălțimea lui Duncan, era între două vârste, gras, cu o burtă mare, păr negru, ochi căprui și un nas mare. Amândoi aveau în mâini cuțite, dar care totuși nu erau ridicate en garde. Omul se apropie de ei și Duncan strâmbă din nas. Bărbatul avea multă nevoie de o baie și haine curate.

Cabtab făcu prezentările:

— Acesta este un recent evadat din închisoare și spărgător de zi, pe care din fericire l-am întâlnit și salvat. William St-

George Duncan. Dunc, ea este Mika Himmeldon Dong, iar el, Melvin Wang Crossant.

— Încântat de cunoștință, spuse Duncan.

Cei doi zâmbiră, deși cu răceală, și înclinară din cap.

— Și acum, la ceața adevărului, zise Cabtab.

Duncan nu comentă. Se așteptase la asta. Îl urmă pe uriaș pe hol, cu Dong și Crossant pe urmele lor. Intrară într-o cameră mică și cu mobilier sărăcăcios. Duncan fu invitat de Cabtab să se așeze pe un scaun pliant.

— Nu-ți voi spune să te faci comod. Dar nu va dura mai mult de zece minute, și folosim o ceață diluată.

„E suficient timp ca să afle tot ce vor să știe acum”, își spuse Duncan. Era bucuros că fugarii aveau ceață. Astfel putea fi sigur că în banda lor nu se aflau trădători sau agenți dubli. Doar dacă nu erau unii care, ca și el, puteau minți sub influența ceței.

Se trezi înțepenit și agitat. Padre Cob îi întinse mâna, zâmbind, și îl ajută să se ridice.

— O poveste pe cinste, fiule, spuse el tunător. Totuși destul de amețitoare. Se pare că ai fost mai mult de o persoană. Totodată, se pare că ai în tine un secret pe care guvernul vrea foarte mult să-l țină ascuns față de populație.

Mika Dong, care stătea lângă Padre, zise:

— Asta te face foarte periculos pentru guvern.

Făcu o pauză și adăugă:

— Și pentru noi. Nu cred că guvernul va înceta să te caute.

— Sunt prea periculos pentru voi ca să mă lăsați să stau aici? întrebă Duncan.

Spera că ea va spune că nu era așa. Dacă ei nu puteau să-l țină, în același timp nu puteau nici să-l elibereze. Știa unde erau ei. Asta însemna că trebuia să fie ucis sau, dacă aveau ceea ce le trebuia, să fie stonat. În orice caz, trebuia redus la tăcere.

— Nu eu hotărăsc asta, zise Dong.

— Puah! făcu Padre Cob, indicând dezgust, deși nu explică față de cine sau față de ce.

Îl conduse pe Duncan în hol, cu ceilalți pe urmele lor, și înaintară vreo zece metri. Acolo erau o duzină de mese de lemn rudimentare și bănci, câteva aparate mici de destonare a mâncării, răcitoare de apă și niște paturi. Mai erau și vreo zece bărbați și femei, plus un băiat și o fetiță de vreo trei ani. Duncan

fu surprins la vederea copiilor. Ce mai loc în care să crești niște copii, își spuse el. Dar era un loc în care și adulții trăiau greu.

— Bine ai venit în Banda Liberă! spuse voios Padre Cob. Așa cum este ea!

Duncan presupusese că uriașul era conducătorul. Era atât de impunător și avea o personalitatea atât de puternică, încât părea cel mai probabil ca el să fie șef. Dar Duncan se înșela. Conducătorul era un bărbat înalt, cu corp de panteră și frunte înaltă, deasupra unor riduri foarte pronunțate. El fu prezentat drept Ragnar Stenka Locks. Înțeleptul.

— Pune-ți niște haine pe tine, padre, zise Locks, pe un ton jos, dar autoritar. Arăți indecent.

— Te roade gelozia, spuse Cabtab, râzând, dar ieși din cameră.

Se întoarse într-un minut, purtând o robă de călugăr cu dungi de culoarea curcubeului și o glugă.

Îi zâmbi lui Duncan și spuse:

— Ai grijă la Părintele Tuck al bandei! Sau viceversa, la banda Părintelui Tuck!

Locks făcu restul prezentărilor. Erau atât de multe nume, încât Duncan nu le reținu pe toate. Cei câțiva pe care îi reținu erau Giovanni Sing Sinn și Alfredo Sing Bedeutung, care îi spuseră că erau frați, o blondă răpitoare, Fiona Van Dindan, care purta o rochie strălucitoare mulată pe corp, și Robert Bismark Korzminski, un mulatru scund și zvelt, cu cele mai lungi degete pe care le văzuse Duncan vreodată. Banda era compusă în mod egal din bărbați și femei. În timpul mesei care urmă la scurt timp după aceea, mai intră un bărbat, care îi șopti ceva la ureche lui Locks. Apoi plecă, dar își încetini mersul, ca să se uite la Duncan.

Padre, care stătea la masă lângă Duncan, îi spuse:

— Acela este Homo Erectus Wilde. Este de gardă.

Duncan se înecă, tuși, bău niște apă și zise:

— Glumești, nu?

— Nu e numele lui natural, bineînțeles, spuse Padre. L-a ales atunci când a ajuns la vârsta necesară, uzând de dreptul lui de cetățean. Este homosexualul nostru. Speră că și tu ai aceleași înclinații sexuale. Nimeni nu i-a spus că n-ar fi așa încă. Lasă-l să se amăgească cu această speranță și să-și întrețină fanteziile pentru o vreme.

Locks bătu cu o lingură în pahar. Când se făcu tăcere, spuse:

— Wilde a raportat o activitate neobișnuit de intensă a organicilor în această zonă. A văzut douăsprezece nave de patrulare până acum. Un grup a aterizat și folosește dispozitive de ascultare. Destul de aproape de aici.

Tăcerea continuă pentru o vreme. Cei doi copii se traseră mai aproape de mamele lor, pe bancă.

— Nu e nevoie să fiți alarmați! spuse tare Padre Cob. Îl caută pe oaspetele nostru, dar probabil că așa caută peste tot. Nu au nici un motiv să se concentreze aici. Sunt sigur că se vor îndepărta curând.

— Padre are dreptate, spuse Locks. Și acum, cetățene Duncan, spui...

Duncan răspunse la întrebările lui cât de bine putu. Când terminară masa, câțiva bărbați și femei luară farfuriile și le duseră în bucătărie. În cameră fu adus un televizor. Când oamenii terminară în bucătărie, fu arătată caseta cu interogarea lui Duncan, cât timp fusese sub efectul ceței. După aceea, fu interogat din nou de Locks, în timp ce ceilalți ascultau. Chiar dacă aveau vreun comentariu, așteptară ieșirea lui, înainte să îl facă.

Duncan fu dus într-un tur scurt al zonei de locuit și i se spuse ce avea de făcut dacă sunau sirenele de alarmă. Mika Dong, care fusese desemnată ca ghid, îi explica totul cu o voce melodioasă. Nu zâmbi nici o clipă. După o vreme, Duncan deduse că ea tot nu avea încredere în el. Sau că pur și simplu nu-l plăcea. Sau poate că era doar ursuză.

Probabil că era vorba de acea teorie misterioasă care stabilea, statistic, că în orice grup mai mare de șapte oameni, cel puțin una nu va plăcea pe unul dintre ceilalți. Învățații realizaseră sute de casete cu acest subiect, fiecare cu propria lui teorie referitoare la motivul acestui fenomen. Existau mii de casete despre celălalt aspect al acestei teorii, atracția instantanee, dar acestea erau mai uniforme în privința cauzelor. Și asta era ciudat, după părerea lui Duncan. În general, oamenii înțelegeau că era mai ușor să urăști, decât să iubești.

Ridică din umeri. Poate că se înșela. Probabil că Mika Dong era doar bănuitoare față de străini.

La ora șapte seara, se duse la sala de gimnastică, o cameră mare ce fusese folosită drept depozit de armament, în timpul

războiului. Acolo, deși majoritatea celorlalți jucau baschet, Padre Cob ridica greutăți. Duncan i se alătură pentru o vreme, apoi, când văzu echipamentul de scrimă, se opri. Întrebă dacă era cineva interesat de acel sport și Locks, Înțeleptul, se oferi să-l testeze. Locks era un bun scrimer, dar Duncan punctă de cinci ori din șase. Gâfâind, Locks spuse că cedează.

— Ești al naibii de bun. Cine ți-a fost instructor?

— Nu-mi amintesc, zise Duncan. Psihologul mi-a spus că eu am fost instructor de scrimă, dar nu-mi amintesc nimic despre asta. De fapt, nici măcar nu m-am gândit la așa ceva, decât atunci când am văzut floretele. Și atunci, cum să explic? Am auzit o chemare. A fost de ajuns să țin o floretă în mână.

Locks îl privi ciudat, dar nu spuse nimic.

La nouă, Duncan făcu un duș și se duse în pat. Era obosit după toate activitățile lui și din cauza tensiunii nervoase. Adrenalina care îl făcuse să funcționeze tot timpul la maxim se terminase. Homo Erectus Wilde îl conduse într-o cameră mare, cu paturi.

— O mulțime de spațiu, doar pentru noi doi, zise Wilde, zâmbind. Oh, nu fi îngrijorat. N-o să te deranjez. Îți respect drepturile. Speram totuși, atunci când ai apărut...

După o pauză stânjenitoare, adică stânjenitoare pentru Duncan, acesta spuse:

— Îmi cunoști povestea. Dar tu de ce ai devenit un fugar?

— Iubitul meu m-a convins să o fac. El era un bărbat sălbatic, spre deosebire de mine, fără nici o glumă. Ura supravegherea constantă a guvernului. Avea niște idei nebunești despre dreptul lui la intimitate. M-am dus cu el doar pentru că nu vroiam să fim despărțiți. Dragostea. Și apoi...

După o altă pauză lungă, Duncan întrebă:

— Apoi?

— Organicii ne-au surprins. Eu am scăpat. El a fost prins. Așa că acum cred că este o statuie stonată, în vreun depozit al guvernului. Tot sper că va fi adus în vreunul mai apropiat de aici, dar...

— Îmi pare rău, spuse Duncan.

— Asta nu prea e de ajutor.

Wilde începu să suspine, iar atunci când Duncan încercă să spună ceva, se răsti:

— Nu vreau să vorbesc despre asta! Nu vrea să mai vorbesc despre nimic acum!

Duncan se duse în pat. Deși era epuizat, pentru o vreme nu reuși să adoarmă. Avea multe întrebări de spus despre acel grup. Care era principalul lor scop, acum, când erau niște spărgători de zi puși sub urmărire? Aveau vreunul, sau doar se ascundeau de organici? Ce fel de viață duceau? De unde își luau mâncarea? Ce făceau, atunci când aveau nevoie de un doctor?

În timp ce se gândea la toate acestea, trecu într-o stare în care avu multe coșmaruri.

Capitolul 5

Primul gând al lui Duncan, la trezire, era deprimant. Scăpase dintr-o închisoare, ca să intre în alta. Organicii îl căutau și probabil că aveau să o facă încă mult timp. Asta însemna că era închis acolo, până când ei încetau cercetările. Dacă încetau. Părea să fie atât de important pentru ei, încât era posibil să insiste să-l caute, până când îi descopereau ascunzătoarea. Atunci ar fi ajuns din nou în mâinile lor și se îndoia că ar mai fi putut să scape vreodată.

Mai mult, oamenii care îl primiseră știau că el era dorit cu îndârjire de guvern. Oare în cele din urmă aveau să decidă – oricât de fără tragere de inimă – să-l predea organicilor? Nu. Nu puteau face asta pentru că el le știa ascunzătoarea. Puțină ceață putea să-l facă să spună totul oficialilor.

Dar dacă organicii îl găseau în pădure – mort? Atunci ar fi anulat căutarea și el nu ar fi dezvăluit nimic nimănui despre ei.

Aceasta părea singura decizie la care puteau ajunge gazdele lui. Nu putea comenta logica ei.

„Trebuie să evadez din banda fugarilor”, își spuse. „Fiul omului nu are nici un loc în care să-și poată odihni capul. Vulpile au bârlogurile lor, păsările cuiburile lor, toate o duc mult mai bine decât mine.”

Când ieși de la baie – după un duș cu apă caldă, lucru la care nu se așteptase – nu mai era deprimat. Întotdeauna exista un

mod de ieșire dintr-o situație proastă, iar el avea să-l găsească. Se duse în sala de mese, zâmbind și fluierând încet. Înainte se ajungă acolo, se întrebă totuși de ce era atât de vesel. Logica și copilul ei, probabilitatea, erau împotriva oricărui gând optimist. În cazul acesta, ducă-se. Dar apoi își aminti ceea ce-i spusese psihologul, în timpul unei ședințe.

— Nu știu cum ai reușit, dar ai creat – ți-ai construit singur, mai bine zis – o personalitate nouă. Am impresia că ai ales elementele pe care le doreai pentru personalitatea lui William St-George Duncan și le-ai pus la un loc. Ai un optimism copleșitor și o convingere că poți reuși orice, că poți scăpa din situații imposibile. Dar asta nu este suficient. Încrederea și optimismul nu pot învinge realitatea.

Duncan replicase, zâmbind.

— Dar mi-ai spus că nu am planuri de evadare.

Psihologul se încruntase.

— Și asta este o parte a personalității tale, aceea de a reuși să-ți ascunzi gândurile față de alții. Și chiar față de tine însuți, atunci când nu vrei să le știi. Asta te face atât de periculos.

— Mi-ai spus că nu ești îngrijorată din cauza mea.

Psihologul păruse confuz și fără îndoială așa și era. Schimbase repede subiectul.

„Într-un fel, și eu sunt confuz”, se gândi Duncan. „Dar ce contează, atâta timp cât comportamentul meu nu e afectat? Acțiunea corectă indică o gândire corectă.”

Într-un fel, în creierul lui se găsea o altă persoană, care nu era nici una din cele șapte anterioare. Sau o parte din sine. Aceasta gândea pentru el, oricum, gândirea necesară ca să supraviețuiască.

Toate ființele umane erau unice, în anumite privințe. Se îndoia că altcineva își formase în mod deliberat o personalitate prin care să pună la un loc diferite elemente de caracter și amintiri selectate, atât de departe, și totuși vital conectate cu persoana reală. Sau poate că și cu subconștientul persoanei. Dar acea persoană nu era un robot auto-programat.

Micul dejun se servea în aceeași sală mare unde luaseră cina. Duncan fu invitat să se așeze la o masă rotundă mare din centrul camerei, alături de Locks, Cabtab și alți conducători. Preotul, care stătea lângă Duncan, mirosea încă a tămâie, pe care hainele lui o absorbiseră în timpul liturghiei și a altor

ritualuri pe care le executase în acea dimineață. Purta o robă albastră și sandale galbene. Duncan îl întrebă cum putea contopi toate religiile într-un întreg armonios și cum de se numise pe sine ca propovăduitor al acestei noi religii.

— Pentru mine nu sunt probleme de conștiință sau logică, spuse tunător Padre Cob, cu gura plină de pâine și omletă. Am început ca preot romano-catolic. Apoi m-am gândit că acest catolic înseamnă universal. Dar eram eu cu adevărat universal? Nu mă limitasem de fapt, dedicându-mă unei singure biserici, care nu era cu adevărat universală? Nu refuzam astfel alte religii, toate create de Dumnezeu, și aduse pe pământ prin mințile fondatorilor lor? Ar fi existat aceștia, dacă Marele Spirit i-ar fi privit drept falși? Nu, nu ar fi existat. De aceea, unind revelația divină și logica, care niciodată înainte nu avuseseră legătură una cu cealaltă, am devenit primul preot cu adevărat universal, și deci catolic. Dar nu am găsit o nouă religie eclectică. Nu am ambiția să concurez cu Moise, Iisus, Mohamed, Buddha, Smith, Hubbard etc. Nu există competiție. Eu sunt ceea ce sunt. Am fost numit oficial astfel de către Dumnezeu. Care este mai mare decât orice preot, papă sau ce mai vrei tu. Am devenit preotul unic. Sunt ales și am dreptul să practic orice religie, și să-l servesc pe Dumnezeu, cu umilință sau mândrie, după caz, în numele Lui, sau al Ei, sau cum vrei tu să-i spui.

Cineva chicoti în spatele lui Duncan.

Părintele nu întoarse capul. Își lăsă jos furculița, își ridică mâinile ca la rugăciune și strigă:

— Oh, Doamne, iartă-i celui care se îndoiește de numeroasele lui păcate neîndoielnice! Arată-i lui sau ei greșelile de pe drumul său și adu-l în turmă! Sau, dacă nu vrei asta, ai grijă să nu-mi râdă în față. Asta mă va împiedica pe mine să-l culc la pământ, pentru o astfel de lipsă de respect față de om sau de straiele lui! Salvează-mă de păcatul violenței la mânie, oricât de îndreptățită ar fi ea.

Urmă tăcere pentru o clipă, cu excepția clinchetului tacâmurilor și a mestecatului zgomotos. Apoi, după ce își termină micul dejun, Padre spuse:

— Ce ai hotărât, Înțeleptule?

Locks își termină laptele, puse jos paharul și zise:

— Vom vorbi despre asta...

În clipa aceea, un bărbat intră repede în cameră, se duse la Locks și îi spuse ceva încet la ureche. Locks se ridică și ceru să se facă liniște.

— Albani îmi spune că organicii au început să sape exact deasupra noastră!

Duncan auzi câteva icnete și apoi cineva spuse:

— Dumnezeu să ne ajute!

— Nu e cazul să ne alarmăm prea mult, zise Locks. Probabil că organicii fac asta în multe locuri. Probabil că au început să sape în mai multe zone alese la întâmplare, unde știu că se află ieșiri subterane. Cel puțin, așa sper. Strângeți-vă pachetele de urgență și să fiți înapoi aici în cinci minute. Faceți cât mai puțin zgomot posibil.

Duncan se ridică o dată cu ceilalți de la masă. Simți mirosul neplăcut al celui pe care Wilde îl numise „În vânt", Mel Crossant. Duncan se întoarse și îl văzu pe acesta și pe Mika Dong privindu-l încruntați. Ea îi spuse, cu o voce joasă, dar hotărâtă:

— Nu se întâmpla asta, dacă nu erai tu!

— Termină! interveni Padre Cob. Și voi ne-ați pus în pericol, atunci când v-am adus aici! Nu uitați asta! Și totuși noi v-am primit cu brațele deschise!

Nici Crossant, nici Dong nu răspunseră. Se îndepărtară, vorbind între ei. Dong se opri ca să se mai încrunte o dată la Duncan.

Preotul spuse cu blândețe, punându-i mâna pe umăr lui Duncan.

— Sunt îngroziți, așa că acum cea care vorbește este frica lor. Bineînțeles, asta nu e o scuză pentru purtarea lor demnă de dispreț.

— Cred că nu sunt singurii care simt așa. Regret că i-am pus în pericol, dar ce altceva puteam face?

— Nu-ți face probleme. Vom rămâne împreună, liberi sau capturați. Ne vedem peste cinci minute.

Se îndepărtă, poalele robei fluturând în jurul pulpelor lui masive goale. Duncan se așeză. El nu avea ce să ia cu el. Se gândi pentru o clipă să plece pe același drum pe care intrase. Totuși, acela ar fi fost un sacrificiu de sine prostesc. Cum pădurile erau pline de organici, ar fi fost găsit rapid. Asta poate i-ar fi făcut pe copoi să nu-i mai caute pe ceilalți, dar cum l-ar fi ajutat asta pe el? Nu l-ar fi ajutat, iar el avea să fie stonat în

vreun depozit al guvernului. Oamenii aceia îl primiseră, știind foarte bine care putea fi consecința ospitalității lor. În plus, de ce să se simtă el rău, doar pentru că unele dintre gazdele lui intraseră în panică? Ei aveau să treacă peste acea stare, iar el va... ce va face? Încă nu știa ce să spere, în acele momente. Oricum, altceva decât să se ascundă ca un iepure de o vulpe. Poate că acelor oameni le ajungea asta. Lui, nu.

Curajoase cuvinte. Era posibil ca el să-i facă să se întoarcă înapoi în locul din care veniseră.

În clipa aceea, Ragnar Stenka Locks se întoarse cu un sac de plastic mare prins la spate și cu un altul în mână. Pe acesta din urmă i-l întinse lui Duncan ca să îl care. La scurt timp după aceea apăru și ultima persoană din grup, Fiona Van Dindan. Își schimbase rochia mulată albastră cu un tricou galben și pantaloni scurți verzi. Locks le spuse celor doi copii că trebuiau să păstreze tăcerea și să facă ceea ce li se spunea, deși părinții lor le explicaseră deja asta. Copiii aprobară din cap, cu niște ochi mari și fețe grave. Locks îi sărută pe creștetul capului și zise:

— Știu că veți asculta. Ați mai trecut prin asta și altă dată.

Când Locks se întoarse cu spatele, Duncan, care putea citi pe buze, văzu că omul murmurase:

— Groaznică viață pentru niște copii.

Porniră cu toții pe hol, cei doi frați, Sinn și Bedeutung mergând la șase metri în fața celorlalți, pe post de cercetași. Duncan se întrebă ce aveau să facă organicii, la intrarea în camere. Aveau să-și dea seama imediat că acestea fuseseră părăsite de curând așa că vor încerca să-i urmărească pe fugari. Fără îndoială însă, în acel moment banda avea să fie ascunsă undeva, în siguranță. Cel puțin spera asta. I se adresă în șoaptă lui Wilde, care mergea în spatele lui:

— Se întâmplă des asta?

— Ultima dată a fost acum vreo șapte sub-luni. Am scăpat cu bine, dar ei au umplut cu pământ camerele și holurile pe o distanță de vreo trei kilometri. Am avut nevoie de două luni ca să le golim din nou. Dar astfel am avut cu ce ne ocupa timpul.

După un kilometru și jumătate de tuneluri șerpuite, grupul, luminându-și calea cu lanterne electrice, fu nevoit să se lase în patru labe și să se târască aproape cinci sute de metri. După ce traversară acea conductă îngustă, avură loc să se ridice din nou

în picioare. Padre Cob, care era ultimul din grup, trase o ușă circulară din nișa ei, peste intrare. Trase un drug peste ea, dar spuse:

— Nu le va lua prea mult timp să ardă asta.

După ce merseră pe un alt hol, cotiră la stânga și înaintară aproximativ doi metri pe un coridor drept. Aici drumul părea să se termine. Pe podea căzuse pământ din perete. Bedeutung și câțiva dintre ceilalți îndepărtară cu lopețile pământul umed pe o distanță de câțiva pași și apăru o secțiune mică și rotundă de lemn. Bedeutung o deschise cu o rangă mică. Sub ea se vedea un puț îngust, cu o scară de lemn. Coborâră pe rând treptele, Padre Cob fiind ultimul. El adunase pământ în jurul ușii și deasupra ei, în speranța că atunci când avea să o închidă deasupra lui, acel pământ avea să acopere ușa complet.

Grupul înaintă pe un tunel înclinat în jos, la lumina lanternelor, cu pantofii plini de pământul amestecat cu apă. Aici Duncan văzu primele oase și cranii umane, din numeroasele pe care urma să le zărească pe restul drumului.

— Erau multe oase în zona prin care am trecut, îi spuse Wilde. Noi le-am strâns, dar părerea mea e că ar fi trebuit să le lăsăm acolo. Astfel, zona ar fi părut neocupată.

Din loc în loc, Duncan zări bucăți de metal ruginit.

— Săgeți, săbii, sulițe, arme protonice, spuse Wilde. Americanii au luptat zdravăn, dar au pierdut. Forturile subterane au fost închise și deasupra lor au fost înălțate monumente. Fugarii le-au redeschis, cu ceva timp în urmă. Majoritatea monumentelor de deasupra, din rezervație, au fost neglijate. Încă mai dai peste ele, pe jumătate îngropate, înconjurate de copaci.

Din când în când, peretele părea parțial topit. Acele zone erau mai întunecate, față de maroniul deschis al celorlalte.

— Efectul aruncătoarelor de flăcări, explică Wilde, cutremurându-se. Trebuie să fi fost îngrozitor.

Ajunseră la capătul materialului cu aspect metalic. De acolo fusese săpat un tunel în stâncă și pământ, întărit cu traverse de lemn orizontale și verticale. Acesta avea o lungime de vreo cincisprezece metri. La capătul lui era o grămadă de stânci mari. Sinn le îndepărtă și apăru o ușă ascunsă. Din puț ieșea aer în mișcare, foarte binevenit pentru grup, care începuse să sufere din cauza aerului încins și static, sărac în oxigen. După ce

coborâră pe o scară de metal ruginită, înaintară pe un coridor lung, format dintr-un material de genul cauciucului, intercalat cu tuneluri săpate manual. Wilde îi spuse că aerul provenea de la un aparat conectat la o conductă îngustă ce pornea din tunel și ajungea într-un arbore găunos. Aparatul de aer condiționat improvizat nu avea elemente în mișcare și era acționat de o roată pusă în mișcare de o cascadă aflată într-o peșteră naturală din apropiere. Aceasta nu genera prea multă electricitate, dar era suficientă.

Locks ordonă o pauză de odihnă. Se așezară cu toții, recunoscători, cu excepția conducătorului și a lui Bedeutung. Aceștia se întoarseră în tunel. Sinn prinse un disc mare legat cu o sârmă de o cutie mică neagră prinsă la cureaua lui. Ascultă prin căști pentru o vreme și apoi le scoase.

— Nu aud nimic deasupra, zise el.

Duncan bău dintr-un bidon pe care-l scoase din rucsac. Abia îl pusese la loc, când pământul se cutremură sub picioarele lui. Din capătul îndepărtat al tunelului se auzi un huruit și veni spre ei un nor de praf. Locks și Bedeutung apărură din norul de praf. Dinții conducătorului străluceau pe fața murdară.

— Puțul e închis, zise el. Nu vor putea să vină pe urmele noastre.

— Mda, și nici noi nu ne putem întoarce, dacă organicii ne blochează înaintarea, murmură Wilde.

Crossant, care stătea suficient de aproape ca Duncan să-i simtă mirosul, spuse:

— Nu ar fi trebuit să fim în porcăria asta.

— Scheaună, scheaună, potaie, mârâi Wilde. Dumnezeule, m-am săturat de comentariile tale.

— Mai taci, tu... ăla! mârâi și Crossant.

— Ah, ha! strigă Wilde. Știam eu că ai prejudecăți.

— Liniște, amândoi! spuse Locks.

— Da, interveni tunător Padre Cob. Este o vreme când spartul capetelor este util, Dumnezeu să mă ierte că spun asta. Avem altele mai importante pe cap decât gâlceava voastră copilărească. Tăceți din gură sau vă închid eu gurile.

Wilde se ridică și se așeză într-un loc cât mai depărtat de Crossant. Duncan îl urmă.

— Dong și Crossant, spuse el. Care e trecutul lor?

— Povestea lor, adică? De ce se află aici?

Wilde chicoti și continuă.

— Nu din cauza vreunui principiu politic. Sunt niște hoți de duzină. Hm, poate totuși nu chiar de duzină. Erau cetățeni de miercuri, el era producător TV, jocuri televizate, iar ea era secretara lui. Apoi el a avut o idee prostească – nu e prea inteligent – de a aranja ca niște concurenți să câștige, dacă îl plăteau pe el. Dong locuia cu el, și a convins-o să-l ajute. Le-a mers bine pentru o vreme. Concurenții își împărțeau premiile cu el. Sau, dacă premiul era format din credite suplimentare, îi transferau jumătate dintre ele. În cele din urmă, s-a întâmplat inevitabilul. Superiorul lui Crossant s-a prins ce se întâmpla. I-a spus asta și i-a zis că nu-i dă pe mâna organicilor, dacă cei doi împart totul cu el. Nici el nu era prea deștept. Crossant s-a înfuriat, l-a atacat și l-a doborât. El și Dong au fost prinși târându-l pe individul inconștient pe acoperișul clădirii lor. Probabil că aveau de gând să-l arunce de acolo, ca să pară un accident. Cea mai mare prostie. Organicii ar fi folosit ceața adevărului pe toți cei suspecți. De fapt, pe toți cei implicați în spectacol. Femeia care i-a prins era administratorul blocului. I-a oprit și apoi a început să coboare scările, ca să-i raporteze. Crossant și Dong și-au înrăutățit situația, doborând-o și pe ea. Acum le era clar chiar și lor că se afundaseră prea mult. Așa că în loc să-și plătească greșeala, un proces, o sentință într-o instituție de reabilitare din care era posibil să fie eliberați după câțiva ani, au fugit. I-am găsit rătăcind prin păduri, înfometați și pe punctul de a se preda singuri autorităților.

— De ce i-ați luat la voi?

— Noi îi primim pe toți cei care se ascund de lege. Asta este regula noastră inflexibilă. Dacă nu ar fi fost așa, nu m-ar fi primit nici pe mine. Nici eu nu sunt un refugiat politic.

— Dar cei doi sunt potențiali criminali. Singurul lucru care i-a oprit a fost acela că au fost prinși în timp ce o făceau.

Wilde ridică din umeri.

— Oricine este un potențial criminal. Și eu m-am gândit să-i ucid pe Dong și Crossant. Dar, bineînțeles...

— Închipuirea unei crime nu este același lucru cu comiterea ei.

— Așa e. Dar cei doi au fost într-o situație ciudată, unică. Nu se vor mai afla în ea altă dată. Și poate că și-au învățat lecția.

Totuși, este o axiomă cunoscută faptul că oamenii din televiziune nu învață niciodată din greșeli.

Locks dădu ordinul de plecare. Sinn raportase că nu auzea nimic de deasupra. Detectorul lui nu era suficient de sensibil ca să prindă sunetele obișnuite ale pădurii, strigătele păsărilor, ale oamenilor care mergeau la suprafață. Dar putea detecta orice săpătură.

În timp ce înaintau prin pasajele chinuitoare și uneori periculoase, Duncan îl întrebă pe Wilde ceva ce îl preocupa de la ultima lor discuție.

— Orice grup, chiar și al unor fugari, trebuie să aibă niște reguli și legi după care să se conducă. Ce faceți cu cei care creează disensiuni atât de mari, încât nu le puteți accepta? Ce faceți cu cineva care a ucis pe unul din grupul vostru? Care e pedeapsa pentru încălcarea regulilor?

Wilde pufni și spuse:

— Oh, facem același lucru împotriva căruia protestăm atât de viguros, atunci când îl face guvernul. Îi stonăm.

— Ah! zise Duncan și rămase tăcut mult timp după aceea.

Unde avea acel grup acces la un stoner mare?

Capitolul 6

După ce trecură încet printr-un labirint de caverne, uneori târându-se, cufundați până la brâu în apa rapidă și înghețată, care le amorțea picioarele, intrară într-un nou complex de tuneluri. Unele secțiuni ale acestora fuseseră separate la joncțiuni în urma celor două cutremure mari din vremurile vechi. Grupul acesta, sau poate fugarii de dinaintea lor, săpaseră și curățaseră spațiile dintre capetele conductelor mari. După ce merseră trei ore, trecură printr-o conductă care se termina într-o altă peșteră naturală, plină de stalactite și stalagmite. Acolo se opriră pentru noapte. Băură apă dintr-un pârâiaș care curgea ca Styx-ul prin întuneric, mâncară ceva hrană rece și apoi intrară în sacii de dormit. Podeaua era aspră, în pantă și tare, dar dormiră buștean.

Rândul lui Duncan la pază venea cu o oră înainte de trezirea celorlalți, așa că nu se mai băgă în sac. La jumătate de oră după ce își reîncepuseră călătoria, ajunseră într-o altă peșteră și înaintară cu greu pe un coridor în care apa le ajungea până la glezne. Wilde îi spuse că acel pârâu fusese în mod intenționat deviat dintr-un pârâu subteran, în peșteră.

— Apa ne va șterge urmele și moleculele mirositoare asociate cu ele.

— Dar ei își vor da seama că am folosit pârâul pentru asta, zise Duncan. Așa că vor urma pârâul.

— Da, dar care pârâu? Este dirijat prin toate ieșirile laterale de pe acest hol. În plus...

Nu își încheie fraza. Poate pentru că știa că în curând Duncan avea să vadă ce vroia să spună. Înainte să ajungă la capătul coridorului, Sinn coti într-o cameră și ceilalți îl urmară. Duncan simțea cum picioarele îi deveneau tot mai amorțite și mai vinete, în apă. Sinn și Bedeutung deschiseră o secțiune din perete, dând la iveală un intrând luminat slab. Secțiunea din spate a acestuia se roti, permițând intrarea într-o altă cavernă. Dincolo de o zonă cu stalactite și stalagmite, era un râu mic, de aproape doi metri lățime, a cărui apă părea neagră. Banda merse în lungul lui, pleoscăind prin apă cu picioarele înghețate, în timp ce în cap le cădeau picături de apă rece. Duncan își simți dinții clănțănind.

Ajunseră la zăgazul format din stânci mari, peste care pârâul se învolbura și fierbea. Se urcară pe stâncile ce formau o scară rudimentară. Înainte să ajungă în vârf, la șase metri înălțime, erau ud leoarcă de apa care lovea stâncile și se revărsa peste ei.

— Dumnezeule, dacă nu murim în urma șocului termic, crăpăm sigur de pneumonie, murmură Crossant.

— Nici o problemă, spuse White. Oricum, aveai nevoie de o baie!

— Ce-ai zice să te arunc în râu? mârâi Crossant.

— Aș detesta chiar și cel mai mic contact cu tine, spuse White, rânjind.

Când ajunse în vârf, Duncan se opri o clipă să-i aștepte pe cei din urma lui.

— Cine a construit acest zăgaz? îl întrebă el pe White.

Padre, auzindu-l, spuse:

— Cine știe? Unii dintre fugarii de dinainte. Poate de acum o mie de ob-ani, poate cu numai o sută de ani în urmă. Oricum, le datorăm mulțumiri și binecuvântări.

— De ce?

— Vei afla foarte curând.

Sinn și Bedeutung porniseră înainte. Când ceilalți îi ajunseră din urmă, ei trăgeau împreună de o pârghie uriașă, din oțel vopsit, care ieșea dintr-o nișă a peretelui peșterii. Locks le comandă altor doi bărbați să-i ajute, și pârghia se deplasă încet spre baza fantei din perete. În timp ce cobora, podeaua de piatră începu să tremure. Când pârghia ajunse la capătul cursei, podeaua se cutremură, și de dedesubt sau de undeva de aproape se auzi un huruit.

White, cu dinții clănțănind și tremurând, îi spuse:

— Uită-te la râu.

Ceilalți își îndreptaseră lanternele spre râu. Duncan văzu cum nivelul apei scădea încet. După câteva minute, nivelul ei era cu treizeci de centimetri mai mic, iar zgomotul și tremuratul de sub picioarele lui scăzuse.

— Tunelul este acum inundat, zise White, zâmbind și tremurând. Nu vor putea să mai vină după noi. De fapt, dacă totul merge așa cum sperăm, vor crede că tunelurile sunt inundate de mult. Depinde de cât de aproape erau în urma noastră.

Duncan își spuse că oamenii care construiseră acea capcană munciseră probabil mult timp la ea. Avuseseră o răbdare extraordinară, munciseră din greu, și probabil unii își pierduseră viața în timp ce construiau.

— Când ne vom întoarce, vom lăsa în jos porțile îngropate și vom aștepta ca apa să iasă din tunel, spuse White.

— Dacă vom putea să ne întoarcem, zise Mika Dong.

— Ești plin de optimism, nu? Ce plăcere să lucreze omul cu tine, la bine și la greu.

— Într-una din zilele astea..., spuse Crossant.

Locks le ordonă să meargă mai departe. Copiii, care nu se plânseseră cu voce tare, dar începuseră să suspine, erau acum acoperiți cu păturile scoase din sacii impermeabili ai părinților lor. Duncan îi invidia. După zece minute de mers printr-un pasaj umed și lunecos, coborâră într-un puț format din conducte verticale. Pe perete, la intervale egale, erau trepte prinse cu șuruburi ruginite.

— Înaintașii noștri au săpat cu multă grijă acest tunel, spuse White. Nu puteau folosi echipament greu din cauza zgomotului. Probabil că le-a luat al naibii de mult timp. Nu vom ști niciodată cum au reușit să o facă fără să fie prinși.

Tunelul continua drept pe o distanță de o sută de metri, terminându-se cu o cameră suficient de mare ca grupul să stea confortabil. O parte din ea era plină cu lăzi cu provizii și o cutie mare și neagră, de metal, agățată de un cablu. Cablul intra în zidul de piatră.

Sinn apăsă un buton de pe o placă de metal groasă de pe un perete. Camera se umplu de lumină. Câțiva oameni deschiseră cutiile și scoaseră containere mici, lungi și plate. Puseră treizeci dintre ele în lada de metal mare și apăsară butoanele de pe panoul ei. O secundă mai târziu, scoaseră cutiile, în care erau tăvi pline cu mâncare și sticle. Acestea fură plasate, câte patru odată, într-un cuptor cu microunde, aflat pe o masă în apropiere. Deși nu erau mese sau scaune pentru masă, nimeni nu se plânse. Mâncarea era fierbinte și bună, iar în sticle era vin și bere.

— Cum ați reușit să vă legați la un cablu electric de putere? întrebă Duncan, cu gura plină.

— Nu noi am făcut-o, spuse White. Am găsit totul așa cum îl vezi. Eroii și eroinele noastre necunoscuți au făcut-o, înainte să venim noi.

— Dar consumul de energie? Nu va fi indicat la centrul de control? Dacă vor merge pe urmele ei...

— Posibil, zise White vesel. Dar energia este luată din sistemul de acolo, de sus, făcu el semn spre tavan. Vei vedea de ce monitoarele nu-i acordă o atenție deosebită.

Duncan se hotărî să se mulțumească cu acea explicație parțială. Caloriferul electric dintr-un colț îl încălzea și i se făcu somn. După ce mâncă, puse tava murdară într-un butoi mare și se duse în toaleta din capătul îndepărtat al camerei. Și aceasta folosea energie electrică, stonând reziduurile. Acestea puteau fi scoase prin partea inferioară a unității și depozitate într-un colț, pentru a fi aruncate mai târziu.

Dormi buștean în sacul lui și se trezi joi. Deși era nativ în ziua de marți, știa că organicii fiecărei zile aveau să continue căutarea. Zilele comunicau minim între ele, dar cazul lui cerea ca organicii de miercuri să lase un mesaj pentru cei de joi, iar aceștia să-l transmită celor de vineri. Iar cei de vineri urma să transmită un mesaj celor de sâmbătă, și așa mai departe.

Duncan nu fu surprins când ceilalți puseră o scară pe unul din pereți și Sinn deschise o secțiune a tavanului. Sinn, cu detectorul de sunet în mână, urcă pe scară și prin deschizătură. Se întoarse cinci minute mai târziu.

— Nici un semn de activitate. Pare în ordine.

Puțul de deasupra tavanului avea cam cincisprezece metri înălțime și era atât de îngust, încât chiar dacă alunecai pe trepte, puteai să te lipești cu spatele de un perete și cu picioarele de celălalt. Urcă tot grupul, Duncan fiind al șaptelea. Intră într-o cameră enormă, al cărei tavan era la douăzeci de metri deasupra lui. Cum nimeni nu-i spusese la ce să se aștepte, fu surprins. Camera era plină cu mii de siluete tăcute, în sute de rânduri, care se întindeau atât de departe, că nu le vedea capătul. Bărbați, femei și copii, aliniați ca la o paradă de modă, deși toți erau dezbrăcați, unii cu ochii deschiși, alții cu ei închiși. Fiecare avea la gât câte un cordon de care era prinsă o plăcuță. Pe acestea erau trecute numele celor stonați, identitatea lor, biografia și datele medicale codate.

Duncan nu avea nevoie de explicații. Acela era un depozit subteran al guvernului, în care erau aduși cei ce fuseseră stonați din diverse motive. Printre ei se găseau oameni care erau pe moarte, din cauza unor boli incurabile și care optaseră pentru stonare. Într-o zi, când știința medicală avea să-i poată vindeca, ei urmau să fie destonați și tratați. Cel puțin așa spunea teoria.

Mai erau și oameni care muriseră, dar fuseseră stonați imediat. Când aveau să fie disponibile mijloacele de resuscitare și vindecare a lor, și ei aveau să fie scoși din acea stare. Sau cel puțin așa li se promisese.

Puteau să fie acolo și criminali pe care societatea modernă nu-i putea reabilita. Când apucăturile lor specifice puteau fi eliminate și ei aveau să devină din nou buni cetățeni, ei urmau să fie destonați. Aceasta era politica declarată oficial.

— Este un loc de depozitare destul de nou, îi spuse Locks lui Duncan. Cei mai bătrâni de aici au cam trei sute de ob-ani. Suntem în secțiunea cea mai veche, ceea ce înseamnă că aici nu vine nimeni.

Aerul era proaspăt și în mișcare. Fără îndoială era filtrat electronic, dar asta nu împiedica praful să se adune pe corpuri sau pe podea. Grupul lăsa urme în praf. Văzând privirea lui Duncan, Locks spuse:

— Vom aranja totul înainte să plecăm. Până atunci...

Făcu semn cu mâna spre bărbații și femeile care se plimbau în sus și în jos pe culoarele înguste, și spre cei doi copii gălăgioși care se jucau „ascunselea”.

— Nu este ca afară, dar măcar au o cameră în care să facă mișcare și să scape de aerul stătut.

Duncan nu se simțea la fel de plin de viață și de liber. Acele rânduri de morți – deși majoritatea nu erau cu adevărat morți – care puteau fi aduși la viață într-o microsecundă, îl deprimau. De undeva apăru informația că, ultima dată când auzise asta, existau peste patruzeci de miliarde de oameni stonați în astfel de locuri, în întreaga lume. Toți așteptând revenirea la viață sau însănătoșirea.

Wilde spuse, zâmbind ciudat:

— Nu va exista niciodată suficient personal medical și facilități pentru rezolvarea tuturor. Și dacă ar fi vindecați, unde s-ar duce, unde ar locui, de unde ar lua mâncare, și toate celelalte? Între timp, alte milioane li se adaugă în fiecare an. Nu

ar conta, dacă am avea un guvern diferit, unul care să încerce să-i reintegreze în societate. Nici un guvern nu se poate ocupa de ei, iar Pământul nu este suficient de mare ca să-i găzduiască și să-i hrănească. Ar muri cu toții de foame.

— În cazul acesta, las-o baltă, zise Duncan și se întoarse spre Locks. Este evident că în această zonă nu există monitoare. Dar în altă parte?

— Numai zona cea mai nouă este monitorizată, cea unde sunt aduși stonații. Se fac săpături în apropierea ei, pentru construirea unei alte facilități.

Locks zâmbi și continuă.

— Aici suntem mai în siguranță decât oriunde. Nu ne vor căuta aici pentru că nu-și pot imagina că am îndrăzni să ne apropiem atât de mult de ei. La numai cinci kilometri de aici este un oraș al pădurarilor-fermierilor-organicilor. Haide să ți-l arăt.

Înainte să plece, Duncan văzu un bărbat care urcase pe o scară până la tavan, ridicase o secțiune din acesta și trecuse dincolo. Urmărind privirea lui Duncan, Locks zise:

— Dacă totul este în ordine, putem ieși în pădure. Trebuie să ieșim afară, mai ales copiii au nevoie de asta.

Duncan, însoțit de Padre și de Wilde, merse împreună cu șeful pe culoarul central format de acele chestii despre care știa că nu sunt statui, dar nu se putea abține să le privească drept așa ceva. După un kilometru și jumătate, ajunseră la un perete. Locks deschise o ușă mică dintr-una din porțile enorme încuiate. Dincolo de ea era o altă facilitate. Aceasta avea trei sub-nivele, sub etajul principal, după spusele lui Locks. Avea și șase nivele, deschise pe părțile laterale, toate conținând corpuri stonate. După ce merseră pe culoarul central, Locks coti și trecu pe lângă rânduri, oprindu-se doar când ajunse la un lift deschis, de lângă perete. Intrară toți patru și urcară cu el la partea de sus a nivelului. Aici, o fereastră înaltă îi permise lui Duncan să vadă peisajul înconjurător. Capătul superior al clădirii părea să țâșnească din pământ. Sub el, era o pantă abruptă pe o distanță de treizeci de metri, apoi terenul devenea orizontal, o câmpie dincolo de care putea să vadă un alt șir de dealuri, la vreo opt kilometri distanță. Acestea erau pline de păduri, iar în câmpie existau multe dumbrăvi. Dar cea mai mare parte a terenului era pentru ferme. În centrul văii era un sat de vreo sută de case,

dominate de o clădire albă cu cinci etaje, ale cărei panouri dreptunghiulare de energie străluceau în lumina soarelui dimineții. În jurul ei era o zonă circulară, încercuită de case albe cu acoperișuri verzi. Arhitectura lor era însă foarte variată. Partea din spate a caselor se afla pe o altă stradă circulară, dincolo de care se aflau fațadele altor case. Întregul sat era format din străzi circulare concentrice. Locks îi întinse binoclul lui Duncan, așa încât acesta să poată privi mai bine. În jurul caselor și în interior se vedeau oameni mișcându-se, câțiva copii mici se jucau în grădini, iar bărbați și femei intrau sau ieșeau cu mașinile din sat.

Trecând peste vale cu binoclul, Duncan văzu mai aproape fermele mici, hambarele mai mari și silozurile, precum și diverse tipuri de mașini agricole mișcându-se pe câmpuri sau parcate în zone îngrădite. Știa, deși habar nu avea de unde, că acele case nu erau pentru locuit. Ele conțineau computere prin care fermierii controlau de la distanță plugurile, semănătoarele, cultivatoarele, pulverizatoarele și alte mașinării robotizate. Când fermierii terminau treaba din acea zi, plecau cu mașina în oraș. Totuși, mai aproape de oraș existau grădini care erau proprietate individuală a fermierilor.

Din loc în loc se vedeau vaci, păstrate ca să asigure lapte pentru localnici și îngrășământ pentru câmpuri. În interiorul îngrăditurilor se vedeau și găini. Acestea erau păstrate doar pentru ouă. Animalele nu mai erau măcelărite pentru carnea lor. Carnea de vită și de pui se făcea în fabrici de clonare. Fără îndoială că exista una și acolo, dar probabil că era subterană.

Duncan îi înapoie binoclul lui Locks.

— Pare destul de pașnic și liniștit.

Înțeleptul zâmbi.

— Organicii și pădurarii sunt plecați cu toții să ne caute.

Făcu semn spre dealurile îndepărtate.

— Dincolo de ele este linia ferată intercontinentală.

Duncan arătă drumul principal, o panglică cenușie sclipitoare care trecea printre copaci, cotea lângă sat și apoi trecea printre ferme.

— Pe drumul acesta îi aduc pe cei stonați?

— Nu. Sunt aduși de un dirijabil guvernamental. Deasupra acestei clădiri există un turn de acostare.

— Pot să merg în clădirea cea mai nouă?

— De ce? întrebă Locks.

— Vreau doar să văd planul general. Nu se știe niciodată când este util.

— Pentru evadare, vrei să spui?

— Nu de la voi, zise Duncan. Ci în cazul în care organicii ne iau prin surprindere.

— Bineînțeles, spuse Locks. De ce nu? Monitoarele sunt reglate ca să detecteze oamenii care încearcă să pătrundă. Nu-și fac deloc probleme că cei dinăuntru ar putea să iasă. Deși ar trebui.

Ca să ajungă la clădirea cea mai nouă, merseră la etajul principal și apoi trecură prin două clădiri uriașe, fiecare dintre ele conținând douăsprezece etaje. Luară din nou un lift. Locks îi conduse într-un complex de birouri, unde se așezară pentru o vreme în biroul cel mai luxos. Era foarte rar folosit acum, dar avea un stoner și o mulțime de mâncare și băutură stonate. Folosiră unul dintre stonere – care se găseau peste tot în clădire – și activară mișcarea normală a moleculelor pentru câteva provizii, după care mâncară pești de mare, salată și cartofi, și băură bere și vin.

Singurul lucru care-l împiedica pe Duncan să se simtă bine era tremuratul peretelui îndepărtat și un huruit surd. Locks îi spuse că acelea erau vibrațiile datorate excavațiilor care se efectuau lângă clădire.

— E o armată de muncitori acolo.

Duncan bău bere și se simți mai relaxat. Făcu semn cu mâna spre ecranele de computer de pe perete și către panourile cu instrucțiuni de pe birouri.

— Acestea pot fi folosite fără să pornim alarmele?

— Sigur, spuse Locks. De fapt, de aceea am venit aici.

Se roti pe scaun, puse jos sticla de vin și apăsă tastele de pe pupitrul de comandă.

— Din fericire, nu este nevoie de nici un cod pentru activare. Oficialii nu s-au gândit niciodată că vreo persoana neautorizată ar putea să le folosească. În definitiv, aceasta este o zonă rurală, slab populată. În plus, trebuie să știi codul ca să intri în clădire. Sau așa cred ei. În primul rând, vom porni monitoarele, ca să vedem ce se întâmplă afară.

Se părea că nici pentru asta nu era nevoie de cod.

— T2C6, spuse Locks. Comandă. Pornește monitoarele de supraveghere a zonei exterioare.

Imediat pereții albi deveniră ecrane și Duncan văzu zona de dincolo de fiecare dintre cei patru pereți.

Locks se îndreptă pe scaun, spunând:

— Oh, oh!

Capitolul 7

Pe ecranul vestic se vedea un dirijabil argintiu, cu botul în jos, zburând la aproximativ treizeci de metri deasupra pământului. Înainta încet, motoarele lui strălucind în partea sudică, iar dispozitivul de fixare din vârf era deschis. Duncan zări siluetele micuțe ale membrilor echipajului în spatele parbrizelor din partea superioară, aflate lângă botul aeronavei.

— Aduc o nouă încărcătură de stonați, spuse Locks.

Șterse înregistrarea activității recente și opri alimentarea cu energie. Se ridică și spuse:

— Luați tăvile și sticlele. Nu trebuie să lăsăm nici o urmă.

Ceilalți îl urmară afară din birou.

— Ce înseamnă asta? întrebă Duncan.

— Trebuie să ne ascundem pentru o vreme, spuse Wilde. Nu au nevoie decât de vreo două ore ca să descarce. Dar noi vom sta ascunși până mâine.

În clipa aceea, Duncan decise că nu va rămâne cu acel grup mai mult decât era obligat să o facă. Nu aveau nici un viitor. Tot ce puteau să facă era să fugă și să se ascundă, și să fure câteva ore în spațiu deschis sau într-o facilitate de depozitare. Aceea era o viață de iepure, iar el nu era iepure.

Cu toate acestea, pentru moment trebuia să rămână alături de bandă. Coborî fără tragere de inimă prin puț, în camera de la bază. Se așeză în sacul lui de dormit, cu spatele la perete, și îi privi posac pe ceilalți. Camera era aglomerată, iar copiii insistau să alerge – nu putea să-i condamne pentru asta, ci mai curând îi era milă de ei. Nu erau prea multe de făcut, în afară de băut și discutat. Din când în când se ridica și se plimba prin tunel, ca să-și dezmorțească picioarele. După a treia tură, făcea genuflexiuni în întuneric, când o lumină îl orbi. Nu se opri din exerciții, dar spuse:

— Cine e acolo?

Era Locks. Acesta se așeză și spuse:

— Nu te opri.

Duncan se ridică, gâfâind, și simulă câteva sărituri cu coarda, fără coardă.

— Am observat că mă priveai destul de gânditor în camera de control.

Locks menținu lumina pe fața lui Duncan, orbindu-l parțial și iritându-l.

— Poți să îndrepți lumina în altă parte și să-mi vezi totuși expresia feței.

Locks chicoti și îndreptă fasciculul spre tavan. Acum Duncan putea să-i vadă și el fața.

— Probabil că gândești că ducem o viață destul de inutilă aici, nu? În definitiv, nu facem decât să fugim. La ce suntem buni? Nu ne place guvernul. Nu vrem să fim forțați să trăim o singură zi pe săptămână și nu ne place să fim observați tot timpul. Dar ce facem ca să schimbăm această situație? Nu ar fi mai util, și mult mai confortabil, de altfel, dacă am rămâne în limitele unei vieți normale și am folosi mijloacele constituționale și legale ca să protestăm?

Duncan se opri din exerciții și se așeză.

— Da. M-am gândit la asta.

— În definitiv, împotriva a ce protestăm? continuă Locks. De ce să ne luăm de nemernici, când sunt atât de puține lucruri pe care să le condamni? Suntem cetățenii unei societăți cum nu a mai existat alta înainte, o societate în care nu numai că nimeni nu moare de foame, dar toată lumea are câtă mâncare vrea. Mâncare bună, case bune, servicii medicale bune, posibilități de educare. Toate elementele de lux la care poți spera. Nu există război și nici perspectiva vreunuia. Plătim impozite, e adevărat, dar în mod rezonabil. Rata criminalității este mai mică decât în orice altă societate din istorie. Există un singur avocat la treizeci de mii de oameni. Rasismul e mort. Femeile au drepturi egale cu bărbații. Aproape toate bolile au fost eliminate. Maltratarea copiilor și violurile sunt rare. Apele, pământul și aerul otrăvite pe care ni le-au lăsat moștenire strămoșii noștri au fost curățate. Marile deșerturi sunt acum pline cu copaci. Avem aproape o Utopie, ținând cont de lipsa de rațiune, lăcomia, stupiditatea și egocentrismul care sunt înnăscute în atât de mulți oameni.

— Pledezi destul de bine pentru dragostea față de guvern, zise Duncan.

— A existat un autor vechi, nu-mi amintesc numele, care spunea că trebuie să urăști orice guvern se află la putere. Prin asta vroia să spună că nici un guvern nu este perfect și că cetățenii ar trebui să încerce să scape guvernul de greșelile lui. Nu mă refer numai la greșelile instituționalizate, ci la toți oamenii de la putere care profită de poziție în avantajul propriilor interese și la cei care sunt incompetenți.

— Mi se pare corect, zise Duncan. Dar este necesar ca guvernul să supravegheze atât de intens cetățenii, să ți se uite tot timpul peste umăr? Asta nu este ceva ce trebuie urât?

— Ah, dar guvernul spune că este absolut necesar. Astfel previne crimele și accidentele, permite statului să asigure pacea și prosperitatea. Știind ce face fiecare cetățean în orice clipă, când se află în afara propriei case – în majoritatea momentelor, de fapt, statul are datele necesare ca să se asigure că cetățenii sunt în siguranță și că materia brută și produsele finite plutesc pe rutele lor de trafic corecte, în întreaga lume. Este...

— Nu am nevoie de exemple, sau de o predică, spuse Duncan. Unde vrei să ajungi?

— Toți cei ce au împlinit vârsta de douăzeci și cinci de ani, care pot trece o examinare asupra cunoștințelor de istorie și condiții politice, pot vota. Există trei partide politice mari și o sută mai mici. Voturile sunt înregistrate de la casele alegătorilor...

— Fără predici, spuse Duncan.

— Vroiam doar să demonstrez că guvernul nostru este primul guvern cu adevărat democrat. Statul este condus de oameni aleși din popor. Sau cel puțin așa pretinde guvernul. Dacă oamenii nu sunt satisfăcuți de modul în care este condus statul, atunci pot cere și obține o alegere, pentru a-i putea schimba pe administratori sau pentru a putea schimba legile. Așa pretinde guvernul. Dar oamenii de la putere controlează computerele care raportează rezultatele alegerilor. De ce atunci în ultimii două sute de ob-ani, alegătorii au votat întotdeauna pentru supravegherea lor? De ce atât de mulți din oficialii guvernului mondial rămân la putere? De ce există întotdeauna o majoritate clară de voturi în favoarea acestor candidați?

— Mulți oameni sunt de părere că computerele nu raportează rezultatele corecte, spuse Duncan.

— Da, mulți cred asta. Atât de mulți încât pare ciudat că opinia majorității nu este reflectată de rezultatul votării.

— Guvernul face câte o votare din când în când ca să investigheze această convingere. Acestea arată întotdeauna că nu există prea mulți oameni care cred că rezultatele sunt aranjate sau că se comite vreo fărădelege.

Locks zâmbi și spuse:

— Ce-i împiedică să aranjeze și rezultatele acestor votări?

— Nu spun că sunt cinstiți. Numai că...

— Numai că...?

— Ce putem face noi în privința asta? întrebă Duncan.

— Se pare că nimic. Nu există suficientă dorință de reformă pentru a produce revolte, lovituri de stat, o revoluție. Poate peste jumătate din populație este convinsă că ar trebui făcute schimbări și că administratorii actuali – conducători, ar fi mai corect spus – ar trebui îndepărtați. Dar ei nu au nici o plângere reală, nu așa cum aveau strămoșii noștri. Chiar dacă sunt iritați de anumite restricții, de ce să găurești barca pentru atâta lucru?

— Chiar așa, de ce?

Duncan rămase tăcut pentru o vreme, în timp ce Locks îl privea fix. Apoi spuse:

— Eu sunt ca un nou-născut care are totuși unele amintiri din viețile anterioare. Mi se pare...

Se încruntă și se mușcă de buză câteva secunde.

— Aș vrea să-mi amintesc de ce este așa îndârjit guvernul să mă prindă. Totuși, îmi amintesc că aveam îndoieli și față de alte lucruri, în afară de fraudele electorale. Una... o clipă... da, asta e. Statul susține teza că pământul nu trebuie să devină suprapopulat din nou. Nici un cuplu nu are voie să aibă mai mult de doi copii. Ținând cont de ce s-a întâmplat pe pământ în erele anterioare, pare o decizie foarte logică și necesară. Dar mulți dintre noi...

Duncan arăta de parcă și-ar fi încordat mușchii mentali.

— Mulți dintre noi...? îl îndemnă Locks.

— ... nu sunt siguri că statisticile populației sunt corecte. S-ar putea să fie exagerate. Dacă s-ar ști adevărul, guvernul ar fi nevoit să permită mai mult de doi copii, cel puțin trei pentru fiecare pereche de părinți.

— Adevărul este, cel puțin după informațiile mele, că populația actuală a globului este de două miliarde de oameni. Unde...

— Statisticile oficiale spun opt miliarde! exclamă Duncan.

Locks nu fu prea șocat, ci mai curând mirat cum de știa asta acel fugar, izolat de toate sistemele de bănci de date.

— Două miliarde, zise el. Care era al doilea lucru care te deranja?

— Cu numai două miliarde de oameni, nu există nici un motiv pentru menținerea sistemului zilelor! Ar trebui abandonat. Ne putem întoarce cu toții la vechiul sistem, în care să trăim în fiecare zi a săptămânii. Asta ar trebui realizat gradat, bineînțeles. Vor trebui construite de șapte ori mai multe case. Totul trebuie multiplicat cu șapte, mâncarea, mijloacele de transport, sursele de energie, totul. Ar fi nevoie de mult timp pentru asta. Ar apărea al naibii de multe probleme, dar nici una care să nu poată fi rezolvată. Apoi omenirea s-ar putea întoarce la sistemul natural, la modul de viață destinat oamenilor. Eu...

Se încruntă din nou, rămase tăcut pentru o clipă, după care spuse:

— Mi se pare că știam... că mi-a spus cineva... că sistemul pe zile strică ritmul biologic zilnic al oamenilor. Înainte, aceștia erau obișnuiți să doarmă opt ore pe noapte fără pauză, acum deseori trebuie să doarmă vreo patru ore, apoi să se scoale și să prindă celelalte patru ore când pot. Aceasta a avut ca rezultat mult mai multe nevroze și căderi nervoase decât comunică guvernul publicului. De fapt, așa numitele crime pasionale s-au înmulțit în ultima vreme. Dar publicul nu este informat despre asta. Este hrănit cu date false, iar oamenii de la știri sunt împiedicați să comunice multe dintre aceste cazuri.

— Ni s-a garantat libertatea informației, spuse Locks, dar de fapt nu o avem. Dar guvernul este foarte subtil în reprimarea acesteia. Statul are viclenia șarpelui și înțelepciunea porumbelului. Un lucru nu s-a schimbat, totuși – majoritatea populației a fost întotdeauna conservatoare. Asta se pare că este adevărat, încă de la începuturile istoriei guvernului. Sistemul pe zile există de atât de mult timp, încât majoritatea îl consideră natural. Așa cum trebuie să fie. Chiar dacă guvernul ar vrea să se întoarcă la vechiul sistem – ceea ce nu este cazul,

bineînțeles – ar fi nevoie de mult timp ca să convingă majoritatea că acest lucru trebuie făcut.

Acum, Duncan știa că Locks nu vorbea doar ca să treacă timpul.

— Nu ești doar ceea ce pari, nu? zise el.

Locks zâmbi.

— Vrei să sui că nu sunt doar șeful unui grup de neadaptați jerpeliți și patetici? Ce crezi tu că sunt... în realitate?

— Cred că faci parte dintr-o organizație care te-a trimis aici ca pe un fel de agent de recrutare. Un agent pentru o rețea subterană. Dacă apare cineva ca mine, tu îl trimiți la... nu știu unde.

— Foarte bine, zise Locks. Nu o să-ți spun mai multe în clipa asta. Nu vei fi informat decât în ultima clipă, pentru eventualitatea în care...

— Aș fi prins înainte să-ți duci planul la capăt?

— Exact.

Locks se ridică și se întinse.

— Da. Ne vedem mai târziu. Ăă... nu vei vorbi despre asta cu nimeni, da?

— Bineînțeles.

— Între timp, dacă pot să mă întorc în biroul băncii de date, voi încerca să aflu de ce ești căutat cu atâta îndârjire. Asta dacă consider că nu voi declanșa vreun sistem de alarmă.

— Mi-ar plăcea să aflu asta, spuse Duncan.

Amorțit din cauza ședерii, Duncan începu să facă din nou exerciții. Se balansa în mâini și făcea flotări, când văzu în tunel ochiul luminos al unei lanterne. El era cu capul în jos, când lumina se opri. Din spatele ei se auzi vocea plângăreață lui Crossant.

— Pentru Dumnezeu, ce faci, Duncan?

— Poți fi sigur că nu-mi balansez un țipar pe la nas, zise el.

Se lăsă în jos până aproape atinse cu nasul pământul, apoi se ridică din nou în mâini, își îndoi picioarele, ateriză și se ridică. Își șterse sudoarea de pe frunte și întrebă:

— Ce faci aici?

Vocea pițigăiată a lui Dong zise:

— Locks ne-a spus să te luăm să ne ajuți. Trebuie să aducem niște provizii din peșteră.

Lumina se apropie. Duncan văzu ceva întunecat și neclar țâșnind din spatele luminii, apoi lumina clipi, în același timp cu mintea lui.

Se trezi amețit, icnind și înecându-se, învelit în întuneric și, pe măsură ce simțurile îi reveneau, își dădu seama că era în apă. Înotă disperat, neștiind dacă mergea în sus, în jos sau orizontal. Ceva tare îl izbi în coaste. Agonia îl făcu să se înece și mai tare. Dar în cele din urmă reuși să strige, exact înainte să fie tras din nou sub apă. Și... se trezi la suprafață. Unde era? Un fel de pârâu, a cărui apă rece îi amorțea membrele.

În ciuda acestui fapt, se chinui să-și facă brațele și picioarele să se miște, iar apoi ajunse deasupra apei, inhalând aer cu nesaț. Nu pentru mult timp. Ceva îl izbi în ceafă, trăgându-l la fund, făcându-l să icnească și să înghită apă. Dădu din mâini și simți ceva dur deasupra. Stâncă. Pentru prima dată realiză că se afla într-un râu subteran, care acum curgea cu viteză printr-un tunel îngust. Umărul lui se frecă de stâncă, ceva îl izbi și îl învârti, iar apoi, cu o ușurare binecuvântată, capul lui ajunse din nou la suprafață.

Asta numai pentru câteva secunde. Lovi din nou stânca violent, de data aceasta cu coastele din dreapta, și se scufundă. Încercă să înoate în sus, sperând că râul trecuse prin tunel și ajunsese în vreo cameră cu aer deasupra apei. Mâna stângă atinse stânca, chiar înainte să fie tras iar la fund. De data aceasta rămase fără aer și speranță. În cap îi răsună un clopot. În fața ochilor îi apărură dungi luminoase. Gâtul i se încovoiase în interior. Avea să moară în câteva secunde.

Brusc, ajunse la lumină și aer. Căzu în lumină, țâșni odată cu apa printr-o gaură, încercă să se îndrepte, așa încât să nu lovească cu burta bazinul cu apă agitată de sub el, dar nu reuși. Impactul cu apa îl duru și plămânii lui, pe care-i credea goi, eliminară tot aerul. Reuși totuși să înoate spre malul înalt care părea să fie în dreapta lui. Purtat de curent spre praguri, reuși să se prindă de rădăcina unui copac care ieșea din malul mâlos și erodat. Durerea și frigul îl făcuseră la fel de slab ca un bebeluș. Totuși, lumea care-l aștepta era cea a morții.

Se ținu de rădăcină și se uită la gaura prin care fusese aruncat. Era la vreo șase metri deasupra bazinului și aproape la baza unui versant de calcar de douăzeci de metri înălțime. Dincolo de acesta se înălțau pantele dealurilor mai înalte, dar

nu-și dădea seama cât de departe. Râul era mărginit de maluri de lut. Pădurea pornea chiar de pe mal. Mulți dintre copaci creșteau înclinați la patruzeci și cinci de grade. Presupuse că aceia fusdeseră obținuți în laboratoarele biologice.

Oriunde se afla, nu era în apropierea intrării prin care-l dusese Padre Cob.

Se uită în cealaltă parte. Curentul săpase în mal un mic intrând, la câțiva metri depărtare. Forța curentului era mai mică acolo, iar malul avea jumătate de metru înălțime. Poate că... Dădu drumul la rădăcină și înotă cât de repede putea, dar de fapt deloc repede, spre micul intrând. Avu nevoie de destul de mult timp ca să se tragă pe mal. De câteva ori mâna îi alunecă pe nămol și căzu înapoi. Gâfâind, prea obosit ca să treacă cu tot corpul pe mal, rămase pentru o vreme cu picioarele în apă, într-o poziție încovoiată și nesigură. Când respirația îi reveni la normal, se târî pe restul distanței, trăgându-și picioarele pe pământ. În timp ce se odihnea din nou, se gândi la Dong și Crossant și la motivul pentru care îi făcuseră asta.

Erau niște oameni răi și era clar că nu îl plăceau. Acestea erau motive suficient de puternice ca să-i determine să-l ucidă. Să-l ucidă? Crossant îl izbise și ar fi putut să-i spargă țeasta cu bâta, dacă ar fi vrut. În loc de asta, ei îl trăseseră în peșteră și îl împinseseră în râul subteran. Probabil că știau că râul nu mergea prea mult înainte să iasă afară. Se bazaseră pe faptul că se va îneca, că apa va termina treaba lor murdară. Cadavrul lui plutitor avea să fie zărit de un satelit sau de organici. Vânătoarea ar fi fost întreruptă, iar grupul din nou în siguranță, pentru o vreme.

Nu. Scenariul lui nu era prea aproape de realitate. Locks s-ar fi mirat că Duncan a dezertat. I-ar fi bănuit pe Dong și Crossant, căci știa că ei intraseră în tunel. S-ar fi îndoit că Duncan, care acum știa că avea să se întoarcă curând în civilizație, ar fi fugit, abandonând astfel orice speranță să scape de acea existență mizerabilă subterană. Locks i-ar fi supus pe cei doi la ceața adevărului.

Cum ei cunoșteau această posibilitate, înseamnă că nu se întorseseră la grup. Se duseseră în tuneluri ca să se ascundă pentru o vreme și să aștepte îndeajuns de mult ca trupul lui Duncan să fie găsit. Apoi se puteau refugia în pădure.

Sau intenționau să iasă cât mai curând posibil, să se lase capturați de polițiști și să ceară iertarea, după ce le spuneau toată povestea? Era posibil să o obțină, chiar dacă ar fi fost duși într-un centru de reabilitare. În definitiv, îl eliminaseră pe Duncan și trădaseră restul grupului. Bineînțeles, organicii urmau să-i disprețuiască, considerându-i niște trădători, dar Dong și Crossant erau obișnuiți să fie disprețuiți și, poate, chiar le plăcea. Poate că ei îi făcuseră asta doar pentru că în ultima vreme nu mai făcuseră nimic condamnabil și aveau nevoie de asta, ca de o hrană spirituală.

Râse fără vlagă la acest gând și se întrebă dacă nu cumva începuse să delireze. Totuși, delirul era însoțit de obicei de febră, iar el era foarte rece. Își dori să se poată târî într-o porțiune luminată de soarele care trecea printre ramuri, ca să se încălzească. Gândul că putea fi observat de un satelit îl făcu însă să rămână în umbră.

Se rostogoli, tremurând, și își cuprinse trupul cu brațele. Hainele umede îi țineau de frig. Ar fi trebuit să le scoată. Nu, era prea obosit. Căldura corpului lui avea să le usuce. Când soarele va mai coborî – acum era la jumătatea drumului dintre zenit și apus – el avea să se simtă mai bine și să-și recapete forța.

Și apoi?

Pădurea era tăcută, cu excepția zgomotului îndepărtat al unei veverițe furioase care se certa cu cineva, probabil cu ciorile. După un minut, o muscă mare și neagră bâzâi aproape de capul lui. Duncan o alungă cu mâna și musca se îndepărtă. Trecu o jumătate de oră. Închise ochii și se întrebă cât de în siguranță era dacă dormea puțin. Îl durea rău capul, acolo unde îl lovise bâta. Îl dureau coastele și dosul palmei stângi, unde pielea se cojise. Frigul și pericolul îl amorțiseră, așa încât nu simțise rănile. Acum, când se încălzea și se usca, durerile erau prea mari ca să poată dormi. Dar în ciuda acestui fapt, începuse să moțăie.

La acest gând, se forță să se ridice, gemând din cauza durerii din coastele lovite. Poate că avea o comoție. Dacă era așa, era mai bine să se ridice și să meargă. Nu vroia să moară în somn.

Vru să se ridice în picioare, dar se opri din mișcare, ghemuit. De undeva se auzeau slab vocile lui Crossant și Dong.

Capitolul 8

Duncan îi urmărea pe cei doi din spatele unui tufiș. Erau la vreo doi metri depărtare, pe jumătate ascunși de trunchiurile copacilor, stând cu spatele lipit de un stejar uriaș mort. Lângă picioarele lor erau două rucsacuri mari. Fără îndoială le luaseră dintr-o ascunzătoare, când ieșiseră. Faptul că vorbeau atât de tare putea să indice că nu le păsa dacă erau prinși de organici. Poate chiar sperau ca asta să se întâmple.

Deși putea să le audă vocile, nu reușea să înțeleagă ce spuneau. Se târî spre stânga, afară din câmpul lor vizual, și înaintă în cerc. Avansă apoi încet, încovoiat, până ajunse la un tufiș, în spatele celor doi și aproape de ei. Acum nu mai putea să-i vadă, dar urechile lui auzeau totul.

Dong vorbea pițigăiat.

— Nu, eu zic să-l căutăm. Nu se poate să fi fost cărat prea departe de pârâu. Îl găsim și păstrăm cadavrul până vom fi prinși.

— S-ar putea ca asta să dureze prea mult, se văicări Crossant. S-ar putea să fi fost dus foarte departe. Sau... ei bine... poate a fost blocat în peșteră. S-ar putea ca trupul lui să nu iasă la suprafață încă mult timp, poate niciodată. Cred că ar mai inteligent să înaintăm până ce vom fi văzuți. Nu e nevoie să avem cadavrul ca probă. Ne vor pune în ceața adevărului și vor ști că nu mințim.

— Vreau să-l văd pe ticălosul ăla mort, spuse Dong.

— Dumnezeule, ce rea ești.

— Uite cine vorbește! Cine l-a lovit cu bâta?

— Daa! Și cine m-a convins să fac asta?

— Oh, mai taci din gură! Oricum, ce contează cine ce a făcut? Suntem amândoi implicați.

— Și foarte adânc, spuse Crossant. Suntem băgați până la gât. Gât care ar putea fi în mare pericol, dacă ei vor veni după noi. Eu zic să plecăm naibii de aici.

Duncan înțelese că acei „ei” erau banda de fugari, nu organicii.

Cei doi continuară să se certe, în timp ce Duncan se târî și făcu un nou ocol, așa încât să poată ajunge să-i vadă din față. Făcu ochii mari, când văzu o gaură uriașă, la un metru deasupra

capetelor lor. Aceea era intrarea într-un tunel, printr-un trunchi găunos. Intrarea pe care o folosiseră ei ca ieșire.

Acum nu mai trebuia decât să aștepte plecarea lor. Apoi putea să se ducă la ceilalți din grup și să-i avertizeze. Cu toate acestea, Dong și Crossant aveau să fie prinși curând. Iar ei urmau să-i ducă pe organici pe urmele fugarilor. Cei doi trebuiau opriți. Dar cum? Nu avea nici o armă și era slăbit. Ei aveau cuțite mari în tecile prinse la curele și era posibil ca în rucsacuri să aibă pistoale protonice.

Câteva momente mai târziu, o trosnitură îi făcu pe cei doi să sară în picioare. Băgară mâinile în rucsacuri și le scoaseră strângând în ele paturile unor pistoale. La capătul țevii de cincisprezece centimetri lungime se vedea un glob sclipitor de metal alb.

Vocea lui Dong ajunse slab până la Duncan.

— Dacă sunt organici, vor trage când vor vedea armele.

— Aici există urși și alte animale periculoase, spuse Crossant, cu o voce și mai tremurătoare decât a ei.

În clipa aceea apăru cauza zgomotului. Era un animal de aproape doi metri înălțime, care la prima vedere părea un elefant. Totuși, colții curbați îl identificară ca fiind un mastodont de pădure, descendent al produsului unui laborator de bioinginerie. Cu o mie de ob-ani în urmă, geneticienii creaseră șase sute de astfel de exemplare, folosind celulele unor fosile de mastodonți ca tipar, iar apoi le dăduseră drumul în rezervațiile naturale. Unul din aceste exemplare, înconjurat în curând de altele, se afla acum în fața celor doi oameni.

— Nu intra în panică, spuse Dong. N-or să ne atace decât dacă se simt amenințați. Stai nemișcat.

Vorbea atât de încet, încât Duncan abia o auzea. Crossant spuse și el ceva, dar prea încet ca Duncan să înțeleagă.

Acum încerca din nou să se întoarcă la stejar. Mastodonții îl zăriră sau poate se fereau de ființele umane. Indiferent de cauză, conducătorul lor scoase un sunet strident, se întoarse și porni spre sud, zdrobind tufișurile în calea lui. Ceilalți îl urmară greoi. Duncan alergă printre tufe, la adăpostul zgomotului făcut de animale. Când ultima fiară cenușie și păroasă dispăru, el ajunsese în spatele stejarului. În mâna stângă avea o creangă, o bucată groasă de lemn.

— Hai să plecăm de aici, fir-ar să fie, zise Crossant. Este posibil ca unii dintre ei să fi avut monitoare implantate.

— Și ce dacă? întrebă Dong cu o voce stridentă. Doar vrem să fim găsiți, nu?

— Ei bine, acum nu mai sunt chiar atât de sigur, spuse bărbatul. Va fi destul de neplăcut, pentru o vreme. Și tocmai m-am gândit că s-ar putea ca ei să nu vrea să fim reabilitați. Vrei să ajungi în vreun depozit?

— Fricosule! Minte de mucos! strigă Dong. Oh, de ce nu m-am legat de un bărbat adevărat?

— Mda, ca și cum tu ai fi o femeie adevărată. Să-ți spun ceva, cățea...

Duncan ocoli repede trunchiul copacului și îl izbi în cap pe Crossant, care se aplecase să-și ridice rucsacul. Dong se întorsese cu spatele, se pare dezgustată de Crossant. Avea o mână încleștată, iar în cealaltă ținea pistolul. Se răsuci la auzul zgomotului loviturii și a icnetului lui Crossant. Se albi la față, cu ochii mari, și acea secundă de ezitare fu suficientă ca Duncan să o izbească peste mână cu bâta. Arma căzu și femeia o luă la fugă prin pădure, cu brațul atârnând moale. Duncan porni după ea, dar apoi se opri. Nu era capabil să reziste la o cursă rapidă, și cu atât mai puțin la una lungă. Ridică arma, o reglă la acțiune pe distanță maximă, rotind butonul din fața trăgaciului, așteptă ca Dong să apară între doi copaci și apăsă pe trăgaci. Din armă țâșni o rază violetă. O atinse pe Dong în partea din spate a coapsei drepte și femeia se prăbuși. Probabil că încărcătura nu pătrunsese prea adânc, din cauza distanței. Dong se ridică și începu să sară într-un picior, dar se opri, când Duncan trase din nou. Noul foc lovi în locul țintit de el, și arse o creangă dintr-un copac, chiar lângă ea. Duncan strigă și femeia se opri întorcându-se spre el, cu fața albă și schimonosită, după care se așeză pe pământ.

Crossant gemu și încercă să se ridice în picioare. Duncan îl izbi din nou în cap, dar nu la fel de tare ca prima dată. Apoi își puse la curea pistolul protonic și cuțitul lui Crossant și porni spre Dong. Ea stătea în același loc, tăcută, cu trăsăturile desfigurate de ură și durere. Duncan aruncă bățul în fața ei.

— Folosește-l ca baston.

Când se întoarseră la copac, Crossant își recăpăta cunoștința. Pielea lui, deja albă, se albi și mai tare, când își dădu seama ce se întâmplase.

— Întors din morți, spuse vesel Duncan.

Luă unul dintre rucsacuri, scoase niște pâine, brânză, un bidon cu supă care se încălzea singură și o lingură. Nu spuse nimic cât timp mâncă, cu mâna aproape de arma cu protoni. Crossant rupse tăcerea, pretinzând că Milka îl convinsese să facă ceva ce el nu ar fi vrut niciodată să facă. Duncan îi spuse să tacă. După ce termină de mâncat și puse lingura și bidonul gol înapoi în rucsac, zise:

— Acum ne întoarcem.

Flutură arma spre ei, continuând:

— Mai întâi voi doi. Să nu încercați ceva. Dacă vreunul face o mișcare greșită, vă împușc pe amândoi.

— Ne vor ucide, spuse Crossant.

— Nu, pentru că au un stoner la îndemână, zise Duncan, zâmbind feroce. Am auzit destule ca să știu că Locks nu e de acord cu uciderea cuiva decât ca ultimă variantă. Veți fi stonați, alături de ceilalți din depozit. Cine știe? Poate aveți noroc. Poate vă găsește cineva, peste vreo trei sute de ani, și vă destonează.

— Asta este echivalent cu uciderea noastră, spuse Crossant și gemu.

— Alege.

Cei doi își puseră rucsacurile în spate, suspinând și implorând. Duncan îi întinse bărbatului o lanternă și îi spuse să intre primul în gaură.

— Eu vin în urmă, cu lanterna mea, zise Duncan. Nu uitați, vă împușc pe amândoi, dacă vreunul încearcă ceva. Și acum, luați-o înainte. „În vânt”, tu primul.

Crossant își șterse nasul cu mâneca și se întoarse spre intrare. În clipa aceea, și el și Dong țipară. Duncan fu surprins, pentru o clipă. Apoi văzu în gaură fața bărboasă a lui Padre Cob, arătând exact ca un urs trezit din hibernare.

— Ho, ho, ho! făcu Padre, tunător. Ce cadouri avem aici, sfinte Nicolae?

Ieși greoi din gaură. Era îmbrăcat încă în roba de călugăr, dar avea la el o armă cu protoni cu o țeavă de patruzeci și cinci de centimetri lungime și un încărcător mare.

— M-am gândit eu că pe aici ați luat-o, îi spuse el lui Crossant, după care i se adresă lui Duncan. Iar tu arăți ca și cum ai fi fost urmărit prin cele zece iaduri ale lui Ti-yu. Ce s-a întâmplat?

Duncan îi spuse.

— Ești un om foarte norocos, William, spuse Padre. Sper ca norocul tău să se răsfrângă și asupra noastră, a celorlalți. Cu excepția acestor doi viermi, care sunt oameni, din păcate, și trebuie tratați ca atare.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu vor fi împușcați. Li se va oferi șanse să fie salvați cândva.

Avură nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să ajungă în camera de la fundul puțului. Duncan observă, cu surprindere, că era goală.

— Cu excepția celor care te caută, s-au întors cu toții acolo, zise Padre. Ultimul transport a fost descărcat iar nava aeriană a plecat. Locul e liber. Cel puțin pentru moment.

Trecură două ore înainte ca toate grupurile de căutare să fie anunțate că cel dispărut fusese găsit, și să se întoarcă. Urmă o altă întârziere, când Crossant și Dong insistară că Duncan mințea. Ei spuneau că adevărul era că Duncan încercase să dezerteze și că ei îl urmăriseră. El reușise să-i ia prin surprindere și să ia comanda. Dar nu reușiră decât să câștige timp. Locks le spuse că avea să folosească ceața adevărului pe toți trei, și atunci Crossant recunoscu că povestea lui Duncan nu era o minciună.

— Sunteți jalnici, zise Locks și făcu semn oamenilor numiți să execute sentința.

Aceștia îi luară pe cei doi și îi forțară să intre în câte un cilindru, în ciuda țipetelor și zvârcolelilor lor. Duncan se bucură că copiii fuseseră duși de acolo. Chiar și lui, victimei, îi era silă de ceea ce trebuia făcut.

Închiseră ușile și Padre apăsă două butoane de pe panoul unei console. O secundă mai târziu, ușile se deschiseră. Crossant și Dong, mai tari ca piatra acum, căzură în exterior, cu pumnii ridicați în față, înghețați în timp ce loveau geamul ușilor. Îi traseră spre puț și îi împinseră peste margine. Patru bărbați coborâră în puț ca să-i tragă într-un tunel.

— Am fi putut să-i lăsăm alături de ceilalți, zise Locks, făcând semn cu mâna spre rândurile tăcute. Dar nu ar fi stat în echilibru. Ar fi căzut. Și, în plus, cine știe? Poate că guvernul va decide să trimită auditori. Fac uneori asta. Nu am fi vrut să-i găsească pe cei doi. Și-ar da seama că acest loc este folosit și în alte scopuri decât în cele oficiale. Iar asta i-ar putea face să cerceteze zona și să găsească ușa secretă.

Mai târziu, când reuși să-i vorbească lui Duncan fără altcineva în preajmă, îi spuse:

— Mâine o să-ți spun o parte din ce am hotărât să facem cu tine. Bineînțeles, cu condiția să te oferi voluntar pentru asta.

— Sunt gata pentru orice.

— Bine! Dar nu e vorba de ceva ce putem pregăti peste noapte.

Când veni ora de culcare și ceilalți se duseră să doarmă, Locks lipsea. Duncan își spuse că trebuia să fie în camera băncii de date, ocupându-se de operațiunea întreruptă de apariția dirijabilului.

El dormi mult și adânc, judecând după cât de amorțit se trezi. Își aminti un vis oribil, în care Mika Dong și Mel Crossant, stonați și mișcându-se parcă pe niște roți, apăruseră dintr-o ceață, cu niște degete acuzatoare îndreptate spre el. Ochii lor ardeau ca un foc. Se ridică, gemând, deși durerea de cap trecuse aproape complet, și se blestemă singur pentru acel coșmar. În mod rațional, nu ar fi trebuit să simtă nici un regret, nici o mustrare de conștiință. Dar și el, ca toți cetățenii, era condiționat încă din copilărie să urască violența. Apoi își reaminti că asta nu oprea guvernul să folosească violența, atunci când avea de-a face cu criminali. Iar el, conform celor spuse de psiholog, fusese pe vremuri organic, și ucisese câțiva oameni.

Simțindu-se mult mai bine după câteva exerciții fizice și micul dejun, se duse cu Locks și Cabtab în biroul băncii de date. Înțeleptul porni computerele și le făcu semn să se uite pe ecranul de pe un perete. Pe acesta se vedeau trei poze ale lui Duncan, din față, profil dreapta și profil stânga. Sub fotografii erau datele lui biografice.

— Vreau să te uiți cu atenție la ele, înainte să fie tipărite pe cartea ta de identitate, spuse Locks. Dacă ai vreo obiecție asupra vreunui aspect sau sesizezi vreo discrepanță, orice ți-ar

putea cauza probleme, o să schimbăm articolul respectiv înainte de tipărire.

Zece minute mai târziu, mașinăria scotea o cartelă de ceramică.

— Pare valabilă, spuse Duncan.

— Este. Datele pentru validarea ei sunt în bancă. Dar dacă cineva devine suspicios și încearcă să urmărească datele, atunci ai dat de necaz. Totuși, va fi nevoie de destul de mult timp pentru verificarea validității ei.

— Deci acum sunt David Ember Grim.

— Da. Cetățean al statului Manhattan și specialist în computere, gradul doi, care a fost împrumutat unui complex agricol din Newark, New Jersey. Cererea ta de emigrare în Los Angeles a fost aprobată. Los Angeles-ul de miercuri primește imigranți din diverse amestecuri etnice naționale, din anumite state ale Americii de Nord și Indiei. Tu hotărăști dacă vei merge cu expresul, adică stonat, sau cu un tren de pasageri. Acesta este mai lent, dar ai avea ocazia să vezi peisajul.

— Pasageri, categoric, zise Duncan. Nu am ieșit niciodată din Manhattan. Vreau să spun, până de curând.

— Mâine vei primi toate documentele necesare pentru asta. Omul meu din... nu contează de unde... are nevoie de timp ca să aranjeze totul. Ai la dispoziție două săptămâni ca să memorezi detaliile. Între timp, am pus câțiva membri să afle de ce ești căutat cu atâta ardoare. E o muncă foarte anevoioasă, delicată și periculoasă. Dacă cei de la băncile de date vor considera că este prea sensibilă, vor abandona căutarea. Obținerea codurilor nu este prea ușoară, și este realizată de obicei prin coruperea celor care cunosc codurile. Așa e mai simplu și mai sigur decât să încercăm să le spargem. Relativ sigur, bineînțeles. Este periculos. De fapt, nu am încerca asta, dacă nu am fi convinși de importanța ta. Ceva face guvernul să fie de-a dreptul înnebunit în ceea ce te privește. Este o adevărată ironie că tu nu știi despre ce e vorba, nu?

Duncan aprobă din cap și spuse:

— Două săptămâni? Ob-săptămâni?

— Ob-săptămâni. Paisprezece zile normale din clipa asta.

— Între timp, organicii sunt înnebuniți. Într-una din aceste zile se vor gândi să caute aici, oricât de ridicol li s-ar părea ideea că niște fugari s-ar ascunde aici.

— Este o posibilitate la care ne-am gândit. Dar va trebui să stăm aici până când să potolește vânătoarea.

— Nu se va potoli.

Duncan se gândi ce s-ar întâmpla dacă Locks ar fi capturat după plecarea lui, ca David Ember Grim. Locks ar fi fost supus ceței adevărului, ar fi dezvăluit totul, iar organicii ar fi pornit în căutarea cetățeanului Grim.

Locks se ridică de pe scaun.

— Haide să mergem până la secțiunea nouă. Întotdeauna îmi place să mă uit la ultimul contingent. Poate exista un candidat acolo, un recrut. Până acum nu am găsit pe nimeni cu care să vreau să risc. Totuși, la fețe noi, speranțe noi.

— Ce știi despre facilitățile satului pe care l-am văzut ieri de la fereastră? întrebă Duncan, pe drum.

— Stația NJ3?

— Nu ai spus ce nume avea. Există vreun laborator biologic acolo?

Cei trei bărbați se aflau într-un ascensor care urca. Locks se uită la Duncan, îngustându-și ochii.

— Da, există. Unul destul de mare. De ce?

— Îi știi amplasarea? Ați fost vreodată acolo, în cercetare?

— Ai o idee, nu? Vreun plan?

— Poate.

— Nu, nu ne-am apropiat de el. De ce?

— Îi poți afla amplasarea cu ajutorul bazei de date? Fără să alarmezi vreun monitor?

Liftul se opri și coborâră. Se aflau într-o cameră și mai mare decât cea în care locuiau ei. Totuși, aceasta avea un rând de cuburi deschise, care se înălțau spre tavanul aflat la o înălțime de cel puțin treizeci de metri. Între șirurile verticale de cuburi existau puțuri de lift, fiecare dintre acestea fiind ocupat de aproximativ cincizeci de stonați.

— Da, putem face asta. Și o vom face, dacă rezultatul merită riscul.

— Dacă am putea afla un plan detaliat al clădirii și dacă se poate intra, ați face asta? Bineînțeles, cu condiția ca rezultatele să merite riscul?

Locks își strâmbă un colț al gurii.

— Hm...

— E nevoie de aproximativ șaizeci de secunde ca să scanezi complet un corp uman și să înmagazinezi datele. Datele pot fi folosite pentru duplicarea acelui corp. În condiții speciale, creștere forțată etc., un duplicat poate fi crescut într-o săptămână. Biologii nu au reușit niciodată să creeze un duplicat care să trăiască mai mult de o zi sau două. În procesul de duplicare există întotdeauna erori, pentru că scanerul nu este perfect. Aceste numeroase erori mici au ca rezultat un corp mort sau unul care va muri în scurt timp. La suprafață, însă, arată exact ca originalul. Este util pentru experimente științifice. Dacă...

— Pentru Dumnezeu! zise Locks. Cred că înțeleg ce vrei să spui! Vrei ca noi să...

Puse mâna pe umărul lui Duncan și începu să râdă. Apoi continuă, printre hohote:

— ... să creăm un duplicat al tău și să-l plasăm undeva... oh, Dumnezeule!

— Într-un loc unde poate fi găsit de polițiști, care vor crede că am murit. Ar trebui să fie puțin descompus, dar nu atât încât să se piardă amprentele digitale sau ale retinei. Când îl vor găsi, ei vor...

— E o idee grozavă, nebunească aș spune. Ar fi splendid... numai că... cum naiba să facem asta? Cum să intrăm în laborator, iar dacă reușim, cum să facem așa încât oamenii din laborator să nu vadă corpul care crește în cuvă?

— O să mă gândesc eu la asta.

— Vorbești serios, nu-i așa? întrebă Locks.

— Doar dacă voi găsi un plan realizabil.

— O să mă rog pentru asta, zise Padre Cob în spatele lor.

Ajunseseră într-o zonă unde fusese așezat ultimul transport. Cincizeci de oameni se aflau pe nivelul cel mai jos al camerei, treizeci de bărbați și douăzeci de femei. Locks se uită pe îndelete la fețe și citi plăcuțele agățate de lanțurile de la gâturile celor stonați. Duncan mergea încet printre ei, întrebându-se ce-i adusese în acea stare și în acel loc. Nu se obosea să citească plăcile. Iar apoi, brusc, se opri în fața unuia dintre ei. Femeia era scundă, de un metru șaptezeci înălțime, cu un corp zvelt și sâni mici și perfecți. Părul ei negru scurt era lucios, amintindu-i de blana unei foci, iar ochii deschiși, mari și căprui, aminteau și ei de o focă. Fața triunghiulară avea oase delicate, pomeți înalți.

Duncan se aplecă spre inscripția de pe placa ceramică.
PANTHEA PAO SNICK.
Rândurile de dedesubt erau într-un cod care i se părea familiar, și totuși nu-l înțelegea pe deplin. Tremurau ca niște valuri de căldură la marginea minții lui, sclipiri aproape gata să se formeze în imagini clare. Și fața. Și ea îi amintea ceva. Ce?
— Vrei să vii aici? îl strigă el pe Locks. Citește-mi asta.
— O cunoști? întrebă Locks.
— Nu chiar, dar mi se pare că ar trebui.
Locks se încruntă.
— Pot citi numărul cărții de identitate. Restul... este într-un cod pe care nu l-am mai văzut până acum.
— Asta nu-i ciudat?
— Al naibii de ciudat. Este ceva special cu ea.
Locks luă plăcuța.
— Hai să o ducem la computer. Poate că putem afla despre ce e vorba.
Dar atunci când codul căzu în mașinărie, pe ecran apăru: ACCES INTERZIS.
— Acces interzis, spuse Locks și opri computerul. Sper ca asta să nu fie raportat. Dacă vor deveni curioși din cauza unei cereri de la o sursă neautorizată...
Locks le ceru lui Cabtab și Duncan să plece.
— Am încredere în voi, dar ceea ce nu știți, nu le puteți spune oficialilor.
Trei minute mai târziu, Locks îi chemă în birou. Zâmbea.
— Am făcut o cerere printr-un anumit canal, iar omul meu de legătură are niște date. Snick a fost un detectiv-maior organic, cetățean de duminică, dar a avut o viză temporală să acționeze și în alte zile. O viză temporală temporară. Asta este tot ce a putut să afle informatorul meu, în afară de datele biologice obișnuite. Nu a putut afla la ce caz lucra ea, dar – și asta este foarte important – femeia a dispărut pur și simplu din baza de date. Nu există nimic acolo despre ea. Omul meu a fost foarte atent. Nu a vrut să-i alerteze pe monitori. S-a temut să meargă mai departe cu cercetările.
— De ce nu o destonăm ca să o întrebăm? spuse Duncan. Așa ar fi cel mai logic.
— Nu știu dacă ea e atât de importantă, zise Locks.
— Cum putem afla, fără să o interogăm?

— Mă voi gândi la asta.
Duncan își spuse că dacă Locks nu o făcea, avea să o facă el.

Capitolul 9

Miercuri, condițiile meteorologice la ora 11:00 p.m. erau exact așa cum sperau fugarii. După ce urmărise prognoza la televizor, în biroul din depozit, Locks știa că o situație mai bună nu era de așteptat decât peste două săptămâni. El și alți șase oameni, printre care și Duncan, stăteau ghemuiți sub copaci, aproape de marginea drumului. Cerul era întunecat, cu excepția momentelor în care era brăzdat de fulgere. Ploua puternic. De sub copaci, fugarii vedeau luminile palide, voalate de apă, ale satului, aflat la aproape doi kilometri spre nord. Nu se vedeau faruri de mașină. Locuitorii erau în case, dormind până aproape de miezul nopții, când aveau să se scoale ca să intre în stonere sau să facă orice altceva doreau, înainte să fie nevoiți să-și încheie activitățile.

Locks făcu semn cu degetul spre lumini și o luă înaintea celorlalți pin vântul puternic și ploaia deasă. Înaintau greu, cu capetele în piept, în urma lui Locks, îmbrăcați cu pardesiuri și pălării impermeabile. Traversară o dumbravă, cotiră la stânga când ajunseră la drum, o șosea cu patru benzi pe care traficul era rar chiar și în timpul zilei, și ieșiră de pe drum după ce parcurseră patru sute de metri pe el. Ocoliră un pâlc de copaci și se apropiară de clădirea cu două etaje a laboratorului biologic. Panourile solare de pe acoperișul clădirii octogonale formau o cupolă cu multe unghiuri.

Locks obținuse toate informațiile despre laborator prin intermediul computerului. Partea clădirii de deasupra solului reprezenta locuințele oamenilor de știință și a tehnicienilor. Facilitățile de lucru erau subterane. Nu exista pază pentru că nu era nevoie de așa ceva, sau cel puțin așa presupuneau oficialitățile. În acea societate relativ lipsită de fărădelegi, și în acea zonă izolată și cu populație mică, ce rost avea să încuie ușile? Ce se putea fura de acolo? De ce ar fi îndrăznit cineva să fure, când în apropiere erau atâția pădurari și cel puțin zece organici? Cu toate acestea, Sinn cercetă zona de la intrare. Se uită prin ușă, o deschise, intră și dispăru cam pentru un minut. Când reveni afară, spuse:

— Locul pare pustiu.

Dacă datele primite de Locks erau corecte, personalul de joi plecase la culcare, ca să-și reia somnul întrerupt. La ora 8:00 a.m. aveau să coboare ca să-și înceapă munca. Era posibil, totuși, ca unii oameni să coboare să lucreze imediat ce ieșeau din stonere, în loc să doarmă. Unul sau mai mulți dintre ei puteau să aibă experimente ce trebuiau supravegheate.

Cei șapte înaintară pe holul tăcut până la intrarea în casa scărilor și începură să coboare. Luminile se aprindeau automat, pe măsură ce înaintau. Când pătrunseră în prima cameră, aceasta se umplu de o lumină strălucitoare. Bedeutung se opri chiar dincolo de ușă, cu o armă protonică în mână. Locks îl trimise pe Sinn înainte, ca să păzească intrarea de pe scări spre acea zonă.

După ce traversară camera mare plină de echipamente, ciudate pentru cei profani, ajunseră într-o alta, de două ori mai mare. Locks, cu o hartă desenată în mână, îi conduse pe lângă mașinăriile la fel de necunoscute și cu aspect exotic, și pe lângă cuvele în care animale aflate în diverse stadii de dezvoltare fetală pluteau într-un lichid limpede. Se opriră la un colț ocupat de o cuvă lungă, plină numai cu fluid. Lângă ea era o cutie mare, ca un sicriu, cu un capac transparent.

— Asta e, zise Locks. Scoate-ți hainele și intră, i se adresă el lui Duncan.

Duncan se dezbrăcă și se urcă în dispozitiv. Se întinse pe un pat moale transparent și privi în sus. Padre, zâmbind și murmurând ultimele rugăciuni în latină, închise capacul. După aceea, Duncan nu mai auzi nimic. Rămase nemișcat, așa cum îl instruise Locks cu o zi înainte, în depozit. Deși nu putea să-l vadă pe Locks, știa că acesta regla acum comenzile scanerului de lângă cutie. Locks se uita la o hârtie pe care primise instrucțiunile de operare de la informatorul lui.

Brusc, cele două dispozitive, câte unul la fiecare capăt al capacului, începură să se miște pe niște rotițe unul spre celălalt. Se întâlniră fără să scoată nici un zgomot la mijlocul capacului și apoi porniră în cursa inversă. Când ajunseră din nou la capete, porniră iar unul spre celălalt. Sub Duncan, alte două dispozitive similare făceau același lucru. După ce scanerele superioare se întâlniră de treizeci și cinci de ori, Locks bătu cu palma în capac. Făcu un semn de rotire cu mâna și Duncan se învârti pe o parte.

Câteva minute mai târziu, se învârti pe partea cealaltă. Apoi, Locks deschise capacul.

— Gata. Ieși afară și îmbracă-te.

— Asta e tot? întrebă Duncan, îmbrăcându-se.

— Da, zise Locks. Fiecare moleculă a corpului tău și legăturile ei cu toate celelalte molecule au fost înregistrate. Procesul de creștere a început deja.

Arătă spre cuva din colț. În mijlocul fluidului era acum suspendat ceva micuț și neclar. Într-o oră avea să fie mult mai mare și să aibă o formă clară.

— Cei de joi vor crede că e proiectul celor de miercuri, zise Locks. Vor parcurge datele referitoare la asta și vor găsi un ordin de miercuri și o descriere a proiectului înregistrată oficial. Cei de miercuri vor primi un ordin care va părea emis de cei de joi. Celelalte zile vor verifica ordinul și vor constata că este dat joi. Numai joi va crede că e de miercuri.

Toată povestea ar fi sărit în aer dacă cineva ar fi cercetat valabilitatea ordinului. Dar de ce ar fi făcut-o? Ordinul avea forma corectă și era unul singur dintr-o secvență de astfel de evenimente inter-diurne. Sau așa li se va părea lor.

— Să mergem, spuse Locks. Cu cât ieșim mai repede de aici, cu atât mai bine.

Duncan mai zăbovi câteva secunde. Chestia aceea din cuva plină cu fluid avea să fie duplicatul lui, peste șapte zile. La un moment dat, spre sfârșitul miercurii următoare, avea să arate identic cu el, dacă-l priveai cu ochiul liber. Dacă ar fi fost scanat, registrul de date ar fi revelat mici diferențe, ale căror sumă ar fi reprezentat o diferență mare. Atât de mare, încât duplicatul nu putea trăi prea mult, din cauza numeroaselor defecte. Dar, într-o zi, după cum pretindeau oamenii de știință, defectele aveau să fie eliminate și se vor putea obține niște duplicate adulte cu viață lungă. Acestea însă puneau probleme etice și filozofice a căror rezolvare revenea viitorului – dacă aveau să fie rezolvate vreodată.

Padre Cob zâmbea ca un copil care tocmai deschisese cutia cu prăjituri.

— Asta îmi ridică moralul, zise el. Nu mai suntem iepuri, suntem șobolani. Oh, ho, ho, ho! O adevărată promovare, nu-i așa? Șobolani, nu iepuri. Un pas în evoluția grupului. Dar eu prefer să fiu șobolan. Ei se distrează mai bine!

— Poate că într-o zi vom fi lupi, spuse Duncan.

— Lupi, ca toți ceilalți, care există numai pentru că guvernul le permite să existe, spuse Padre, încruntându-se.

Veselia lui se evaporase.

— Ceea ce am făcut azi, putem face și mâine, la o scară mare.

— Sau să murim ca niște oameni, nu ca iepuri sau șobolani! spuse Cabtab, zâmbind din nou.

Duncan nu răspunse. Lui i se părea mult mai important să trăiască precum un om. Nu prea contează cum mori, decât dacă de asta beneficiază cei rămași în viață.

Se întoarseră la depozit, își scoaseră hainele de ploaie și se alăturară grupului din clădirea veche. Lui Duncan i-ar fi plăcut să-și povestească aventurile celor care rămăseseră acolo. Le-ar fi făcut plăcere și ar fi vrut să sărbătorească. Dar Locks insistase că era bine să știe cât mai puțini. Celorlalți li se spusese că cei șapte fuseseră în biroul central de calcul, pe toată durata absenței lor. Locks spusese că nu făcuse altceva decât să strângă date. Chiar dacă vreunul dintre ei se mira de ce fusese nevoie să ia atâția oameni cu el, nimeni nu întrebă nimic.

Totuși, Înțeleptul nu mințise întru totul. Înainte ca grupul să iasă afară, Locks obținuse de la informatorul lui cât de multe date putea, referitor la căutarea lui Duncan. Veștile erau neliniștitoare. Cercul se strângea și fuseseră găsiți mulți alți refugiați fugari.

— Centrul cercului este depozitul, îi spuse el lui Duncan. Mai devreme sau mai târziu, probabil mai devreme, organicii își vor da seama că am avut tupeul să ne ascundem aici. Atunci...

— Cât de curând?

— Nu știu. Dar cred că ar fi bine să încercăm să ieșim la suprafață. Dacă ne-am putea strecura prin cerc...

— Dacă m-ar găsi, spuse Duncan, adică dacă ar găsi corpul acela... probabil că ar renunța la cercetări. Voi nu reprezentați o prioritate. Dar avem oare timp să așteptăm?

Locks își mușcă buza și ridică ochii în sus.

— Nu cred. În alte circumstanțe, i-aș fi dus pe toți afară noaptea și am fi încercat să ieșim din zona de căutare înainte de apariția zorilor. Am putea face cincisprezece kilometri pe jos, chiar și dacă luăm copiii cu noi. Dar dacă este prins vreunul... toți te-au văzut. Și nu știu unde te-am putea ascunde. Dacă

mergi cu noi, nu vei mai reuși să ajungi în trenul spre LA. Și este foarte important să faci asta, poate chiar vital. Totodată, nu putem să le dăm duplicatul, așa că nu vor opri vânătoarea.

Locks zâmbi îndurerat.

— Înțeleptul nu prea mai are ce decizii să ia.

— Putem să luăm prăjitura și să o și mâncăm, zise Duncan. Dacă vrei să-ți asumi riscul, dar în definitiv toată viața noastră este un risc.

Îi spuse lui Locks planul care se formase în mintea lui ca niște cristale, în timp ce Locks vorbea. Discutară în contradictoriu pentru o vreme, dar nu pentru că Locks s-ar fi opus ideii, ci pentru a rezolva toate amănuntele. Apoi, Locks, satisfăcut că ideea lui Duncan avea mai multe șanse de reușită decât altele, chemă grupul în jurul lui. Le explică ce era de făcut. Urmară alte discuții și câteva proteste puternice. În cele din urmă, după o oră și jumătate de discuții în contradictoriu, Locks făcu ceva ce făcea foarte rar. Supuse ideea la vot și majoritatea înclină în favoarea planului lui Duncan, deși mulți nu erau prea entuziasmați.

— Foarte bine, zise Locks. Nu vom aștepta ca organicii să se apropie prea mult. O vom face acum, fără să ne grăbim, ca să curățăm locul și să avem timp de tot ce este necesar.

Asta îi deranjă pe câțiva din grup și urmară alte proteste. Puși în fața necesității de a acționa imediat, erau șocați de idee. Puteau să facă ceea ce le cerea Locks, dar nu în clipa aceea. Era altceva dacă mai așteptau puțin.

— Nu! spuse cu tărie Locks. Nu, la naiba! S-ar putea să nu avem timp să vă facem să arătați ca ceilalți. Trebuie să arătăm la fel de prăfuiți ca ei și să punem praf și pe jos. Asta cere timp și grijă. Nu putem prevedea exact când vor ajunge organicii în acest loc. S-ar putea să vină mâine. S-ar putea să le vină ideea că suntem aici și atunci vor face un salt, trimițând o echipă înainte.

Deși câțiva continuară să bombăne, executară ordinul. Duncan ieși cu o echipă ca să-i ia pe Dong și Crossant din peșteră și să-i urce prin puț, în instalație. Apoi urmă sarcina neplăcută de destonare a celor doi. Îi făcură inconștienți imediat cu ajutorul ceței adevărului și îi duseră în clădirea nouă. Folosiră roboții pe roți din zona de descărcare ca să le care corpurile. Îi așezară apoi pe niște forme care îi aranjară, așa încât să stea în

picioare când erau stonați. Introduseră cele două forme în stonerul orizontal și porniră curentul. Corpurile fură scoase de brațele cu clești la capete ale roboților și duse înapoi în vechea clădire.

Între timp, jumătate din grup, ales prin tragere la sorți, stonase cealaltă jumătate. Apoi, roboții plasau corpurile rigide și reci în spațiile goale din rânduri. Evident, în trecut fuseseră scoși anumiți stonați, deși nu se știa din ce motiv. Sinn și Bedeutung se întoarseră din camerele ionice dintr-un capăt al clădirii, cu saci cu praf râcâit de pe colectoare. Apoi începură sarcina delicată de a plasa pe cei nou stonați exact cantitatea potrivită.

— La naiba, ce complicat este, spuse Locks. Nu-mi plac planurile complicate. Un singur pas greșit și toată structura se prăbușește. Cele simple sunt mai bune.

— De acord, zise Duncan. Dar nu există nici unul simplu.

Padre Cob și frumoasa Fiona se întoarseră din clădirea nouă cu plăcile de identitate pe care le făcuseră acolo. Le atârnară în jurul gâtului corpurilor, iar Sinn și Bedeutung începură să împrăștie praf peste plăci.

— Dacă organicii vor fi foarte minuțioși și vor verifica fiecare plăcuță cu înregistrările lor, își vor da seama și ne-am ars, zise Cabtab.

— Nu vor face asta, spuse Duncan. Ei caută ființe vii. Vor ști că am fost aici, nu avem cum să ascundem asta, dar vor crede că am fugit.

Locks și alți doi bărbați se întoarseră din biroul băncii de date.

— Am șters toate urmele folosirii computerului, zise Înțeleptul, și am curățat locul, am șters toate amprentele.

Când veni momentul să fie stonat Locks, acesta își puse mâinile pe piept și se înclină:

— La revedere, Bill. Ne vedem mai târziu.

— Dacă totul merge bine, spuse Duncan.

Închise cilindrul și apăsă butonul de alimentare de pe cutia din spatele lui.

Rămas singura ființă vie din clădirea mare și tăcută, se urcă pe platforma din spatele robotului și apăsă butonul ce iniția programul. Brațele lungi ale robotului se ridicară, în timp ce acesta începea să înainteze. Cleștii prinseră corpul extraordinar de greu al lui Locks, aflat în interiorul cilindrului, îl ridicară și se

retraseră cu el. Robotul își întoarse roțile și cără corpul spre un spațiu liber dintr-un rând, unde îl depozită, în poziție verticală. Duncan introduse restul instrucțiunilor în mașinărie. Comandase deja timpul, în cutia conectată la cablul de putere al cilindrului. Intră în stoner și închise ușa. Timp de șase secunde privi fix pe geamul rotund. Robotul aștepta. Avea apoi să deschidă ușa, să-l scoată din cilindru și să-l plaseze în rândul cu numărul SSF-1-X22-36. Acolo avea să stea, cu cartela de identitate falsificată la gât, până când robotul se întorcea, conform instrucțiunilor, după șase zile. Avea să deschidă ușa stonerului cu seria SSSF-413B, apoi să meargă la Duncan, să-l ridice, să-l care în cilindru, să-l introducă și să închidă ușa. Asta trebuia să se întâmpla la ora 6:30 p.m., miercurea următoare. La 7:00 p.m. cronometrul cutiei avea să pornească energia de destonare. Iar el urma să iasă din cilindru și să înceapă să-i destoneze pe ceilalți.

După ce robotul îl așezase pe Duncan în locul potrivit, ridică cutia, plină de praf, de pe platforma din fața lui și împrăștie praf peste Duncan și peste urmele pe care le lăsase. Continuă să facă asta până intră în clădirea nouă, unde nu exista praf observabil. Înainte să se alăture celorlalți roboți, în locul lor de depozitare, puse cutia cu praf pe un raft, într-o altă cameră.

Duncan nu realiză că energia revenise și că fusese inconștient timp de șase zile. Se uită cu ochii mari la robotul aflat la câțiva pași în fața ușii. Corpul verde al acestuia, cu un cap rotund cu mulți ochi și o antenă ce se învârtea în vârf, începu să înainteze. Întinse brațul și deschise ușa. Duncan ieși, murmurând:

— Fie e OK, fie robotul s-a stricat. ZY, i se adresă acestuia. Ce dată este și ce oră?

Pe „burta” robotului se aprinse un display: MIERCURI Z7-S1 LUNA VAR 7 p.

Miercuri, Ziua 7, Săptămâna 1, Luna Varietății, 7:00 p.m.

Deci, fie organicii nu ajunseseră acolo încă, caz în care puteau intra în orice clipă, fie trecuseră și plecaseră. Aruncă o privire urmelor de pași de pe podea și înțelese că polițiștii trecuseră pe acolo.

Ignoră praful de pe el – robotul pusese prea mult – și verifică rapid dacă ceilalți din grup fuseseră lăsați în pace. Se aștepta ca să fie așa, căci dacă ar fi fost găsit unul, ar fi fost descoperiți toți. Dar trebuia să se asigure. După ce constată că toți se aflau

la locurile lor, traversă depozitul și apoi alte două, până la clădirea nouă. Acolo intră cu prudență pentru că era posibil ca organicii să descarce un alt transport de stonați chiar în clipa aceea. Totuși, peste tot era liniște și după o cercetare scurtă a birourilor constată că nu era nimeni în ele.

În drumul de întoarcere spre depozitul cel mai vechi, se opri în fața femeii stonate numită Snick. De ce naiba îl preocupa atât de mult? Ce îi ridica curiozitatea ca pe un nod în gât? Răspunsul era că o cunoscuse, și nu de departe. Logica îi cerea să o revitalizeze și să afle ce râcâia la una din ușile minții lui.

Nu acum. Avea multe de făcut, și nu prea mult timp.

Capitolul 10

— Au astupat-o, spuse Padre Cob.

El, Duncan și Locks stăteau lângă trapa ce se deschidea spre puț. Gaura era plină cu o substanță solidă albicioasă.

— Ce facem acum? spuse gigantul. Proviziile noastre de mâncare au dispărut, și la fel și drumul de ieșire.

— În debara avem suficientă mâncare, spuse Înțeleptul. Dar dacă vor face o reverificare, nu avem unde să ne ascundem. Oricum, pentru o vreme nu va conta. Plecăm la noapte.

— Te-ai răzgândit? întrebă Padre.

— Da. Nu putem sta blocați aici. Toată lumea a devenit nervoasă.

Locks trimise patru oameni să destoneze cantitatea de mâncare și medicamente de care aveau nevoie pentru zece zile. Când se întoarseră, le explică la ce se gândise. Unii obiectară pentru că se expuneau și puteau fi capturați.

— Sigur, spuse Locks. Dar când nu există pericolul ăsta? Imediat ce vor găsi corpul lui Duncan – adică duplicatul lui – se vor întoarce la rutina normală. Până atunci, noi vom fi în altă parte și vom putea să ieșim, să respirăm aer curat, să ne plimbăm pădure, să împușcăm căprioarele statului, să ne bucurăm de fiecare zi, așa cum a vrut Dumnezeu.

— Până ce vom fi prinși, murmură cineva.

— Asta este garnitura la salata vieții, spuse Padre Cob. Caracterul picant al pericolului. Unde îl poți simți, dacă nu în sălbăticie?

Mai târziu, când Duncan și Locks se aflau în biroul băncii de date, acesta din urmă spuse:

— Cred că timpul ne grăbește. În curând, unul dintre noi se va sătura de acest mod de viață. Nu suntem atât de fericiți cât pretindem, știi, așa că nici ceilalți nu vor mai rezista mult. Cea mai rea parte este că atunci polițiștii vor ști totul despre tine. Vânătoarea va reîncepe.

— Știu, zise Duncan. Dar ce altceva putem face?

Locks oprise computerul, după ce primise ultimele instrucțiuni de la informatorul său. Se ridică de pe scaun și spuse:

— Vremea este aproape așa cum am dorit-o. Hai să ne asigurăm că toată lumea e pregătită și că nu vom lăsa nici o dovadă că am fost aici.

În două ore, cei șapte care făcuseră primul raid în laboratorul biologic îl făcură și pe al doilea. Având puțin timp liber, Duncan se duse în noua facilitate și rămase o vreme în fața lui Panthea Snick. Fața ei mișca ceva în el, o plăcere vagă. Era sigur că în spatele acesteia era un sentiment mai puternic. Care? Orice ar fi fost, nu putea afla decât trezind-o. Încă se gândea la asta, când grupul părăsi clădirea nouă. Urgența misiunii înlătură orice gând legat de Snick. Mergea cu capul în jos, printr-un vânt puternic. Ca și la primul raid, singurele lumini erau cele de la ferestrele clădirilor. Cei șapte urmară aceeași rută și intrară în laborator, unde lăsară aceleași gărzi ca înainte. Locks șterse datele referitoare la creșterea Produsului HBD-10X-TS-7° și introduse ordinele pentru îndepărtarea lor până miercuri. Astfel, când se trezeau cei de joi, aveau să găsească acele date în banca de schimburi zilnice. Aceasta era limitată la transferurile de informații extrem de importante.

Miercuri putea obține un ordin separat, spunând că joi luase duplicatul. Pericolul era ca cineva să investigheze și să expună intrările duble, dar era puțin probabil să se întâmple asta. Ce om dintr-o zi era interesat de ce făcuse unul din altă zi, atâta timp cât părea ceva legal și nu influența operațiunea din propria lui zi?

Când Locks termină cu computerul, duplicatul încă viu, dar inconștient, fusese ridicat din cuvă de o macara, așezat sub duș, ca să fie spălate toate fluidele, uscat, îmbrăcat și pus într-un sac. Acesta fusese adus din clădirea cealaltă, pentru că lipsa unui sac în depozitul unui laborator biologic putea duce la investigații.

Când se uită la fața lui nu chiar moartă, Duncan se simți ciudat, ca și cum el și corpul acela nu făceau parte din realitate.

— Nu asta e fața pe care o văd în oglindă, murmură el. Nu seamănă deloc cu mine.

Cu toate acestea, se simți ușurat când sacul fu închis până la nasul duplicatului.

După ce șterseră fluidul care picurase pe jos, doi oameni cărară corpul pe o targă ce fusese adusă din depozit. Duncan ieși primul pe ușa spre exterior pentru că se simțea personal

responsabil pentru duplicat. Era ca și cum și-ar fi condus propriul suflet spre iad. Exact când deschise ușa în afară, văzu pe geam o siluetă înaintând spre el. Era la câțiva pași depărtare, luminată de lumina de interior, neclară în întuneric și ploaie. În spatele ei se vedeau niște lumini roșii și portocalii clipitoare.

Omul purta un impermeabil transparent care era atât de subțire că putea fi împăturit și băgat cu ușurință în buzunar. Putea fi deschis foarte rapid, trăgând de ambele părți, pentru a desface prinderea magnetică slabă. Asta nu dură decât o secundă, dar Duncan se izbise de ușă ca să o deschidă și fugise, până când omul reuși să-și desfacă impermeabilul. Organicul trebuia să-și desfacă și tocul, înainte să poată scoate arma cu protoni. Tocmai o ridica, când capul lui Duncan îl izbi în bărbie. Căzură, Duncan fiind deasupra. Se rostogoliră și Duncan îl izbi pe individ în gât cu muchia palmei. A doua lovitură probabil că nu mai fusese necesară. Omul era moale și liniștit.

Locks ajunse lângă ei. Se aplecă și spuse:

— Ce naiba caută aici?

Duncan se ridică, simțind o ușoară durere de cap.

— Este un organic.

Arătă spre avionul de doi oameni, în formă de canoe, care plutea la treizeci de centimetri deasupra pământului, cu luminile clipind.

— Nu știu ce căuta aici, dar probabil că se întorcea dintr-o patrulă târzie. A văzut luminile și a venit să investigheze. Dar nu era prea bănuitor, altfel ar fi avut pistolul pregătit.

Ceilalți ajunseră și ei. Cei doi bărbați lăsară targa la pământ.

— Ce facem acum? întrebă Sinn. Asta strică totul!

Înțeleptul stătea în ploaie, mușcându-și buzele și privind în întuneric, ca și cum răspunsul se apropia de el din noapte.

Duncan se lăsă într-un genunchi și pipăi pulsul omului. Când se ridică, zise:

— E încă în viață.

I se adresă lui Locks.

— Putem să-l punem într-un stoner. Nu va putea să-și spună povestea înainte de miercurea viitoare. Până atunci... Nu, asta n-ar merge. Va spune ce a văzut, iar ei vor investiga. Vor descoperi ce am făcut.

— Trebuie redus la tăcere, spuse Sinn. Permanent.

— Să-l ucidem? întrebă Duncan.

— Sau să-l stonăm și să-l ascundem.

Duncan vedea problemele ridicate de acea idee. Spuse încet:

— Nu. Trebuie ucis.

Se lăsă tăcerea.

Duncan vorbi primul.

— Trebuie. Totodată trebuie să facem să pară că m-a văzut pe mine, duplicatul, și că a venit după mine și ne-am ucis unul pe celălalt, în luptă. Iar asta trebuie să o facem la câțiva kilometri de aici.

— Ei bine, spuse Locks, nu-mi place, dar, așa cum ai spus, nu avem de ales. Totuși, cum se va explica totul? Ce căuta atât de departe? Sunt sigur că a raportat că terminase ce avea de făcut și se îndrepta spre casă.

Asta era ușor de verificat, derulând banda de la echipamentul lui radio. Sinn deschise cupola de deasupra scaunului din față al avionului, căută înăuntru, atinse comenzile și porni înregistrarea. Era așa cum spusese Locks. Organicul, polițist de patrulă clasa a II-a Lu, raportase la Cartierul general că se îndrepta spre casă. Căutările lui nocturne nu găsiseră nici un semn al fugarului Duncan.

Până se termină înregistrarea, mâinile și picioarele organicului erau legate și i se puse un căluș în gură.

— Din fericire, nu a raportat luminile văzute în laborator, spuse Duncan. Verifică din nou coordonatele de unde a făcut ultimul apel, Sinn. Avionul trebuie să fie găsit aproape de acel loc.

Locks îl întrebă pe Duncan ce avea de gând, cu o voce aspră. Evident, era deranjat de faptul că Duncan prelua comanda. Incapacitatea lui de a găsi un mod de ieșire din acea situație probabil că îl enerva la fel de mult.

— Va trebui să zbor cu avionul în acea zonă, zise Duncan. Voi lua cu mine duplicatul și pe Lu. Și va trebui să aranjez totul încât să pară că eu – duplicatul – am sărit pe el. Va trebui să-i ucid pe amândoi.

Se opri și apoi adăugă:

— Asta dacă nu se oferă altcineva voluntar.

Așa cum se așteptase, nu se oferi nimeni. Mai așteptă câteva secunde și spuse:

— Ești de acord cu asta, șefule?

— Este cel mai bun lucru pe care-l putem face, zise Locks. Într-un fel, avem noroc. Nu va trebui să mai cărăm duplicatul zece kilometri prin întuneric și ploaie, și apoi să ne întoarcem pe jos. Îți sugerez să aranjezi... această problemă... în apropierea drumului. Apoi poți să te întorci pe el. Știi să ajungi. Noi ne vom întoarce în clădire. Cu cât suntem mai puțini afară, cu atât mai bine.

Padre tăcuse până în clipa aceea.

— Nu există nici un mod de a evita crima? zise el. Este împotriva principiilor mele...

— Atunci când ai devenit fugar, ai acceptat să ucizi, dacă este necesar, spuse Duncan. Dacă nu o faci, îi pui în pericol pe toți. Da, trebuie să o facem.

— Foarte bine, zise uriașul. Dar insist să-i acord ultima slujbă lui Lu înainte să-l duci de aici. Și... celuilalt, la fel.

— Iisuse Christoase, omule! izbucni Locks. Cu fiecare secundă pe care o petrecem afară, pericolul e mai mare! În plus, chestia asta nu are suflet!

— Nu ai de unde să știi asta, spuse Padre Cob. Insist. N-ai decât să intri, dacă vrei.

Deschise săculețul negru pe care-l căra după el și scoase un crucifix și niște obiecte ale căror denumiri și utilitate Duncan nu le cunoștea.

În timp ce aștepta ca preotul să termine ritualul, Duncan verifică instrumentele din carlingă. Era iritat, dar nu vroia să piardă timpul certându-se cu Cabtab. Știa cât de încăpățânat putea fi acesta. Ceea ce-l irita cel mai mult era că polițistul Lu nu era catolic sau de altă religie. Toți cei care practicau o religie aveau în mod automat accesul interzis la înscrierea în forțele polițienești sau în orice altă slujbă guvernamentală. Nu conta. Padre Cob ar fi spus rugăciunile chiar și diavolului, dacă acesta ar fi fost inconștient. Duncan nu s-ar fi mirat ca preotul să-l pocnească pe diavol, ca să-l oprească să protesteze.

Se uită la ceasul de pe bord. Oamenii de miercuri intraseră în cilindri. Peste zece minute, se trezeau cei de joi.

După un timp parcă interminabil, fața serioasă a preotului apăru lângă Duncan.

— Gata. Fie să-și găsească luminarea, când vor ajunge în Marele Dincolo.

Duncan nu întrebă unde era acel Dincolo.

— Ne vedem mai târziu, Padre, zise el. Ar fi bine să pleci dracului de aici.

— Ai grijă să-ți mărturisești păcatul îngrozitor, la întoarcere! strigă preotul, în timp ce avionul se înălța. Nu-ți pot acorda iertarea decât dacă te căiești cu adevărat. Dar cine îmi va acorda mie iertarea păcatelor?

Duncan abia auzi cuvintele lui. Avionul pornise spre pădure.

— Pentru Dumnezeu! murmură Duncan, apoi își spuse că preotul ar fi fost de acord cu cuvintele tocmai rostite, deși nu în sensul în care le folosise Duncan.

Ținu avionul foarte aproape de vârfurile copacilor, dar așa încât să nu piardă drumul din vedere, și înaintă vreo zece kilometri. Coborî aparatul de zbor între doi copaci mari, unde nu se vedea nici o lumină din oraș, de la vreo casă sau vreun vehicul. Ateriză, după care coborî și trase afară corpul organicului. Luminile de semnalizare erau suficient de puternice ca să vadă că ochii lui Lu erau deschiși. Chiar dacă era speriat, fața lui nu trăda asta. Acest lucru făcea ca totul să fie și mai greu pentru Duncan. Nu-i plăcea să ucidă un om curajos. Dacă se gândea bine, nu-i plăcea să ucidă pe nimeni, laș sau viteaz. Dar, oricare ar fi fost caracterul, sau caracterele lui înainte să devină William St-George Duncan, acum era un om care avea să facă tot ce trebuia făcut. În anumite limite. Nu ar fi ucis niciodată un copil.

Duncan luă arma cu protoni a organicului și îl împușcă în centrul pieptului. Lu căzu într-o parte. Duncan îl rostogoli și îndepărtă legăturile de la mâini și picioare și călușul. Le puse într-un buzunar, apoi arse lateralul piciorului drept al lui Lu, ca să simuleze un foc ce ratase cu puțin. Se urcă în carlingă și manevră avionul prin pădure. După aproape un kilometru parcurs încet, se ridică deasupra copacilor și luă viteză. La trei kilometri de corpul lui Lu, ateriză din nou. Așeză corpul neînsuflețit al duplicatului pe iarbă, se ridică deasupra lui și ținti cu arma cu protoni în genunchiul stâng. Protuberanța de la capătul țevii trimise o rază purpurie. Hainele și carnea explodară. În ciuda ploii puternice, simți mirosul de carne incinerată.

Îngenunche lângă duplicat. Fața acestuia era senină. Nervii lui simțiseră durerea, dar nu și creierul.

Scoase de la curea cuțitul lung de vânătoare al organicului și înfipse lama în stomacul duplicatului. Rana nu era imediat fatală, dar duplicatul avea să sângereze până la moarte. Scoase cuțitul și îl aruncă în carlingă.

Când organicii aveau să găsească cadavrul duplicatului, dimineață, urmau să-l caute pe polițistul Lu. Nu va dura prea mult înainte să-l găsească. Apoi vor încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Scenariul pe care spera Duncan că și-l vor imagina era următorul: imediat după ce raportase că se întorcea acasă, Lu fusese surprins de fugar, Duncan. Sau Lu îl luase prin surprindere pe Duncan. În ambele cazuri, cei doi se luptaseră. Lu trăsese în Duncan, dar fugarul reușise să se agațe de el. În timpul luptei, arma lui Lu fusese smulsă din mâna acestuia. Lu fusese nevoit să-și folosească cuțitul ca să-l înjunghie pe Duncan. Dar Duncan pusese mâna pe armă și-l împușcase pe Lu. După aceea, Duncan plecase cu avionul. Își scosese cuțitul din rană, dar, simțind că leșina, aterizase. Înainte să poată face mai mult de câțiva pași, se prăbușise și murise.

Dacă polițiștii acceptau acest scenariu, vânătoarea înceta.

Duncan porni prin ploaie. Pe iarbă nu rămâneau urme, iar nămolul de pe pantofii lui era curățat imediat. Dacă nu apărea nici un vehicul guvernamental, avea să scape neobservat. La ora aceea matinală, era puțin probabil să treacă cineva. Așa cum spera, nu apăru nici o mașină. Când ajunse la un kilometru de sat, intră în pădure. Înainta mai încet pe acolo, dar era necesar, ca să rămână ascuns. În cele din urmă, înainte de răsărit, intră în depozitul nou. Locks și Cabtab îl așteptau chiar dincolo de ușă. Duncan le descrise pe un ton monoton ceea ce făcuse. Locks tresări, când menționă uciderea organicului. Cabtab își făcu cruce și începu să cânte în japoneză.

— Este război, spuse Duncan. El era soldat, și a murit.

— Vrei să te spovedești acum? întrebă Cabtab.

— Nu fi ridicol, spuse Duncan și se îndepărtă.

Capitolul 11

— Dacă sentimentele mele ar fi ușor de rănit, în clipa asta ar geme de durere, spuse Duncan.

— De ce? întrebă Locks.

Padre răspunse în locul lui.

— Pentru că el este ocolit de toți, cu excepția ta, a mea și poate a lui Wilde, dragul meu conducător. A ucis un om și nu a făcut-o în legitimă apărare. Deși, dacă stai să te gândești la toate implicațiile și ramificațiile, într-un sens – un sens foarte puternic – el a omorât organicul ca să se apere nu numai pe sine, ci întregul grup. A spus foarte clar că s-ar putea să fie posibil să-l ucidă pe individ, și că e foarte probabil să o facă. Și totuși nici unul dintre noi nu l-a oprit. Așa că suntem cu toții vinovați. Dar ei nu se vor gândi la asta. Numai el este cel vinovat, Cain care și-a ucis fratele, deși...

— Așa că se feresc de mine. Nu spun ceea ce au în minte, nu mă critică pe față, dar mă privesc ca pe un fel de monstru, zise Duncan, ridicând din umeri.

— Dacă ar fi dat un copil peste noi, așa cum a făcut-o organicul, l-ai fi ucis? întrebă Padre Cob.

— Nu, spuse Duncan. Nu aș fi putut să o fac.

— De ce nu? Și un copil ar fi putut să ne dea de gol. De aceea l-ai ucis pe organic, nu? Pentru că nu-i puteam permite să dezvăluie că ne aflăm aici. Dacă ai fi lăsat copilul în viață, de ce nu și pe adult?

Duncan se foi stingherit pe scaun.

— Din fericire, nu am fost supus acestui test. În realitate...

— În realitate, Duncan nu putea face altceva, interveni Locks nervos. L-a sacrificat pe acel om ca să ne salveze pe ceilalți. Sunteți jalnici. Dezgustător.

Padre îl ignoră pe Locks.

— Nu te deranjează deloc? întrebă el. Nici o mustrare de conștiință?

— Am avut câteva coșmaruri, zise Duncan. Un preț mic de plătit.

— Haide să ieșim din ipotetic și filozofic, spuse Locks. Avem destule probleme reale.

— Ipoteticul, filozoficul, eticul, fantasticul, imaginrul, toate acestea sunt părți ale realității, spuse tare Padre, apoi se bătu cu palma peste stomacul enorm, ca și cum acesta simboliza realul, pentru el. Această sumă este constituită din părți. Ipoteticul, filozoficul, eticul...

— Hai să ne ocupăm de problema actuală, mârâi Locks. Deci, vrei să te duci cu Duncan în LA. Asta va presupune o schimbare serioasă a planurilor. Trebuie să comunic cu informatorul, să obțin permisiunea lui și, dacă reușesc asta, să pregătesc un set nou de cărți de identitate pentru tine, să fac rost de permise de trecere și vize, și toate celelalte. Ești sigur că vrei să ne părăsești, Padre? O mulțime de oameni se bazează pe îndrumarea ta spirituală.

— Așa cum ți-am spus, șefule, am avut o viziune despre noaptea trecută. Mi-a apărut un înger, înconjurat de lumină, și mi-a spus să mă duc, să părăsesc acest loc și turma mea și să merg mai departe. Să-mi șterg praful acestui pustiu de pe tălpi și să merg printre oamenii marilor orașe. Misiunea mea...

— Știu, știu, zise Locks obosit. Mi-ai mai spus de cel puțin trei ori. Foarte bine. Dacă primești permisiunea, poți să te duci. Dar știi ce va spune turma ta. Că ești un șobolan care părăsește corabia ce se scufundă.

— Nici ei nu sunt obligați să rămână aici, spuse Padre Cob.

Locks se învârti pe scaun și începu să tasteze la computer. Duncan se ridică în picioare și zise:

— Eu mă duc să mă plimb.

Ajunse din nou în fața figurii cenușii a lui Panthea Snick. Ce trebuia să facă în legătură cu ea? Logica și circumstanțele spuneau să o lase acolo, în starea în care o găsise. Destonarea ei ca să-și potolească curiozitatea și apoi re-stonarea ei ar fi fost o cruzime. Dacă ea ar fi avut o boală incurabilă, atunci el ar fi putut să facă asta, iar Snick ar fi crezut că fusese re-stonată pentru că boala ei nu era vindecabilă. Totuși, ea nu arăta bolnavă. Probabil că se afla acolo pentru că comisese vreo crimă. Caz în care putea fi recrutată în bandă.

Pe de altă parte, un membru în plus ar fi reprezentat alte probleme pentru Locks. Și acesta avea și așa destule. Duncan se îndoia că Locks i-ar fi acordat permisiunea să o destoneze pe Snick.

— Trebuie să aflu de ce mă preocupă atât de mult, murmură Duncan.

„Trebuie” învinse în fața lui „n-ar trebui”.

Se duse în secțiunea transportoarelor de roboți, activă și programă unul, după care merse în spatele lui, în timp ce transporta corpul greu la un stoner și îl plasă înăuntru. Dură foarte puțin să închidă ușa, să alimenteze și apoi să deschidă ușa. Femeia ieși din cilindru, cu o față palidă și mirată. Duncan spuse încet:

— Nu fi speriată, Panthea Snick. Ești printre prieteni.

Aceasta era o minciună, bineînțeles. Nu exista nici o garanție că altcineva avea să mai fie prietenos cu ea. Duncan nu era sigur nici dacă pe sine se putea numi prieten.

Expresia ei uluită dispăru și fata zâmbi.

— Jeff Caird!

Era unul dintre numele lui, cel despre care psihologul spusese că era persoana lui de bază. Senzația lui că o cunoștea de undeva era bazată pe fapte.

O conduse la o masă, îi spuse să se așeze și îi oferi un pahar cu apă.

— Sunt amnezic, zise el. Poate vrei să-mi spui cine este Jeff Caird, cine ești tu și cum de ne cunoaștem.

Snick bău tot paharul cu apă și apoi zise:

— Mai întâi, spune-mi unde ne aflăm și cum ai reușit să mă destonezi?

Acum era pe deplin stăpână pe sine. Dispăruse expresia confuză, iar culoarea îi revenise în obraji. Vocea ei era dură și autoritară.

Duncan îi spuse unde era localizat depozitul, dar apoi zise:

— Insist ca mai întâi să răspunzi la întrebările mele.

Era clar că ea ar fi vrut să se opună. Cu toate acestea, probabil că decisese că, cel puțin pentru moment, el era șeful. Îi zâmbi și se lansă într-o poveste lungă, pe care Duncan nu o întrerupse. Când termină, el rămase tăcut pentru o vreme.

— Deci, ești un organic, spuse el după aceea. Un fost organic, vreau să spun. Și te afli aici pentru că anumiți oficiali ai guvernului s-au gândit că știi prea multe. Te-au amuțit acuzându-te de o crimă pe care nu ai comis-o, ți-au înscenat dovezi false și te-au stonat.

— Asta am spus și eu, zise ea, neliniștită.

Jefferson Cervantes Caird fusese un cetățean al statului Manhattan, un ofițer organic, corect și devotat, loial guvernului și un luptător recunoscut împotriva crimei. Asta la suprafață. Pe ascuns, el aparținea unei organizații ilegale. Originea ei era Gilbert Ching Immerman, un biolog care descoperise mijloacele de prelungire a viței mult dincolo de durata normală. În loc să le dezvăluie întregii umanități, el le păstrase pentru sine și anumiți membri ai familiei lui. Cum familia crescuse de-a lungul câtorva generații, se formase o organizație secretă, immerii. Mai târziu, începuseră să primească membri care nu făceau parte din familie, deși aceștia erau relativ puțini. După două sute de sub-ani, familia câștigase multe poziții puternice. La nașterea lui Caird, existau membri în multe țări și unii chiar în consiliul mondial.

Când Caird ajunsese adult, devenise și el un spărgător de zi. În loc să se ducă în stoner la sfârșitul zilei de marți, și să iasă din el în dimineața următoare de marți, el devenise cetățean de miercuri, cu un nume diferit, alte acte de identitate și altă profesie. În fiecare zi din restul săptămânii avea o altă personalitate și o altă identitate. Modul în care adaptase aceste personalități fusese atât de reușit, încât el devenise fiecare dintre acele persoane, în ziua lor particulară, reținând doar o amintire vagă a celorlalte. Ca să poată duce până la capăt înșelătoria, trebuia să mențină anumite legături cu celelalte personalități ale lui. În definitiv, ca să fie eficient în îndeplinirea sarcinilor lui de curier din cadrul organizației, trebuia să știe câte ceva din cele șapte personalități ale lui și trebuia să știe ce se întâmpla în fiecare zi.

Dar depășise măsura. Păstrase acele suflete distincte prea separate unul de celălalt.

Rezultatul acestei situații fusese faptul că fiecare personalitate încercase să preia controlul asupra celorlalte, așa încât acestea să poată fi dizolvate.

Lupta începuse cu puțin timp înainte ca Jeff Caird să fie prins, după o fugă palpitantă din fața organicilor.

Înainte de asta, un om de știință immer, numit Castor, înnebunise și fusese închis în instituția de reabilitare Manhattan. Immerii, temându-se că acest Castor ar fi putut dezvălui existența organizației lor, se asiguraseră că el nu o va face, după intrarea în acea instituție. Aranjaseră ca singurii care

aveau contact cu el să fie membri ai organizației lor. Dar Castor își ucisese temnicerul șef, evadase și apoi o ucisese pe nevasta de marți a lui Caird. Castor vroia să-l ucidă și pe Caird, pentru că acesta era ofițerul care-l arestase.

În timpul în care era cetățean de miercuri, Caird primise de la un immer ordinul să-l găsească și să-l ucidă pe Castor, înainte ca acesta să fie prins de organici care nu erau immeri. Lui Castor nu trebuia să i se permită să dea de gol organizația. În acest timp, un organic de duminică, Panthea Pao Snick, îi pusese întrebări lui Caird. De fapt, ea căuta membri ai unei alte organizații de nelegiuiți, dar Caird crezuse că era pe urmele lui. Apoi descoperise că chiar și oamenii lui îl considerau acum periculos pentru ei, pentru că Snick părea gata să-l prindă.

Ca Bob Tingle din Lumea de miercuri, Caird îl ucisese pe Castor, în timp ce nebunul încerca să-l ucidă pe el. Cel puțin asta zisese psihologul că spusese Caird, în timpul unei ședințe sub ceața adevărului. Caird avea o amintire foarte vagă a acelei întâmplări.

Snick stătea pe scaun și bea un alt pahar cu apă, când Duncan o întrebă dacă știa ceva despre salvare.

— Nimic.

Fata părea să-și revină din șoc și din starea de dezorientare. Ochii ei mari și căprui erau limpezi acum. Și frumoși. Lui i se păreau atrăgători, dar desigur asta era o impresie subiectivă. Ceea ce se întâmpla în spatele acelor ochi putea fi total diferit.

— Mi s-a spus că te-am găsit într-un cilindru, stonată, în care te pusese Castor. Se pare că te păstra ca să te tortureze și să te mutileze, înainte să te ucidă.

Femeia se cutremură.

— Dar și immerii te-au găsit. Te-au destonat, te-au drogat și apoi au folosit ceața adevărului. Când au terminat cu tine, te-au stonat din nou. Tot timpul ai fost inconștientă. De aceea nu-ți amintești nimic din ce s-a întâmplat în acea perioadă.

— Eu căutam un fugar numit Morning Rose Doubleday, spuse ea. Atunci am dat peste existența unui alt grup, al vostru. Am fost informată despre Castor și mi s-a spus să mă feresc de el. Nu știam atunci că el era un immer. De fapt, nici măcar nu știam că există un astfel de grup subversiv.

— Eu credeam că mă suspectezi de ceva, atunci când m-ai interogat, zise Duncan. Nu știam că tu vroiai să mă folosești în

urmărirea lui Doubleday, pentru că era bancher de date. Un immer numit Gaunt, șeful unei celule, a condus interogatoriul tău. Vroia să te ucidă și să te mutileze, pentru ca organicii să creadă că a făcut-o Castor. Asta avea să îndepărteze suspiciunile legate de noi. Eu m-am opus. Dar nu s-a ținut cont de părerea mea. Atunci a apărut Castor și după ce el a fost ucis, au sosit organicii. A trebuit să fug. A doua zi, joi, ca Charlie Ohm, am fost convocat la Turnul Evoluției.

Rămase tăcut câteva secunde. Apoi, clătinând din cap, spuse încet.

— Nu știu ce naiba am făcut în Turn. Psihologul a sărit peste această parte. Dar mi-a vorbit despre fuga și capturarea mea.

Snick zâmbi și zise:

— Oh, pot eu să-ți spun câte ceva din ce s-a întâmplat acolo! Asta pentru că mi-au spus-o cei care m-au interogat, deși ceea ce știau ei se baza doar pe speculații. Cel puțin așa mi-au spus. Ar fi fost mai bine, totuși...

— Ce anume?

— Să nu-mi fi spus. Dacă ar fi tăcut, nu aș fi știut atât de multe și atunci nu aș fi fost un pericol pentru ei! Nu s-ar fi hotărât că e mai bine să mă acuze de o crimă falsă, așa încât să mă poată stona și da la o parte din drum.

— Care a fost acuzația?

— M-au acuzat că eram membră a immerilor!

Se ridică indignată de pe scaun, cu ochii și mai mari, cu fața schimonosită de furie.

— Eu! Un immer!

— Cum au putut face asta? spuse Duncan. Ceața putea dovedi că nu erai.

— Știu! Am cerut să-mi arate înregistrările interogatoriului. Au făcut-o și m-am văzut, inconștientă și recunoscând că eram immer și că lucram în taină pentru ei de mult!

Duncan era și mai derutat. Ceva îi bâzâia în cap, ca și cum ar fi vrut ca el să deschidă o ușă!

— Dar ai spus...

— Da, am spus că eram nevinovată! Eram! Sunt! Introduseseră în înregistrare o simulare pe computer.

— O simulare în care mărturiseai sub efectul ceței?

— Exact!

— Dar o examinare a înregistrării de către specialiști ar fi dovedit că dovada era trucată! Nu ai cerut asta!

— Bineînțeles că am cerut! Dar mi s-a refuzat!

Duncan nu era atât de șocat cât se așteptase. Poate că într-una din personalitățile lui, probabil în cea a lui Caird, organicul, auzise de astfel de duplicități. Sau fusese implicat în așa ceva – dar spera că nu era cazul.

— Bine, spuse el. Ce le-ai spus de au decis că nu pot avea încredere în tine, că trebuie să fii înlăturată?

— Am fost întrebată, fără să fiu sub efectul ceței – deși probabil că m-au întrebat și în timp ce eram sub efectul ei – dacă am auzit vreodată de factorul longevității.

Bâzâitul din capul lui Duncan încetă. Ușa fusese deschisă. Dar imaginile fantomatice care intrau pe ea erau prea vagi și lipsite de formă, ca el să-și poată da seama ce însemnau.

— Factorul longevității?

— Nu știu încă ce înseamnă, ce implicații are. Trebuie să fie ceva important. Femeia care mi-a pus întrebarea a primit imediat ordinul să tacă. S-a albit la față. Nu s-a înroșit, ca și cum ar fi fost stânjenită, ci a devenit palidă, îngrozită. I s-a spus să plece din cameră. Nu erau prea inteligenți. Dacă ar fi fost calmi și nu ar fi spus nimic, nu m-aș fi gândit că e important. Am răspuns că nu auzisem niciodată de așa ceva. Știau că nu mințeam. Cu toate acesta, este singurul lucru care îmi vine în minte ca motiv al stonării mele. Ei au crezut că simplul fapt că menționaseră factorul longevității mă făcuse periculoasă.

În timp ce vorbea, se uita în jur, la figurile stonate. Se opri, se ridică de pe scaun și spuse:

— Dumnezeule! Ea este femeia care m-a întrebat despre asta.

Duncan se uită la figura pe care o arăta ea.

— Și cei doi de lângă ea! Și ei erau în cameră!

— Cred că știau prea multe, spuse Duncan. Probabil că nu se bucurau de prea multă încredere. Orice ar fi, haide să aflăm.

Totuși, nu era prea nerăbdător să-i destoneze. Și aducerea lui Panthea Snick la viață avea să cauzeze destule probleme. Iar alte destonări neautorizate aveau să-l supere și mai mult pe Locks. Dar asta era. Cu atât mai rău. N-avea decât să ia foc. El, Duncan, era azbestul. Iar dacă nu era, categoric avea să o afle.

— Care dintre ei părea să fie conducătorul? întrebă Duncan.

Snick o arătă pe femeie, o blondă înaltă, cu o față dură.

— Asta înseamnă că s-ar putea ca ea să știe mai multe.

Duncan puse un robot în acțiune. Câteva minute mai târziu, femeia ieși din cilindru. Snick o ținu din spate, iar Duncan îi pulveriză în față ceața adevărului. Femeia se zbătu să se elibereze și în același timp să-și țină respirația. Duncan o ajută pe Snick s-o țină, până când femeia se lăsă moale, cu capul aplecat în față. După ce o așezară pe o masă, Duncan o interogă rapid. Ea răspunse ascultătoare, cu acea voce joasă și neclară, aproape lipsită de emoții, pe care o au oamenii sub influența drogului. Totuși, căpitanul-detectiv Sandra Johns Bu raportă numai că superiorul ei, maiorul-detectiv Theodore Elizabeth Scarlatti, îi ordonase să o întrebe pe Snick ce știa despre FL, sau „factorul longevității”. Scarlatti nu-i explicase ce însemna acel termen. Cu toate acestea, Bu plătise din greu pentru scăparea ei. La scurt timp după ce i se ordonase să iasă din cameră, fusese luată ea la întrebări. Total tulburată, înspăimântată și totuși furioasă pentru că se știa inocentă, negase orice cunoștință despre FL. Apoi îi fusese administrată ceața adevărului. Se trezise brusc în cilindru, unde fusese destonată de Snick și Duncan.

— Și acum, înapoi la stonare, spuse Duncan.

Câteva minute mai târziu, Bu stătea din nou în rândurile tăcute.

— Nu știm mai multe decât înainte, zise Duncan.

— Nu e chiar așa, spuse Snick. Acum știm că tu știi, sau cel puțin ai știut, ceva despre prelungirea vieții. Nu ai fost om de știință în nici una dintre cele șapte personalități ale tale. În consecință, probabil că ți s-a spus acest lucru. Poate că îl știu și ceilalți membri ai organizației tale. Oricum... guvernul nu a făcut publică existența grupului tău sau a factorului longevității. Și dorește cu disperare să păstreze totul secret. La fel de mult vor să pună mâna pe tine, și asta în mod sigur pentru că tu știi ceva ce guvernul nu vrea să afle și publicul.

— Am înțeles deja asta, spuse Duncan. Întrebare. Cum aflu ceea ce știu, și totuși nu știu?

Capitolul 12

Duncan nu se înșelase. Ragnar Locks era furios.

— Nu aveai nici un drept să o aduci în bandă! Mai ales acum, când tu vrei să...

Se opri, pentru că Snick era în apropiere și ar fi putut să audă. Nu vroia ca ea să știe că Duncan pleca în Los Angeles, cu o nouă identitate.

— Ea era singurul mod în care puteam afla de ce mă vrea atât de mult guvernul, spuse Duncan. Acest motiv este foarte important. Oricum, ea nu reprezintă un pericol. Nu se poate duce la organici, să le spună despre noi. Adică nu ar face-o. Acum îi urăște.

— A fost inutil, zise Locks. Tot nu știi de ce te caută.

— Am totuși o idee, ceea ce nu era cazul înainte. Ascultă. Ea este foarte bine pregătită, un organic extrem de competent, care știe toate dedesubturile meseriei ei. Cred că ar trebui să primească și ea o nouă identitate. Ar putea merge cu mine în Los Angeles.

Fața lui Locks se înroși și mai mult, dar își reținu răbufnirea. Ridică mâinile în sus, exasperat, și se îndepărtă. Duncan îi făcu cu ochiul lui Snick. Ea era palidă, dar reuși să-i zâmbească slab. La scurt timp după aceea, Locks se întoarse, mai calm.

— Aș fi foarte fericit să scap de voi amândoi, spuse el. OK. Dacă se poate rezolva, o să meargă cu tine.

Două ob-zile mai târziu, se rezolvase. Marți dimineață, la ora opt, Duncan, Snick și Cabtab erau în orașul New Ark, New Jersey. Acesta se afla în apropierea vechiului oraș Newark, care dispăruse de mult, acoperit de pământ și de pădurea deasă. Chiar și acele clădiri care supraviețuiseră asediului vegetației și îngropării și fuseseră păstrate ca monumente, fuseseră și ele acoperite în două mii de ob-ani. O placă de pe zidul gării comemora locul ca fiind lagărul de prizonieri pentru criminalii din New York și New Jersey, după ce forțele lui Wang Shen cuceriseră partea estică a Statelor Unite ale Americii. În apropiere de acel loc fuseseră executați cei douăzeci și trei de mii de criminali, inclusiv binecunoscuta Mafie. Așa cum spunea placa, acest lucru se întâmplase înainte de începutul Erei Noi și a tehnicilor de stonare. Pedeapsa capitală fusese abolită de

mult. Cel puțin în teorie, după cum le sublinie Cabtab colegilor lui.

— Wang Shen nu poate fi acuzat de discriminare rasială sau națională. Toți criminalii acuzați de crimă, furt, viol sau trafic de droguri au fost executați în întreaga lume. Marea Curățenie Generală, cum a numit-o Wang Shen. Cu toate acestea... Ho! Ho! Ho!... În generația următoare au fost la fel de mulți criminali. Bineînțeles, acesta era începutul Erei Noi. În a treia generație, propaganda guvernului, o puteți numi condiționare, dacă vreți, redusese numărul criminalilor descoperiți cu trei sferturi. Apoi numărul criminalilor descoperiți a crescut în timpul generației următoare, pentru că invenția ceței adevărului făcea imposibil ca un răufăcător să mintă. După aceasta, ei bine, nu a mai existat niciodată o societate atât de lipsită de fărădelegi. Dar încă mai există. Uită-te la noi, de exemplu. Ho! Ho! Ho!

Duncan se uită în jur, neliniștit. Râsul zgomotos al lui Cabtab, precum și cele trei bărbii ale lui și burta uriașă atrăgeau atenția. Nimeni nu se uita fix la ei. Cetățenii erau prea politicoși ca să facă asta. Cu toate acestea, îi aruncau priviri piezișe lui Cabtab și se îndepărtau. Deși gara era aglomerată, în jurul celor trei se formase o zonă liberă de vreo trei metri diametru.

— Cred că ar trebui să vorbim mai încet, spuse Duncan.

— Cum? întrebă Cabtab și se uită în jur. Oh, da, înțeleg.

— Ar fi de ajutor și dacă ai începe să ții regim, zise Snick.

— Am făcut destul lăsându-mi acolo obiectele religioase, spuse încet Cabtab, înroșindu-se. A fost un sacrificiu imens, deși se pare că nimeni nu apreciază asta.

— Nu mai ești preot, spuse cu asprime Snick.

— Nu, dacă te uiți la cartea mea de identitate. Dar nu poți lua un preot din biserică, nu poți scoate biserica din preot. Biserica mea este oriunde mă aflu.

— Atunci încearcă să vorbești mai încet despre asta, spuse Snick.

Cabtab o împunse în coaste cu degetul lui uriaș și râse zgomotos. Snick se strâmbă.

— Hei, hei. Hai să nu devenim prea „organici”. Nu mai ești investită cu autoritate. Nu sunt obligat să-ți execut comenzile.

— Eu cred că ar trebui să nu mai avem deloc astfel de discuții, spuse încet Duncan. Nu uitați, nu suntem cine suntem. Conform actelor.

— Foarte adevărat, aprobă tunător Cabtab. De-acum înainte, o să mă străduiesc să fiu băiat cuminte.

Se aflau lângă intrarea nordică a clădirii. Era o clădire înaltă, care semăna cu o încrucișare între o pagodă și un templu gotic. Zidurile albe, atât la interior, cât și la exterior, erau încrustate cu altoreliefuri purpurii cu douăsprezece laturi, pe care se aflau globuri verzi strălucitoare. Cele patru intrări principale erau sub forma unor arcade de două etaje înălțime, deschise în acel moment pentru că cele trei uși fuseseră retrase în nișele lor din zid. Sub acoperiș erau cam o sută de oameni, stând pe bănci, plimbându-se de colo-colo sau stând în grupuri. Inevitabilele ecrane TV uriașe erau plasate din loc în loc pe pereți, așa încât călătorii să poată urmări știrile de marți, orarul trenului sau spectacolele de divertisment.

Cei trei se duseră și se așezară pe o bancă. La scurt timp după aceea, zona se golea din nou în jurul lor. Duncan își mușcă buzele. Pentru moment, Cabtab nu era un avantaj pentru el și Snick. Totuși, el nu era singura persoană excesiv de obeză de acolo. Iar faptul că era gras nu era o crimă, deși părerea majorității oamenilor și a guvernului era că se afla la limita legalității. Obezii erau deseori urmăriți de agenți ai Biroului de Sănătate și Standarde. Sloganul oficial era A PIERDE GREUTATE ÎNSEAMNĂ A CÂȘTIGA. Pierzi grăsime și câștigi sănătate, respect și o viață mai lungă, asta vroia să spună statul. PENTRU MAI BINELE OAMENILOR, SLĂBEȘTE!

Noua identitate a lui Cabtab era Jeremiah Scanderbeg Ward, iar dosarul fals din banca de date era împestrițat cu mustrări frecvente și mici amenzi ale Biroului de Sănătate și Standarde. Ceea ce probabil că dăduse mult de lucru celui care făcuse dosarul, își spuse Duncan.

Noua identitate a lui Snick era Jenny Ko Chandler. A lui Duncan fusese schimbată, din cine știe ce motiv, de la David Ember Grim la Andrew Vishnu Beewolf. El ar fi preferat Smith, Wang sau chiar și Grim, dar necunoscutul bancher de date care trecuse identitatea în dosare avusese probabil un motiv convingător ca să aleagă Beewolf.

— Vine trenul, spuse Cabtab-Ward.

De fapt era la opt kilometri distanță, așa cum indica ecranul de pe un perete. Monitoarele TV plasate pe traseu arătau trecerea rapidă a vagoanelor în formă de glonț. Timpul estimat

de sosire la New Ark: 2,5 minute. Hamalii mutau deja transportoare-roboți mari, platforme pline cu oameni stonați. Aceia erau pasageri care preferau să călătorească în siguranță, invulnerabili la cele mai multe accidente îngrozitoare. Scăpau de asemenea de plictiseala, neliniștea și inconvenientele călătoriei. Pe de altă parte, nu puteau să se bucure de imaginile peisajului rural sau al orașelor necunoscute prin care trecea trenul.

Ecranele de pe perete anunțară că timpul de urcare la bord avea să fie de zece minute. Călătorii își luară bagajele și merseră în zona deschisă dintre gară și „șine”. Duncan se opri în spatele balustradei de siguranță de lângă ele. Șinele erau de fapt o platformă îngustă din metal sintetic, plasată pe pământ, și niște inele verticale enorme de metal, așezate la intervale de doisprezece metri, deasupra acestui drum. Trenul apăru de după deal, mișcându-se încet. Dură ceva înainte să apară capătul șirului lung de peste un kilometru de vagoane de câte cincisprezece metri lungime. Vagonul din față, cu antena radar rotindu-se deasupra lui, plutea la un metru și jumătate deasupra drumului cenușiu strălucitor. Când se opri trenul, ultimul vagon era la trei sute de metri de gară. Apoi șirul de vagoane se lăsă încet pe suprafața drumului.

Se auziră fluiere. Vocile răgușite ale hamalilor. Pe ecranele de pe stâlpii de lângă balustrada de siguranță apărură instrucțiuni. Duncan și însoțitorii lui intrară în șir. Ușile vagonului lui se deschiseră și coborâră conductorii. Purtau uniforme Lincoln verzi, tunici care le ajungeau până la jumătatea coapselor și șepci al căror aspect nu se schimbase de două mii de ob-ani. Un petic de pânză purpuriu lat de pe piept avea pe el o insignă cu două locomotive cu aburi intersectate. Exact deasupra cozorocului șepcii era un cerc de metal auriu, pe care se afla un glob verde.

Conductorul de la intrarea lui Duncan, o femeie înaltă cu un piept mare, matern, și o față de mamă vitregă rea, spuse cu voce puternică:

— Urcați! Mișcați-vă! Avem un orar de respectat! Fără tândăleli!

Duncan își băgă cartea de identitate în fantă și degetul mare de la mâna dreaptă într-o gaură. Conductorul se uită la ecranul pe care apărură datele vitale și destinația lui. Apăru un cod scurt, care însemna că datele corecte și amprenta erau ale lui

Andrew Vishnu Beewolf. Trei fluierături scurte ale mașinăriei, după care pe ecran apăru: Identitate certificată.

Duncan își scoase cartea de identitate și intră repede în vagon. Informația fusese transmisă de la scaner la diverse bănci de date din întreaga lume, fusese verificată cu informațiile existente și nu apăruse nimic în neregulă. Snick și Cabtab trecură și ei testul. Primul dintr-un șir lung, își spuse Duncan, așezându-se la fereastră. Panthea era în stânga lui, Cabtab vizavi. Al patrulea pasager era un bărbat între două vârste, de numai un metru optzeci înălțime, slab, cu ochi mari și o față lungă. Purta o pălărie foarte la modă, cu două antene galbene. Tunica lui de culoarea curcubeului era de asemenea modernă, până la genunchi, cu o cravată ce-i ajungea aproape până la buric. Purta la gât un lănțișor, de care era prinsă o reproducere metalică mare a unei furnici. Omul se prezentă, cu o voce pițigăiată, înainte de pornirea trenului.

— Doctor Herman Trophallaxis Carebara, absolvent al Universității Queens. Imigrant în Statul Los Angeles, Divizia Californiei de Jos. Iar dumneavoastră, dacă sunteți amabili?

Duncan se prezentă pe sine și apoi pe ceilalți. Carebara își împreună mâinile și se înclină ușor, de fiecare dată când Duncan spunea numele. Snick îi răspunse la fel. Cei doi bărbați făcură semn cu mâna, indicând că acceptaseră prezentarea. Pe fața lui Carebara trecu o expresie subtilă. Duncan o interpretă ca dezgust față de lipsa lor de formalism.

— Eu sunt profesor de entomologie, specialitatea formicologie, zise Carebara. Dumneavoastră?

— Entomologie? Formicologie? întrebă Cabtab.

— Studiul insectelor. Specialitatea mea este studiul acelor insecte cunoscute de profani sub numele de furnici.

— Eu sunt genul teologic, din specia predicatorilor de stradă, zise Cabtab, zâmbind. Profesiunile mele civile sunt de gunoier, chelner și barman. Sora mea întru credință este tehnolog medical, iar fratele meu este bancher de date. Suntem născuți cu toții în New Jersey și nu am ieșit niciodată din statul nostru.

— Foarte interesant, spuse Carebara.

După închiderea ușilor, pasagerii fură anunțați prin difuzor că trenul pleca conform orarului, ceea ce ei știau deja, iar un conductor își conducea aparatul pe roți pe coridor. Cerea pasagerilor actele de identitate, pentru a le verifica din nou în

dispozitivul lui. După părerea lui Duncan asta era inutil, redundant, o pierdere de timp, în plus și enervantă. Dar așa cereau regulamentele și exista o șansă foarte redusă ca cineva neautorizat să se fi strecurat în vagon.

Se uită pe geam. Trenul era acum la un metru și jumătate deasupra drumului și accelera rapid. Inelele uriașe treceau în viteză pe lângă ei, iar pajiștile, fermele și pădurea fulgerau dincolo de inele. I-ar fi plăcut ca vagonul să nu fi mers atât de repede. Îi plăcea să privească peisajul și orășelele în detaliu. O astfel de grabă nu era necesară. Trenul era obligat să oprească oricum, la granița Zonei Temporale Standard Centrale. Nu s-ar fi pierdut timp dacă ar fi mers mai încet.

— Principalele mele studii se referă la codurile de comunicare ale furnicilor, spunea Carebara. Adică la formele de recunoaștere și schimbare a informațiilor, ocular, fizic și chimic. Semne și mirosuri. Specialitatea mea specială, dacă o pot numi așa, este mimetismul. Este vorba despre acele non-furnici, acele insecte ce se dau drept furnici. Gândaci care arată ca furnicile, se poartă ca furnicile și trăiesc chiar în mijlocul lor.

Zâmbi și adăugă:

— Gândaci care sunt niște milogi, niște paraziți. Nu dau nimic și iau tot ce pot apuca.

Cabtab își ridică ochii spre tavan și începu să bată darabana în rezemătoarea de braț. Snick oftă. Cu toate acestea, Duncan era intrigat.

— Cum fac asta? întrebă el.

Carebara zâmbi, încântat că avea măcar o audiență redusă.

— Principala formă de comunicare într-o colonie de furnici este mirosul. Membrii coloniei elimină feromoni, arome care îi indentifică ca aparținând acelei colonii. Paraziții au evoluat, de-a lungul a milioane de ani, și-au adaptat organismul așa încât să elimine feronomi suficient de asemănători cu cei ai furnicilor, ca să-și păcălească gazdele. Ei cerșesc mâncare de la furnici, atingând corpul gazdelor cu antenele și mângâind gura furnicilor cu picioarele. Orice poate determina furnica să-și lase jos hrana. Cerșetorii mai mănâncă și larvele și ouăle gazdelor lor. Cel puțin unele dintre ele.

Se lăsă pe spate, închise ochii pentru o clipă și zâmbi. Era încântat de sine. Când deschise ochii, spuse:

— În esență, paraziții au evoluat până la punctul în care au spart codurile furnicilor. Codurile senzoriale și olfactive folosite de furnici ca să muncească, să se apere sau să coopereze în atacarea altor furnici sau atacatori. Gândacii se infiltrează, se stabilesc printre gazdele lor și trăiesc ca niște belferi. Prin asta, ei diferă de corespondenții lor umani, revoluționarii, subversivii, nemulțumiții, care vor să dărâme guvernul, ca să poată conduce ei. Nici o furnică nu s-a revoltat vreodată. Iar gândacii... ei nu sunt interesați de schimbarea sistemului coloniei. De ce ar face-o? Ei sunt cei care profită, scuzați expresia.

Cabtab, care devenise interesat, fără să vrea, se uită la Duncan și îi făcu cu ochiul.

— Poate că există o lecție pentru noi în discursul eruditului nostru prieten, spuse el.

Duncan îl ignoră și i se adresă lui Carebara.

— Deci, în principiu, esențială este spargerea codului.

Carebara aprobă din cap și spuse:

— Da. Formicologii știu acum exact cum mirosurile gândacilor mimetici se potrivesc cu cele ale gazdelor. Noi, formicologii, am lucrat mult timp asupra acestui subiect împreună cu chimiștii. Poate că ați văzut documentare la televizor sau ați citit benzi despre munca noastră de fabricare a speciilor sintetice, care însă, din păcate, majoritatea au o viață scurtă, chiar și cele de factură entomologică. Da?

Snick și Duncan aprobară din cap.

— Două din trei nu sunt rele. Colegii mei de la Universitatea din California de Jos, Los Angeles, au făcut o treabă minunată cu gândaci paraziți mimetici atât naturali, cât și sintetici. Ei m-au invitat la LA ca să colaborez la cercetarea lor. Cum emigrarea aduce întotdeauna cu ea credite suplimentare, o cazare mai bună și indemnizații speciale, așa cum știți foarte bine, fără îndoială că acestea constituie motivul principal al emigrării, altfel de ce ți-ai rupe rădăcinile? Ah, așa cum spuneam, acestea sunt motivele pentru care am plecat din Queens pentru prima dată în viața mea.

— Da, și noi dorim o viață mai bună, spuse Duncan. În același timp, viața noastră a fost oarecum rurală. Ne-ar plăcea să încercăm să trăim într-o metropolă. Deci, aceste produse mimetice sintetice...?

— Furnicile roșii, cum le spun profanii, au devenit o amenințare, recent. Munca mea, a mea și a colegilor mei, va fi de a crea gândaci mimetici care să realizeze rolul paraziților naturali, dacă pot folosi această expresie. Vor fi programați genetic să mănânce ouăle și larvele gazdelor lor. Dar nu pe față, căci gazdele lor s-ar alarma și i-ar mânca. Astfel, sperăm să eliminăm sau măcar să reducem numărul furnicilor roșii. Totuși, proiectul s-ar putea să dureze destul de mult. Implicațiile lui pe termen lung sunt acelea că entomologii, împreună cu chimiștii, vor reuși să creeze multe specii care pot controla toate acele insecte dăunătoare omului. S-ar putea ca acestea să meargă mult mai bine decât mutanții fabricați în laborator, pe care-i folosim în prezent.

Conductorul îl întrerupse, iar după plecarea lui, cei trei fugari deviară conversația asupra altui subiect. Când Carebara, după câteva eforturi inutile de a se întoarce la furnicile lui, plecă spre camera de odihnă, Duncan vorbi încet, așa încât să poată fi auzit numai de tovarășii lui de călătorie.

— Credeți că este țăcănit? Sau este un provocator organic?

— Poate provoca oricât vrea, spuse Snick. Va trebui să pretindem că suntem cetățeni obișnuiți, foarte satisfăcuți de politica guvernului, aderând la filozofia oficială în toate privințele.

— Nu ne poate suspecta, mormăi Cabtab. Dacă este un organic, vreau să spun. Eu cred că este un simplu profesor, așa cum a spus. Dacă ar fi avut vreo suspiciune că suntem altceva decât spun cărțile noastre de identitate, copoii ar fi deja grămadă peste noi.

— Știu asta, zise Duncan. De fapt, singurul lucru de care mi-e teamă e că ne va plictisi de moarte. Este un monomaniac.

— De un tip mortal, vrei să spui, zise Snick, râzând.

— Totuși, mi-a dat ceva la care să mă gândesc, spuse Duncan.

Se lăsă pe spate și închise ochii. După câteva minute, îi deschise și se uită pe geam. Priveliștea era acum neclară și așa avea să fie încă mult timp. Dar era filmată și pasagerii puteau să coboare un ecran suspendat și să vadă peisajul redat cu încetinitorul. Astfel, chiar dacă abia puteau să vadă unde erau, puteau să vadă în detaliu unde fuseseră.

Capitolul 13

Cu o viteză medie de trei sute de kilometri pe oră, trenul ajunse în Chicago, Statul Illinois, Departamentul Americii de Nord, la 1:30 p.m., Timpul Standard Central. Aici pasagerii coborâră și își luară camere la Hotelul Pilgrim’s Progress, administrat de guvern. Mai târziu făcură turul orașului cu un autobuz. Vocea înregistrată îi informă pe privitori că orașul Chicago era acum redus la o zonă orizontală de treizeci de kilometri pătrați, dar se extindea pe un kilometru și jumătate pe verticală, din loc în loc. Lakeshore Drive era acum la opt kilometri față de poziția inițială, deoarece nivelul Lacului Michigan crescuse cu aproape doi metri. De fapt, întregul oraș era încercuit de un dig de douăzeci de metri înălțime.

Pe ecranul din partea din față a autobuzului se vedea o hartă a limitelor vechi ale orașului, o suprafață șocant de mare, și limitele actuale. Acolo unde înainte fuseseră kilometri întregi de fabrici urâte și case sau blocuri și mai urâte, acum erau ferme, rezervații forestiere, lacuri artificiale și centre de recreere.

Duncan și însoțitorii lor se culcară devreme, se sculară la 11:30, intrară în cilindrii hotelului și ieșiră din ele în marțea următoare, la zece minute după miezul nopții. După ce dormiră din nou, se sculară la șase dimineața, luară micul dejun și se urcară într-un alt expres la 7:30 a.m.

Douăsprezece ore mai târziu, după ce fuseseră trași pe o linie laterală timp de trei ore, din motive neexplicate, trenul opri în Amarillo, Statul West Texas, la 7:30 p.m., Timpul Standard Central, 8:30 p.m., Timpul Standard Montan.

— Ar fi trebuit să luăm trenul pentru stonați, spuse Snick. M-a obosit călătoria.

— Cum? Și să nu vedem peisajul acesta grozav? zise Duncan.

— În schimb, nu mi-ar mai fi paralizat fundul.

— Există un dezavantaj în orice, replică el. Avantajele acestei situații contrabalansează dezavantajele. Cel puțin în ceea ce mă privește.

Mergeau spre intrarea în gară, când ea se opri și arătă prin întuneric, spre o rețea de lumini clipitoare, în aer. Reflexia luminilor orașului înconjura o formă întunecată lungă.

— Ar fi fost mai amuzant dacă mergeam cu avionul.

— Numai câțiva privilegiați au dreptul să meargă cu el nestonați, zise el. Dacă am fi luat avionul, am fi fost doar o parte a încărcăturii. Oricum, călătoria cu dirijabilul durează și mai mult.

— Mda, știu. Dar sunt obosită și vreau să ajungem în LA, spuse Panthea.

Terenul din jurul lui Amarillo era încins, umed și plin de ferme sau zone mari de junglă. Dar orașul era acoperit cu o cupolă, iar aerul din interior era proaspăt și plăcut. Duncan fu încântat de îmbrăcămintea cetățenilor. Păstraseră tradiția Vestului. Toți arătau ca niște cowboy. Se îndoia, totuși, că texanii originali ar fi admirat buzunarele frontale enorme, în culori strălucitoare, ale bărbaților, sau pe femeile ai căror sâni erau mai des descoperiți decât acoperiți de vestele de piele cu bijuterii încrustate.

Marțea următoare, trenul sosi în Statul Los Angeles. Ultimele patru ore le parcurseră pe întuneric, dar pe ecrane peisajul apărea ca și cum ar fi fost văzut la lumina soarelui. Din cauza întârzierilor neexplicate și a unei opriri de o oră în care pasagerii să-și poată dezmorți picioarele la marginea Marelui Canion, trenul sosi la stația terminală, Pasadena, la 7:30 p.m. Cei trei petrecură o oră la coada de așteptare, pentru a-și căpăta cărți de identitate noi, din cauza unei defecțiuni a computerului. Acestea erau exact ca cele vechi, doar că acum conțineau date referitoare la statutul lor de cetățeni ai Statului Los Angeles, Divizia Californiei de Jos, Departamentul Americii de Nord. După aceea, pasagerii fură duși cu autobuzul la Hotelul Departamentului de Imigrare, unde, după ce le-au fost explicate procedurile pentru imigranți, fură liberi să se plimbe prin zonă, până cu o jumătate de oră înainte de miezul nopții.

Cu toate acestea, Duncan se duse la culcare la ora nouă. Deși obosit, nu reuși să adoarmă. Camera îngustă era prea mică, iar Cabtab, pe patul învecinat cu al lui, sforăia zgomotos. Refuza să folosească aparatul de somn, fără să știe exact motivul. Poate că simțea că devenise prea dependent de el. Prin minte îi treceau fulgerător viziuni ale călătoriei, mai ales cele din Arizona și New Mexico. Cel puțin un sfert din suprafața acelor state era acoperită cu panouri solare enorme, a căror putere asigura energia pentru lumina și căldura a douăsprezece state. Printre structurile sclipitoare gigantice era intercalate păduri. Sud-vestul avusese întotdeauna un climat fierbinte, dar ploile din

urmă cu douăsprezece mii de ob-ani reveniseră. Solul, în locurile în care nu era umbrit de panouri, dăduse naștere unei vegetații încâlcite și înalte care semăna cu teritoriile din America Centrală.

Norii de ploaie care ajutaseră vegetația să crească făcuseră și ca sud-vestul să fie mai puțin însorit, dar cerul senin era încă suficient de frecvent ca să justifice folosirea panourilor solare – cel puțin până atunci.

Phoenix-ul era o grupare de cupole uriașe, conectate prin pasaje transparente. Domurile erau polarizate împotriva luminii soarelui, când era necesar, iar munții din jurul lor fuseseră nivelați de mult. Resturile fuseseră stivuite la treizeci de kilometri depărtare, formând un nou punct de reper, Muntele Reziduurilor.

În cele din urmă, Duncan alunecă într-un somn plin de vise, intercalate cu coșmaruri. Acestea nu erau atât „personale”, cât „istorice”. Păreau să pornească din amintirile lui vechi, care, bineînțeles, nu existau. Cu toate acestea, nu găsea o altă explicație, ceea ce nu însemna că nu exista nici una. Poate că fuseseră evocate de documentarele pe care le urmărise în tren, deși motivul ar fi putut fi altul. Oricare ar fi fost cauza lor, și nimeni nu știa câte mii de elemente individuale alcătuiau complexul fulgurant ce altera visele, ele formau un spectacol grandios, derulat rapid.

Poate că acea călătorie în care traversaseră continentul era cea care apăsase butonul de redare.

Trecutul era un coșmar, iar coșmarul lui era istoria.

Cine ar fi putut prezice că, la începutul secolului XXI, praful de pușcă și combustibilul de rachetă nu vor putea fi folosite în război? Sau că în al treilea război mondial, motoarele cu combustie internă aveau să devină neoperabile? Sau că în fazele inițiale ale războiului, armele principale aveau să fie săbiile, sulițele, arcurile, armele cu gaz, laserele, mitralierele acționate cu aburi? Că aeroplanele nu puteau fi folosite, iar planoarele mai ușoare ca aerul aveau să fie prea vulnerabile? Că tancurile vor putea funcționa numai cu combustibil nuclear sau cărbune?

Cine ar fi putut să prevadă că președintele Partidului Comunist din China, Wang Shen, avea să vadă potențialul acestei schimbări în transporturi și armament și va declara

război URSS-ului? Sau că în doisprezece ani, folosind armatele țărilor cucerite, Wang Shen avea să cucerească lumea și să instaureze un guvern mondial? Sau că fiul lui, Sin Tzu, va forma Era Nouă, o eră care renunța la ideologiile comunismului și capitalismului, cu excepția celor ce se potriveau bravei lui lumi noi? Sau că, înainte să moară, va folosi inventarea „stonării”, pentru a construi ceva absolut unic în istorie. Lumea celor șapte zile.

Aerul, apa și pământul erau acum curate. Fuseseră plantate păduri imense pentru refacerea conținutului de oxigen/dioxid de carbon din atmosferă, deși asta durase o mie de ani, iar oceanele continuau să crească. Zonele de păduri tropicale de la tropice erau mai mari decât fuseseră la începutul secolului al XIX-lea.

Acum nimeni nu mai era flămând sau fără adăpost, iar educația era accesibilă oricui. Nimeni nu era nevoit să trăiască fără medicamente, doctori sau îngrijire în spitale, care erau toate de cea mai înaltă calitate. Armata, marina și forțele aeriene dispăruseră, asemenea dinozaurilor. Ultimul război avusese loc cu două mii de ani ob-ani în urmă. Crimele, atacurile, violurile și maltratarea copiilor încă mai existau, dar rata lor era cea mai mică din istoria umanității.

Dar toate acestea fuseseră realizate cu un preț. Pe care îl plătiseră majoritatea celor care participaseră la al treilea război mondial și la formarea Erei Noi. Însă și cei care trăiau acum considerau că plăteau un preț. Nici unul dintre beneficiile Noii Ere nu putea exista fără sistemul de șapte zile și fără supravegherea sufocantă a sateliților, senzorilor și polițiștilor, ultimii fiind numiți în mod eufemistic organici.

Sau cel puțin așa pretindea guvernul. Dar oamenii ca Duncan credeau altceva. Lumea de șapte zile extrem de artificială exista de atâta timp încât părea naturală majorității cetățenilor. Aceștia credeau cu adevărat că era absolut necesar pentru binele societății ca fiecare persoană să fie urmărită îndeaproape, așa încât nimeni să nu poată scăpa de pedeapsa pentru crime împotriva societății. Supravegherea intensă era uneori neplăcută și sufocantă, dar siguranța care rezulta din ea și liniștea mentală o făceau mai mult decât suportabilă. Iar dacă ceața adevărului făcea imposibil ca cineva să scape mințind, asta nu însemna că era ceva bun?

Oficialii guvernului trebuiau și ei să fie supuși ceței adevărului, înainte să fie angajați sau dacă comportamentul lor era pus la îndoială. Dar dacă cei care făceau testele mințeau în privința rezultatelor?

Imaginile explodau din întuneric, iar din întunericul de la baza gândurilor apăreau fețe, din acel vid întunecat ce dă cumva naștere plenitudinii. Fețe ale strămoșilor lui care luptaseră în marile bătălii ale Canadei și Statelor Unite ale Americii. Toate erau deformate de fierbințeală, roșii de frică și curaj și din cauza bătăliei, și toate erau apoi văzute cu paloarea morții. Unii erau albi nord-americani, alții asiatici, africani, europeni și sud-americani. Duncan era descendentul celor care-și vărsaseră sângele pentru Wang Shen, dar și pentru Statele Unite, strămoși care încercaseră să se ucidă unii pe ceilalți.

Apoi războiul final care pusese capăt tuturor războaielor se încheiase și supraviețuitorii se zbătuseră să trăiască, să aibă copii și să-i mențină în viață. Copiii plângeau, cu fețele trase și pline de teamă, întinzând mâinile după mâncare, când Duncan fu smuls din coșmar de alarma ecranului de perete.

— Oh, Dumnezeule! mârâi Cabtab în patul de sub al lui Duncan. Încă o zi! Înainte de sfârșitul ei vom ajunge în LA. Și apoi? Altele la fel?

Padre avusese și el coșmaruri.

Capitolul 14

Cu toate acestea, în acea dimineață Los Angeles-ul semăna cu un vis plăcut, și în anumite privințe chiar erotic.

Duncan și însoțitorii lui trecuseră prin alte proceduri de primire, de data aceasta la Departamentul de Imigrare din LA, iar apoi luaseră ascensorul spre ultimul etaj. Acesta se găsea la același nivel cu vârful Muntelui Wilson, unde se aflase pe vremuri un observator. Acum, acolo locuia guvernatorul Los Angeles-ului, într-o vilă. Cei trei aveau o vedere splendidă asupra Oceanului Pacific, care umplea portul mare. Vechea metropolă dispăruse sub valuri, cea mai mare parte a ei fiind îngropată în noroi sau luată de ape. Era al treilea oraș construit acolo – primul fusese distrus de incendiu în al treilea război

mondial, iar al doilea se prăbușise în timpul Marelui Cutremur și apoi arsese.

Acum, pe pilonii înfipți adânc în pământ se înălțau multe turnuri de diverse culori, care sclipeau în aerul curat și în lumina strălucitoare a soarelui. Acestea erau interconectate prin poduri la diverse nivele, iar un pod la nivelul patru conducea, printr-o intrare mare, în Hollywood Hills, la valea de dincolo de aceștia. Podurile erau pline de pietoni, bicicliști, tricicliști, autobuze electrice și câteva automobile electrice.

Spre vest, marea și portul sclipeau datorită miilor de vase de marfă automate și a ambarcațiunilor manevrate de oameni. La est, turnurile înconjurate de ape și podurile de interconectare cedau locul în cele din urmă poalelor munților. Spre sud, turnurile mărginite de apă se întindeau pe douăzeci și cinci de kilometri. Baldwin Hills dispăruseră de o mie de ani, fiind folosite ca să umple șanțurile care împiedicaseră oceanul să se reverse, până la al doilea mare cutremur. Spre nord, numai patru turnuri apăreau de dincolo de Hollywood Hills.

— Frumos, murmură Snicks. Cred că o să-mi placă aici.

— Locuitorii sunt cei care fac un oraș frumos, zise Duncan. Locuitori urâți, oraș urât, indiferent cât de fabuloasă ar fi arhitectura sau cât de curate străzile. Iar unii dintre localnici vor fi foarte urâți, dacă vor descoperi cine suntem cu adevărat.

În clipa aceea, veni spre ei o femeie care stătuse în apropiere, deși nu atât de aproape încât să-i poată auzi. Avea cam treizeci de sub-ani, greutate medie, era drăguță, cu pielea măslinie, părul blond și niște ochi albaștri care probabil fuseseră negri, înainte de depigmentare. Purta o bluză și o fustă strâmte, albastre, nimic pe dedesubt, și pantofi galbeni, cu tocuri foarte înalte. Geanta ei, galbenă cu pete negre, avea forma unui leopard. Pe frunte avea tatuată o zvastică mică neagră de dreapta, care o identifica drept budistă din secta Originală Gautama.

Duncan o privi, pentru că era clar că femeia vroia să le vorbească. Ea trecu însă pe lângă ei, dar îi strecură ceva în mână. Duncan își înfrână impulsul de a striga după ea, se întoarse cu spatele la ceilalți trecători și se uită la cartelă.

NE ÎNTÂLNIM CU VOI TREI LA 9:00 P.M. LA „SNORTER”. ȘTERGEȚI MESAJUL.

Duncan îl citi de trei ori, apoi își trecu palma peste cartelă. Cuvintele dispărură. Băgă cartela albă în buzunar și apoi le spuse în șoaptă colegilor lui ceea ce citise.

— Unde naiba este Snorter ăsta? întrebă Cabtab.

Se duseră la o cabină de orientare de după colț și, după ce Duncan întrebă mașinăria, pe ecranul ei apăru răspunsul.

— E o tavernă în apropiere de granița vestică, în cartierul de vest al Complexului La Brea.

— Știm și noi să citim, spuse Snick.

— Dumnezeu să ne apere de repeziți, murmură Cabtab.

Panthea îl ignoră.

— Ei bine, am fost contactați. Hai să mergem la complex și să ne cazăm. Mâine vom fi ocupați cu acomodarea cu slujba.

Ecranul cu indicații le spuse ce autobuze să ia și unde să le schimbe. Trecură peste poduri care probabil că se legănau în vânt, dar cei de pe ele nu simțeau asta. Podurile mergeau de la o clădire la alta, uneori treceau prin ele, alteori le ocoleau. Spectacolul grandios al traficului stradal și al ambarcațiunilor frumoase din portul de dedesubt le-ar fi atras atenția, în mod normal. Dar acum ei erau preocupați de mesaj.

Cabtab, care se așezase pe o bancă liberă din preajma lor, își aplecă capul spre ei și șopti:

— Sper că ne vor comunica scopul lor principal, ceea ce vor ei să realizeze. Nu-mi place să lucrez în întuneric.

— Nu fi prea curios, spuse Duncan. E periculos.

— La naiba! zise Snick, mușcându-și buza de jos și încruntându-se. E atât de nedrept! Eu n-am vrut decât să fiu un organic foarte bun, cât de bun puteam. Și nu vreau să fiu o fugară!

— Și acestea sunt niște sentimente periculoase, spuse Duncan. Ar fi mai bine să le ții pentru tine. Nu știu nimic despre oamenii cu care vom lucra. Dar sunt sigur că ei vor entuziasm, poate chiar fanatism. Dacă te arăți fără tragere de inimă, reținută, s-ar putea să fii iar stonată și să ajungi pe fundul oceanului, unde nu vei mai fi găsită niciodată.

— Știu asta, dar urăsc nedreptatea! Eu doar... oh, bine!

Rămase tăcută tot restul drumului.

Duncan nu vorbi mult și nici nu admiră priveliștile splendide de pe podurile înalte. Se concentra asupra sentimentelor lui față de Panthea Snicks. Acea femeie micuță și drăguță, cu o

personalitate uneori aspră, nu era o persoană de care ar fi fost normal să se simtă atât de puternic atras. Și totuși asta simțea. Așa că ce trebuia să facă în privința asta?

În acel moment, nu știa ce simțea ea pentru el. Probabil că ea nu se simțea deloc atrasă de el. Dar de ce să nu o întrebe asta?

Nu. Asta ar fi putut să o îndepărteze. Trebuia să aștepte. Să lase sentimentele ei pentru el – dacă erau cât de cât favorabile – să se dezvolte.

Problema acelei atitudini era faptul că nu era atât de răbdător cât ar fi vrut. De exemplu, în clipa aceea. Ar fi vrut să se aplece spre ea, să o cuprindă cu brațul și să o sărute.

Se uită în altă parte și spuse încet:

— Ah!

— Ce este? întrebă Cabtab.

— Nimic.

Autobuzul opri la etajul al zecelea al Turnului Complexului La Brea. Cei trei coborâră, cu bagajele în mâini. Merseră pe zona exterioară ușor curbată, prin mulțimea de oameni cu haine viu colorate, până ajunseră la un hol public. În interiorul acelei camere enorme, cu numeroase magazine, luară liftul spre etaj. Coborâră din lift și se îndreptară spre una din numeroasele benzi mobile care mergeau spre centrul cercului ce forma acel nivel. După aproape un kilometru trecură peste benzi, spre un trotuar staționar de la marginea acestora. Intrară într-o altă cameră uriașă, care era parțial alocată recepției imigranților. Se așezară la coadă în fața unui birou și în cele din urmă fură intervievați de o funcționară. După ce îi răspunseră la toate întrebările, luară un autobuz spre apartamentele care le fuseseră repartizate. Al lui Duncan era mare și se afla pe peretele exterior al turnului, oferindu-i o priveliște magnifică. În cei șapte cilindri din apartamentul lui erau ocupanții de sâmbătă până luni. Celelalte erau goale. Evident, imigranții de miercuri, joi și vineri nu sosiseră. Plăcile de identitate ale cilindrilor arătau că doi erau din Țara Galilor, unul din Indonezia și altul din Albania. Acest fapt era în concordanță cu puținul pe care-l știa Duncan despre componența națională a noilor chiriași din blocul vestic superior. Cea mai mare parte a imigranților veniseră din acele națiuni, dar fețele lor erau la fel cu cele pe care știa din Manhattan și New Jersey. Majoritatea locuitorilor de pe Pământ aveau strămoși chinezi sau indieni, și se spunea că fețele

cetățenilor congolezi arătau exact ca ale celor suedezi. Asta era o exagerare clară, dar era suficient de apropiată de realitate ca să fie crezută de toată lumea.

Amestecul mondial început de Wang Shen era aproape de a da în foc. Naționalismul și rasismul fuseseră eliminate, deși unii considerau că prețul plătit fusese varietatea. Imigranții aduși acolo, majoritatea necăsătoriți sau copii, urmau să se căsătorească și să aibă copii a căror naționalitate să fie și mai complexă decât a părinților lor. Nivelul amestecului produs deja era evident după limbile pe care le vorbeau majoritatea noilor sosiți. Galeza dispăruse de mult. Majoritatea oamenilor din Țara Galilor vorbeau Bengali, o limbă care avea să moară și ea în două generații, sau chiar mai puțin. Albanezii vorbeau o variantă a cantonezei. Ambele grupuri, ca și toți ceilalți, puteau să vorbească Loglan, un limbaj sintetic răspândit în toate lumea. Îl foloseau însă numai atunci când erau obligați și toți învățaseră engleza la școală. Cuceritorul, Wang Shen, și fiul lui avuseseră o mare dragoste și admirație pentru acea limbă. Rezultatul era că un sfert din întreaga lume se născuse vorbind-o. Din nefericire, engleza indoneziană, de exemplu, nu era întotdeauna total inteligibilă pentru cei care vorbeau engleza norvegiană, dar mass media din întreaga lume folosea engleza standard.

VARIETATE ÎN UNITATE

Acesta era unul dintre cele mai afișate sloganuri ale guvernului, un slogan pe care școlarii îl auzeau încă de la grădiniță. Problema era că guvernul obținuse, încă de la începutul Erei Noi, mai multă varietate decât se dorea. Iar varietățile nu fuseseră întotdeauna dorite – din punctul de vedere al statului. Așa cum spusese Padre Cob odată, „Sloganul fugarilor este: ABSTINENȚA ESTE PRIMA CA IMPORTANȚĂ DUPĂ DIVINITATE. Cei care îi lovesc pe netrebnici, îi rănesc pe birocrați. Fie ca cel care neagă asta să cadă într-o latrină”.

Duncan ieși singur să cumpere niște haine la cel mai apropiat magazin. Se întoarse cu douăsprezece costume, le împachetă și le puse pe un raft, în dulapul lui personal. Ocupau un spațiu de cincisprezece centimetri pătrați și puțin peste un centimetru înălțime. După aceea luă masa împreună cu Snick și Cabtab la cea mai apropiată cantină, o încăpere suficient de mare ca să încapă două mii de oameni. Era aproape plină, nu pentru că mâncarea ar fi fost excelentă, ci pentru că localnicilor le plăcea

să se strângă acolo, să fie împreună. Privind în jur, Duncan observă cel puțin zece persoane pe care le bănuia a fi organici. Deși erau îmbrăcate în civil, aveau acea expresie puțin retrasă, disprețuitoare și plictisită a celor din poliție. Actori proști, își spuse el. El și Snick nu aveau acea atitudine care răbufnea din sufletul organicilor și le ieșea prin piele.

Nu era adevărată zicala: „Cine a fost polițist, rămâne polițist pe viață”. Sau se păcălea singur? Nu. În definitiv, deși unele dintre personalitățile lui anterioare fuseseră loiale statului, altele fuseseră împotriva acestuia. În încarnarea lui actuală – ultima, spera el – era categoric împotriva guvernului.

La ora unu se duse la biroul conducătorului blocului superior, Francisco Tupper Min. După ce așteptă timp de o oră, simțind cum gâtul i se încingea cu fiecare minut care trecea, fu primit de augustul personaj. Min, un bărbat solid, extrem de musculos și ras în cap, se ridică din spatele biroului și îl întâmpină pe Duncan cu o scuză. Întinse mâna lui uriașă și Duncan avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze că omul vroia să-i strângă mâna.

Min râse și spuse, cu o voce foarte înaltă:

— Obiceiurile sunt diferite în LA, cetățene Beewolf. Ne mândrim cu faptul că suntem progresiști, pionieri, întotdeauna în primele rânduri în ceea ce privește noul. Dar ne-am și întors la unele dintre obiceiurile vechi. De ce să-ți mai faci griji acum pentru răspândirea bolilor prin strângerea mâinii, când nu mai există boli care să fie răspândite? Aceste plecăciuni și împreunări ale palmelor ca la rugăciune sunt prea protocolare. Strânge mâna, atinge, simte căldura umană!

Duncan îi prinse mâna și simți o presiune puternică. Îl intimida faptul că Min ar fi putut să-i zdrobească oasele, dacă ar fi vrut-o. Dar Min era un politician prea bun ca să umilească vreun alegător.

Deși Duncan nu era așa ceva acum, după cum sublinie Min. Trebuia să aștepte șase sub-luni și să treacă de examinarea rezervată potențialilor alegători, înainte să-și poată trimite votul prin computer.

— Întotdeauna am un orar strâns, dar mă țin de el, spuse Min. Ia loc. Servește o băutură. Nu? Bun, deci ești un om înțelegător. Realizezi cât de ocupat sunt și nu vrei să-mi irosești timpul... și nici pe al tău, de altfel. Îți mulțumesc pentru asta.

Așa cum spuneam, în timpuri normale aș avea destul timp ca să fac cunoștință cu tine și am de gând să fac asta, după ce scap de toate aceste probleme presante. Îmi place să-i cunosc pe toți cei care locuiesc în blocul meu, nu numai din dosare, ci printr-o întâlnire față în față. Vreau ca ei să fie pentru mine mai mult decât niște simple date pe un ecran.

„Prostii”, își spuse Duncan. „Nu ai cum să cunoști personal două sute de mii de persoane.”

— Oricum, așa cum spuneam, e vorba de această revărsare de imigranți, de alegerile actuale pentru conducătorii de bloc, și mai este și acest mare experiment care se apropie. Articolele speciale ale experimentului vor fi votate peste două zile, adică sub-zile. Este...

— Un mare experiment? întrebă Duncan.

Min se holbă la el, de-a dreptul șocat de atâta ignoranță.

— Vrei să spui că nu ai auzit de el?

Duncan clătină din cap.

— Este pe toate canalele, zi și noapte.

— Nici măcar la știri nu m-am uitat, spuse Duncan. Era ceva pe ecranele din cantină, dar zgomotul era atât de mare încât nu am putut auzi nimic. Oricum, abia am venit aici.

— Este pe toată canalele de miercuri, de o vreme încoace, zise Min. De fapt, este un experiment atât de important, în cazul în care va fi votat, încât nu am nici o îndoială că va fi transmis în toate celelalte zile.

— Despre ce este vorba?

— Guvernele naționale și cel mondial sunt de mult timp preocupate de plângerile referitoare la supravegherea spațială a oamenilor. Mulți oameni din lume au organizat grupuri de protest. Iar guvernul, așa cum știi, este foarte sensibil la drepturile civile.

Duncan observă că Min nici măcar nu zâmbise când spusese asta.

— Pe de altă parte, cetățene Beewolf, guvernul trebuie să respecte prima lui regulă, cea mai importantă și omniprezentă, binele oamenilor. Și el nu crede că o relaxare a supravegherii ar fi în beneficiul cetățenilor.

„Discursul înregistrat numărul 10A”, se gândi Duncan.

— Cu toate acestea, cum au fost atât de multe obiecții, chiar dacă le consideră nefondate și chiar josnice, guvernul a decis să

facă un test și să afle ce se va întâmpla dacă supravegherea este redusă într-o anumită măsură. Acesta este un simplu experiment, așa că nu se va desfășura pe întreaga suprafață a globului. Au fost alese numai câteva orașe pentru acest experiment. Los Angeles-ul este unul dintre ele.

— Există vreun motiv special pentru alegerea LA-ului?

Min zâmbi și gesticulă agitat.

— Pentru că suntem unul dintre cele mai progresiste orașe din lume, bineînțeles!

Duncan se întrebă dacă asta era motivația adevărată. După părerea lui, guvernul ar fi trebuit să aleagă pentru acel experiment metropolele mai puțin liberale.

— Cu toate acestea, nu s-a hotărât încă dacă se va efectua experimentul. Azi este ziua votării, și dacă majoritatea alegătorilor sunt împotrivă, experimentul nu va avea loc.

— Ah! zise Duncan.

— Ce vrei să spui prin asta?

— O simplă exclamație.

— Sunt surprins că nu știai nimic despre asta.

— De ce? întrebă Duncan. Eu vin din New Jersey. Mă îndoiesc că vreun oraș de acolo este suficient de mare ca să fie inclus în experiment.

— Asta nu contează. Știrea a fost difuzată în toată zona de miercuri. Ar fi trebuit să o vezi măcar pe ecranele din tren, dacă nu în altă parte.

— Nu am văzut-o.

Min nu mai zâmbea. Își întinse capul ca o minge în față, pe gâtul lui masiv, ținând ochii întredeschiși.

— Nu ești unul dintre cei care ignoră televizorul, nu? Toți cetățenii ar trebui să se țină la curent cu evenimentele.

— M-am uitat la peisaj, zise Duncan. Este prima dată când am ieșit din New Jersey. De fapt, n-am trecut mai departe de cincisprezece kilometri de New Ark.

Dacă Min vroia să verifice asta, putea să consulte datele de pe cartea de identitate a lui Duncan. Probabil că și făcuse asta, înainte de intrarea acestuia în birou.

— Bine ai venit în lumea largă, Beewolf. Pot să-ți spun Andrew? Numele de familie sunt atât de protocolare. Îmi place să cred că sunt amicul tuturor celor din blocul meu. Chiar un fel de părinte.

— Poți să-mi spui Andy.

— Cum se pare că nu știi nimic despre votare, Andy, îți sugerez să te informezi. Nu poți vota încă pentru alegerea conducătorului de bloc, dar ai dreptul să votezi în problema supravegherii.

— O să fac asta, bineînțeles, spuse Duncan. Până atunci, mai am multe de făcut, înainte să mă duc la slujbă, mâine.

— Da, așa este, zise Min, întinzând mâna. Mult noroc, Andy, și multă fericire aici. Dacă ai vreo problemă, ecranul meu e întotdeauna deschis.

Capitolul 15

Barul Snorter era la o distanță de opt sute de metri de apartamentele lui Duncan (Beewolf), Cabtab (Ward) și Snick (Chandler), deși cei trei nu locuiau la mai puțin de cinci sute de metri unul de celălalt. Se întâlniră în tunelul larg de zece metri lățime și tot atât de înalt, aproape de intrarea în tavernă. Era opt seara, iar rezultatele votării fuseseră afișate pe ecranele de știri. 7 300 111 oameni fuseseră în favoarea reducerii supravegherii, aproximativ trei milioane se opuseseră acelei măsuri, iar 3 200 001 oameni nu participaseră la vot. Se părea că votarea plăcuse tuturor celor din cartier. Păreau cu toții beți de bucurie. Iar acum se duceau la tavernă, ca să se îmbete cu adevărat.

Cei trei pășiră prin intrarea largă într-o cameră imensă, împărțită în patru compartimente de pereți ce ajungeau până la jumătatea distanței până la tavan. În centrul fiecăreia era un bar uriaș, în formă de trifoi cu patru foi, înconjurat de un ring de dans și de alte grupuri circulare de mese și separeuri. Din loc în loc erau ghivece mari, în care se vedeau pimalia frumoși, niște arbori sintetici. Pereții erau plini cu ecrane ce afișau știrile și diverse spectacole. Deși sunetul lor nu putea fi auzit din cauza gălăgiei, nimănui nu-i păsa de asta.

— Îi înnebunește gustul libertății, spuse Snick. O libertate pe care nici măcar nu știau că nu o au, înainte să le atragă atenția unii radicali asupra acestui fapt.

Mergeau prin aglomerație spre o masă de la perete.

Cabtab păru să nu o audă. Duncan era suficient de aproape ca să înțeleagă ce spusese.

— Vorbești ca un copoi, zise el.

— Nu. Sunt doar rațională. Mă face asta să fiu un copoi?

Se așezară, și Cabtab spuse:

— Pare să fie ultima masă liberă.

Duncan se uită la un ecran de pe perete.

— Mai sunt douăzeci de minute.

Padre se aplecă în față, așa încât buzele lui să fie cât mai aproape de urechile lor.

— Credeți vă vor veni? Este un loc tare ciudat pentru discuții subversive. Trebuie să strigi ca să te faci auzit.

— E cel mai bun loc, spuse Duncan. Cine naiba ne-ar putea auzi?

După zece minute apăru o chelneriță transpirată și epuizată.

— Îmi pare rău, zise ea. În noaptea asta e ca la nebuni aici.

Snick comandă un ceai, Cabtab o bere iar Duncan un bourbon. Chelnerița dispăru din nou în vârtej. Când apăru, douăsprezece minute mai târziu, țâșnind din aglomerație ca o sământă de grapefruit, părea și mai tracasată. Exact când ajunse la ei, fu împinsă spre masă și scăpă tava. Băuturile îi stropiră pe Snick și Cabtab. Chelnerița ridică tava, mârâind, se întoarse și îl lovi cu ea în cap pe bărbatul din spatele ei. Acesta protestă susținând că era nevinovat și o lovi cu pumnul în stomac. Urlând, Cabtab țâșni de pe scaun și se aruncă spre individ. O femeie căzu țipând peste chelneriță, care era acum în patru labe, încercând să-și recapete respirația.

Duncan nu reuși să urmărească clar evenimentele ulterioare. Întreaga tavernă păru să explodeze într-o luptă cu pumnii, urlete și chiote de război sau strigăte de ajutor. El, ca orice persoană rațională – se părea că nu existau prea multe de acest gen acolo – se lăsă în patru labe și se târî spre perete. Ajuns acolo, trase masa răsturnată spre el, ca pe un scut. Se aștepta ca Snick să vină lângă el. Privind pe după masă, o văzu cu uimire cum lovea cu muchia palmei la baza gâtului unui bărbat. Apoi căzu, sub greutatea unei femei care îi sărise în spate. Un bărbat se retrase cu spatele, împleticindu-se, și se izbi de masă, împingându-l pentru o clipă pe Duncan în perete. Când reuși să împingă masa și corpul de pe el și se uită din nou, nu-i mai zări pe nici unul dintre însoțitorii săi. Padre se auzea totuși urlând tunător amenințări, de undeva din acel vacarm.

Ce ar fi făcut Henric al V-lea într-o astfel de situație? se întrebă Duncan. S-ar fi aruncat în față și s-ar fi ales cu un ochi vânăt, nasul însângerat, bărbia fracturată, o comoție și posibil spatele rănit și rinichii distruși.

Ce ar fi făcut Falstaff? Ar fi stat în spatele mesei și și-ar fi analizat lașitatea, pe care el ar fi numit-o discreție.

Duncan făcu un compromis, părăsind adăpostul oferit de masă, dar se târî aproape de perete, obiectivul lui fiind ieșirea. Dacă Snick și Cabtab gândeau cât de cât, la fel ar fi trebuit să facă și ei. Organicii urmau să apară foarte curând acolo și apoi, separând oile de berbeci, aveau să administreze suspecților

ceața adevărului. Deși copoii erau obligați de lege să-și limiteze întrebările la situația particulară în care fusese arestat suspectul, ei nu făceau asta întotdeauna. Oricum, atunci când Snick și Cabtab aveau să fie interogați, ei urmau să-și spună numele reale. Acestea puteau fi verificate în câteva secunde într-o bancă de date a organicilor, constatându-se că nu corespundeau. Urmarea – stonarea.

Iar poveștile lor aveau să-l expună și pe Duncan.

— Nebuni blestemați! murmură el.

Se opri, când capul unei femei în cădere îl izbi în coaste. Gemu de durere și se depărtă cât de repede putu.

— Nu scapi! urlă un bărbat și îl lovi cu piciorul.

Duncan se aruncă în față, îl prinse de gleznă și trase. Omul căzu, dar fu oprit la jumătatea drumului de impactul cu alți doi bărbați încleștați. Duncan îi dădu drumul la gleznă și îl strânse de testicule. Genunchiul bărbatului izbi cu putere bărbia lui Duncan. Pentru câteva secunde acesta nu mai știu unde era și cine era. Dar își reveni suficient ca să reînceapă să se târască. Auzea în depărtare fluiere. Veneau polițiștii.

Se ridică, împinse un cuplu de bărbați care urlau înlănțuiți și se aruncă cu capul înainte prin mulțime. Căzu prin ușă, sângerând și gâfâind, se ridică și alergă într-un magazin de peste drum. Ecranul de deasupra ușii anunța că era magazinul de Droguri Legale și Dulciuri al lui Ibrahim Izimoff. El și proprietarul sau funcționarul erau singurii oameni din magazin. Bărbatul înalt și durduliu, între două vârste, cu piele albă și niște favoriți vopsiți în purpuriu, spuse:

— Ce naiba se întâmplă acolo?

— O încăierare stupidă, zise Duncan. Există vreo ieșire în spate?

— Sigur. Mai multe. O clipă numai. Închid magazinul și merg cu tine.

Un alt Falstaff, își spuse Duncan. Nu vroia să se afle în apropiere, când polițiștii începeau arestările. Putea fi luat ca martor.

— Tu ești Izimoff? întrebă Duncan.

— Da. Tu ești Beewolf?

— Pentru Dumnezeu! exclamă Duncan. Cu tine trebuia să ne întâlnim?

— Nu tocmai. Eu urma să vă transmit ordinele. Haide!

— Colegii mei sunt încă acolo. Dacă sunt arestați...

Duncan ieși pe ușă și se uită într-o parte și în cealaltă a drumului. Se apropiau bărbați și femei în verde, alergând și suflând în fluiere. Dar erau numai cinci. În curând aveau să apară mai mulți.

Chiar înainte ca primul să ajungă la intrare, Cabtab ieși pe ușă, trăgând-o pe Snick după el, cu o mână. Corpul lui uriaș se izbi de o polițistă, dărâmând-o. Al doilea care sosi, un bărbat solid, fu măturat cu un pumn uriaș. Cabtab, urlând ca un leu, traversă în fugă drumul. Snick era trasă acum de braț ca un sac de grăunțe, tocurile ei râcâind podeaua. Al treilea polițist care ajunse acolo, o femeie înaltă, bine clădită, încercă să pulverizeze ceața adevărului în fața lui Cabtab. Acesta se opri din urlat, ca să-și țină respirația. Pumnul lui țâșni în față, smulse tubul din mâna polițistei și, încă încleștat, o izbi pe aceasta în bărbie.

Alți oameni se revărsară din tavernă și formară o barieră neașteptată între Padre și cei doi ofițeri rămași. Dar din dreapta și stânga alerga spre ei o hoardă de uniforme verzi.

Izimoff stinsese deja toate luminile din magazin. Duncan ținu ușa deschisă până când intrară Cabtab și Snick. Apoi o închise, dar cum era un magazin neguvernamental, nu putea să o încuie.

— Să plecăm de aici, pentru Dumnezeu! spuse Izimof și alergă spre ușa din spate.

De pe drum venea suficientă lumină ca Duncan să vadă buzele umflate, ochii vineți și zgârieturile lui Cabtab și Snick.

— În ce belea frumoasă ne-ai băgat, spuse Duncan.

— La naiba cu ea! A fost amuzant! zise Padre.

— Îmi pare rău acum, spuse Snick gâfâind, dar am eliminat o parte din furia din mine. Aș fi preferat totuși să o fac împotriva polițiștilor.

Traversară repede magazinul pe urmele lui Izimoff, atrăgând câteva priviri mirate ale clienților și funcționarilor, apoi ieșiră pe 10AB3 Courseway, cunoscută și sub numele de Welcomewagon Courseway. O parte dintre ecranele de perete dintre magazine prezentau deja lupta, căci reporterii sosiseră imediat după polițiști.

Izimoff îi conduse repede vreo sută de metri pe drum, pufăind și transpirând de parcă era într-o saună. Intră într-un alt magazin, merse la cel din spatele acestuia și ieși pe o stradă

care era parțial comercială, parțial rezidențială. După ce merseră vreo sută de metri, se opri în fața unei uși filigranate și vopsită în culorile curcubeului, care se asorta cu hainele lui înzorzonate. Introduse cartela de identitate într-o fantă și ușa se deschise spre interior. Când păși înăuntru, se aprinseră luminile.

În timp ce-i conducea pe un hol, Izimoff spuse:

— Mai întâi să scăpăm de vânătăi și zgârieturi.

Rezolvă rapid problema cu niște medicamente din dulăpiorul din baie. În douăzeci de minute, fețele zgâriate erau pe jumătate vindecate.

— Știința medicală modernă, spuse Izimoff, conducându-i în camera de zi.

Oftă și continuă:

— Ce bine ar fi dacă am putea vindeca toate bolile sociale cu ceva dintr-o sticluță.

Se opri și le făcu semn cu mâna.

— Luați loc. Faceți-vă comozi. V-aș oferi ceva de băut, dar mă îndoiesc că vă mai trebuie așa ceva.

— Poate mirosim a băutură, dar nu am apucat să bem nici măcar o înghițitură, zise Snick cu asprime.

— Oricum, eu nu țin băuturi alcoolice, spuse Izimoff, cu oarecare infatuare. Și nu am de gând să sparg dulapurile personale ale celorlalte zile. Nu cred că ar trebui să rămâneți prea mult aici. Nu aveam de gând să vă aduc aici. Vroiam doar să intru în acel bârlog al păcatului atât cât să vă transmit datele pe care primisem ordin să vi le comunic. Și trebuie să mă întorc la magazin. Ar trebui să închid abia la zece. S-ar putea să fiu amendat, dacă polițiștii observă că e închis. Pot argumenta că m-a speriat încăierarea, că n-am vrut ca bețivii să intre în magazinul meu și să-l răvășească. Totodată...

— Asta e lipsit de importanță, îl întrerupse Snick. Dacă vrei să plecăm repede, ar fi mai bine să ne transmiți informațiile.

— Oh, da, bineînțeles, spuse Izimoff puțin cam înțepat. Deși, nu știu. Situația s-a schimbat. Nu avem de unde să știm ce consecințe va avea această încăierare nefericită. Poate ar trebui să aștept vești de la omul meu de legătură. S-ar putea ca el să regândească planul, să găsească o abordare diferită, acum când situația se va fi schimbat. Poate că nu va dori să mai primiți datele. Dumnezeu știe, suntem cu toții în pericol acum, după ce ați atras atenția polițiștilor.

Scoase un șervețel de hârtie dintr-un buzunar și își șterse fruntea.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, încât mă îndoiesc că polițiștii ne pot identifica, spuse Duncan. Pentru Dumnezeu, omule! Am fost lăsat și așa prea mult timp în întuneric. Suntem însetați de măcar câteva informații și suntem nerăbdători să facem ceva pentru organizație. Oricum, dacă îți încalci ordinele, s-ar putea să pici prost în fața superiorilor tăi. Haide. Spune. Apoi plecăm, imediat ce vânătăile și zgârieturile au dispărut.

— Nu știu despre ce e vorba, zise Izimoff.

— Cum? spuseră toți trei într-un glas.

— Totul este pe o cartelă. Eu trebuia să o dau unui tânăr care lucrează pentru mine, cu program redus. El urma să o dea mai departe unei chelnerițe, să o plătească pentru asta, iar ea să v-o dea, în timp ce vă servea băuturile. Voi urma să o citiți și apoi să o ștergeți, pentru ca datele să fie distruse. Lupta a început exact în clipa în care vroiam să-i dau cartela tânărului. I-am spus să dispară și...

— Ai lăsat cartela în mâinile unor persoane care nu sunt membri? spuse Snick. Nu-mi vine să cred. Și dacă lupta începea când tânărul era în tavernă, dar înainte să-i dea cartela chelneriței? Ar fi plutit pe acolo și poți paria pe fundul tău gras că ar fi ajuns în mâinile polițiștilor.

— Nu e nevoie să mă insulți, spuse Izimoff, ștergându-și din nou fruntea. Mi s-a ordonat să vă transmit cartela printr-un circuit. Nu să o dau personal. Acum, s-a dus dracului totul. Acum mă cunoașteți. De aceea nu prea vreau să v-o dau. Știu că voi fi blamat pentru asta, chiar dacă este o situație pe care nu aveam cum să o evit.

— Ce pot să-ți facă? întrebă Duncan. Să te ucidă?

Izimoff făcu ochii mari, îi învârti în cap și nu spuse nimic.

— Ce fel de organizație e asta? spuse Duncan.

— Oh, nu! Nu m-ar ucide, și nimic de genul acesta, pentru Dumnezeu! strigă Izimoff. Dar aș putea fi certat, poate chiar pedepsit cumva. Nu știu. Ce știu eu despre cum își pedepsesc ei membrii? Eu sunt izolat, doar o celulă care contactează o altă celulă, din când în când. Nici măcar nu cunosc identitatea celulelor cu care mă întâlnesc. Și nici ei nu mă cunosc pe mine, bineînțeles. Nu m-am întâlnit cu nimeni în apartamentul meu sau la magazin. Dacă nu ar fi apărut încăierarea asta!

— Dar ai fost abordat de cineva, spuse Snick. Ai fost la întruniri, nu? Ai fost îndoctrinat, desigur.

— Da, dar în camere slab luminate. Toți purtau măști, iar vocile erau transmise prin sintetizatoare acustice. Până acum am fost la două întruniri. Amândouă s-au ținut în niște săli de sport folosite și pentru întruniri ale bisericii și sinagogii. Fiecare întrunire a durat jumătate de oră. Am depus un jurământ...

Scoase un alt șervețel de hârtie.

— Vorbesc prea mult. Stresul. Credeam că o să mă descurc mai bine. Nu o să mă raportați, nu-i așa?

— Nu, dacă ne dai cartela, zise Duncan.

Îi aruncă lui Snick o privire care spunea: Sper că ceilalți membri sunt făcuți dintr-un material mai bun.

Izimoff scoase un dreptunghi cenușiu dur din buzunar.

— Iat-o.

Duncan luă cartela. Snick și Cabtab se ridicară și veniră în spatele lui, ca să o citească. Duncan își frecă degetul pe colțul marcat cu o linie neagră subțire înclinată. Pe suprafața albă apăru o secvență de cuvinte în engleză.

VEȚI FI CONTACTAȚI CURÂND

— Ce e tâmpenia asta? spuse Duncan. Bineînțeles că ne așteptăm să fim contactați curând. Știam asta.

Se încruntă la Izimoff.

— Pentru asta ne-am riscat viețile?

— Nu știu, spuse Izimoff, retrăgându-se. Nu vreau să știu ce scrie. Vă rog să o frecați din nou și să mi-o înapoiați.

Duncan făcu ceea ce i se ceruse. Izimoff își trecu degetul peste cartelă, ca pentru a se asigura că mesajul fusese distrus. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete și gemu încet. Mai erau cincisprezece minute până ce fețele oaspeților lui neinvitați aveau să se vindece și până ce ei puteau să plece.

— Este o prostie! spuse Snick. Organizația ta e o tâmpenie!

— Nu spune asta! zise Izimoff, ridicând palma în sus, ca pentru a-i para cuvintele, ca pe o minge de tenis. Sunt foarte prudenți, dar au vrut să vă încurajeze, să vă anunțe că nu sunteți ignorați. Cel puțin așa cred. Nu am citit cartela, dar din ceea ce ați spus este evident ce scria pe ea.

Cabtab își atinse cu prudență zona din jurul ochiului stâng. Umflătura și roșeața aproape dispăruseră.

— Faptul că prietenul nostru de aici este foarte nervos, iar cel care a trimis cartela nu este prea deștept nu înseamnă că toată organizația este o bandă de fricoși și proști, zise el. Ce altceva am putea face decât să ne menținem pe direcția deja stabilită? Nu putem demisiona, și gata. Oricine ar fi ei, nu ar permite asta.

— Poți fi sigur de asta! exclamă Izimoff.

Nu mai discutară altceva, cu excepția câtorva comentarii în timp ce priveau știrile. Văzură cum organicii cărau corpurile inconștiente ale celor arestați în furgonete. Apoi îi văzură pe o parte dintre bătăuși într-o secție de poliție, în timp ce erau acuzați. Interogatoriile nu erau arătate. Acestea erau întotdeauna ascunse de ochii publicului. Faptul că mass-media primise permisiunea să filmeze încăierarea era o dovadă că polițiștii priveau toată întâmplarea ca pe un incident de beție și deranjare a ordinii publice. Reporterilor li se permise să intervieveze câțiva dintre cei eliberați, la ieșirea din secție.

Reporterul 1 (R1): – O clipă, cetățene. Pot să vă întreb cum vă numiți și de ce sunteți acuzat?

Cetățeanul: Șterge-o.

R1 (adresându-se altcuiva): – Păreți un cetățean cooperant. Vreți să descrieți spectatorilor noștri ce s-a întâmplat la Snorter?

Cetățenul zâmbi, cu buzele umflate: – Înscenare. Înscenare.

R1: – Perfect adevărat, cetățene. Am înțeles. (Se adresează unei a treia persoane, o femeie înaltă, lată în umeri, cu părul lung răvășit și obrazul zgâriat): – Cetățeană, vreți să spuneți ceva pentru telespectatori? Sunt dornici să afle detalii despre încăierarea de la Snorter.

Cetățeana: – Eu nu am fost acolo. Polițiștii m-au luat pentru că eu și soțul meu aveam o mică discuție. Dacă vreți să auziți ce am de spus despre ticălosul acela...

R1: – Mulțumesc. Oh, iată un om care pare să aibă ceva interesant de spus. Cetățene, vreți să...

Duncan arătă spre un alt om, care se strecura pe lângă camera de luat vederi, cu capul în piept și pălăria trasă peste ochi.

— Hei, acela nu e profesorul Herman Trophallaxis Carebara? Tipul cu furnicile pe care l-am întâlnit în tren.

Snick se aplecă în față, cu ochii mari.

— Da, el este. Dar ce caută acolo? L-ai văzut în Snorter?

— Nu, și nici n-avea ce să caute acolo. A spus că va locui în Turnul Universității.

Snick clătină din cap.

— Crezi că e polițist și e pe urmele noastre?

— Nu putem bănui pe toată lumea, zise Duncan.

Capitolul 16

Întâlnirea cu conducătorul celulei nu decurse așa cum prevestise Izimoff.

Erau prezenți numai Duncan și bărbatul care-l chemase acolo. Cel puțin presupunea că era un bărbat. Camera mică și goală era luminată foarte slab, iar persoana purta o mască, o pălărie cu boruri mari și o mantie care-i ascundea corpul. În același timp, dispozitivul rotund pe care-l avea legat peste gură nu numai că-i distorsiona vocea, dar o și făcea mult mai gravă. Dispozitivul lui Duncan îl făcea să vorbească pițigăiat, ca și cum ar fi respirat mult heliu.

Cum camera fusese curățată de microfoane, întunericul și distorsionarea i se păreau inutile lui Duncan. Și de ce Cabtab și Snick nu erau acolo?

Întrebă asta.

— Avem motivele noastre, spuse vocea din fundul puțului.

Mantia se umflă, persoana se ridică de pe scaun cu agilitate și începu să se plimbe într-o parte și în cealaltă, cu mâinile la spate. Pantalonii largi îl împiedicau pe Duncan să observe dacă picioarele erau de bărbat sau de femeie.

— Nu vreau să spun că nu poți pune întrebări, zise omul. Dacă nu ai pune, ai fi un prost, prea prost ca să te vrem printre noi. Dar trebuie să înțelegi că multe dintre întrebările tale vor rămâne fără răspuns. În aceste cazuri, nu insista. Ai înțeles?

— Da.

— Când ținem întruniri colective – adică cu cel mult patru, cinci oameni – tratăm probleme generale. La aceste întruniri nu vorbim niciodată despre proiectele particulare ale membrilor. Bineînțeles, doar dacă nu e vorba de un proiect la care trebuie să participe un număr mai mare de oameni, care să se ajute unul pe celălalt, caz în care este nevoie de o sincronizare precisă. Dar asta nu se întâmplă prea des. În clipa aceasta, avem un proiect special pentru tine. Dar mai întâi, asta.

Mâna care ieși de sub mantie ținea un tub pulverizator albastru.

— O administrăm la toate primele întruniri, și apoi la întâmplare, din când în când. Niciodată nu poți fi prea prudent. Înțelegi?

— Desigur, spuse Duncan.

Se întrebă fără să vrea dacă tubul conținea și altceva în afară de ceața adevărului. Dacă organizația decisese că el reprezenta un pericol? Cât de ușor ar fi fost să-i pulverizeze otravă, în locul substanței pe care se aștepta el să o respire. Dar nu putea face nimic ca să-i oprească. Dacă refuza, ar fi fost oricum terminat.

Tubul fâsâi. Simți umezeală pe buze, nas și ochi și inspiră norul cu miros dulceag. Cel puțin avea parfumul de violete al ceței. Nu avea nici un rost să încerce să-și țină respirația până se disipa substanța. Aceasta intra în sânge prin piele. Era suficient ca să producă o semi-inconștiență care să-l facă să respire natural.

Când se trezi, văzu silueta întunecată stând aproape, deasupra lui.

— Deci... este adevărat.

— Ce anume? întrebă Duncan.

Simțurile nu-i reveniseră încă total.

— Faptul că poți minți sub efectul ceței. Mi s-a spus că poți, dar nu am crezut. Toate încercările mele nu au putut scoate de la tine decât că ești într-adevăr Andrew Vishnu Beewolf și tot ce mi-ai spus se potrivește cu cartea ta de identitate. Părțile care nu se află pe ea, probleme personale despre care ar fi posibil să te întrebe organicii, toate acestea au ieșit ca și cum ai fi chiar Beewolf.

Omul începu din nou să se învârtească prin încăpere, cu mâinile la spate.

— Nu înțeleg, dar este ceva real. Este un talent unic. De neînțeles! Genetic? Sau un talent pe care l-ai deprins singur? Nu contează. Sau, de fapt, contează. Dacă pot fi învățați și alții cum să o facă, am avea un avantaj extraordinar!

Omul se învârti și îndreptă un deget spre el, ca și cum ar putut să tragă o rază care să-l străpungă și să facă adevărul să curgă prin gaură.

— Ai învățat cum să o faci? Sau este ceva ce a venit natural?

— Am învățat singur, prin experimentare, zise Duncan. Dar se pare că abilitatea mi-a venit, cum ai spus, natural. Așa că nu pot răspunde la această întrebare.

— Din nefericire, tu poți minți, așa că nu știu dacă spui adevărul. Nu ar avea nici un rost să te pun iarăși în ceață și să te întreb.

Duncan era sigur că acel om îi pusese deja întrebarea. De ce mințea atunci? Oare din cauză că membrii organizației erau atât de obișnuiți cu înșelăciunea, încât mințeau și când nu era necesar? Sau avea un alt motiv, mai bun, să o facă?

„M-am întrebat și eu asta înainte”, gândi Duncan. „Probabil că o făceam destul de des, pe când eram Caird și ceilalți șase.”

Talentul lui singular avea și dezavantaje, din punctul de vedere al asociației. Dacă putea să-i mintă pe organici, putea să-i mintă și pe ei. Ceea ce însemna că putea fi un spion infiltrat. Nu se putea avea încredere deplină în el, dar nu puteau nici refuza să-l folosească. Era o unealtă pe care nici organicii, nici cei din organizația subversivă nu o mai avuseseră vreodată.

— Grupul acesta are un nume? întrebă brusc Duncan. M-am săturat să mă tot gândesc la el sub numele generic de organizația sau subversivii. E greu să te identifici cu ceva fără nume.

— Ah, da, homo sapiens cer nume, etichete, titluri. Altfel, se simt pierduți. Chiar trebuie să știi un nume?

— M-aș simți mai bine.

— Foarte bine. În această sub-lună se numește RAT.

— Luna aceasta? Îl schimbați la fiecare douăzeci și opt de zile?

— Asta poate duce la confuzia organicilor.

„Nu este așa”, se gândi Duncan. „Orice membru prins și interogat ar spune toate numele care fuseseră folosite.”

— RAT?

— Rebelii împotriva tiraniei*.

— Înțeleg.

— Mie nu-mi place, pentru că sugerează numai distrugere. Noi facem asta, dar suntem și constructori. Reconstructori. Oricum, nu asta contează acum, ci proiectul tău. Ascultă cu atenție.

Treizeci de minute mai târziu, persoana îi spuse noapte bună lui Duncan și ieși pe o ușă, după ce luase ambele dispozitive de distorsionare. Duncan își rupse masca fâșii, așa cum i se spusese, și o băgă în buzunar. Ieși pe o altă ușă și ajunse într-un hol care ducea într-o sală de sport zgomotoasă. Coti la stânga și ieși pe o ușă laterală, pe stradă. Se duse la un coș de gunoi public și aruncă fâșiile înăuntru. La 10:00 p.m. se urcă într-un autobuz. Zece minute mai târziu, coborî la colțul de lângă

apartamentul lui. Încercase să detecteze vreun eventual urmăritor, dar nu reușise.

Era sigur că sarcina care i se încredințase era doar o mică parte dintr-un plan mare. El nu trebuia să știe cum se combina cu sarcinile executate de alții. Era doar o rotiță într-o mașinărie subterană imensă, care, spera el, nu era una gen Rube Goldberg. Bun cunoscător al istoriei, deși nu știa de ce, știa că revoluționarii se pricepeau mult mai bine la distrus, decât la refăcut. Nu întotdeauna, și asta era adevărat. Dar se părea că în general fuseseră mai motivați de setea de putere, decât de dorința de a crea o societate mai bună, deși cu toții ar fi negat asta, cu siguranță. Reconstrucția reală fusese aproape întotdeauna făcută de cei care înlăturaseră sau lichidaseră prima generație de militanți.

El lucra pentru un grup care nu-l lămurise cum avea să-și atingă scopul final. Poate că după ce își „dovedea” loialitatea, urmau să i se spună mai multe. Dacă nu, i-ar fi venit greu să lucreze cu entuziasm. Din nefericire, nu putea părăsi RAT, dacă își pierdea zelul. Odată intrat, rămânea pentru totdeauna.

Poate.

Ca bancher de date, avea să aibă posibilitatea să-și stabilească o identitate nouă, dacă dorea. Pericolul era că RAT știa asta, dacă erau suficient de inteligenți. Și puteau aranja un sistem de alarmare, care să-i avertizeze dacă el încerca așa ceva. Pe de altă parte, el putea aranja un sistem de urmărire care să detecteze aparatele lor. Dar poate că ei anticipau asta și montau un sistem care să urmărească sistemul lui de urmărire.

Asta putea merge la infinit și să aibă ca rezultat un hol al oglinzilor electronic.

Râse, deși nu se simțea amuzat și nici nu era exuberant. Cu toate acestea, exista o trăsătură absurdă în situația pe care și-o imaginase. Dacă exista Dumnezeu, probabil că El râdea de cei făcuți după imaginea Lui. Sau poate era atât de dezgustat, încât plecase de mult din acest univers. Sau poate, fiind atotputernic, se anulase singur și nu mai exista. Contradicția în asta era faptul că El era mereu și pentru totdeauna infinit și etern. Dar aceste atribute puteau fi șterse, dacă El o vroia.

Duncan intră pe ușă, dincolo de care se afla un hol, pe care erau înșiruite ușile apartamentelor. Cartela lui de identitate, introdusă într-o fantă a ușii, descuie zăvorul. Luminile se

aprindeau pe rând, cînd trecea dintr-o cameră în alta. Rămase pentru o vreme privind priveliștea prin ferestrele înalte până la tavan. Los Angeles-ul era splendid, cu lumini radiind din fiecare turn și pod, de pe vase și bărci pe apa de dedesubt, și de pe pistele de avioane și aeroplane. Era o imagine feerică, care nu ar fi trebuit pătată de griji și nehotărâri. Metropola strălucea ca și cum era un far pentru frumusețe, speranță și dragoste. Acestea ar fi trebuit să vină în zbor, ca niște fluturi. Dar... muștele și țânțarii erau și ele atrase de lumină. Cetățenii acelui loc magnific aveau tot ce le trebuia ca să fie mulțumiți și fericiți. Teoretic. Realitatea era alta.

— Întotdeauna a fost așa, murmură pentru sine. Totuși, dacă am putea exprima cantitativ durerea, foamea, durerea, nebunia, nevrozele, bolile fizice și frustrarea, nu ar fi adevărat că acestea sunt mult mai puține acum decât oricând? Societățile trecute ar privi-o pe a noastră ca pe o cvasi-Utopie.

Homo sapiens nu erau niciodată satisfăcuți. Cel puțin unii dintre ei.

Categoric, singurătatea era la fel de permanentă ca întotdeauna – judecând după propriile experiențe și după ce auzise de la alții. În acel moment, el stătea sub un duș de singurătate, deși se considerase extraordinar de imun la astfel de sentimente. Singur...

Ceea ce îl făcu să se gândească la Panthea Pao Snick. I-ar fi plăcut foarte mult ca ea să locuiască în același apartament cu el. O dorea și își imagina cu plăcere ce ar fi însemnat să trăiască mai mult timp cu ea. Spus mai simplu, era îndrăgostit de ea. Atunci de ce nu i-o spusese? La asta era ușor de răspuns. Ea nu dăduse nici un semn că ar fi avut pentru el vreun alt gen de sentiment decât cel simțit pentru un coleg apropiat. Nu era sigur nici că ea simțea măcar asta. Trebuia să afle ce credea sau ce simțea ea pentru el. Poate că era la fel de îndrăgostită ca și el. În definitiv, ea era – fusese – un organic, și astfel de oameni aveau tendința de a fi foarte prudenți în privința dezvăluirii sentimentelor personale. În plus, nu avuseseră prea mult timp pentru exprimarea unor sentimente de genul iubirii.

— Trebuie să fi simțit așa ceva pentru ea atunci când eram cealaltă persoană, spuse cu voce tare. De ce să simt așa ceva pentru ea acum? Totul a fost prea brusc. Sunt sigur că a izvorât

din experiențele anterioare, pe care, din nefericire, nu mi le amintesc.

Își prepară o băutură, apoi porni un ecran de perete pentru mesaje. Faptul că ecranul era gol îl făcu și pe el să se simtă gol. Oftă și își pregăti cina, apoi începu să facă curățenie, pentru ca locatarul de miercuri să nu aibă de ce se plânge. Ascultă parțial știrile, în timp ce trecea din cameră în cameră. Detaliile problemelor care aveau să fie puse în fața oamenilor în cadrul referendumului erau tipărite și apoi repetate de crainici. Articolele trebuiau votate separat, apoi rezultatul final avea să fie prezentat cetățenilor. Între timp, cei care votau împotrivă sau pentru făceau pronosticuri.

După ce termină curățenia, care nu dură mult, pentru că stătea prea puțin acasă ca să murdărească ceva, Duncan intră în stoner.

Capitolul 17

Duncan stătea în centrul camerei lui de lucru din Boda Lab, Biroul Asimilări Date, Secția Los Angeles. Camera avea un diametru de șase metri și pereții ei erau plini de ecrane de trei metri pătrați. Biroul lui era circular și pe el se aflau douăzeci de computere mai mici și monitoarele lor. Scaunul alimentat electric se deplasa pe o șină pe perimetrul interior al O-ului mare. Stătea acolo patru ore în fiecare zi de lucru. Restul zilei îl avea liber. Putea merge acasă, sau la cumpărături, să se plimbe cu barca sa să meargă la bowling, să caute o amantă sau să facă două ore de muncă voluntară pentru un proiect al biroului sau pentru un proiect de cercetare propriu.

În clipa aceea, strângea informații legate de sarcina principală primită de la superiorul lui direct. Aceasta era o parte mică a unui program foarte mare, care se desfășura de câțiva sub-ani. Duncan nu credea că era ceva important, deși supraveghetorul lui subliniase că însemna foarte mult pentru guvern. Lui Duncan nu-i făcea plăcere pentru că era un nou amestec al guvernului în viața personală a cetățenilor. Nu știa de ce era necesar și nici care era scopul final. Supraveghetorul lui nu cunoștea nici el obiectivul final, dar asta nu conta, așa cum spusese chiar el.

— Un stat perfect nu poate fi obținut decât atunci când avem toate informațiile, îi spusese Porfirio Samuels Phylactery lui Duncan.

Ochii lui verzi depigmentați păreau să strălucească, când flutură o mâna care fusese depigmentată în dungi pale și întunecate. „Efectul zebră” era foarte la modă în rândurile celor care aveau creditele necesare acelui tratament.

— Este adevărat că multe dintre datele pe care le acumulăm s-ar putea să nu fie utile încă mult timp de acum încolo. Dar când va fi nevoie de ele, vor exista. Îți spun eu, Andrew, am văzut cum date înmagazinate de mult și nesolicitate niciodată au devenit brusc necesare pentru un anumit proiect. Și erau acolo, așteptând să se trezească la viață și să devină vitale, chemate într-o microsecundă, țâșnind în existență și în serviciu, potrivindu-se în program. Nu trebuie să fie o muncă laborioasă și consumatoare de timp, în timp ce alte părți ale programului

se blochează din cauză că datele nu sunt disponibile. Este o comoară ascunsă și o simplă apăsare pe buton sau rostirea unei fraze o aduce aici, ca pe un duh dintr-o sticlă. Este de-a dreptul fabulos! Așa că să nu te gândești niciodată că ai o slujbă inutilă. Ești foarte util. Dacă nu pentru această generație, atunci pentru următoarea. Dar probabil pentru această generație!

Această ultimă afirmație nu prea putea fi combătută. Cum durata de viață medie în sub-ani era de optzeci și cinci, majoritatea celor din acea generație aveau să trăiască aproximativ 595 ob-ani. Restul celor spuse de supraveghetor erau însă 50 la sută tâmpenii și 25 la sută vrăjeală.

Și 24 la sută îndoielnice.

— Ai dreptate, șefule, spuse Duncan, aprobând din cap și zâmbind.

Și astfel, își spuse el, m-am așezat la rând, în fruntea celor zece mii de generații de „lingăi”. Dar el nu făcea asta ca să obțină o favoare sau ca să avanseze, pentru un câștig material. El doar juca un rol.

Ce altceva era nou?

Phylactery ieși din cameră, cu un mers foarte vioi, grăbindu-se să-i încurajeze pe alții care aveau îndoieli, erau descurajați sau prost îndrumați. Duncan făcu un semn obscen în direcția spatelui lat și dungat, gest care își avea probabil originea în Epoca de Piatră, dacă nu chiar înaintea ei. Apoi se apucă de muncă, simțindu-se oarecum rușinat de acel gest copilăresc. Sarcina lui în acele momente era să seteze complexul de computere așa încât să stabilească PEI-ul (indicele elementului personalitate) pentru cetățenii subclasificați ca având o rată mare de EC (egocentrism) în raport cu alte trăsături de caracter. Un EC mare era definit ca imaturitate caracterizată de faptul că posesorul se aștepta ca ceilalți să-și aranjeze programul și interesele conform dorințelor POS-ului (posesorului) și N-POS-ilor (non-posesorii, adică cei care aveau legături sociale POS), astfel încât să facă mai multe lucruri pentru POS decât acesta era capabil să facă pentru sine. Existau, bineînțeles, multe alte subelemente integrate în HI EC POS.

Toți oamenii, cu excepția sfinților a căror existență statul o nega, erau egocentrici într-o oarecare măsură. Dar cei HI EC POS credeau cu convingere că ei erau axa în jurul căreia se învârtea întregul univers.

Sumarul datelor deja colectate de Duncan referitor la această superclasă arăta că nici măcar unul din cele trei miliarde de oameni aflați sub studiu nu credea că el sau ea erau exagerat de egocentrici. (Termenul normal nu era încă definit clar în catalogul oficial al doctorilor).

De la fondarea Erei Noi, guvernul subliniase în toate modurile posibile necesitatea cooperării și a sacrificiului de sine. Rezultatele apăreau acum, arătând că cetățenii Erei Noi erau mult mai cooperanți și conștienți din punct de vedere social decât cetățenii societăților anterioare (deși nu se efectuaseră studii științifice amănunțite legate de aceste caracteristici asupra cetățenilor dinaintea Erei Noi).

Cu toate acestea, 20 la sută din generația actuală erau totuși HI EC POS. Conform proiecțiilor realizate de guvern cu o sută de ob-ani în urmă, acum ar fi trebuit să existe numai 1 la sută „incorigibili".

În consecință, eșecul de a răspunde la educația și propaganda statului își avea origini în tiparele genetice.

Cum COM CR-ul (complexul cromozomial) fiecărui cetățean era înscris în banca de date, era destul de ușor, deși nu întotdeauna mergea rapid, să se compare COM CR-ul individului cu indexul HI EC POS. În cele din urmă, când vor fi fost studiați suficienți subiecți ca studiul să devină semnificativ (în sens statistic), se puteau determina (sau cel puțin se spera asta) anumite configurații cromozomiale care să fie responsabile pentru egocentrism.

Pasul următor?

Guvernul nu-l spusese.

Pentru Duncan, ca și pentru mulți alții, era clar că cercetarea aceea referitoare la modificarea configurațiilor cromozomiale înainte de naștere ar fi fost un pas mare înainte. Scop: schimbarea configurațiilor nedorite cu unele bune.

Duncan nu știa cum se putea face asta la mai mult de 4 sau 5 la sută dintre nou-născuți. Pur și simplu nu existau destui doctori și tehnicieni care să lucreze asupra unui procentaj mai mare de atât. Până atunci însă, studiile nu fuseseră încă încheiate și era probabil să mai dureze încă 20 de sub-ani, adică 140 de ob-ani.

În clipa aceea, erau afișate rezultatele prelucrate ale studiului despre rata de HI EC din rândul jucătorilor de bridge împătimiți,

a masculilor homosexuali și a chirurgilor. Implicațiile acestor cifre ar fi putut fi lăsate pe seama computerului, dar creierul uman era încă mai bun decât mașina în sesizarea subtilităților și implicațiilor. Unele creiere.

Duncan comandă computerului să comprime rezultatele și mai mult și, rotindu-și scaunul, citi ecranele de pe birou și pereți. Apoi puse fiecare ecran să vorbească. În timp ce asculta examinarea verbală, se gândea la ce să facă după orele de lucru. Dar după scurt timp se concentră asupra sarcinii curente.

Dintre cele optzeci de milioane de jucători de bridge pasionați, șaizeci și cinci de milioane aveau un ECI (indice de egocentrism) ridicat. În grupul comparativ, din optzeci de milioane de cetățeni aleși la întâmplare, eliminând jucătorii de bridge, numai douăzeci și nouă de milioane aveau un ECI de o intensitate similară. Din grupul comparativ mai fuseseră excluși homosexualii, chirurgii, politicienii, preoții, rabinii, călugării și mullahii. Duncan nu avea idee de ce fuseseră scoase ultimele patru grupuri. Poate că ideologia guvernului elimina ideea că „oamenii sfinți" puteau fi ne-egocentrici. Sau poate că fuseseră excluși pentru că erau iraționali și prin asta nu erau subiecte potrivite pentru acel gen de studiu. Dacă acesta era motivul, atunci studiul nu era valabil.

Era posibil ca întregul proiect să fie bazat pe premise lipsite de valabilitate sau neștiințifice. În definitiv, concluziile oamenilor din birou care puneau întrebările și care spunea că indivizii intervievați și studiați erau extrem de egocentrici, se bazau pe niște judecăți subiective.

Duncan ridică din umeri. El avea o treabă de făcut, și orice comentarii făcea referitor la lipsa de eficiență nu i-ar fi adus decât o atenție nedorită.

Comută display-urile pentru a afișa rezultatele obținute pentru 100 de milioane de homosexuali. ECI-ul era și mai ridicat, 820 de milioane fiind estimați ca având un nivel superior „negativ". Dar raportul „cooperării sociale", apărut pe ecrane la comanda lui, arătă că numai 50 de milioane din aceștia erau încadrați în categoria „antisocial". Și din aceștia numai o optime erau etichetați drept „periculoși". Iar din această fracțiune, numai o treime era marcați ca „extrem de periculoși". Dar când se gândi că acea clasificare „extrem de periculos" putea rezulta din delicte minore, de genul scuipatului pe asfaltul public de mai

mult de trei ori sau a unei încăierări într-o tavernă, nu se mai simți prea sigur de valabilitatea ei.

De asemenea, cauza și originea homosexualității fusese de mult stabilită ca fiind pur genetică, cu excepția a 3% din cazurile stabilite – trei miliarde, pe durata a două sub-secole. Cele nouă complexuri cromozomiale responsabile fuseseră identificați și ei puteau fi alterați cu succes înainte de nașterea indivizilor, în nouă din zece cazuri. Totuși, doi factori împiedicaseră guvernul să dea o lege prin care acea modificare să fie declarată obligatorie, în ciuda insistenței puternice a unor diverse organizații heterosexuale. În primul rând, homosexualii protestaseră viguros. În pofida tuturor probelor contrare, grupul de homosexuali insista că sexualitatea lor nu era hotărâtă genetic, ci rezulta ca o alegere a lor, ca un exercițiu al propriei lor voințe. În al doilea rând, un motiv mult mai puternic, guvernul vroia să păstreze nivelul de creștere al populației la zero. Cu cât erau mai mulți homosexuali, cu atât populația creștea mai greu.

Cu toate acestea, guvernul decretase că era ilegal ca homosexualii să primească copiii prin partogeneză sau prin mame-surogat. Motivul oficial al acestei hotărâri era că, dacă homosexualii nu puteau să aibă copii, atunci și ei aveau să moară. Grupările de homosexuali furioși nu fuseseră în stare să clintească guvernul de pe această poziție. Ei arătaseră că majoritatea copiilor născuți din homosexuali înainte de acea restricționare fuseseră heterosexuali și că mai puțin de 10% din copiii născuți de heterosexuali erau homosexuali.

Guvernul nu acordase nici o atenție acelui argument și nici discrepanțelor din propria lui logică.

Duncan își spuse că nu era nimic nou în acest gen de logică a guvernului, trecut sau actual.

Făcu o comparație a complexurilor cromozomiale considerate de majoritatea geneticienilor ca fiind responsabile pentru ECI-ul înalt al homosexualilor și zonele echivalente ale pasionaților de bridge. Acest lucru mai fusese făcut și de alții, dar vroia să studieze singur rezultatele. Poate că el reușea să detecteze ceva ce ceilalți nu observaseră. După o vreme, se sătură de asta și își luă ora de pauză de masă. Aceasta era petrecută de obicei în sala de gimnastică a biroului, douăzeci de minute greutăți și

cincisprezece alergări. După ce făcea un duș și mânca puțin, se întorcea ca să lucreze încă o oră, iar apoi pleca acasă.

În seara aceea se întoarse la birou. Paznicul notă ora intrării lui. Cum supraveghetorul avea să verifice și registrul celor care lucrau peste program, Duncan trebui să petreacă ceva vreme cu continuarea cercetării. Asta avea să justifice prezența lui acolo. Dar după o oră de muncă – suficientă ca să-l convingă pe Phylactery că Duncan nu trecuse pe acolo doar ca să piardă timpul – Duncan introduse codurile, asigurându-se că acele cercetări ilegale urmau să se șteargă singure la prima alarmă de monitorizare sau la prima încercare de cercetare executată de altcineva. Apoi, folosind codurile primite de la individul nevăzut de la întâlnire, introduse un nume. MARIA TUAN BOLEBROKE.

Omul acela spusese:

— Sunt într-o poziție din care am acces la coduri, dar nu le pot folosi singur. M-aș expune prea mult. Folosește-le tu, apoi fă ceea ce-ți voi spune eu, după ce vei obține datele. Totuși, știu anumite date. Iată puținul pe care-l știu referitor la acest subiect.

Nici un cod nu era indestructibil, deși era periculos să încerci să-l spargi. Existau prea multe măsuri de protecție. Cu toate acestea, codurile erau stabilite de niște ființe umane, iar unii oameni, spre deosebire de coduri, erau accesibili. Aceasta era teoria, care uneori se regăsea și în practică.

Duncan ceru dosarul lui Maria Tuan Bolebroke. La cererea computerului, Duncan introduse al doilea cod de acces. Dar i se ceru încă unul. După ce rosti și al treilea cod, i se permise accesul la dosar. Studie informațiile de pe ecran până când memoră tot ceea ce îi era necesar. Era împotriva procedurii RAT să tipărească acele informații.

După ce se asigură că reținuse toate datele, spuse codul care ștergea din banca de date toate înregistrările procedurii. Și pe acesta îl primise tot de la persoana mascată din sala de gimnastică. Faptul că poseda toate acele coduri însemna că persoana respectivă avea o poziție înaltă în birou și că era, probabil, un organic de la nivel înalt, un „trădător”. Deși era curios în legătură cu identitatea personajului, Duncan rezistă impulsului de a-l căuta. Ar fi putut să ceară numele tuturor ofițerilor importanți din biroul local, dar chiar dacă prin asta nu

ar fi declanșat nici o alarmă, tot nu ar fi putut recunoaște fața sau vocea superiorului lui.

— Las-o baltă, murmură el.

Totuși, acea siluetă gesticulase destul de mult și probabil într-un stil ce putea fi recunoscut. Dacă ar fi putut face rost de înregistrări video ale oficialităților în timp ce vorbeau, poate că ar fi reușit să-l identifice pe respectivul. Dar după aceea ce ar fi făcut?

— Oricum, o să rețin ideea, își spuse.

Și se întrebă de ce vorbea atât de des cu sine. Nu era o trăsătură lăudabilă. Când își formase personalitatea lui William St-George Duncan, nu își alesese și acest obicei de a vorbi singur, cu voce tare. Oare exista vreo scurgere acolo, vreo urmă a uneia dintre personalitățile îngropate? Vorbăria ieșea la suprafață ca vinul dintr-un burduf scufundat de mult într-o galerie veche?

Oricine ar fi fost acele personalități vechi, ele nu fuseseră izolate total. Ceea ce era și un lucru bun. Altfel nu ar fi fost capabil să muncească la o bancă de date. Beewolf nu știa nimic despre acea profesiune. De fapt, știa. Acele scurgeri de la ceilalți făceau la fel de mult parte din Beewolf ca și corpul lui, deși nu se aflau trecute în cartea lui de identitate sau în banca de date a guvernului.

— Am o personalitate plină de scurgeri, dar sunt niște scurgeri bune, pentru că am foarte multă nevoie de ele.

Se concentră din nou asupra lui Maria Tuan Bolebroke. Primise ordin să afle cât mai multe despre ea. Apoi trebuia să facă cunoștință cu ea, să devină prieteni sau, dacă se putea, chiar iubitul ei. Asta probabil că nu avea să fie prea dificil, pentru că femeia avusese doisprezece în ultimii doi sub-ani, iar Duncan era tipul de bărbat preferat de ea. Odată ce-i câștiga încrederea, trebuia să încerce s-o convingă să-i spună anumite coduri. Cum reușea asta era problema lui.

Duncan considera că, chiar dacă ajungea în termeni intimi cu ea, nu avea să reziste suficient ca iubit al ei cât să scoată de la femeie ceea ce vroiau să afle cei din RAT. Rata ei de schimb a partenerilor era prea mare. Iar pierderea a atât de mult timp ca să obțină ceva ce era probabil ca ea să nu-i dezvăluie i se părea ceva ridicol.

Ceruse și primise informații despre obiceiurile ei. Nu primise nici un avertisment de blocare a accesului. Citi raportul și zâmbi. De ce să nu facă totul așa cum vroia el, printr-o acțiune mult mai rapidă?

Marțea următoare, la ora prânzului, se afla la câțiva pași în urma lui Maria Bolebroke, BODA LAB, Supraveghetor Clasa 3-M, în timp ce ea se îndrepta spre un restaurant din apropiere de birou. Lumina soarelui, trecută prin fibre optice, făcea șoseaua mare și curbată să strălucească. Mulțimea era îmbrăcată în haine multicolore, cu excepția nudiștilor, mulți dintre aceștia având pielea dungată în diverse culori stridente. Toată lumea era veselă, din cauza apropierii perioadei fără supraveghere. Când se încheia votul asupra punctelor exacte de libertate cerute, începea eliberarea. Totuși, mai era cel puțin o sub-săptămână până atunci.

Dispoziția veselă a populației ar fi trebuit să transmită un mesaj guvernului, își spuse Duncan. Deși existau puține plângeri oficiale din partea cetățenilor, atitudinea lor din acele momente arăta că ei resimțiseră, chiar inconștient, privirile indiscrete ale stăpânilor lor. Duncan nu știa ce aveau de gând să facă toți acei locuitori din LA, când supravegherea avea să înceteze. Oare credeau că vor putea face orice?

Maria Bolebroke era singură și Duncan spera că nu avea să se întâlnească cu nimeni la masă, în restaurant. Dacă se întâmpla asta, femeia ar fi fost în siguranță pentru acea zi. Scoase un suspin ușurat, când Bolebroke se așeză într-un separeu micuț, de o persoană, dintr-un colț al restaurantului. El se așeză la o masă reținută deja de Cabtab, în partea cealaltă a camerei. Snick stătea la o masă din apropiere, cu cinci dintre colegele ei de lucru. Ea îi aruncă o privire rapidă lui Duncan, după care nu se mai uită în direcția lui.

— Mai așteptați pe cineva, cetățenilor? întrebă chelnerul.

— Nu, spuse Duncan.

Chelnerul apăsă un buton de la capătul unui scaun, și scaunele se pliară. Zona mesei se micșoră și ea, capătul îndepărtat lăsându-se în jos și alunecând sub cealaltă parte. La semnul ospătarului, un ajutor aduse o masă pliantă și scaune și le așeză așa încât să ocupe spațiul liber astfel creat.

Duncan și Cabtab comandară. Sprâncenele lui Duncan se înălțară când îl auzi pe uriaș comandând doar o salată mică și brânză.

— Șeful meu mi-a cerut să slăbesc treizeci de kilograme în șase luni, mârâi Cabtab. Altfel o să pierd niște credite și indemnizații suplimentare.

— Nu trișa, spuse Duncan.

— Nu o voi face. Dar ieri am văzut la TV că va apărea un produs nou. Este foarte gustos și are foarte puține calorii. Aș putea să mă îmbuib cu așa ceva. Singura problemă este că anumiți oameni au suferit efecte secundare, după ce au mâncat. Amețeală și diaree, după spusele raportului. Cred că aș avea ghinionul să fiu unul dintre cei afectați.

— Roagă-te lui Dumnezeu să-ți dea voința să te ții de dietă.

— Da? Căruia dintre Ei?

— Tuturor.

— Nu știu, spuse Cabtab cam morocănos. În ultima vreme m-am gândit mult. Asta atunci când colega mea de cameră nu pălăvrăgește. Marea Cicălitoare, cum îi spun eu, deși are suficiente calități care să compenseze vorbăria. Oricum, așa cum am spus, m-am gândit. Divinizarea tuturor zeilor ar trebui să aibă ca efect cumularea cantității de binefaceri. Dar Jahweh, Allah și Buddha – care, apropo, nu este un zeu, dar și lui îi place ca oamenii să se roage la el și, într-un fel, este un agent al Echilibrului Universal – Wodem, Thor și Zeus, Ceres, Ishtar și Mantra Vie, Jumala și Vishnu, și...

— Scutește-mă de restul listei, îl întrerupse Duncan. Am înțeles ce vrei să spui.

— Da? Eu nu. Să revenim. Deci, teoria este că rugându-te la toți aceștia, ar trebui să se producă multiplicarea puterilor rugăciunilor și să forțeze creșterea interesului divin al capitalului divin, rezultatul celest, ai putea spune. Dar... dacă o rugăciune la o zeitate anulează rugăciunea la o alta? Dacă toate rugăciunile mele se amestecă, rezultând un mare zero? Atunci eu unde mă aflu? Poate că am greșit toți acești ani și mi-am irosit viața, ca să nu mai vorbesc de viețile discipolilor mei. S-ar putea ca...

Se opri, când chelnerul puse pe masă apa și mâncarea.

— Mai doriți ceva, cetățeni?

— Nu, mulțumesc.

După plecarea chelnerului, Duncan se aplecă peste masă și vorbi încet. Era puțin probabil să fie auziți în acel amestec de discuții și râsete, dar era posibil ca cei doi care stăteau la masa de lângă ei să aibă detectoare audio de bandă îngustă. Păreau inofensivi și își spuse că el putea repera organicii după expresia feței, după acea aură de putere care strălucea pe fețele lor. Totuși, se putea și înșela. De ce să riște?

— Nu știam că ai o iubită.

— N-aș numi-o chiar iubită, spuse Cabtab. Este atrăgătoare și foarte interesată de teoriile mele și de practica acoperirii teologice a tuturor pariurilor și bazelor. Dar cred că de fapt este mai atrasă de apartamentul meu mare și de creditele suplimentare, ca să nu mai vorbesc de dotarea sexuală aproape samsoniană.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Duncan. Fără supărare, dar mă așteptam ca ego-ul tău imens să evite astfel de autoreproșuri și îndoieli de sine.

— Eu nu am un ego imens! spuse Cabtab. Sunt doar realist. Văd lucrurile așa cum sunt. Dar sunt și eu om, mă bazez pe mediu ca să mă mențin sănătos fizic. O minte sănătoasă într-un corp sănătos, cum se spune. Atâta timp cât mănânc cât am nevoie, sufletul meu înflorește. Dar atunci când sunt forțat de această societate de pigmei să țin dietă, să pierd platoșa și armura care-mi sunt necesare precum o scoică unui crab, atunci sufăr. Totodată mă ofilesc, mă sting, mă micșorez. Corpul își pierde substanța și la fel și sufletul. Mâncarea este soarele meu. Fără soare, cum pot avea umbră? Umbra este sufletul meu și...

Cabtab vorbea prea tare, în ciuda gesturilor și strâmbăturilor lui Duncan. Cuplul de lângă ei îl asculta, fără îndoială. Deși Cabtab nu spunea nimic subversiv, era evident că exprima niște idei excentrice. Asta nu era împotriva legii, la fel cum nu era nici exprimarea nemulțumirii față de guvern. Dar organicii raportau tot ce putea indica un potențial pentru excentricitate sau nemulțumire. Cabtab nu era într-o situație în care să poată suporta un interogatoriu. Și nici el, Duncan.

Prinse mâna uriașului și spuse încet:

— Mănâncă. S-ar putea să nu avem prea mult timp.

Cabtab clătină din cap.

— Trebuie să învăț să fiu umil. Poate că atunci Zeii vor fi într-o dispoziție mai bună și mă vor asculta.

„Iisuse!” își spuse Duncan. „În această eră, un politeist primitiv!”

Cabtab continuă, cu gura plină de brânză:

— Mi-aș cere scuze, dacă aș crede că este cu adevărat necesar. Dar eu sunt în primul rând un predicator. Mi se pare foarte greu – nu ai idee cât de greu – să mă înfrânez și să-mi stăvilesc dorința natală, dată de Dumnezeu, de a spune oamenilor Adevărul și de a încerca să-i întorc spre el.

— E timpul să plec, spuse Duncan.

Își plimbase privirea de la Panthea Snick – îl durea pieptul când se uita la ea – la Bolebroke și înapoi.

— Femeia merge la toaletă.

Snick pălăvrăgise cu însoțitoarele ei, dar o ținuse sub supraveghere pe Bolebroke. Se ridică de la masă în același timp cu Duncan. Merseră spre toaletă în pas domol. Înainte să ajungă la intrare, părul roșu-Tizian al prăzii lor, aranjat într-o coafură stil Turnul Babel, dispăruse. Duncan merse pe holul curbat și intră în camera mare. Lângă pisoare stăteau doi bărbați. Aruncă o privire rapidă pe sub ușile batante ale cabinelor și văzu că numai în spatele uneia se vedeau o pereche de picioare de femeie. Ușile pe care intrase Bolebroke se legănau încă.

Duncan se așeză în fața pisoarului și făcu câteva comentarii referitoare la alegerile care se apropiau, pentru a distrage atenția celor doi bărbați. Snick, fără să ezite, scoase tubul pulverizator din geantă și intră în cabina lui Bolebroke. Chiar dacă aceasta obiectă, Duncan nu auzi nimic. Cei doi bărbați plecară, dar intră un al treilea. Duncan rămase hotărât lângă pisoar, spunând ceva despre problemele cu prostata pe care le poate avea un bărbat. Trebuia să aibă o scuză ca să zăbovească acolo.

Snick nu pierdu prea mult timp. Ieși din cabină șaizeci de secunde mai târziu. Duncan încuie și o urmă afară.

— Cum a mers? întrebă el.

— Am pulverizat ceața chiar când deschisese gura. A leșinat imediat. Am întrebat-o care sunt codurile și mi-a răspuns ca la un examen.

— I-ai făcut sugestia hipnotică de a uita tot incidentul?

— Bineînțeles! Nu-și va aminti nimic. Va crede că a adormit, dacă va observa trecerea timpului. I-am spus să nu o observe.

— A fost doar o întrebare retorică, zise Duncan. Nu trebuie să fii atât de tăioasă.

— Sunt nervoasă. Dar mă simt bine, incitată.

— Sigur, la fel și eu.

Încheiară discuția. Snick se întoarse la însoțitoarele ei. Duncan se duse la masa lui.

— A mers bine? îl întrebă Cabtab.

— Ca uns.

Terminară de mâncat, se duseră la casă, introduseră cartelele în fantă și plecară. În acea seară, Duncan se opri la Snorter, se așeză pe un scaun lângă Snick și îi ceru codurile pe care le aflase de la Bolebroke. După câteva minute, se prefăcu că nu reușise în încercarea de a o agăța pe Snick și plecă. Ar fi preferat să petreacă seara cu ea, și ceva timp în pat împreună, înaintea orei de stonare. Nu putea face asta, întrucât, fără a mai vorbi și de ceilalți factori, nu trebuia să pară că are o relație mai mult decât întâmplătoare cu ea.

La ora zece, puțin înaintea orei de închidere, se duse în magazinul lui Izimoff. Ultimul client tocmai pleca. Duncan se duse la tejghea și ceru medicamentul fără prescripție medicală Wild Dreams. Izimoff, care transpira mai puternic ca de obicei, îi întinse sticla, iar Duncan îi dădu codurile. Probabil că acestea urmau să fie înregistrate în vreun dispozitiv pe care Izimoff îl purta ca decorație. Poate că era ascuns în Buddha zâmbărețul care atârna de un lanț la gâtul lui.

Izimoff păru surprins.

— Mi s-a spus că e probabil să nu afli datele până la sfârșitul lunii, poate nici atunci.

— Am lucrat rapid, spuse Duncan.

— Mda, presupun că așa e. Te vei întâlni cu supraveghetorul tău la Wetmore Gymnasium, în blocul de est, mâine, la ora 7:00 p.m. Supraveghetorul a spus să-i predau astea imediat ce îmi dai datele. Va fi și el surprins.

— Spune-i că a mers fără probleme. Nu are de ce să-și facă griji. Ea – știe el despre cine e vorba – nici măcar nu știe că am obținut datele.

— Aș vrea să știu ce se întâmplă! zise Izimoff.

— Și eu la fel, spuse Duncan și luă sticla. Ne mai vedem.

— Oh, stai o clipă. Ai mai folosit vreodată așa ceva? întrebă el, arătând spre sticlă.

— Nu.

— Ar fi bine să citești avertismentul de pe etichetă. Uneori, foarte rar, dar se întâmplă, ai coșmaruri, în loc de vise plăcute. Dacă se întâmplă asta, nu mai lua și anunță-mă. Trebuie să raportez astfel de evenimente la Biroul Medicamentelor. Ei au nevoie de date pentru analizele lor statistice.

— Pentru Dumnezeu, spuse Duncan. Am cumpărat-o doar ca să am un motiv să-ți transmit datele. Nu iau medicamente fără recomandare.

Izimoff își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

— Sigur. Sunt cam nervos.

— Este periculos să fii nervos. Și nu mă refer numai la pericolul din partea organicilor.

Plecă, lăsându-l pe Izimoff să se holbeze în urma lui. Fără îndoială, cuvintele lui Duncan îl neliniștiseră și mai mult. Totuși, Duncan încercase doar să-l avertizeze, nu să-l supere. Îi părea rău pentru Izimoff, dar în același timp simțea că acesta era un potențial pericol.

În drum spre casă, alergă într-un ritm moderat, trecând pe lângă alți oameni. Ultimele autobuze erau pe străzi ca să-i ducă pe oameni la apartamentele lor, așa încât să aibă suficient timp să se pregătească de stonare. O mașină de patrulare organică, un vehicul electric mic și verde, cu trei roți și fără capotă, trecu încet pe lângă el. Bărbatul și femeia dinăuntru îi aruncară o privire rapidă. Nu era nimic deosebit. Organicii făceau asta cu toată lumea.

Exact când se apropia de ușa apartamentului lui și trecea pe lângă un magazin luminat puternic, auzi o femeie strigând de pe partea cealaltă a străzii.

— Caird! Jeff Caird!

Pentru două secunde, nu recunoscu numele. Apoi acesta năvăli asupra lui ca o mașină peste o barieră. Acela era numele uneia dintre personalitățile lui, numele personalității de bază care fusese el.

Își coborî capul în piept și se chinui să nu o ia la fugă. Se opri în fața ușii și introduse cartela în fantă.

— Caird! strigă femeia și mai tare.

Duncan se întoarse. Femeia traversa strada. Era în haine civile, dar ținuta și expresia ei îi spuseră că era polițist. Era aproape la fel de înaltă ca el, zveltă și avea o față lungă, dar

destul de drăguță. Ținea o mână în pliurile robei ei purpurii, cu paiete argintii.

— Caird! spuse ea din nou. Nu mă recunoști? Manhattan? Caporal de patrulă Hatșepsut Andrews Ruiz? Hattie?

Capitolul 18

Chipul ei îi apărea în minte ca o țintă la un poligon de tir. Se înălța, cădea, se înălța, cădea. Fulgerări în care o vedea în diverse locuri, ca un holograf aprins aleatoriu. Deși nu-și amintea prea multe despre ea, își amintea totuși că ea îl cunoscuse bine. Ce căuta ea acolo? În vizită? Imigrase? Dar asta nu conta.

Se forță să zâmbească.

— Îmi pare rău. Vă înșelați. Eu sunt Andrew Vishnu Beewolf. Semăn cu acest... Caird?

Ruiz nu mai părea la fel de sigură. Se opri la câțiva pași de el, îl privi cu ochii întredeschiși și spuse:

— O clonă perfectă. Am fost șocată când te-am văzut. Pentru o clipă am crezut... dar nu e posibil! Caird e mort!

— Îmi pare rău să aud asta.

Inima lui Duncan bătea foarte tare și avea senzația că întregul corp era cu vreo treizeci de kilograme mai ușor. Dacă starea asta continua, avea să se trezească plutind deasupra trotuarului.

— Nu e cazul. Era un trădător, un fugar. El...

Ruiz se opri, probabil pentru că spunea mai multe decât ar fi trebuit.

Încetă să mai zâmbească și zise:

— Actele de identitate, te rog.

Duncan privi într-o parte și în cealaltă, pe stradă. Nu se mai vedea nimeni.

— Sigur. Sunteți organic?

Ea aprobă din cap și băgă cealaltă mână în buzunarul interior. Duncan nu-i lăsă timp să scoată legitimația. O izbi în bărbie cu pumnul, și femeia făcu câțiva pași poticniți în spate. Se întinse după ea și o izbi cu muchia palmei la baza gâtului. Ruiz căzu greoi, lovindu-se cu capul de pavajul moale și primăvăratic.

Avu nevoie de trei secunde ca să care corpul moale în apartament. După ce îi luă cartea de identitate și revolverul accelerator de protoni, se duse la dulapul lui personal. Se întoarse cu un tub ilegal de ceață a adevărului și pulveriză un nor spre fața ei. Astfel era sigur că femeia avea să rămână

inconștientă încă cincisprezece minute. Dar nu avea mai mult de o oră ca să decidă ce să facă cu ea.

— Aș fi putut merge la cacealma, murmură Duncan. Numai că ea nu s-ar fi declarat satisfăcută. Ar fi verificat cartea mea de identitate, comparând-o cu dosarul lui Caird. Și asta ar fi fost totul. La naiba! De ce a trebuit să dau peste ea?

De fapt, dacă întâlnirea trebuia să se producă, era mai bine că se întâmplase așa. Dacă ea l-ar fi văzut în altă parte, nu ar fi putut să o atace fără să atragă atenția publicului.

Se gândi să realizeze o sugestie posthipnotică prin care să-i ordone să uite întregul incident. Dar ea avea să se trezească cu o bărbie învinețită și dureri la gât, ceea ce ar fi făcut-o extrem de bănuitoare. S-ar fi dus la un psihiatru, care ar fi reluat pasajul de timp dinainte, din timpul și imediat după amnezia inexplicabilă. Doctorul ar fi avut grijă ca ea să-și amintească totul, inclusiv datele tactile și audio pe care le înregistrase în timp ce era leșinată și sub efectul ceței. Nu putea risca să se întâmple asta. Ce trebuia să facă cu ea?

Dacă femeia dispărea, organicii aveau să investigheze. Fără îndoială, Ruiz raporta la fiecare jumătate de oră și cartierul general știa zona în care fusese văzută ultima dată. Iar marțea următoare toată zona s-ar fi transformat într-un viespar. Toți cetățenii ar fi fost interogați. Dacă organicii suspectau pe cineva de „comportament dubios”, puteau supune acea persoană efectului ceței. El putea minți, dar dacă ei îi cercetau serios cartea de identitate, mergând înapoi până la naștere – și ticăloșii făceau uneori asta – atunci era posibil să găsească ceva putred. Și acea investigare și mai minuțioasă care ar fi urmat ar fi avut un singur rezultat posibil.

Era prea târziu să mai încerce să transmită un mesaj supraveghetorului său. În plus, el intrase în acea belea și trebuia să iasă singur din ea. În primul rând, să afle unde și când îl cunoscuse ea. Apoi, să afle dacă ea știa despre el mai multe decât știa el însuși. Adică despre personalitatea lui din Manhattan.

Ruiz, care era acum întinsă pe canapea, cu ochii închiși, răspunse docilă la întrebările lui. Lucrase sub ordinele lui, pe vremea când Duncan era căpitan-detectiv Jefferson Cervantes Caird. Nu știa cărei organizații subterane aparținuse el, dar fusese implicată în urmărire, înainte ca el să fie demascat și

închis. Luase parte la urmărire și după evadarea lui. Știa despre găsirea cadavrului lui în New Jersey. Datele fuseseră transmise oficialilor organici din Manhattan. Ea aflase asta numai pentru că fusese amanta maiorului-detectiv Wallenquist, pentru o vreme.

Wallenquist. În fața lui apăru plutind o față lată. Wallenquist fusese și superiorul lui. Dar asta era tot ce-și putea aminti Duncan despre el.

Ce altceva îi spusese ei maiorul? După câteva întrebări foarte precise, destinate să obțină informația pas cu pas – o persoană aflată sub efectul ceței răspunde cu minimum de date și trebuie interogată cu multă atenție – Duncan află tot ce știa ea. Asta dacă nu cumva ratase să pună întrebările corecte. Wallenquist îi spusese odată ceva femeii despre longevitatea lui Caird. Când Ruiz îl întrebase la ce se referea, maiorul îi spusese să abandoneze acel subiect. Să uite spusele lui, dacă își cunoștea interesul.

— Wallenquist era speriat când ți-a vorbit despre longevitatea lui Caird? întrebă Duncan.

Ce legătură avea durata lui de viață cu organicii?

— A fost supărat, replică ea cu o voce indiferentă.

— În ce fel supărat? Înspăimântat? Ca și cum ar fi spus ceva ce nu trebuia spus?

— Da.

— Wallenquist nu a mai făcut nici o altă referire la longevitatea lui Caird?

— Niciodată.

— Ce ai crezut despre acea remarcă și despre comportamentul lui?

— Nimic. Nu știam despre ce vorbea.

— Ai mai auzit pe altcineva spunând ceva despre asta? A mai făcut cineva vreun comentariu care ți-a amintit de remarca lui Wallenquist?

— Nu.

Asta era tot. Acum, ce trebuia să facă cu ea?

Mai erau cincisprezece minute până la miezul nopții. Ecranele de pe pereți clipeau în portocaliu și scoteau un bâzâit slab. Îi avertizau pe oamenii de marți că era vremea să intre în cilindri. Unii aranjaseră deja comenzile, așa încât să fie stonați înainte de momentul limită. Astfel, dacă el activa energia propriului

cilindru, acest lucru avea să apară într-o bancă de date. Dar asta nu ar fi atras atenția.

Putea să o stoneze, să deschidă o fereastră și să o arunce afară. Probabil că nimeni nu ar fi observat, la acea oră târzie. Ea avea să zacă în nămolul de sub apele din jurul turnului pentru multă vreme. Poate pentru totdeauna, deși se îndoia. Fundul apei era dragat periodic. Când? Trebuia să afle asta.

Când mai erau numai cinci minute, decise să amâne problema până săptămâna viitoare. O trase pe Ruiz în cilindru alături de el, o îngrămădi la picioarele lui și așteptă activarea energiei. După un timp care păru foarte lung, veni starea de inconștiență. Abia închisese ochii, când îi deschise iar, sau cel puțin așa i se păru lui. Se uită prin fereastra cilindrului, ca să se asigure că nu mai era nimeni în cameră. Deși nu ar fi trebuit să fie, avea întotdeauna grijă să se asigure. Satisfăcut că lucrurile păreau în regulă, deschise ușa. Păși afară, peste corpul lui Ruiz, încă adormită, și se duse la un ecran de perete. Spuse numărul lui Snick, după ce ordonase automatului să închidă imaginea video.

Snick răspunse imediat, cu o față somnoroasă.

— A.B., spuse Duncan. Ești singură?

— Nu, răspunse ea. Dar el este în baie. Ce s-a întâmplat?

Duncan nu putu răspunde, pentru câteva secunde. Era copleșit de furie, care-l împiedica să-și găsească cuvintelel. Apoi își imagină o mână îmbrăcată în gheață, care-i înhăța creierul și inima, și se calmă efectiv.

— Am nevoie de tine, imediat, spuse el. Urgență. Poți să pleci fără să trezești suspiciuni?

Somnolența dispăruse de pe fața ei ca o peliculă de apă, la căldură intensă.

— Îmi pare rău, nu pot, zise ea.

— Atunci voi... Nu contează. Ne vedem mai târziu.

Întrerupse legătura, respirând mai greu decât ar fi vrut, și îl sună pe Padre. Cabtab urlă:

— Cine naiba este? Cine trezește un om din somnul lui vital?

Ceea ce însemna că preotul trecuse din cilindru direct în pat.

— Mare E, spuse Duncan. Poți veni la mine imediat?

— Sigur, omule, zise părintele, cu o voce mai blândă. Poți să-mi spui...

— Nu pot, spuse Duncan și întrerupse legătura.

Zece minute mai târziu, Padre apăru, ud și din nou furios.

— Ale naibii stropitori automate, tună el. De ce nu curăță străzile la miezul nopții, când nu e nimeni pe ele, în loc să aștepte până începe ziua? Nu ai cum să scapi de stropitori. Trag de pe părți, din tavan, de la sol!

— Corpul sanitar trebuie să aibă și el parte de distracție, spuse Duncan. OK, uite care e situația. Am nevoie de ajutorul mușchilor tăi, nu al creierului.

Deja o restonase pe Ruiz, sperând că activarea stonerului nu avea să fie remarcată de departamentul de înregistrare a consumului de energie din oraș. Bineînțeles, consumul avea să fie înregistrat, dar apoi trecut cu vederea. Sau, dacă era văzut, poate că observatorul era prea leneș sau prea ocupat ca să determine locația unde se produsese și să trimită pe cineva să investigheze. Era riscant, dar nu avea ce face altceva.

Oh, ba da, avea.

Putea să o taie pe Ruiz bucăți și să o arunce la gunoi. Dar asta nu avea să o facă.

Cabtab și Duncan traseră împreună corpul foarte greu în dulapul personal al celui din urmă. După ce îndepărtară câteva materiale și alte lucruri de pe rafturi și le stivuiră într-un colț, scoaseră rafturile și le puseră unul peste altul peste lucruri. Apoi, gâfâind și transpirând, chiar și înjurând puțin, o urcară pe Ruiz în spațiul pe care-l creaseră.

— Asta e doar ceva temporar, spuse Duncan. Dacă vor începe să o caute, și o vor face, nu putem să o lăsăm aici. Trebuie să scăpăm de ea foarte curând.

Cabtap își șterse sudoarea de pe frunte.

— Cât de curând?

— În următoarele zece minute ar fi perfect.

— Atunci putem să o aruncăm pe fereastră. Dar pericolul să o vadă cineva căzând e destul de mare. Oricum, cred că polițiștii ar draga fundul, în jurul turnului, ca o problemă de rutină.

— Nu le va face plăcere, dar va trebui să contactăm RAT, zise Duncan. Ei au oamenii și mijloacele ca să o facă să dispară.

— Izimoff e singurul nostru contact și sunt sigur că lui nu-i va plăcea, fricosul.

— Cu atât mai rău, spuse Duncan.

Activă un ecran de perete și ceru legătura cu adresa apartamentului lui Izimoff.

— De unde o știi? întrebă Cabtab. Credeam că trebuie să îl căutăm numai la magazin.

— Am întrebat la registrul orașului. M-am gândit că s-ar putea să apară vreo urgență.

După un minut, Duncan renunță.

— Ori nu e acasă, ori folosește o mașină de dormit.

Ezită câteva secunde și apoi îl sună din nou pe Izimoff. Deși nu-i plăcea ideea, îi lăsă un mesaj acestuia să sune la apartamentul lui. Cum el și Padre trebuiau să aștepte apelul, decise să pregătească micul dejun pentru amândoi. Mâncară, se spălară și apoi discutară despre diverse moduri de a o transporta pe Ruiz departe de acea zonă. Nici una dintre variante nu părea să aibă prea multe șanse de realizare.

— Polițiștii nu se vor obosi să ia mandate individuale pentru percheziționarea locuințelor. Vor lua un mandat în alb. Vor aplica codul de deblocare a tuturor încuietorilor ușilor dintr-o anumită zonă și vor răscoli totul. Această secțiune s-ar putea să fie prima în care vor veni.

— Mai avem timp până la nouă, când își vor da seama că ea nu s-a prezentat la birou, zise Cabtab. S-ar putea ca după aceea să avem încă o oră sau două, în care vor încerca să afle de ce nu s-a prezentat.

— Eu aș spune mai curând douăzeci de minute. Oamenii aceia nu pierd vremea.

Duncan se gândi cu intensitate timp de un minut, după care zise:

— Nu-mi place să fac asta, dar va trebui să-l vizităm pe Izimoff. În definitiv, nu există nici un motiv ca cineva care ne vede acolo să facă vreo legătură între noi și Ruiz. Oricum, trebuie să o facem.

Autobuzele circulau, chiar și la acea oră foarte matinală. Luară unul până la patru blocuri de casa lui Izimoff și merseră pe jos restul drumului. Numărul 566, pe Fong Avenue, era o ușă cu dungi purpurii și verzi, într-un șir lung de apartamente. Duncan apăsă butonul soneriei și încercă să pară indiferent, în timp ce trecătorii treceau pe lângă ei. Până în clipa aceea, văzuse zece oameni pe stradă. Din punct de vedere statistic, unul dintre ei era polițist în haine civile. Unul din zece.

Duncan ținu degetul apăsat pe buton. După șaizeci de secunde, spuse:

— Fie e plecat, fie e stins ca o lumânare în furtună. Sau ne-a văzut și nu vrea să ne deschidă.

Cabtab se uită într-o parte și în alta pe stradă, asigurându-se că nu-l vedea nimeni. Apoi, stând într-un loc din care putea fi văzut de monitorul lui Izimoff, începu să gesticuleze frenetic. Dacă omul îi privea, avea să-și dea seama că vizitatorii lui nu se aflau acolo doar ca să piardă timpul.

— Să mergem, spuse Cabtab. Poate e mort.

Se întoarseră la apartamentul lui Duncan.

În timp ce beau cafeaua, Duncan zise:

— Trebuie să ne descurcăm singuri. Trebuie să existe o cale.

Se auzi soneria de la ușă. Duncan porni monitorul și văzu în fața ușii o femeie cu o coafură înaltă și o mantie purpurie. Avea fața lungă și îngustă, dar frumoasă. Rujul ei de buze era negru.

— Cine este? întrebă Duncan.

— Este un Mare E, zise ea. Deschide.

Duncan comandă ușii să se descuie. O întâmpină pe femeie înainte ca ea să facă câțiva pași în camera din față.

— Cine ești?

Ea zâmbi și zise:

— E mai bine să nu știi.

Scoase o cartelă din buzunarul mantiei, se uită la ea și spuse:

— Tu ești Beewolf. Iar el e Jeremiah Scanderbeg Ward, corect?

— De unde știi?

— Lasă asta. Nu pot sta prea mult. Am fost trimisă să-ți spun că mesajul tău către Izimoff a fost șters, așa că nu-ți face probleme în legătură cu asta. Și...

Își umezi buzele, oprindu-se.

— Și...?

— Izimoff e mort.

Asta îl luă prin surprindere.

— Dumnezeule! exclamă Cabtab.

— A murit azi dimineață, devreme. Autoritățile nu au aflat încă. Am fost trimisă să te informez din cauza mesajului tău către el. Ai ceva ce ar trebui transmis superiorilor tăi?

— Poți fi sigură! izbucni Cabtab. Doar că... cum a murit?

— Nu mi s-a spus nimic despre asta. Care este mesajul?

— Va fi un adevărat iad, zise Duncan. Doi oameni dispăruți în aceeași zi... polițiștii or să facă spume.

— Doi? întrebă femeia. Ce vrei să spui? Și cum adică dispăruți?

— Nu sunt dobitoc, zise Duncan. RAT l-a ucis pe Izomoff, nu? Nu mai aveau încredere în el, omul devenise nervos și era și prea instabil.

— Tragi concluzii pripite, Andrew, spuse Cabtab. Cum...?

— Poate, zise Duncan. Dar am ceva experiență în organizații subversive. Izimoff se purta ca și cum se temea și nu era în siguranță. Era o verigă salbă, dacă e să ne luăm după aparențe.

— Ești paranoic, spuse femeia.

— Poate că sunt! strigă Duncan. Dar pariez...!

— Ia-o încet, interveni Cabtab cu blândețe, dar îl prinse pe Duncan din spate cu niște mâini ca de robot. O să-i faci să creadă că nici în tine nu pot avea încredere.

Duncan inspiră de câteva ori adânc și își imagină pajiști însorite și verzi, pe care se zbenguiau fauni și nimfe. Când culoarea roșie dispăru de pe fața lui și respirația reveni la normal, spuse:

— Mda. OK. Poate că sunt prea suspicios. Va trebui să recunoști că în genul de viață pe care-l ducem, suspiciunea crește precum ciupercile după ploaie.

— Foarte poetic, prietene, zise Cabtab, luându-și mâinile de pe el. Care este mesajul, femeie?

— Sunt autorizată să i-l transmit numai lui Beewolf. Tu va trebui să treci în camera cealaltă, iar tu, Beewolf, trebuie să promiți că nu i-l vei dezvălui.

— Promit, spuse Duncan, gândindu-se că asta depindea de ce i se spunea.

Și totodată dacă astfel îl punea sau nu pe Cabtab în pericol.

Padre ieși din apartament, cu o față indignată și mișcându-și buzele fără să scoată vreun sunet.

— Iată ce mi s-a spus să-ți transmit, zise femeia.

Vorbi aproximativ un minut. Ochii lui Duncan se măriră în timp ce asculta. În rest, nu oferi nici un semn al efectelor cuvintelor ei asupra lui.

— Repetă, zise femeia.

Duncan repetă totul, cuvânt cu cuvânt.

— Bun, zise ea. Și acum, care e urgența?

Ochii ei se măriră și deveni mai palidă sub pielea ei întunecată. Când Duncan termină, femeia spuse:

— Dumnezeule! Nu știu! Este o decizie pe care trebuie să o ia superiorul meu! Nu sunt autorizată să acționez într-o astfel de situație. De altfel, n-am nici cea mai mică idee ce se poate face!

— Atunci ar fi mai bine să-ți pui dosul la treabă, și repede, zise Duncan. Poți lua imediat legătura cu superiorul tău? Nu mai avem timp de amânări.

— Cred că pot.

Femeia porni spre ușă, apoi se opri și se întoarse spre el.

— La ce oră pleci la muncă?

— Peste două ore și cinci minute.

— Așteaptă aici. Dacă nu ai nici o veste de la noi, găsește un motiv ca să nu mergi la lucru.

Capitolul 19

Cabtab intră în cameră ca un leu furios, în căutarea unei lupte.

— A plecat cățeaua?

— Își făcea doar datoria, deși mă îndoiesc că știa cu adevărat despre ce e vorba, spuse Duncan. Dar nici eu nu știu, de fapt.

— Poate că am fost prea dur cu ea, nedrept, zise Padre. Îmi voi cerceta sufletul și voi afla dacă am fost așa. Dacă da, va trebui să găsesc niște mijloace ca să mă pot ierta. Și să o iert pe ea pentru că m-a provocat.

— Există lucruri mai importante la care să ne gândim.

— Nimic nu este mai important decât starea sufletului.

— Poate cu excepția stării stomacului, spuse Duncan, uitându-se la burta uriașă al lui Cabtab.

— Sufletul și stomacul sunt legate strâns între ele, zise Cabtab. Cel care le separă este liber.

— De ce? spuse Duncan, gesticulând nerăbdător. Ascultă. A spus că o echipă de la Biroul de Transport și Mutări va veni aici curând. Cel puțin, se pare că sunt muncitori la BTM. Poate că și sunt. Nu asta contează. Va trebui să o pregătim pe Ruiz pentru ei. Nu vor să piardă aici mai mult timp decât este strict necesar.

— Ce trebuie să facem?

Duncan îi spuse și se apucară de treabă. O destonară pe Ruiz și îi aplecară corpul, așa încât acum era într-o poziție fetală. O legară așa încât să nu se poată întinde, dacă își recăpăta brusc cunoștința, o așezară în cilindru și porniră alimentarea cu energie. Apoi o traseră afară, o înfășurară într-un cearceaf și înfășurară cearceaful cu bandă.

În timpul celor cincisprezece minute tensionate care urmară, Duncan văzu o mașină de patrulare a organicilor trecând încet pe stradă. Camera TV din vârful axului vertical plasat în partea din spate a vehiculului se rotea precum capul unei bufnițe cu un singur ochi. Șoferul și camaradul lui vorbeau animați despre ceva.

Duncan era fericit că legea permitea camere de supraveghere ale guvernului numai la intersecțiile străzilor și în mașinile de patrulare. Dacă fiecare bloc ar fi avut o cameră de supraveghere, așa cum vroia guvernul, atunci incidentul cu Ruiz

și vizita agentului RAT ar fi fost înregistrate. Prezența echipei BTM avea însă să fie văzută la diverse intersecții și posibil observată de camerele mașinii de patrulare. Totuși, era sigur că datele de autorizare ale echipei aveau să fie transmise în banca de date a polițiștilor. Nu știa sigur cât de meticuloasă era investigația pe care ar fi putut-o suporta acea autorizație. Trebuia să aibă încredere că avea să pară autentică. Bineînțeles, era extrem de posibil ca nici un polițist să nu se obosească s-o verifice.

— Nu mergem pe o sfoară întinsă, murmură el. Alergăm pe ea.

— Poftim? întrebă Cabtab.

Duncan nu avu timp să repete. Se auzi soneria. După ce se uită la ecranul de perete, Duncan rosti codul de primire a echipei. Era formată din doi bărbați și două femei în salopetele portocalii cu negru ale Biroului de Transport și Mutări. Sosiseră cu o furgonetă cu dungi în zig-zag portocalii cu negru, și doi dintre ei cărau o ladă mare de lemn. Fură nevoiți să se aplece ca să treacă partea de sus a cutiei pe sub tocul de sus al ușii. Unul dintre ei manevra un transportor semirobotizat cu patru roți. După ce intrară, Duncan închise ușa.

Fu nevoie de câteva secunde ca să încarce în ladă corpul învelit în cearceaf. Duncan nu rosti nici un cuvânt. Se pare că echipa primise instrucțiuni referitoare la sarcina lor, înainte să plece de la cartierul general. Nu știa dacă li se spusese și să nu vorbească sau erau doar morocănoși din cauza orei matinale. Șefa echipei rămase tăcută chiar și când întinse mâna după cartea de identitate a lui Duncan. El i-o întinse, tot fără să spună nimic. Ea introduse cartela într-o cutie plată agățată de un lanț la gât, o ținu înăuntru câteva secunde și i-o înapoie.

Duncan se uită la ecranul ușii, în timp ce lada în care se afla Ruiz era ridicată pe platformă până la nivelul podelei furgonetei. Aceasta fusese trasă atât de aproape încât vedea parțial interiorul ei. Văzu înăuntru un alt obiect, acoperit cu un cearceaf. Era sigur că acela era Izimoff, tot într-o poziție fetală. Când furgoneta se întorcea la baza BTM – dacă acolo mergea – Izimoff avea să fie pus în aceeași ladă cu Ruiz. Nu vroia să știe unde mergea cutia după aceea. Avea și așa destule griji. Puteau să mai treacă câteva ore înainte ca polițiștii să afle de dispariția lui Ruiz și Izimoff. După aceea, turnul și mai ales acel nivel,

aveau să fie pline de organici. Acum, când se gândise mai bine, i se părea inevitabil ca ei să se întrebe ce era în cutie. Și să îl cheme ca să-l întrebe ce expediase într-o cutie atât de mare.

Introduse cartela într-o fantă de pe panoul de control din perete. La instrucțiunile rostite de el, ecranul afișă datele înregistrate în timpul tranzacției BTM. Scria ceea ce se așteptase și el, și mai spunea și faptul că superiorul lui se așteptase să fie suficient de inteligent ca să afle instrucțiunile chiar de pe cartelă. Cineva din organizație folosise o cartelă identică cu a lui pentru a cere un apartament mai aproape de muncă. Conform cartelei, cererea fusese aprobată și el urma să se mute în noul apartament, înainte să plece la muncă.

Cineva dintr-o poziție înaltă în guvern se mișcase foarte rapid în acea dimineață. Probabil că avusese la îndemână un duplicat al cărții de identitate a lui Duncan. Probabil avea duplicate după actele tuturor celor din RAT. Antedatând cererea, făcuse să pară că Duncan o depusese în marțea precedentă și că aceasta fusese examinată și aprobată în aceeași zi.

Astfel că, îi plăcea sau nu, cetățeanul Andrew Vishnu Beewolf trebuia să se mute. Imediat. Bunurile lui personale se presupunea că se aflau în lada pusă la dispoziție de BTM. Echipa o luase ca să o ducă la noul lui apartament. Acolo, aveau să aștepte suficient ca presupusele bunuri personale să fie scoase din cutie și puse pe podea. Apoi, cu Izimoff și Ruiz încă înăuntru, echipa urma să ducă lada la vreun depozit guvernamental. Mai avea o problemă. Bunurile lui personale trebuiau mutate.

Cabtab se pregătea să plece, dar Duncan îi spuse ce trebuia să facă. Începură să scoată lucrurile din dulap și din dulăpiorul de la baie. Le puseră în doi saci mari, spălară ceștile și tacâmurile, le așezară într-un din bucătărie și ieșiră. Acum, străzile începuseră să se umple de oameni în drum spre muncă. Cei doi urcară într-un autobuz, merseră la noul apartament și intrară. Pe cartela lui Duncan era înscris noul cod. Cel vechi fusese șters în banca de date chiar în acea zi.

Cabtab lăsă sacul să cadă pe podea.

— Ar fi bine să arunci o privire în jur, zise Duncan. S-ar putea să-ți fie de folos, într-o zi, să fii familiarizat cu locurile. Nu se știe niciodată.

Cabtab bombăni dar trecu încet prin camere. Duncan își puse lucrurile personale în dulap. Avea să le aranjeze pe rafturi mai

târziu. Lambriurile și mobila erau galbene, culoare preferată de locatarul de luni. Duncan putea activa comenzile pentru a selecta culorile pe care le dorea. Pereții erau albi. Putea afișa pe ecrane orice dorea el. Putea alege desene sau scene de pe benzi sau să-și creeze propriile picturi statice sau animate. Podelele fără covoare erau din stejar clonat, dar o simplă apăsare a butonului putea să-i dea nuanța de lemn preferată. Decorarea era simplă și rapidă, cu excepția cazului în care decoratorul se hotăra greu.

Scaunele, mesele și canapelele puteau fi modificate rapid ca material și culoare, deși refacerea tuturor ar fi durat cel puțin jumătate de oră. Și trebuiau readuse la forma convențională, înaintea orei de stonare. Duncan nu acordă prea mult timp acestor lucruri. Îi plăcea aspectul fragil și delicat la mobilei neo-albaneze.

Camera de zi avea ferestre-uși, care se deschideau spre o terasă. Vederea de acolo era la fel de frumoasă ca și cea a apartamentului precedent, și nu era diferită de cea nouă decât printr-o diferență foarte mică a unghiului de vedere. Faptul că acel loc era mai aproape de serviciul lui era singurul avantaj. Dacă ar fi încercat să obțină singur un transfer, ar fi trebuit să aștepte un sub-an sau mai mult. Faptul că îl obținuse atât de repede, chiar dacă nu îl dorise, dovedea că în societate trebuia să ai relații ca să obții ceva în mod normal de neobținut. Așa fusese întotdeauna, indiferent de societate sau eră.

— La revedere, spuse Cabtab. Fii binecuvântat, fiule.

— Mulțumesc, padre. Ne întâlnim la Snorter, doar dacă nu intervine altceva.

— Fie-ți binecuvântată și viața sexuală, spuse Cabtab și ieși.

Duncan zăbovi o clipă ca să se uite la fețele celor cu care împărțea acel apartament, oameni cu care nu avea să vorbească niciodată. Apoi porni grăbit spre birou. Următoarea fază a sarcinii lui era corelarea indicilor de egocentrism ai jucătorilor de șah, actorilor de televiziune și inginerilor electroniști. În timp ce se ocupa de asta, arunca priviri dese spre ecranul pe care era difuzat canalul de știri. Până la ora plecării nu văzu nimic referitor la Izimoff sau Ruiz. Asta nu însemna însă nimic, lucru pe care-l știa foarte bine, deși nu știa de unde îl știa. Probabil că polițiștii trăgeau de timp înainte de a face știrea publică. Probabil. Din momentul în care evadase din Institutul

Takahashi, viața lui fusese un drum cu obstacole plin de probabil, poate și dacă, toate apărând brusc din întuneric. Nu știa aproape nimic despre organizația pentru care se aștepta să-și dea viața, dacă era necesar. Puteau să-l ucidă, dacă nu-și îndeplinea în mod satisfăcător ordinele. Situația lui putea fi descrisă prin cuvintele: dificilă și nesigură.

Se încordă. Se apropia o nouă incertitudine, una periculoasă. Omul care vorbise cu un coleg al lui de muncă se îndrepta acum spre el. Deși Duncan nu știa ce gândea sau ce avea să facă acel om, era sigur că era un organic. Deși era în haine civile, avea acel nimb rece, de duritate și reticență. Era un nor fin pe care numai vechii delincvenți sau alți organici puteau să-l sesizeze.

Ar trebui să fiu corect, își spuse Duncan. Acest aspect apare în primul rând datorită instinctului de auto-apărare. Polițistul clasic este tot timpul prudent, suspicios, cinic și mereu pregătit să riposteze la un atac. Deși, statistic, foarte puțini erau atacați verbal sau fizic. Cei mai mulți cetățeni se temeau de ei. Pe bună dreptate.

Duncan se ridică de la birou, la apropierea bărbatului, care era mai scund decât el, dar mai musculos. Omul se opri la marginea biroului circular și spuse, cu o voce adâncă:

— Cetățeanul Andrew Vishnu Beewolf?

Duncan aprobă din cap, spunând:

— Da.

Omul ridică cartea de identitate agățată de un lănțișor purpuriu în jurul gâtului lui gros.

— Ofițer Rhodes Terence Everchuck, sergent-detecitv clasa I, Biroul de Imigrări Locale. Vreți să vedeți datele pentru verificare?

— Nu este nevoie, zise Duncan și zâmbi, dar fața roșie a lui Everchuck rămase neclintită.

— Am câteva întrebări să-ți pun.

Duncan jucă rolul cetățeanului neliniștit.

— Despre ce e vorba?

Nu se aștepta la un răspuns și nici nu primi vreunul.

Everchuck scoase o foaie din buzunarul de la piept al robei lui purpurii cu auriu. Se uită la ea și spuse:

— Am aici o copie a unei cereri, trimisă de tine la Biroul de Transporturi și Mutări, cerând o ladă pentru transportarea bunurilor personale de la vechiul apartament la noua adresă.

Am și cererea și autorizația pentru mutarea la noua adresă. Am și înregistrările de verificare ale transferului la noua adresă și ale livrării lăzii cu bunuri personale la acea adresă. Această livrare a avut loc la momentul stipulat sau la o altă oră, sau nu a fost realizată?

— A fost livrată conform orarului și m-am mutat la noua adresă, care este Everhopeful Courseway nr. 421, spuse Duncan. Este vreo problemă, sergent-detectiv?

— În cazul acesta, continuă Everchuck, privindu-l încruntat, ce ai cărat în doi saci, împreună cu camaradul tău, cetățeanul Jeremiah Scanderbeg Ward, de la vechea adresă, la cea nouă?

Duncan se așteptase să fie interogat în legătură cu conținutul lăzii. Dar știa și că era posibil ca polițistul să-i pună o întrebare neașteptată și aparent lipsită de relevanță. Zâmbi și spuse:

— Lada nu era suficient de mare pentru toate bunurile mele. Pe cele care nu au încăput le-am pus în cei doi saci.

— De ce nu ai cerut să fie transportați tot de BTM?

— Am greșit. Am cerut transportarea unei singure lăzi. Am crezut că îmi vor intra toate bunurile în aceasta. Dacă aș fi cerut echipei BTM să care și sacii, ar fi trebuit să fac o altă cerere. Până la aprobarea ei, trecea ziua. Știți cum lucrează birocrații aceștia. Toate hârtiile acelea...

— Critici guvernul?

— Oh, sigur, spuse cu indiferență Duncan. Este dreptul și datoria mea. Asta este democrația. Îmi negi acest drept și datorie?

— Bineînțeles că nu, zise Everchuck. Nu am avut această intenție. De ce ai considerat necesar să ceri ajutorul cetățeanului Ward ca să cari sacii?

— Doi erau prea grei ca să fie cărați de un singur om.

— Nu m-ai înțeles, spuse organicul. De ce l-ai ales pe cetățeanul Ward ca să te ajute? De ce tocmai pe el?

— Este un bun prieten. Nu ar fi fost ușor să găsesc pe cineva care să vină la acea oră ca să mă ajute.

— Știi că cetățeanul Ward este credincios?

Duncan ridică din umeri și spuse:

— Sigur. Dar el nu lucrează pentru guvern. Are dreptul să fie credincios.

— Și totuși te asociezi cu el, pe baze intime și amicale?

— Eu nu sunt credincios, spuse Duncan. Știi asta. Mi-ai verificat cartea de identitate.

— L-ai cunoscut în New Jersey?

— Știi că da.

„Acum e momentul pentru întrebarea total neașteptată, deconcertantă, care să mă dezechilibreze”, își spuse Duncan. „Capcana.”

— Ce s-a întâmplat cu Ruiz și Izimoff?

Duncan se strădui să pară surprins.

— Cu cine?

— Sergentul detectiv Hatșepsut Andrews Ruiz și cetățeanul Ibrahim Omar Izimoff! spuse cu asprime Everchuck.

— Nu știu, zise Duncan. Ai spus... s-a întâmplat? Nu știu despre ce vorbești. Nu am auzit niciodată de această Ruiz. Izimoff... știu că un Ibrahim Izimoff este operatorul unui magazin aflat peste drum de Snorter.

Se opri și apoi adăugă:

— Snorter este o tavernă-restaurant.

Ca și cum Evcerchuck nu ar fi știut asta.

— Negi că știi ce s-a întâmplat cu ei?

— Ți-am spus că nici măcar nu știam că s-a întâmplat ceva! Haide, sergent! Ce e cu toate astea?

— Ești de acord să fii supus unui test al adevărului?

— Sigur, zise Duncan.

Își întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Nu am nimic de ascuns. Nu știu de ce te iei de mine, dar dacă crezi că sunt vinovat de ceva, pulverizează ceața, dacă vrei. Putem să o facem aici, chiar acum. Renunț la dreptul la interogare în clădirea secției, în prezența unui avocat și a oficialilor autorizați.

Everchuck nu-i ceru să repete cuvintele într-un reportofon. Fără îndoială, organicul avea toate cele necesare pentru înregistrare într-un buzunar.

Acum era momentul critic, cel puțin pentru Everchuck. Dacă organicul credea că mergea la cacealma, avea să folosească ceața. Dacă doar încercase apa și nu avea nici o bănuială întemeiată legată de Duncan, Everchuck nu avea să se mai obosească să folosească ceața.

— Este doar o investigație de rutină, zise organicul.

— Sigur, dar aș vrea să mă supui testului, totuși, spuse Duncan. Nu vreau să fiu nici măcar un suspect posibil. Am terminat pe ziua de azi, avem destul timp. Hai să o facem acum. Nu va dura mult.

— Iată o atitudine de lăudat, cetățene Beewolf. Dar eu nu am timp de pierdut.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, cu ei? întrebă Duncan.

Everchuck se întoarse pe loc și plecă.

Capitolul 20

Duncan intră în Snorter la 5:00 p.m. Trecu printre mesele micuțe, până când îi zări pe Cabtab și Snick într-un separeu. Aceștia ridicară privirea spre el, îl salutară și apoi își continuară discuția în contradictoriu. Duncan apăsă un buton al mesei, ca să comunice că în separeu se afla un client care nu fusese servit.

Padre luă o sorbitură adâncă dintr-o cană uriașă de piatră, o puse jos și zise:

— Nu, draga mea Jenny, mă opun cu tărie, deși sunt un credincios devotat și prin asta mă pun într-o poziție ciudată. Dar este ciudată doar la prima vedere. Eu susțin că politica actuală a guvernului împotriva religiilor nu este suficient de aspră. O represiune crâncenă și persecutarea populației credincioase ar duce la epurarea ipocriților, a oamenilor care cred în anumite religii numai pentru că au fost crescuți astfel sau pentru că simt nevoia să aparțină unui grup social. Represiunea și persecuția separă grâul de pleavă. Singurii care ar rămâne după aplicarea acestor măsuri, grâul, aurul rămas în sită, cei cu adevărat devotați, vor fi pregătiți să plătească prețul pentru credința lor. Ei vor avea ocazia să devină martiri și astfel să-și exprime credința în Dumnezeu.

— Nu te prea văd nerăbdător să fii crucificat, spuse Snick morocănoasă.

— Asta pentru că guvernul nu acordă cu adevărat șansa de a deveni martir. Este perfid. Nu interzice practica religioasă. Doar o înfierează ca pe o superstiție, în aceeași clasă cu astrologia, cu credința că Pământul e plat sau cu farmecele aducătoare de noroc. Poți să te închini, dar nu te poți aduna într-o biserică pentru asta. Singurele biserici care mai există sunt muzee sau au fost convertite pentru uzul profanilor. Membrii credinței, de orice fel ar fi ea, creștină, iudee, budistă, trebuie să se adune în săli de gimnastică sau în orice clădire potrivită, care nu este folosită pentru scopuri laice în acel moment. Un predicator de stradă poate să-și țină predicile în afara clădirilor, dar nu poate predica decât în zone publice desemnate și nu poate sta într-o zonă mai mult de cincisprezece minute.

— Știu asta, zise Snick. Te depărtezi de subiectul principal. Insistența ta că guvernul ar trebui să interzică orice practică religioasă este totuși absurdă. Dacă guvernul ar face asta, nu ar mai putea pretinde că este cu adevărat democratic și liberal. Așa că nu interzice credința. Doar se încruntă în direcția ei, și pe bună dreptate. O face dificilă, nu o încurajează, dacă vrei. Și, bineînțeles, copiii învață la școală ce absurdă și irațională este religia.

Cabtab bău din nou din bere și râgâi.

— Tu ce zici, Andrew?

Duncan îi asculta cu o jumătate de ureche, privirea lui fiind îndreptată spre afișarea rezultatelor referendumului. Un număr copleșitor de oameni votaseră pentru eliminarea pe perioada testului a tuturor mijloacelor de supraveghere, cu excepția celor absolut necesare pentru asigurarea siguranței publice. Duncan era surprins de asta. Dacă teoria lui că guvernul furniza date false ale votului popular era corectă, atunci nu ar fi trebuit să fie înregistrată acea majoritate împotriva supravegherii.

— Nu știu și nu-mi pasă, spuse el. Sistemul prezent mi se pare bun. Nimeni nu este rănit și religia organizată nu poate obține putere în guvern. Există o separare strictă între biserică și stat. Gata cu asta. Am ceva important pentru voi.

Când termină de povestit despre vizita lui Everchuck, Panthea Snick zise:

— Pare ceva de rutină. Dar nu se știe niciodată. Oricum, nu avem ce face în privința asta. Doar să fim și mai atenți de acum înainte.

— Atenți să nu o dăm în bară din cauza poliției? întrebă Duncan. Sau a RAT? Nu vezi implicațiile celor ce s-au întâmplat cu Izimoff? Dacă devenim un pericol pentru RAT sau dacă ei ne consideră periculoși, chiar dacă nu suntem, ne vor elimina la fel de repede cum și-ar scutura niște firimituri de pe haine.

— Așa trebuie să fie, zise Panthea. Este singura cale logică. Se află într-o poziție foarte fragilă. Nu pot risca cu persoane slabe sau nesigure.

— Iisuse, Thea, și asta nu te neliniștește?

Ea sorbi din sherry și apoi zise:

— Ba da. Dar știam în ce intru, atunci când am depus jurământul. La fel și tu.

Duncan bău din bourbon-ul lui.

— De fapt nu ai știut. Nici unul dintre noi nu a știut, spuse el. Nu avem nici cea mai mică idee ce este RAT, cu excepția faptului că este antiguvernamentală. Asta este destul de vag. Care sunt țelurile lor finale? Ce gen de guvern vor să instaureze? Ce șanse au să dărâme guvernul actual? Cât de mare este organizația? Este doar un grup mic de țânci care se joacă de-a rebelii? Sau e vorba de ceva cu adevărat mare și puternic?

Sorbi din nou din băutură, puse paharul jos și zise:

— M-am săturat să tot bâjbâi prin întuneric.

Snick nu răspunse din cauza gălăgiei tot mai puternice din tavernă. Toată lumea era în picioare, aclamând, țipând, bătând din palme. Duncan văzu că se uitau cu toții la noile date afișate pe ecrane. Pe acestea rulau noile reguli și regulamente. Capetele crainicilor, inserate în colțul din dreapta sus, repetau verbal textul de pe ecran. Cel puțin așa presupuse Duncan. Vocile lor nu puteau fi auzite din cauza strigătelor clienților.

Duncan se aplecă peste masă, cu capul aproape de Snick și Cabtab, și le spuse, tare:

— Nu știu de ce naiba sunt atât de fericiți! Sateliții nu-i pot supraveghea decât atunci când sunt afară din turnuri, pe poduri sau în bărci! Și nu există monitoare montate peste tot în turnuri! De ce nu renunță la supraveghere în orașe ca Manhattan-ul? Asta ar însemna ceva! Acolo și străzile sunt observate de sateliți!

— Poate că guvernul este doar prudent, și dacă experimentul decurge bine, orașele deschise vor fi și ele testate, zise Snick.

Duncan se încruntă.

— Ei nu vor ca experimentul să reușească.

Snick își aruncă brațele în sus.

— Ce s-ar putea întâmpla? Doar nu or să devină toți cetățenii niște maimuțe.

— Nu sunt departe de asta, mârâi Cabtab.

Ceea ce era o afirmație ciudată din partea sa. Poate că era iritat în acel moment de țipetele și de salturile ca de maimuță ale clienților. Duncan se uită din nou la ecran. Toți cetățenii trebuiau să facă rost de regulamentul tipărit al „noii ordini” și să-l studieze, așa încât să se poată comporta în consecință. Își făcu o notiță mentală să facă asta atunci când ajungea acasă. Bineînțeles, cam 13% din populație urma să nu se supună. Cei

două mii de ob-ani de campanie guvernamentală pentru condiționarea adulților ca să devină conștienți din punct de vedere politic și participanți activi nu avuseseră succes niciodată. Și aveau să continue să nu reușească, din cauza numerelor determinate statistic ale celor născuți non-politici. O mică parte a acestora erau apolitici din motive psihologice. Restul erau genetic indiferenți. Pe ascuns, probabil că guvernul era încântat de asta, deși pe față încuraja și stimula electoratul să fie activ. Numeroasele persoane apolitice ușurau sarcina statului de a-și impune programele.

— Nu ar fi trebuit să spun și nici măcar să mă gândesc la o categorie atât de neplăcută și jignitoare, spuse Cabtab.

Bău cu sete și continuă:

— Nimeni nu trebuie să generalizeze, nici măcar unul născut ca să generalizeze, ca mine. A fost nedemn de mine, deși ceea ce am spus conținea destul de mult adevăr. Totuși, chiar dacă ar fi fost întru totul adevărat, nu ar fi trebuit să o spun. Ar trebui să mă rog pentru masele nelegitime, pentru oamenii grosolani obișnuiți, pentru proștii care se pretind homo sapiens. În definitiv, sunt eu în vreun fel mai bun decât ei? Nu trebuie să arunc cu pietre. Pot arunca cu noroi, asta da, căci noroiul nu rănește și poate fi spălat cu ușurință. Eu...

— Cred că o să plec acasă, spuse Snick, ridicându-se. Acest gen de vorbărie nu ne duce nicăieri. Mă plictisește. Mă doare capul și sunt obosită. Vorbeai de nămol, Padre. Eu mă simt ca și cum aș fi blocată în el. Mai rău, ca și cum m-aș scufunda până la gât.

— Păcat, zise Duncan. Speram să-l cunosc pe noul tău iubit.

Regretă imediat că spusese asta, dar era prea târziu.

Panthea Snick îl privi surprinsă.

— Nu am nici un iubit, nou sau vechi. Oricum, asta nu e treaba ta.

— Dar ai spus…

— Am spus? Oh, înțeleg la ce te referi. Am spus că era cineva la mine în apartament. Nu era iubitul meu, doar un vizitator.

Zâmbi și adăugă:

— Ești gelos?

Duncan deschise gura, dar își reținu impulsul de a respinge acuzația ei. Acum nu era momentul să ascundă ceea ce simțea

pentru ea. Era momentul să treacă peste asta, să mărturisească.

— Da, sunt, zise el.

— Doar nu ești îndrăgostit de mine! zise ea.

Nu părea surprinsă, ci o spusese ca și cum gândul i-ar fi trecut prin minte, înainte să-l ajute să intre în uitare, cu un brânci mental.

— Ba da, sunt.

Snick înghiți în sec, înainte să spună:

— Nu am știut... nu ai arătat niciodată nimic... nici un semn de...

— Acum știi.

— Pentru Dumnezeu! spuse tare Cabtab. Ce fel de declarație e asta? Aici... în hărmălaia asta... mulțimea... este o scenă romantică, un loc în care să-ți declari dragostea?

— Nu fi stânjenit, Padre, spuse Snick. S-a întâmplat. Oricum, mă bucur că s-a întâmplat aici, și nu într-un moment în care eram singuri.

— De ce asta? întrebă Duncan.

Snick se aplecă în față, cu mâinile pe masă și fața aproape de a lui Duncan.

— Pentru că îmi vine mai ușor să spun ceea ce trebuie să spun. Îmi pare rău, Andrew, dar... îmi placi, de fapt, te admir. În anumite privințe, ești eroul meu. M-ai salvat din depozit. M-ai readus la viață. Dar...

— Nu mă iubești.

— Am o anumită afecțiune pentru tine, spuse ea și se îndreptă. Asta e tot. Nu te iubesc. Nu te doresc. Nu vreau nici să-ți rănesc sentimentele, deși se pare că nu pot evita asta. Iată. Un răspuns cinstit.

— Mulțumesc, zise el.

Vocea i se păru destul de fermă. Slavă Domnului, nu trăda tremurul din sufletul lui.

— Asta aduce vreo schimbare? întrebă ea. Mă refer la modul în care lucrăm împreună, în... Nu mă urăști, nu?

— Sunt puțin confuz, zise el. Nu știu ce simt. Este un șoc, deși nu ar fi trebuit să fie. Nu aveam nici un drept să mă aștept să simți același lucru față de mine. Nu te-am văzut niciodată făcând, spunând sau comportându-te în vreun fel care să mă facă să cred că ai putea simți ca și mine. Nu, nu te urăsc. Și îmi

pare rău, nici nu știi cât de rău, că ți-am spus. Ar fi trebuit să aștept un moment mai potrivit.

— Nu ar fi existat un astfel de moment. Îmi pare rău.

Panthea îl bătu pe mână, se întoarse și plecă. Duncan nu privi în urma ei. Privirea lui era fixată spre masă.

— Pot face ceva să te ajut? întrebă Cabtab încet.

— Da, răspunse Duncan și mai încet. Lasă-mă singur.

— Nu o să te îmbeți și să intri în vreun necaz, nu? Nu uita, nu ne putem permite să atragem atenția polițiștilor.

Duncan se ridică în picioare.

— Nu. Mă duc acasă. Nu știu ce voi face acolo. Dar orice aș face, nu o să mă vadă nimeni.

Padre păru alarmat.

— Doar nu te gândești să te sinucizi?

Duncan râse și apoi își înfrână un suspin.

— Nu. Iisuse! Ce prostie! Cine s-ar fi gândit că se va întâmpla asta?

— Este noaptea întunecată a sufletului. Crede-mă. Am trecut și eu prin asta. Dacă aș putea să te ajut...

— Ne vedem mâine, zise Duncan, se ridică și se îndepărtă.

Padre se înșelase. Sufletul lui nu era într-o noapte întunecată. Totul strălucea puternic, dar deformat, ca și cum razele de lumină se înclinau în multe unghiuri diferite în jurul lui. Lumina nu era numai orbitor de sclipitoare. Era și rece, foarte rece.

Capitolul 21

În dimineața următoarei zile de marți, Duncan stătea în bucătărie. Se ocupa de o ceașcă mare de cafea fierbinte și de o rană emoțională și mai mare, și mai fierbinte. Îl durea sufletul. Îl podideau lacrimile. Prin minte îi treceau rapid imaginile uriașului elefant care trăgea cu trompa, cu agonie și furie, de sulița înfiptă în coaste, a leului lingându-și sângele de pe laba zdrobită de un glonte, a balenei împunsă de harpoane, ridicându-se sub balenieră și aruncând-o în sus.

Apoi, în timp ce bea a treia ceașcă de cafea – de două ori mai mult decât era sănătos, conform spuselor Biroului de Medicină și Sănătate – începu să râdă. Era un râs răgușit, plin de durere. Dar era plin și de plăcerea auto-ironiei. Imaginile erau ale unor animale nobile și impresionante, suferind din cauza unor răni. De ce nu-și imagina un gândac șchiopătând, cu măruntaiele ieșind afară, după ce fusese zdrobit parțial de piciorul unui om? De ce nu o muscă bâzâind disperată și chinuindu-se să se elibereze dintr-o pânză de păianjen? De ce nu un gândac a cărui coadă fusese smulsă de închiderea unei uși? Sau un șobolan care mâncase brânză otrăvită?

Râse din nou. Întâmplările și sentimentele erau reclasificate și în felul acesta se așezau din nou la locurile lor corecte. El nu era singurul om care fusese respins și nici nu era prima dată când i se întâmpla asta.

Satisfacția lui filozofică era uriașă, iar perspectiva istorică – el fiind un subiect al istoriei – era aliniată corect. Cu toate acestea, câteva secunde mai târziu suferea la fel de rău.

Ah, la naiba. Va scăpa el de asta. Timpul nu vindecă toate rănile, dar le face să fie mai puțin dureroase și de obicei reușește să le îngroape adânc. După ce mâncă puțin, își făcu de lucru cu curățenia apartamentului. Când ieși din casă, se trezi în mijlocul unei mulțimi de pietoni entuziasmați. Deși nu era sărbătoare, aceasta era senzația pe care o avea. Toată lumea, cu excepția lui, trăncănea și zâmbea, oamenii fiind fericiți, probabil pentru că în acea zi erau eliberați de monitoare. Ochii sateliților fuseseră închiși, iar polițiștii rămăseseră în secțiile lor. Fusese ridicată o povară uriașă, de care cetățenii nu fuseseră

conștienți. Sau așa credeau, își spuse Duncan. Oare credeau cu adevărat că aveau dreptul să se poarte ca niște copii?

Poate că da. Când ajunse la birou, văzu că nimeni nu muncea, iar supraveghetorii păreau să nu-i bage în seamă. De fapt, ei erau la fel de înnebuniți ca și subalternii lor. Stăteau prin birouri, vorbind cu alți supraveghetori, nu cu muncitorii, și beau cafele, spuneau glume și râdeau. Duncan intră în biroul lui, clătinând din cap și se așeză. Își activă echipamentul, deși nimeni altcineva nu mai pornise computerele. Și acum, ce trebuia să facă?

Acest gând îl făcu să se încrunte. Îndatoririle lui erau înconjurate de ceață, undeva în mintea lui, dar parcă fugind de colo-colo, nefiind pregătite să se înhame la treabă. Înjură. Fusese cumva contaminat de euforia exagerată și veselia celorlalți. Hotărî să ignore acea stare. Dar, deși se uita fix la monitoare, nu reușea să se concentreze deloc. Iar când câțiva colegi sugerară să iasă împreună și să bea ceva, spuse:

— Sigur! E o idee grozavă!

Ce naiba fac? se întrebă, în timp ce trecea cu restul grupului pe lângă câțiva supraveghetori. Aceștia parcă nici nu observară că funcționarii de la băncile de date își părăsiseră posturile și că mulți dintre ei plecau din birouri. Duncan trecu împreună cu colegii lui pe lângă mașinăria în care ar fi trebuit să-și introducă cartela dacă părăsea clădirea în timpul orelor de lucru.

Afară, grupul se opri o clipă, încercând să decidă care era locul cel mai potrivit ca să sărbătorească. Abia reușeau să se audă, peste strigătele și râsetele celorlalți pietoni, ai pasagerilor din autobuze și ai cicliștilor de pe stradă. Până ce colegii lui ajunseră la concluzia că Snorter-ul era cea mai apropiată cârciumă, și deci cea mai potrivită, Duncan înțelese de ce era strada atât de aglomerată. Magazinele erau goale. Funcționarii și clienții care ar fi trebuit să le umple erau cu toții afară. În clipa aceea, asta nu i se păru ciudat. Bineînțeles, nici acei oameni nu aveau chef de lucru, ca și el. Și cum cumpărătorii erau cu toții pe stradă, în mulțime, de ce să nu iasă și ei?

Ajunseră destul de greu la Snorter, făcându-și loc cu forța prin mulțime. Nu le-ar fi fost de folos să ia un autobuz. Acestea erau acum oprite. Chiar dacă vehiculele ar fi putut să se miște, șoferii își părăsiseră și ei posturile.

— Ce se înâmplă? îi strigă Duncan lui Wark Zoong Cobledence, o femeie care lucra în biroul de lângă al lui.

— Ce vrei să spui? urlă ea.

— Ah, las-o baltă! strigă Duncan.

Ceea ce făcu și el, într-o clipă.

Când grupul ajunse la Snorter, mai erau numai cinci, din zece câți fuseseră la început. Intrară în cârciumă, chicotind și hohotind, după care își pierdură parțial din elan. Locul era plin de clienți, dar chelnerii nu veniseră la lucru, sau plecaseră la scurt timp după ce veniseră. Pentru moment, mulțimea se simți frustrată. Stăteau acolo, discutând sau strigând, ca și cum vocile lor i-ar fi făcut pe chelneri să apară. Apoi, o femeie merse în spatele celui mai apropiat bar, luă un pahar de sub bar și îl umplu cu whisky dintr-un robinet de pe perete. Dădu pe gât băutura, se înecă și apoi, cu ochii plini de lacrimi, spuse tare:

— Fac eu cinste!

Ceilalți i se alăturară, acționând ca niște barmani, clienții fiind tot ei. Unii încercau să-și plătească băuturile, introducându-și cartelele în fantele respective, dar fură împinși la o parte și batjocoriți.

— Azi e Ziua Libertății! urlă Padre Cob. Totul este pe gratis! Sau, dacă vreți, considerați că fac eu cinste! Dar nu mă întrebați cum mă cheamă!

Mulțimea din cameră se mai rări puțin, când ceilalți trecură în celelalte încăperi, unde se întâmpla cam același lucru. Acum, toți erau mai mult sau mai puțin beți, majoritatea mai mult, și se distrau grozav. Duncan și Cabtab, cu niște halbe de brandy uriașe în mâini, găsiră un separeu. Lângă ei se așezară alți doi clienți, neinvitați. Unul dintre ei era o femeie frumoasă și cu pielea foarte întunecată, care purta numai un halat roz-purpuriu. Ea spuse că locuia puțin mai jos, pe aceeași stradă, că nu servise nici măcar micul dejun, când scosese capul pe stradă, ca să vadă ce se întâmpla. Apoi, într-un impuls de moment, ieșise în stradă și se amestecase în gloată.

— Așa că iată-mă aici, gata să fac orice! strigă ea, în timp ce atingea ușor cu degetele vintrele lui Duncan.

Surprinzător, gestul nici nu-l surprinse, nici nu-l deranjă.

Cu toate acestea, bărbatul care stătea lângă ea îl surprinse pe Duncan. Era bărbatul slab cu ochi mari și pălărie verde cu antenă pe care îl cunoscuse în trenul cu care veniseră din New

Jersey. Profesorul Carebara. Pe care îl văzuse apoi la televizor, după marea încăierare de la Snorter, își aminti Duncan, cu o tresărire. Fața lui Carebara părea și mai lungă și mai îngustă, iar ochii lui mari semănau cu ai unei insecte. Purta niște cizme galbene înalte până sub genunchi, pantaloni scurți roșii, un frac albastru, o cămașă albă plisată cu dantelă verde la capătul mânecilor și o pălărie verde, ca a unui vechi puritan. Pălăria avea două antene lungi și roșii.

— Ce faci aici, profesore? spuse tare Cabtab. Te îmbeți?

Carebara sorbi din vin, și zise:

— Sigur că nu. Vin aici câteodată ca să studiez furnicile.

— Furnicile? întrebă Cabtab. Care furnici?

— Nu ai văzut nici una? Sunt surprins. La birou s-au primit o groază de plângeri. Sunt peste tot, trăiesc în spațiile dintre ziduri, în depozite, în orice loc nu sunt deranjate. Există o mutație recentă a unor specii al căror nume științific nu v-ar spune nimic. E suficient să știți că sunt ceea ce profanii numesc furnici de grădină. Se pare că s-au adaptat minunat la ceea ce ar fi trebuit să reprezinte un mediu ostil pentru ele. Mănâncă orice poate susține viața omului și mai mănâncă și alte insecte, inclusiv gândaci. Ele...

— Gândaci? întrebă Padre. Ce gândaci?

— Sunt o mulțime în LA, deși au tendința să stea mai mult în locuințele din blocurile ieftine. Sărăntocii sunt foarte neglijenți cu curățenia, în ciuda celor făcute de guvern pentru educarea lor în privința necesității absolute a unei vieții igienice. De fapt, eu cred că ei acționează intenționat ca niște nespălați, tocmai ca să sfideze guvernul. Oricum, nu mă interesează de fapt furnicile, ci paraziții mimetici care s-au mutat aici cu ele. Aceștia sunt și ei niște mutații recente și...

Duncan nu mai asculta. Femeia care stătuse lângă Carebara se strecurase sub masă și făcea ceva ce scosese total furnicile profesorului din gândurile lui Duncan. Cabtab se aplecă peste masă, ignorând prelegerea lui Carebara, și zise:

— Ce face ea acolo jos?

— Nu vreau să vorbesc, zise Duncan.

Fața i se încordă, icni... se terminase. Apoi veni rândul lui Cabtab să se prindă cu mâinile de marginea mesei, să-și rostogolească ochii, să geamă, să icnească. Câteva secunde mai târziu, profesorul se opri din vorbit și fața lui, de obicei lipsită de

expresie, se strâmbă, se contorsionă ca pielea unui animal care vroia să scape de muște și omul scose un aahh lung. După care ochii lui se micșorară și își reluă prelegerea, deși nu din același loc în care se întrerupsese.

— Cine e femeia? întrebă Duncan.

Carebara nu răspunse. Duncan îl strânse de umăr pe profesor.

— Cine e?

— Nu știu, zise Carabera, cu o față furioasă. De ce n-o întrebi pe ea?

Femeia ieși de sub masă, întinse mâna, luă halba lui Cabtab, bău și intră în patru labe în separeul următor. Duncan se ridică pe jumătate și se uită la expresia de pe fața femeii ce stătea la margine. Însoțitorii ei, o femeie și doi bărbați, păreau să-și dea seama ce se întâmpla. Râdeau strident și făceau remarci cărora femeia nu le acorda nici o atenție. În clipa aceea, strângea cu mâinile marginea mesei, cu capul lăsat pe spate, ochii închiși, gemând. Duncan se așeză și își întoarse privirea în altă parte.

— Nimeni nu se opune, spuse el.

— De ce ar face-o? zise Cabtab.

Duncan nu știu ce să răspundă.

— O femeie foarte generoasă și democratică, spuse Padre. Beau în cinstea ei.

Ridică halba, văzu că era goală și lovi cu ea în masă.

— Chelner! Chelner!

— Ai uitat că nu e nici unul pe aici? zise Duncan. Aduc eu de băut.

Se ridică de la masă și nu se putu abține să nu se uite în separeul alăturat. Femeia fără nume se ocupa acum de bărbatul de lângă femeia pe care o servise prima. Duncan clătină din cap, cu admirație sau dezgust, nici el nu știa prea bine, după care începu să-și facă loc prin mulțimea din jurul barului. Oamenii se dădeau la o parte fără să protesteze, până când încercă să se strecoare printre un bărbat și o femeie.

— Pe cine crezi tu că împingi? spuse bărbatul.

Purta o pălărie portocalie în formă de castel și avea o barbă lungă, separată în mai multe codițe legate cu panglici galbene.

— Încercam să iau ceva de băut, spuse Duncan împăciuitor.

Scăpase de cea mai mare parte a tensiunii, iritării și neliniștii care se adunaseră în ultimele trei zile. Iar whisky-ul contribuise și el la acea stare de liniște.

— Nu accepta nici o porcărie din partea lui, Milo! strigă femeia cu un glas ascuțit.

Ridică brațul deasupra mulțimii și turnă vodca din paharul ei în capul lui Duncan.

— Ce risipă de băutură bună! mârâi omul și lovi, dar nu pe Duncan, care crezuse că va primi pumnul, ci pe femeie.

Duncan ridică pumnul aproape de piept – nu avea loc să întindă brațul – și îl izbi pe bărbat în bărbie. Apoi se întoarse pe jumătate și lovi cu cotul în plexul solar al femeii. Aceasta se opri din râs, se încovoie și căzu pe podea. Bărbatul lovit de Duncan se dădu în spate, poticnindu-se, dar nu prea mult, din cauza presiunii celorlalți. Urlă și se aruncă spre Duncan, care se feri. Bărbatul căzu peste femeie, care tocmai încerca să se ridice, iar Duncan izbi cu pumnul în obrazul individului. Toată liniștea lui interioară dispăruse.

Camera explodă. Lupta nu se întinse din locul unde se aflau Duncan și cei doi loviți de ei. Se părea că nu contactul pumnilor porni încăierarea, ci chiar ideea de încăierare. Aceasta se răspândi fulgerător în toată camera, cu viteza gândului, iar conceptul filozofic deveni realitate. Într-o secundă, toți încercau să lovească, să zgârie sau să izbească cu piciorul pe cineva, încercând să iasă din luptă luptându-se. Duncan nu avu prea mult timp la dispoziție ca să contemple viteza cu care taverna se transformă într-o arenă de gladiatori. Ceva foarte tare, probabil fundul unei căni mari, îl izbi în ceafă. Căzu în genunchi, amețit. Părea o ideea bună să se lase jos. Sau, oricum, irezistibilă. Căzu pe burtă, gemând, impactul fiind atenuat de piciorul unei femei. Un bărbat căzu greoi în spatele lui, se rostogoli, dar nu se ridică. Duncan se holbă la fața plină de sânge de lângă a lui și hotărî că nu avea nici un rost să rămână pe podea. Vederea i se limpezi, dar durerea din ceafă deveni și mai puternică. În acest timp, era lovit de picioarele celorlalți, dar nu prea tare. Nimeni nu încerca să-l lovească. Izbiturile erau accidentale. Cu toate acestea, și o lovitură neintenționată cu piciorul provoacă durere.

Luă o altă hotărâre. Trebuia să iasă de acolo și să se ducă acasă, ca să încerce să-și trateze rănile. Nu putea face asta fără

alte vânătăi și zgârieturi. Dar dacă rămânea pe loc, avea să fie lovit și mai tare.

Unde erau organicii? De ce nu veniseră în goană, pulverizând din sprayurile cu gaz tranchilizant, liniștind zarva? Vechea zicală că organicii nu erau niciodată aproape când aveai nevoie de ei era perfect îndreptățită acum.

Abia se ridicase în coate și genunchi, când o femeie căzu cu spatele peste el, în dreapta, iar un bărbat se împiedică de picioarele lui. Cei doi înjurau, țipau, loveau – inclusiv două lovituri în spatele lui Duncan – și în general se distrau de minune, după care se îndepărtară. Numai ca să se întoarcă și să cadă din nou peste el. Duncan încercă să se ridice. Un genunchi îl izbi în nas. Sângele țâșni pe podea. Se lăsă din nou jos, se rostogoli într-o parte, scoase un șervețel de hârtie și îl duse la nas.

— La naiba! O să stau aici până se termină cu loviturile!

Nu se putu abține și izbi cu piciorul un bărbat care se lupta cu un altul, chiar în fața lui. Călcâiul lui atinse vintrele omului. Acesta urlă și se încovoie, ținându-se cu mâinile de testicule, după care adversarul lui îl lovi în ceafă cu mâinile împreunate. Adversarul se împiedică apoi de Duncan și căzu în spațiul mic dintre picioarele altor doi bărbați ce se băteau. Genunchii acestora îl izbiră în urechi și îl lăsară pentru câteva clipe inconștient. Duncan, în ciuda deciziei anterioare, se ridică din nou în patru labe. Acum, spațiul liber de la vreo cincisprezece centimetri deasupra podelei era puțin mai mare. Mulți oameni erau întinși la pământ, din proprie voință sau nu. Chiar și zgomotul mai scăzuse în intensitate, deși cineva care ar fi intrat în clipa aceea în Snorter ar fi avut impresia că pășise în anticamera Iadului.

Deasupra zgomotului general se auzi urletul lui Padre Cob. Duncan îl zări ridicând mult deasupra capului o femeie care lovea cu picioarele. Brațele se îndoiră și femeia zbură în față, corpul ei doborând alți trei oameni. Duncan se ridică din nou, se aruncă prin mulțime spre preot, fu nevoit să se apere mai întâi împotriva unui bărbat și apoi a unei femei, trecu de ei cu câteva vânătăi și zgârieturi, după care se trezi brusc în zona relativ mai liberă din jurul lui Cabtab. Padre tocmai își crease puțin loc aruncând un bărbat peste alți doi și doborându-i astfel la pământ pe toți trei.

— Glorie zeilor războiului, Jahweh și Woden! urlă Padre.

Fața lui era o imagine a bucuriei, mânjită cu sânge.

— Asta e o terapie excelentă, spirituală și fizică!

— Hai să ieșim de aici, să-i lăsăm pe ei să se bucure, zise Duncan.

În clipa aceea o văzu pe Panthea Snick, despre care nu știa că se afla în Snorter. Rochia îi fusese ruptă și rămăsese în chiloți și pantofii cu toc înalt. De fapt, un singur pantof. Tocmai lovea o femeie în cap cu tocul pantofului stâng. Amândouă sângerau din mai multe răni, și Snick avea o vânătaie mare și albastră la unul dintre ochi.

— După mine! strigă răgușit Duncan.

Se repezi spre cele două femei și o trase pe Snick într-o parte. Cealaltă femeie fugi, ținându-se de cap cu amândouă mâinile.

— Eu sunt, Dunc, spuse el, în timp ce Snick se zbătea în mâinile lui.

Își îngropase capul în ceafa ei, care mirosea a parfum, whisky și sânge.

— Să mergem!

Femeia care fugise se întoarse însoțită de doi bărbați. Aceștia înaintară, depărtându-se unul de celălalt așa încât să-i poată ataca pe Snick și Duncan din trei părți. Dar Cabtab țâșni spre ei, sărind peste corpuri și se izbi într-unul dintre bărbați, care se rostogoli peste celălalt. Căzură toți trei. Numai Cabtab se ridică. Femeia fugi din nou, țipând.

— Să ieșim, spuse Duncan.

Se răsuci și o trase pe Snick pe ușă, în timp ce ea țipa și dădea din mâini și picioare. Cabtab îi urmă afară.

Afară era și mai rău și Duncan se întrebă pentru o clipă dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă în tavernă. În stradă se desfășurau zeci de lupte și pe drumul plin de pete negre și roșii erau o mulțime de corpuri, unele mișcându-se, altele nu. Necombatanții fie făceau dragoste în diverse moduri, fie pariau înnebuniți pe cei care se luptau.

Brusc, Snick se potoli.

— Lasă-mă jos, zise ea. O să-mi revin, după ce fac rost de niște haine.

Duncan îi dădu drumul.

— Cred că ar trebui să plecăm de pe drum. Apartamentul meu e cel mai apropiat.

Se uită în jur. Unde era polițiștii? Unde erau ambulanțele și doctorii? Probabil că erau ocupați în altă parte. Nu erau suficienți ca să facă față unui oraș revoltat. Plus încăierarea. Plus orgiile.

Îi făcu semn lui Padre, care stătea lângă ușa tavernei Snorter. Cabtab păru să nu observe gestul. El se uita în sus, la cupola străzii, care era un amestec de cer albastru și câțiva nori subțiri fugăriți de vânt. Duncan îl strigă pe nume, dar Cabtab tot nu-l băgă în seamă. Avea ochii largi, iar fața lui exprima cea mai mare bucurie pe care Duncan o văzuse vreodată. Duncan se simți neliniștit. Nu. Chiar speriat.

Cabtab își coborî brusc privirea. Gura lui se mișca furioasă, dar pe față avea aceeași expresie „pierdută”. Ridică mâinile și rupse lanțul de la gât, pe care se aflau vreo zece simboluri religioase. Crucifixul, crucea lui David, semiluna, ciocanul lui Thor, idolul voodoo și alte figurine zburară, căzând în mulțime. Padre le urmă imediat, căzând și el. Se clătină, cu corpul țeapăn, ca un copac tăiat la bază, și se prăbuși, izbindu-se cu forță de pământ. Duncan alergă spre el, împingând la o parte câțiva spectatori și sărind peste corpuri. Când ajunse la Cabtab, acesta își pierduse rigiditatea și se zgâlțâia din toate încheieturile. Nu avea un atac de epilepsie. Avea ochii mari și strălucitori și vorbea rapid. Cu toate acestea, era o limbă pe care Duncan nu o auzise niciodată, deși cunoștea sunetele celor douăzeci de limbi ce se vorbeau încă pe Pământ.

O clipă mai târziu, Snick ajunse lângă ei, încheindu-se la o rochie pe care o luase probabil de la vreo femeie inconștientă.

— Ce se întâmplă cu el? întrebă ea, răsuflând greu. Parcă ar fi avut o viziune.

— Cred că nu ești prea departe de adevăr.

Duncan sări într-o parte, ca să nu fie doborât de Cabtab, care se ridică brusc de pe trotuar. Padre pierduse orice urmă din acea expresie fascinată, dar continua să radieze. Moleculele feței lui se rearanjaseră parcă în niște trăsături noi. Dacă Duncan nu ar fi știut că acel om era Padre, nu l-ar fi recunoscut.

— Gata cu vechii zei! urlă Cabtab. Au plecat și nu se vor mai întoarce! Asta dacă au existat cu adevărat vreodată! Nu! Da! Adunați-vă în jurul meu! Aduc vești bune, poate primele pe care

le-ați auzit! Muzică pentru urechi! Hrană pentru suflet! Strângeți-vă în jurul meu și ascultați-mă! Vă vorbesc nu ca Padre Cob, ci ca megafon al Domnului Nou-Născut! Sunt ecranul Divinului!

— Padre! Padre! strigă Duncan. Nu mă recunoști?

Îl trase de robă, dar gigantul îi împinse mâna la o parte, de parcă ar fi fost o muscă iritantă.

— Eu îi cunosc pe toți bărbații, pe toate femeile și pe toți copiii! strigă el. Ascultați-mă, voi, cei pe care eu vă știu și pe care Dumnezeu Nou-Născutul vă știe de dincolo de cunoaștere! Ascultați-mă! Ascultați! Sorbiți adevărul! Apoi acționați! Faceți ceea ce Nou-Născutul vă cere să faceți prin mine!

— E nebun! spuse Snick.

Duncan văzu cum câțiva oameni se apropiaseră ca să-l asculte pe Cabtab. Ceilalți nu-l auziseră sau îl ignorau. Dacă și el ar fi făcut ceea ce făceau cei mai mulți dintre ei, nici el nu s-ar fi oprit ca să asculte spusele unui predicator.

— Nebun sau nu, polițiștii or să-l înhațe atunci când vor veni, îi spuse Duncan lui Snick. Știi ce înseamnă asta. Îi vor administra ceața și vor afla despre noi.

Duncan ar fi preferat o acțiune mai puțin violentă și nu atât de publică. Dar se părea că pentru moment nu putea face altceva. Se apropie de Cabtab, cu brațele ridicate, cu mâna pregătită să lovească cu latul palmei în gâtul ca de leu al lui Padre. Dar Cabtab, ca avertizat de o voce auzită numai de el, se întoarse. Continua să boscorodească incoerent, dar ochii lui arătau că era perfect conștient de ceea ce vroia să facă Duncan. Pumnul lui țâșni spre bărbia lui Duncan. Acesta se dezechilibră, dădu din mâini în căutarea unui sprijin care nu exista și zări brusc o negreală imensă, în mijlocul căreia ardea un soare mic, dar care creștea încet. Următorul lucru de care fu conștient era că se afla cu fața în jos, pe pământ, iar Snick, îngenuncheată lângă el, îl întreba dacă se simțea bine.

Se ridică în picioare, ajutat de Snick. Își scutură capul, încercând să-și limpezească gândurile, deși mintea nu îi era înnourată, și apoi spuse:

— Nu putem face altceva decât să plecăm de aici.

Snick, palidă sub pielea ei măslinie, întrebă:

— Cum adică nu putem face nimic?

— Aș vrea și eu să știu ce am vrut să spun. Crede-mă pe cuvânt. Nu putem face nimic, decât dacă vrem să-l ucidem.

Snick era prea uimită ca să poată spune ceva. Încă nu-și găsise cuvintele, când Duncan o trase de mână, prin mulțime.

Capitolul 22

După ce se spălară în apartamentul lui Duncan, merseră în sufragerie și băură niște vin. Duncan se schimbase cu haine curate. Ea spălase rochia pe care o luase de la femeia inconștientă. Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Panthea se uita la ecranul aflat pe peretele din fața ei, o scenă din marele roman chinezesc „Toți oamenii sunt frați”. Reda o piață din China veche. Soldați cu sulițe și săbii se deplasau prin mulțime, căutându-l pe erou, Ling Ch’ung, care era deghizat în țăran bătrân. După expresia de pe fața ei, era clar că Snick nu vedea acele imagini.

În cele din urmă, după ce mai bău niște vin, spuse:

— Ce crezi că s-a întâmplat acolo?

— Polițiștii au aruncat niște gaz dezinhibator de emoții și mental, în sistemul de condiționare a aerului din turn, zise el. Nu știu dacă asta e adevărat, dar e singura explicație pe care o pot găsi.

— Cum pot face asta fără să fie prinși?

Era evident că ea nu îl credea.

— Ei vor conduce investigația. Vor acționa și alte departamente. Care ar fi diferența? Guvernul este în spatele dezordinii. El a produs-o și tot el va furniza rezultatele investigației. Nu se va face nici o mențiune la vreun gaz sau orice altceva a fost folosit pentru drogarea acelor oameni, inclusiv a noastră. Guvernul va da vina pe nebunia provocată de lipsa supravegherii. Va trage concluzia că prea multă libertate este periculoasă și își va susține concluzia cu statistici asupra pagubelor, răniților și morților din LA. Ca să nu mai vorbim și de celelalte orașe în care s-a desfășurat experimentul. Guvernul va umple încă mult timp posturile de știri cu rapoarte referitoare la asta. Nu va permite cetățenilor să uite. Nu mă îndoiesc că vor face chiar presiuni pentru întărirea supravegherii.

— S-ar putea să te înșeli, zise ea încet. Poate că oamenii trebuie urmăriți îndeaproape, pentru propriul lor bine. Este posibil ca ideea că prea multă libertate li se ridică la cap și se dezlănțuie... nu, nu acesta este cuvântul exact, ci explozie. Au devenit niște locuitori ai epocii de dinaintea Erei Noi. Știi cât de multe crime erau în acele vremuri.

— Pentru Dumnezeu! spuse Duncan. Ai fost polițistă. La fel și eu. Amândoi suntem foarte disciplinați. Crezi că simpla idee că nu eram observați ne-ar fi afectat astfel? Am făcut lucruri pe care nu le-am fi făcut în mod normal. La fel și majoritatea celorlalți oameni. Sunt sigur că am fost drogați. Nu există altă explicație. De ce crezi că au fost făcut experimentele în orașe închise, ca LA-ul? Pentru că sunt singurele în care gazul putea acționa eficient! Gazul nu ar fi avut nici un efect în orașe deschise, cum este Manhattan-ul. S-ar fi disipat prea rapid în aerul exterior, iar clădirile au propriul lor sistem de condiționare a aerului.

Snick începu să plângă. Duncan înțelese motivul acelor lacrimi. În ciuda celor suferite din partea guvernului, ea crezuse că totul fusese o greșeală datorată oficialilor. Aceștia o judecaseră greșit. Nu o condamnaseră din cauza necesității păstrării secretului. Ea fusese o slujbașă credincioasă și nu făcuse nimic rău. Ei se înșelaseră, considerând-o un pericol pentru stat și, în mod sigur, aveau să-și dea seama de greșeală și să îndrepte răul făcut. Se alăturase nelegiuiților pentru că era singurul mod în care putea rămâne nestonată și putea face ceva ca să-i ajute pe oficiali să înțeleagă adevărul. Nu știa exact cum avea să facă asta. Dar atâta timp cât trăia și acționa, cât timp nu era o simplă statuie înghețată, avea încă speranțe.

Duncan așteptă ca suspinele să înceteze, înainte să-i spună părerea lui. Snick nu zise nimic, ci doar aprobă din cap de câteva ori.

— Îți dai seama ce vei păți, dacă RAT află ceea ce crezi cu adevărat? zise el. Ai fi stonată sau ucisă.

Ea îl privi cu ochii mari și spuse:

— Tu...?

Duncan clătină din cap.

— Eu nu te voi trăda. De altfel...

Panthea așteptă câteva secunde, după care întrebă:

— De altfel... ce?

— Sunt sigur că tu nu mai crezi asta. Acum cred că ești convinsă că guvernul nu reflectă voința poporului. Cu excepția cazurilor în care guvernul a spălat creierul oamenilor așa încât voința lor să fie conformă cu ceea ce guvernul vrea ca ei să creadă.

Ea își șterse lacrimile și machiajul de pe față. Își suflă nasul și spuse:

— Așa e. Dar...

— Dar ce?

— RAT dorește un minim de supraveghere. Totodată vrea să se asigure că toate informațiile, datele, statisticile, totul, se află la dispoziția publicului. Vrea să se asigure că nu există modificări ale datelor, că totul este spus pe față, că nu există minciuni sau jumătăți de adevăr, că rezultatele voturilor sunt redate corect, că...

— Cine ți-a spus toate astea? întrebă Duncan. Mie nu mi le-a spus nimeni.

— Nu mi s-a spus asta în mod direct. Am prins această idee din spusele lor, în timp ce eram interogată. Era ceva implicit. Tu nu ești de părere că asta este ceea ce dorește organizația?

— Nu pot decât să bănuiesc. Dar până acum s-au spus foarte puține în mod explicit referitor la scopurile RAT. Înotăm în întuneric, fără să știm unde se află portul sau cât de adâncă e apa. Părerea mea este că ne aflăm într-o situație groaznică. Necesitatea păstrării secretului este atât de mare, organizația este atât de vulnerabilă și de fragilă, iar sistemul celulelor este dus până la niște extreme ridicole, încât noi doi nici măcar nu știm dacă ne aflăm cu adevărat într-o organizație revoluționară. Ai putea spune că suntem organe detașate ale unui corp. Ficați desprinși, care plutesc liberi. Rinichi care încearcă orbește să-și găsească locul într-un corp despre care nici nu știm sigur că există. Poate că e o masă de protoplasmă care încearcă să găsească o structură. Nu știu nimic. Este foarte frustrant!

Duncan se opri și se uită la ecranul de deasupra ușii din față.

— Sunt aici.

Snick întoarse capul, zicând:

— Oh!

Capătul din față al unei mașini verzi de patrulare apăruse în partea dreaptă a ecranului. În fața ei, trei polițiști cu măști de gaze sprayau fețele a patru cetățeni. Aceștia se prăbușiră încet pe pământul curții. Apoi, un bărbat și o femeie săriră în spatele a doi dintre polițiști și îi doborâră la pământ. Ceilalți doi ofițeri pulverizară gazul din tuburile lor spre cele două cupluri care se luptau. Cetățenii rămaseră nemișcați.

Duncan râse și spuse:

— Cred că gazul are efecte secundare. Altfel, acei oameni s-ar fi supus imediat. Polițiștii vor să li se opună rezistență.

— Oh, Dumnezeule, ce nebunie!

Duncan comandă ecranului de pe perete să comute pe știrile locale. Se așeză împreună cu Snick, sorbind în continuare din vin, și ascultară reporterul, privind scenele transmise din toate colțurile orașului. Din când în când erau arătate scene din alte orașe în care se desfășurase experimentul. Același lucru se întâmplase și acolo. Organicii din San Francisco și din orașele Oregon și Washington erau trimiși ca să sprijine forțele din LA.

— Vor avea al naibii de mult de lucru ca să curețe toată mizeria până la miezul nopții, zise Duncan. Cei de miercuri vor fi foarte nervoși. Oh, efectele ale acestei zile vor continua la nesfârșit.

— Iar guvernul va obține ceea ce vroia, spuse Snick. Totuși...

— Da?

— Încă nu sunt sigură că este nevoie de o revoluție. Nu crezi că este suficientă o reformă? Dacă ar exista un mod prin care să se garanteze că votarea este corectă, și că sunt aleși oficialii pe care-i vor oamenii, de ce ar mai fi nevoie să se schimbe și altceva?

Duncan clătină din nou din cap.

— Ar fi mai bine să păstrezi pentru tine aceste idei. Și să speri din tot sufletul că superiorul tău din RAT nu te va întreba ce părerea ai de fapt față de idealurile organizației, data viitoare când îți va fi administrat sprayul adevărului.

— Dacă va mai exista o dată viitoare.

Duncan nu avea nevoie să o întrebe ce vroia să spună prin asta. Organicii aveau să profite de acea ocazie ca să-i interogheze pe toți cei arestați. Întrebarea nr. 3 avea să fie: Faci parte din vreo organizație subversivă? Dacă era prins vreun membru al RAT, și în mod sigur asta avea să se întâmple – de exemplu Padre Cob – Duncan și Snick urmau să fie expuși. Ei nu puteau spune nimic despre nivelul superior al RAT. Cei de acolo aveau să se afle în siguranță, cel puțin pentru o vreme. Dar ei trei în mod sigur aveau să fie prinși.

— Doar dacă... murmură el.

— Ce anume?

Duncan îi spuse ceea ce se gândise și adăugă:

— Singura noastră șansă, foarte mică, este ca RAT să aibă pe cineva în guvern, la un nivel înalt, și ca acea persoană să ascundă cumva informația. RAT ar trebui să fie prezent în timpul interogatoriului, de fapt, ei ar trebui să pună întrebările. Dacă o face altcineva, atunci totul ar fi raportat, și membrul meu ipotetic din RAT nu ar putea face nimic. Șansele împotriva noastră sunt foarte mari. Trebuie să facem ceva acum. Ce anume? Asta aș vrea să știu, la naiba!

În clipa aceea, reporterul de la știri anunță că în LA fusese instaurată legea marțială. Toți cetățenii trebuiau să rămână în apartamentele lor, dacă se aflau deja acolo. Toți cei care nu erau acasă trebuiau să se ducă rapid acolo. Singurii scutiți de asta erau funcționarii publici ale căror poziții erau vitale. În timp ce pe o parte a ecranului se derulau aceste hotărâri, crainicul le citea. În timpul orei următoare, canalul repetă informațiile, cu excepția câtorva știri referitoare la procesul de curățire. Duncan comută pe alte canale și constată că pe toate se transmitea același lucru.

— Se pare că va trebui să rămâi aici până marțea următoare, îi spuse el lui Snick.

— Să nu-ți vină vreo idee.

— Adică să mă culc cu tine?

Ea aprobă din cap, se ridică de pe scaun și se îndreptă spre bucătărie. Duncan strigă în urma ei:

— Am alte lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Ceea ce era adevărat, dar dacă ea l-ar fi invitat să facă dragoste cu ea, el nu ar fi ezitat să lase deoparte acele lucruri „importante”.

„Prins în capcană”, își spuse Duncan. „Înlănțuit de dragoste și de către guvern. Diferența dintre cele două este că pasiunea mea pentru ea nu mă va ucide. În clipa asta am senzația că nu voi înceta niciodată să o iubesc, dar știu din proprie experiență și din experiența altora că asta se va întâmpla. S-ar putea ca durerea să rămână în mine, ca o bacterie de tuberculoză închistată, dar voi putea să funcționez la potențial maxim și sănătos. Mai mult sau mai puțin. Dar în clipa asta, și probabil toată viața, nu pot face nimic în privința ei. Ea este doar un om, dar eu sunt incapabil să-mi rezolv problema cu ea. Pe de altă parte, guvernul este o entitate și are mii de oameni împotriva

mea, numai în această zonă. Dar în privința lor s-ar putea să reușesc să fac ceva.”

Urmări știrile de pe ecran, examinând mental toate posibilitățile de scăpare. Nu putea să iasă pe stradă în acea zi și nici nu se gândi prea mult la ideea fantastică de a coborî pe fereastră pe o frânghie sau alunecând – cumva – spre apele portului. Trebuia să rămână în apartament până la miezul nopții, care nu reprezenta ora fantomelor, ci ora de stonare. În acel moment putea alege să intre în cilindru sau să rămână afară din el.

Dacă hotăra a doua variantă, ce urma după aceea?

Indiferent ce hotăra, trebuia să o convingă pe Snick să facă același lucru. Dacă ea era prinsă și interogată, avea să-l trădeze, împotriva propriei voințe. Acela era un raționament logic. Dar el știa că majoritatea oamenilor nu urmau logica clasică, sau a simbolurilor, ci un sistem de neanalizat și lipsit de valabilitate al logicii, care deriva din propriile lor sentimente. Mai întâi sentimentele și apoi rațiunea. Se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Se părea că Snick avea să rămână acolo. În clipa aceea văzu imaginea de pe ecran schimbându-se. Acum aparatul de filmat era în fața Nivelului 20, Secția 3 Organică. Polițiștii munceau din greu și rapid ca să descarce și să care fluxul continuu de corpuri, în secție. Erau oamenii care fuseseră imobilizați cu ajutorul sprayului și aduși ca să fie interogați ulterior, probabil în marțea următoare. Reporterul spunea că numărul „reținuților” era mult prea mare ca interogarea lor să se facă rapid. Majoritatea urmau să fie stonați în secție, cărțile lor de identitate scanate, după care ei urmau să fie transportați într-un depozit. Cu toate acestea, fiind prea mulți ca secția să poată face față, erau folosite și stațiile de stonare de urgență din oraș. Spitalele erau deja pline, așa încât toți cei răniți sau morți, fie că erau arestați sau neacuzați, urmau să fie puși în „așteptare” până le venea rândul să fie destonați. Asta putea să se întâmple abia în marțea de după cea care urma, după spusele reporterului. Sau poate chiar în a treia zi de marți.

— Această metropolă nu a mai cunoscut niciodată o astfel de catastrofă, zise reporterul. De la ultimul mare cutremur de pământ...

— Oh, la naiba! zise Duncan.

Acolo, printre corpuri, îl văzuse pe cel al lui Padre Cabtab. Un robot își introdusese brațele mari sub Padre, care era întins cu fața în sus pe un transportor lung, cu multe roți, alături de alți oameni inconștienți. Acum, robotul ridica corpul inert, ale cărui brațe bălăngăneau peste brațele robotului. Mașinăria se întoarse pe roțile ei și se îndreptă spre intrarea de șase metri lățime. Aparatul de filmat prinse în prim plan profilul lui Cabtab, arătând în detaliu gura căscată și ochii larg deschiși.

— Așa cum spuneam, continuă reporterul Henry Kung Horrig, nu am reușit să aflăm prea multe amănunte despre cei aduși pentru interogare. Am avut totuși norocul să primesc câteva date despre reținutul pe care îl vedeți acum. După spusele unui oficial organic la nivel înalt, reținutul, a cărui carte de identitate nu a fost verificată încă, dar a cărui robustețe este vizibilă, s-a opus celor care l-au arestat. A doborât doi ofițeri, a rupt brațul unui al treilea și a bătut alți doi, înainte să fie doborât. Deținutul se pare că predica pe stradă, ceea ce reprezintă în sine o infracțiune de gradul doi, dacă este vorba de prima abatere, și una de gradul trei, dacă este a doua abatere. Respirația lui mirosea puternic a băutură și, cum se afla în apropiere de Snorter, o tavernă, este posibil ca el să fie unul dintre cei care au furat băutură de acolo. Caz în care...

Duncan nu așteptă să audă mai mult. Se îndreptă spre bucătărie, strigând:

— Panthea! Panthea!

Ea stătea la masă, lângă o fereastră mare, și se uita spre port. Când îl auzi, ridică privirea, alarmată.

— Ce s-a întâmplat?

El îi povesti, după care spuse:

— Am încurcat-o, cu excepția cazului în care suntem foarte norocoși. Trebuie să facem ceva, și rapid.

Observă că ea nu mai bea vin. Pe masă, în fața ei, era o cană cu cafea aburindă. Era o idee bună. Nu era momentul să-și moleșească simțurile cu alcool.

— Să nu facem vreo prostie, zise Panthea.

Duncan se așeză pe cealaltă latură a mesei, aruncând o privire pe fereastră. Acolo, jos, erau niște șlepuri mari și multe vase, ale căror pânze sclipeau în lumina soarelui la apus. Navele păreau să mențină orarele de trafic stabilite. Cum de sentimentul exploziv de libertate, despre care organicii

pretindeau că-i cuprinsese pe toți locuitorii orașului, nu-i afectase și pe cei din afara orașului? Cum aveau să explice oficialii asta?

Ușor. Marinarii erau puțini și izolați. Ei nu fuseseră atinși de isteria generală din oraș.

— Nu acționez în pripă. M-am gândit bine. Singura cale pe care o putem urma, singura care ne oferă o șansă, este să sărim ziua.

— Și să fim prinși miercuri, zise ea.

— Eu sunt un spărgător de zi experimentat. Nu cred că mai știe cineva să o facă atât de bine ca mine.

„De fapt, nu e vorba de mine”, își spuse el. „Ci de ceilalți oameni, cei care îmi oferă tot timpul fragmente din amintirile lor – ei știu să o facă.”

Panthea Snick nu se mai uita la el. Privea afară, spre oceanul de dincolo de port. Pe față avea o expresie foarte gânditoare. Duncan avu impresia că deslușește o dorință arzătoare de libertate, combinată cu lipsa de speranță. Și el simțea dorința arzătoare de a o săruta și de a-i spune că el îi putea oferi speranță. Orice dorea ea.

Urmă o tăcere pe care Duncan nu știa cum să o întrerupă fără să producă durere. Și totuși era la fel de plictisitor ca și cum ar fi așteptat ieșirea sevei dintr-un pom. Se simțea agitat și ardea de nerăbdare. Vroia cu disperare să vorbească, dar știa că dacă ar fi făcut asta, cuvintele lui ar fi trecut pe lângă ea.

Într-un târziu, Panthea întoarse capul spre el, oftă și spuse:

— Nu are nici un rost. La fel de bine am putea să ne predăm singuri și să terminăm cu agonia asta.

— Cum naiba am putut iubi o ființă jalnică, ca tine? zise el. Ai coloana vertebrală a unui burete, spiritul unei sticle de whisky goală! Chiar dacă știi că nu poți învinge, niciodată nu trebuie să te predai!

— Prostii, zise ea cu indiferență.

— Oricum, sunt mai bune decât tâmpeniile pe care le spui tu! Nu se poate să cedezi! Eu n-am făcut-o și nici nu o voi face! Unde aș fi acum, dacă aș fi făcut asta! Într-un depozit, stonat de mult!

— Așa că mai bine amâni inevitabilul? Ce mai contează câteva zile în plus de viață? Care este câștigul? O dată ce vei fi

stonat, nu-ți vei mai aminti timpul suplimentar pentru care ai luptat. Oare merită cu adevărat?

Rămaseră din nou tăcuți. Dar dacă furia lui Duncan ar fi putut fi exprimată în căldură, el ar fi ars tot, ar fi pârjolit-o și pe ea.

După alte câteva momente de tăcere, ea zise:

— Nu știu! Problema este că eu cred, de fapt, că sunt pe un drum greșit! Că merit să fiu stonată! Nu există nimic esențial rău în societatea noastră. Dacă guvernul minte sau face câteva lucruri pe care nu ar trebui să le facă, deoarece sunt ilegale, le face pentru binele oamenilor.

— Ești un polițist înnăscut, spuse Duncan. Și eu îmi pierd timpul certându-mă cu tine, când de fapt ar trebui să mă gândesc la planul meu.

— Ce plan?

— Să ți-l spun ca să ai ce povesti polițiștilor, când te vei preda singură?

— Ai într-adevăr în minte ceva ce ne-ar oferi o șansă, cât de mică?

Fața ei era în continuare ursuză, dar vocea se înviorase puțin.

— Da, dar trebuie să-mi promiți că vei rămâne alături de mine și vei face tot ce vei putea ca să mă ajuți.

— Și dacă nu fac asta?

„Atunci te stonez, spuse în gând Duncan, și îmi continui viața, cum o fi ea, rea sau bună.”

Capitolul 23

La ora zece, în aceeași seară, Duncan și Snick erau aproape gata să înceapă prima fază a planului lor. Dacă putea fi numită „plan” speranța că vor putea să se gândească la acțiunea corectă, atunci când situațiile se schimbau. Aceste situații nu puteau fi prevăzute și era foarte probabil că aveau să se repeadă cu capul înainte într-una din care să nu mai poată ieși.

Pașii inițiali erau ușori. Chiriașii de miercuri, un bărbat și o femeie, aveau să rămână stonați. Deși energia de destonare se aplica automat, cilindrii aveau comenzi manuale. Dacă le plasau pe OFF, Sebertink și Makasuma nu mai reveneau la viață. El și Snick urmau să pretindă că erau cei doi și să sune la locurile de muncă de miercuri ale acestora, ca să se scuze că rămâneau acasă. Din fericire, Sebertink și Makasuma nu lucrau în aceeași meserie sau în același loc. Dacă ar fi fost așa, superiorii lor ar fi putut considera ciudat faptul că se îmbolnăviseră amândoi.

Duncan pregătise deja simulări audio-video ale bărbatului și femeii, așa încât persoanele care preluau mesajele să vadă ceva ce vor crede că erau Sebertink și Makasuma. Tot din fericire, Duncan se pricepea foarte bine la simulări. Cel puțin avea aceste cunoștințe în memorie. Mai bine zis, în memoria uneia dintre personalitățile lui anterioare. În acel schimb de comunicații, pe care-l sperau scurt, ei urmau să controleze pozițiile, expresiile și vocile simulatoarelor. Duncan trebuia să o învețe pe Snick acele tehnici.

— Ar fi bine să exersăm pentru o vreme, spuse el. Mai întâi tu vei fi persoana de la lucru. Eu voi manipula simulatoarele, în timp ce tu vei pune întrebările normale în aceste cazuri. Apoi eu voi fi persoana de la lucru, în timp ce tu vei opera simulatorul lui Makasuma. Asta doar ca să înveți cum să lucrezi cu comenzile. Mâine vom îmbunătăți imaginile simulatoarelor și vom face câteva repetiții, înainte să sunăm. Va trebui să ne sculăm devreme.

Noaptea, introducând pur și simplu cartelele în fantele din perete și cerând apariția imaginilor tridimensionale ale chiriașilor de miercuri, văzură pe ecrane tot ceea ce ceruse Duncan pentru ca să înceapă să „construiască” simulatoarele. Primele fraze erau Sibertink și Makasuma salutându-și șefii.

După aceea, Duncan și Snick trebuiau să improvizeze și să o facă repede și bine.

— Ce bine ar fi fost dacă aveam costume de simulare, spuse el. Așa ar fi fost mai ușor. Ne puneam pe față și pe corp traductoarele, setam interfața ca să înregistreze mișcările noastre, expresiile și vocile, iar acestea erau translatate în timp real de către simulatoare. Cel aflat la celălalt capăt al legăturii ar vedea simulatoarele ca pe niște persoane reale. Nu ar exista nimic ciudat la ele, nici o ezitare, nici o tresărire.

Snick arătă spre comenzile aparatului, plasat pe masa din hol.

— Acesta nu este folosit de obicei pentru simulări. Nu este construit pentru acest gen de operațiuni, chiar poate să-i păcălească pe cei care se uită?

— Da, dacă transmisiunea este suficient de scurtă și cel care o privește este încă puțin confuz, după somn. Sau confuz în mod natural și neinteresat. Dacă respectivul începe să pună întrebări despre îndatoririle lui Sebertink sau Makasuma, ceva probleme specifice, ne-am ars.

— Va trebui să fim scurți, să ne prefacem că suntem cu adevărat bolnavi.

— Mda. Și apoi vom avea numai aproximativ o oră ca să plecăm de aici, înainte să vină medicul să ne verifice.

— Eu cred totuși că ar trebui să evităm toate astea și să plecăm la scurt timp după miezul nopții, zise Panthea. Așa cum ai spus, atunci sunt foarte puțini oameni pe stradă și s-ar putea ca polițiștii să ne observe. Dar șansele să ne oprească și să ne pună întrebări sunt destul de mici. Probabil că vor crede că suntem lucrători în primul schimb, în drum spre muncă. Nu ne va lua mai mult de zece minute să ajungem la baza turnului, să furăm o barcă și să plecăm.

Duncan nu răspunse. Ea îi auzise argumentul că acea miercuri nu avea să fie ca celelalte din trecut. Guvernul de marți lăsase un mesaj prin care îi informa pe cei de miercuri de evenimentele neobișnuite din acea zi. Deși miercuri nu avea nevoie de asta ca să afle că moștenise o adevărată porcărie. Conform spuselor reporterilor, cei de marți abia reușiseră să-i stoneze pe toți cei răniți sau arestați. Echipele de întreținere a străzii fuseseră solicitate să-i ajute pe organici și personalul spitalelor la această sarcină. Străzile erau pline de murdărie și

pete, iar în magazine și taverne fuseseră produse pagube considerabile. Ca să curețe, miercuri avea să cheme voluntari. Dacă computerele raportau că nu răspunseseră destui, tot cetățenii care nu aveau slujbe vitale aveau să fie recrutați. Sebertink era funcționar într-un magazin cu articole sportive, iar Makasuma era medic patolog la spital. Amândoi aveau să fie recrutați probabil pentru curățenie. Asta se putea întâmpla după ce se prezentau la muncă, dar Duncan și Snick nu se puteau prezenta în locul celorlalți doi. Dacă plecau la scurt timp după ce erau destonați oamenii de miercuri, puteau fi luați de polițiști și trimiși să se alăture echipelor de lucru. Polițiștii nu aveau să aștepte să se completeze numărul de voluntari. Oricine se afla pe stradă devreme avea să fie chestionat ce slujbă avea și, dacă aceasta era non-vitală, să fie numit temporar la departamentul sanitar și de întreținere. Totuși, înainte să se întâmple asta, li s-ar fi verificat cărțile de identitate.

Singura variantă rezonabil de sigură era să iasă atunci când străzile erau pline de echipe sanitare și de la întreținere. Atunci puteau să meargă liniștiți, sau poate grăbiți, ca și cum ar fi avut de îndeplinit un ordin, și astfel să treacă de polițiști. Dar orice organic putea să-i oprească și să-i întrebe ce făceau.

Duncan nu aștepta cu nerăbdare fuga, dar avea să dureze numai vreo zece minute, dacă totul mergea bine. El ar fi preferat să coboare pe scări de la nivel la nivel, până ajungeau la baza turnului. Scările erau rareori folosite, căci majoritatea oamenilor preferau lifturile și ascensoarele. Totuși, scările erau sub supraveghere video. Organicii instalaseră camerele sub pretextul că oamenii puteau cădea accidental pe scări, și dacă se întâmpla asta, medicii trebuiau anunțați rapid. Era o explicație rațională pentru public, care votase în favoarea amplasării camerelor video. Duncan era sigur că în acest caz rezultatele votării fuseseră raportate corect.

Dacă el și cu Snick o luau pe scări, era posibil să scape neobservați. Era extrem de posibil totuși să fie opriți și să li se ceară să-și introducă actele de identitate într-una dintre fantele aflate la fiecare cinci metri, pe pereții casei scărilor. Copoii ar fi crezut că el și Snick încercau să scape de curățenie.

Se uită la ecranul de perete, pe care se vedea strada. Luminile strălucitoare revelau o stradă plină de gunoi, dar goală de oameni. La scurt timp după miezul nopții, stropitorile din nișa

din cupolă, de pe laterale și de pe podeaua străzii aveau să împroaște apă timp de două minute. Apa, gunoiul și obiectele ușoare de pe stradă și trotuare erau cărate spre canale. Apoi din duzele de pe lateralul străzii era suflat aer cald și două minute mai târziu rămânea numai o peliculă subțire de apă, care se usca rapid.

Pe secțiunea de stradă pe care putea să o vadă Duncan, apa avea să ia totul, cu excepția genții din fața ușii apartamentului de peste drum și a unei pete întunecate de pe trotuar. În clipa aceea îi veni ideea cum puteau să ajungă la baza turnului într-un moment în care el și Snick nu ar fi fost observați.

— Thea! spuse el.

Obosită din cauza lipsei de somn și a orelor dure de simulări, ea ațipise. Acum își îndreptă spatele pe scaun, cu ochii mari și spuse:

— Ce e?

— Vom coborî pe scări, în timpul perioadei de udare. Camerele video vor fi acoperite cu apă, și nici chiar copoii nu vor fi atenți la monitoarele lor în clipele acelea. Nu se vor aștepta să fie oameni pe scări atunci.

— Ne vom uda până la piele.

— Foarte bine, nu va mai trebui să facem duș.

— Nu putem ajunge la baza turnului în două minute.

— Vom alerga cât vom putea de repede. Coborâm, nu urcăm.

— Tot nu va fi destul timp.

— Atunci ne dăm cu grăsime pe dosuri și alunecăm pe balustrade. Acestea nu au stâlpi care să blocheze capetele fiecărui palier. Putem coborî în spirală, fără oprire, până jos.

Ea râse atât de tare, încât căzu de pe scaun. Duncan era oarecum furios și poate stânjenit, dar totodată bucuros că ea râdea. Măcar nu mai era posomorâtă.

Snick rămase pe podea, cu spatele lipit de scaun, deși acum nu mai hohotea. După ce își șterse lacrimile cu dosul palmei, spuse:

— Ești nebun! Să ne dăm pe balustrade douăzeci de etaje! Ce înseamnă asta! Cel puțin o sută de metri pe înălțime? Adică vreo o sută optzeci pe balustradă, dacă ne gândim la unghiul cu verticala?

— Patru minute. Patru minute înainte ca apa să usuce lentilele camerelor de filmat. Primele două minute apa ne va

proteja împotriva frecării. Mai mult, ținând cont de timpul de care au nevoie balustradele ca să se usuce. Trei minute. Grăsimea nu se va arde rapid, cât timp pe balustrade va fi apă. Am putea ajunge la bază în patru minute. Cel puțin există o șansă.

— Și dacă ne pierdem echilibrul? Mâinile trebuie și ele unse, iar presiunea apei e foarte puternică. Dacă o să cădem...

Se întrerupse și se cutremură.

— La naiba! O s-o fac, cu sau fără tine!

Snick se ridică în picioare și se uită la el. Zâmbea în colțul gurii. Batjocoritor?

— Cert e că nu-ți lipsește imaginația. Totuși, este îngrozitor de periculos.

— Nu ne aflăm acum într-un pericol și mai mare?

Ea aprobă din cap și spuse:

— Merg și eu.

Duncan o prinse de umeri, o trase aproape și o îmbrățișă.

— Grozav.

Apoi îi dădu drumul repede, spunând:

— Îmi pare rău. N-am vrut să te îmbrățișez. Eram doar fericit.

— Pentru Dumnezeu! spuse ea. Chiar dacă poate nu sunt îndrăgostită de tine, nu te consider respingător și cred că ești de admirat. Mi-a plăcut îmbrățișarea.

Duncan se întoarse cu spatele, nevrând ca ea să știe că acea apropiere scurtă îi provocase o erecție. Se duse la ecranul de perete, dădu instrucțiunile verbale și se uită la harta zonei. Cea mai apropiată intrare în casa scărilor era la trei sute de metri la stânga, față de ușa apartamentului.

Pe ecran apăru un bărbat stând în fața ușii. Acesta întinse mâna și se auzi soneria.

Duncan simți un tremur.

— Carebara! Ce naiba caută aici, acum? Sau în general?

Își înlătură din minte primul gând care apăruse, acela că profesorul era polițist. Dacă ar fi fost, ar fi avut cel puțin alți doi oameni cu el și în fața ușii ar fi fost parcată o mașină de patrulare. Organicii încercau întotdeauna să copleșească vizual pe potențialul arestat, înainte să efectueze arestarea fizică.

Carebara părea că fusese și el afectat de acea zi. Cineva îi legase antenele de la pălărie într-un nod atât de strâns, că nu reușise să-l desfacă. Avea ochiul stâng învinețit și strălucea de

alifie. Cu toate acestea, părea agitat. Mai mult de atât. Neliniștit. Își întorcea mereu capul în dreapta și în stânga.

Duncan spuse ecranului să deschidă ușa și porni în direcția aceea. Ușa se deschise, cu Carebara atât de aproape de ea încât aproape o atingea cu nasul. Își scoase pălăria, dând la iveală părul scurt și țepos, șaten închis și la fel de aspru ca o cochilie de gândac.

— Fără îndoială, te întrebi ce caut aici, spuse el.

Se opri din mers, cu gura deschisă. Arătă spre Snick cu pălăria, protestând:

— Ea ce caută aici?

Apoi continuă.

— Am încercat să ajung mai întâi la tine. Nu erai acasă.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, zise Snick.

— Ce cauți tu aici? întrebă Duncan.

— Prietenul vostru, Ward, a fost arestat și stonat!

— Cabtab, murmură Duncan și apoi spuse, tare: Da, știm.

— Atunci nu e nevoie să vă vorbesc despre implicații, posibilități și repercusiuni, zise profesorul, privind în jur. Pot să mă așez? A fost o zi grea și nu s-a terminat încă.

Aruncă o privire spre ecranul de perete.

— Patruzeci și cinci de minute până la miezul nopții. Avem multe de făcut.

Modul în care pronunța cuvintele părea ciudat. Era ca și cum ar fi căpătat un defect de vorbire, de ultima dată când îl văzuseră.

Duncan făcu semn spre un scaun. Carebara se așeză, dar se ridică aproape imediat.

— Nu avem timp să ne relaxăm. De fapt, este imperativ și vital, problemă de viață și de moarte, să plecăm imediat. Vă explic pe drum.

Duncan nu se mișcă.

— Nu mergem, până nu primim niște explicații. În primul rând, faci parte din RAT?

Ochi mari ai lui Carebara deveniră și mai mari.

— Desigur, altfel cum? Totuși, trebuie să-ți admir prudența. Este cea mai bună politică să nu consideri nimic sigur. Numai că... azi nu e RAT. E Pooper.

— Pooper?

Fața profesorului se strâmbă, a iritare.

— Nu. E din cauza accentului meu de Georgia.

Spuse pe litere:

— P-U-P -A.

— Pupa. Forma de dezvoltare a insectei înainte să ajungă matură.

— Da.

Duncan nu avea timp să-l întrebe ce însemnau inițialele și nici nu era sigur că-l interesa.

— Hai să mergem, spuse Carebara. Luați-vă ce vă trebuie în saci. Și cărțile de identitate, bineînțeles.

— Nu, zise Duncan. Nu ne mișcăm înainte să avem idee ce ai în minte.

Carebara se uită din nou la afișajul ceasului.

— Tot ce pot să vă spun este că Ward a fost arestat și că este improbabil ca situația să fie rectificată. În consecință, voi doi trebuie să vă ascundeți. Vă voi duce într-un loc în care veți fi în siguranță. Nu vă pot spune mai multe pentru că asta este tot ce știu. Haideți!

— Știi mai mult de atât, zise Duncan. De exemplu, este evident că ai un loc destul de mare în RAT. Adică în PUPA. Ai fost desemnat să ne urmărești din momentul în care ne-am urcat în trenul spre LA? Să mergi cu noi?

— Vă povestesc asta pe drum. Dacă pierdem timp aici, s-ar putea să nu mai reușim să ajungem... acolo unde vă duc.

Ca și cum atunci și-ar fi amintit, căută în sacul de umăr, spunând:

— Oh, da. Câte unul pentru fiecare. Pe al meu l-am fixat deja.

Scoase mâna din sac și o deschise. În palmă avea doi cilindri negri, cu capăt conic. Fiecare avea șase milimetri lungime și aproape doi lățime. Cu cealaltă mână luă unul și îl ridică. Duncan se apropie să se uite la el. Văzu că cilindrul avea două laturi turtite.

— Presează o parte plată pe piele, exact deasupra gingiei, spuse profesorul. Se va lipi acolo, nu se va desprinde decât dacă tragi de el cu degetul. Atunci partea plată se va desprinde și vei înghiți pulberea care iese din container. Nu contează dacă ai timp să o înghiți pe toată sau vreun pic din ea. Își atinge scopul chiar dacă nu ajunge mai departe de limbă. Uite. Ia unul, dar ai grijă să folosești degetul mare și arătătorul numai la capetele conului. Nu atinge corpul principal.

Duncan luă una dintre capsule și o ridică la câțiva centimetri de ochiul stâng.

— Să-și atingă scopul? Adică să ne ucidă, spuse Snick.

— Am și eu una în gură. Aici. Bagă-ți degetul în gura mea, dacă nu mă crezi.

— Oh, te cred că ai o capsulă acolo, spuse ea. Dar de unde să știu că și a ta e plină cu otravă?

— Pentru Dumnezeu! zise Carebara. Ești nesănătos de bănuitoare! De ce aș încerca să vă păcălesc?

— Asta este ceva ce nu știm, spuse Duncan. Nu poți să ne condamni că nu avem încredere în oricine. Nu avem nici un motiv să facem asta, după toate câte ni s-au întâmplat. Spune-mi, cum scoți capsula din gură fără să se deschidă, atunci când nu mai ești în pericol să fii arestat? Al naibii să fiu dacă am de gând să o țin acolo tot restul vieții!

— Îți umpli gura cu un lichid care îți va fi dat. Acesta slăbește adezivul de pe partea plată. Ții lichidul în gură timp de un minut, după care pilula se desprinde.

— De ce m-aș sinucide dacă ne prind copoii înainte să ajungem în ascunzătoarea noastră? întrebă Duncan. Ei îl au deja pe Ward. Dacă află că el e RA – PUPA, adică...

Vocea i se stinse, apoi reluă:

— Înțeleg problema. Ward nu știe că tu ești PUPA. El ne va da de gol pe noi, dar nu și pe tine. Și dacă noi trei suntem morți, polițiștii nu pot trece mai departe de noi și Ward. Dar îi vor investiga pe toți asociații tăi cunoscuți. Cel puțin unul dintre ei trebuie să fie PUPA.

— Și acela va muri, spuse Carebara. Haideți! Nu mai putem pierde timpul! Veniți cu mine sau nu?

Probabil că profesorul avea ordin să-i ucidă chiar acolo, dacă refuzau să-i asculte ordinele. De aceea rămăsese Duncan atât de aproape de Carebara încă de la intrarea acestuia în apartament. Dacă profesorul băga mâna în interiorul robei sau al sacului de umăr, nu ar fi reușit să-și scoată pistolul. Sau poate că profesorul avea ordin să scape de ei și nu avea intenția să iasă cu ei din apartament. Era posibil ca Snick să aibă dreptate. Capsulele se puteau dizolva imediat, și la fel și viețile lor.

Snick se îndreptă spre Carebara și luă cealaltă capsulă din palma lui. Pe a ei o aruncă în sacul de umăr. Duncan o puse pe a lui în buzunarul de la cămașă.

— Mergem cu tine, zise el. Dar...

— Vi s-a ordonat să le fixați în gură! spuse Carebara tare și strident.

— Nici măcar nu știu ce poziție ai în organizație, zise Duncan. Poate că ești inferiorul meu în grad. Mergem fără otravă în gură sau nu mergem deloc.

Carebara făcu un pas în spate, cu fața roșie și cu pleoapele zbătându-se ca aripile unui fluture care încerca să zboare. Duncan făcu un pas în față. Profesorul făcu încă un pas înapoi, pentru a păstra distanța dintre ei. Carebara se opri, când simți ușa în spate.

— Pleacă de lângă mine! strigă el.

— Cum preferi? spuse Duncan.

Profesorul vârî fulgerător mâna în sacul de umăr deschis.

Capitolul 24

Carebara nu avu timp să scoată ceea ce căuta. Duncan își înfipse genunchiul în vintrele omului, îl prinse de încheietură și i-o răsuci. Făcu un pas în spate și îl trase pe Carebara înspre el. Profesorul căzu pe podea, lovindu-se tare. Nu avea nimic în mână și era prea ocupat să țipe și să se zvârcolească de durere ca să încerce să scoată arma din geantă. Cu toate acestea, când Duncan trase geanta de pe umărul lui Carebara și se uită în ea, nu descoperi acolo pistolul protonic la care se așteptase. Era un tub mic, nemarcat, și presupuse că asta vrusese Carebara să folosească. Îl îndreptă spre fața profesorului, apăsă butonul și o ceață de culoare violetă țâșni spre fața lui Carebara. Acesta icni o dată, cu ochii închiși, și încetă să mai țipe și să se agite.

Duncan făcuse un pas în spate când apăsase pe buton, dar tot fu atins de o boare.

— Ceața adevărului! zise el.

Era posibil ca profesorul să nu fi vrut să o folosească în scopul ei principal. În definitiv, nu ar fi avut timp să-i interogheze. Vrusese doar să-l imobilizeze pe Duncan. Sau poate să-i doboare pe amândoi, atunci când a aflat că ei nu vroiau să-și pună capsulele în gură.

Duncan se uită la ecranul de afișare a timpului de pe perete. Mai erau patruzeci și două de minute până la miezul nopții. Peste douăsprezece minute, primele clipiri ale lămpilor de stradă și ale becurilor de pe pereții locuințelor aveau să-i anunțe pe cetățeni că se apropia momentul în care trebuiau să intre în cilindrii lor. Sirenele de afară și alarmele din locuințe aveau să sune și ele avertismentul.

— Prinde-l de picioare, îi spuse Duncan lui Snick.

Ea se repezi să îl ajute și îl urcară repede pe Carebara pe o canapea. Comandară canapelei să se umfle astfel încât capul profesorului să stea ridicat. Snick așeză brațul drept al lui Carebara pe pieptul acestuia, așa încât să nu se bălăngăne și să se umple cu sânge.

Duncan trase un scaun lângă canapea și se așeză. Se aplecă în față și vorbi pe un ton potrivit, autoritar.

— Tu, doctor Herman Trophallaxis Carebara, vei răspunde la toate întrebările mele sincer și conform adevărului. Ai înțeles?

Buzele lui Carebara se mișcară abia sesizabil, scoțând un DA foarte slab.

— Vorbește mai tare și clar, zise Duncan. M-ai înțeles?

De data aceasta răspunsul profesorului fu clar.

— Herman Trophillaxis Carebara este numele tău natal?

— Nu.

— Care este numele tău de origine?

— Albin Semple Shamir.

Snick se aplecă lângă urechea dreaptă a lui Duncan și șopti.

— Sunt necesare toate chestiile astea preliminare? Nu avem prea mult timp. De ce nu-l întrebi datele esențiale?

Duncan se încruntă și apoi spuse încet:

— Ai dreptate. Dar mai am câteva întrebări despre trecutul lui în organizație.

Duncan puse întrebările și află că profesorul fusese recrutat cu zece ob-ani în urmă. Plecase din Atlanta, Statul Georgia, spre Statul New Jersey. Deși predase entomologie încă de când își luase diploma, în același timp fusese agent secret al organicilor. Acea poziție îi permisese să protejeze organizația subversivă și să ajute la realizarea planurilor acesteia.

Duncan îl întrebă din nou dacă era loial organizației.

— Da.

— Cine e superiorul tău direct?

— Nu știu.

În urma altor câteva întrebări aflară că persoana care îi dădea ordinele era mascată și vorbea prin intermediul unui dispozitiv de distorsionare a vocii.

— Ce trebuia să faci cu noi? întebă Duncan. Unde ți s-a ordonat să-i duci pe Duncan și Snick?

— Unde?

— În ce loc.

— Nu trebuia.

— Ah!

Duncan se lăsă pe spate și ridică privirea spre Snick.

— Acum aflăm ceva!

Dar nu era așa.

— Ți se ordonase să-i ucizi pe Duncan și Snick?

— Nu.

— Nu ți s-a spus să-i duci pe Duncan și Snick în alt loc? Să-l întâlnească pe superiorul tău?

— Nu.

— Nu ți s-a spus să-i ucizi pe Duncan și Snick sau să-i aduci în stare de inconștiență?

— Nu.

Panthea Snick spuse încet la urechea lui Duncan:

— Nu uita. Subiectul răspunde exact la întrebare. În loc să-l întrebi despre noi amândoi, pune-i întrebări referitoare la unul singur. Mai întâi la tine.

— La ce adresă trebuia să-l conduci pe Beewolf din apartamentul lui?

— Trebuia să-l duc la 173A Pușkin Plaza, Nivelul 25.

— La ce adresă trebuia să o conduci pe Chandler?

— Nu mi s-a ordonat să o conduc la vreo adresă.

— Ce ți s-a ordonat să-i spui ei, când intrai în apartamentul ei?

— Mi s-a ordonat să-i comand să se ducă la 173A Pușkin Plaza, Nivelul 25.

— Ea, adică Chandler, trebuia să se ducă singură la 173A Pușkin Plaza?

— Da.

— Iar tu trebuia să mergi acasă la Beewolf și să-l conduci la 173A Pușkin Plaza?

— Da.

— Ce trebuia să faci, atunci când ajungeai în piață, împreună cu Beewolf?

— Să-l predau pe Beewolf cuiva.

— Cui?

— Nu știu.

— Cum urma să se identifice persoana respectivă?

— Era cineva care mă cunoștea.

— Dar tu nu-l cunoșteai?

— Nu.

— După ce te întâlneai cu acel cineva și respectivul îl lua în custodie pe Beewolf, ce trebuia să faci?

— Mi s-a ordonat să mă duc acasă.

— Care este adresa casei tale?

— Orange Courseway 358, Nivelul 17, Turnul Universității.

— Chandler trebuia să aștepte la Pușkin Plaza 173A până ce ajungeați tu și Beewolf acolo?

— Nu știu.

Duncan se uită la Snick, își înălță sprâncenele și ridică din umeri. I se părea ciudat că Snick trebuia să fie trimisă singură în piață. Dacă ea ar fi fost ridicată de polițiști pe drum, nu ar fi avut nici o scuză că se afla afară. Ea ar fi trebuit să meargă cu Carebara acasă la Duncan. Cum Carebara era ofițer organic secret, era suficient să-și arate legitimația oricărui polițist curios, și aceștia l-ar fi lăsat pe el și pe însoțitorii lui să treacă, fără alte întrebări.

Un gând brusc îl făcu să se înfioare.

Dacă niște membri PUPA primiseră ordin să aștepte ca Snick să iasă din apartamentul ei, după ce Carebara îi spusese unde să se ducă? Poate că ei aveau ordinul de care Carebara nu știa nimic, și anume să o ducă într-un anumit loc și să scape de ea. Snick era un pericol pentru organizație, acum când Cabtab avea să-i dezvăluie, probabil, identitatea adevărată. „La fel sunt și eu”, își spuse Duncan. „Dar eu sunt valoros pentru PUPA. Eu am capacitatea de a minți sub efectul ceței adevărului și aș putea să-i învăț această tehnică pe cei din PUPA. Totodată, mai este și celălalt motiv pentru care guvernul mă consideră o mare amenințare.”

Se ridică și se îndreptă spre ușa din față.

— Ce este? întrebă Snick.

El nu răspunse. Deschise ușa și scoase capul afară. Se uită în ambele părți ale străzii și prima dată nu văzu pe nimeni. Apoi, la o a doua privire, zări câteva siluete neclare sub intrarea acoperită a unui magazin, în partea stângă. Se retrase înăuntru, lăsă ușa să se închidă și se întoarse lângă Snick. Ea îl întrebă, neliniștită:

— Ce mai e, acum?

— Doi PUPA – cred.

Duncan îi vorbi despre bănuiala lui.

— Să scape de mine? zise ea. De ce? Nu sunt o novice, o amatoare. Și eu sunt valoroasă.

— Poate nu și din punctul lor de vedere. Oricum, nu am intenția să rămân alături de ei. Sunt prea nemiloși și indiferenți când e vorba de doborârea propriilor membri. Probabil că datorită acestei politici nu au fost detectați până acum. PUPA

este ca o colonie de furnici, cum ar spune prietenul nostru Carebara. Binele întregului nu mai lasă loc gândurilor legate de binele individului. Acesta este sacrificat, pentru a se asigura că grupul ca entitate nu are de suferit. Dar noi nu suntem furnici. Totuși...

— Totuși ce?

Duncan ridică mâna, cerând tăcere. Întors cu fața spre cel mai apropiat ecran de perete, ceru afișarea codului de intrare pe ușa apartamentului. Apoi comandă introducerea unui cod nou.

— E doar temporar, îi spuse el lui Snick. Cred că cei doi au codul de intrare în acest apartament. Și în al tău, la fel. Acum, nu vor mai putea intra.

Se uită la ecranul pe care era afișat ceasul.

— Probabil vor încerca să intre curând. Nu au prea mult timp și cred că se întreabă de ce naiba nu vine Carebara cu noi.

— De unde să știe că eu sunt aici?

— Sunt sigur că ei știu că suntem prieteni. Atunci când nu te-au găsit în apartamentul tău, au dedus că ai venit aici. Sau poate că nu o știu. Oricum, sunt îngrijorați din cauza mea și a profesorului.

Se îndreptă spre canapea.

— Hai să-l băgăm într-un cilindru. Am putea să-l folosim pe al meu.

În timp ce îl ridica pe Carebara de picioare, Snick spuse:

— Polițiștii or să-l găsească, și el va spune totul.

— Nu-mi pasă! Nu mai am nici o loialitate de respectat acum. PUPA merită orice va primi. Noi nu vom mai fi în zonă.

Snick rămase tăcută în timp ce-l plasară pe Carebara într-o poziție aproape fetală în cilindru, închiseră ușa și porniră curentul.

Pereții clipiră portocaliu și soneria telefonului începu să sune. Snick și Duncan tresăriră amândoi, surprinși. Înainte ca Duncan să poată întreba cine suna, pe ecranele de pe perete apărură litere mari negre: C. AI CINCI MINUTE. Literele zăboviră cam cinci secunde, iar apoi ecranele reveniră la aspectul normal.

— Îl așteaptă pe el, spuse Duncan. Pe el împreună cu mine.

— De ce nu au cerut să vorbească cu el?

— Probabil că din prudență.

Deși se aflau într-o situație foarte dificilă și periculoasă, Duncan zâmbi. Chiar dacă ar fi vrut să meargă la nr. 173A, Pușkin Plaza, Nivelul 25, nu ar fi putut să o facă. Cei doi de pe stradă aveau desigur ordinul să o prindă pe Snick, iar dacă ea ieșea pe ușă, ei urmau să-și îndeplinească ordinele. Ceea ce însemna că el ar fi trebuit să o apere. Dar, cum nu avea arme ca să facă asta, era mai bine să rămână în apartament.

— Nu putem decât să așteptăm, zise el. În curând vor fi nevoiți să plece. Chiar dacă sunt polițiști, nu vor avea nici un motiv să rămână nestonați.

Se uită la ecranul de perete pe care se vedea strada și zise:

— Fă rost de niște untură. Dacă nu găsești, e bun și untul. Și ia niște cârpe, orice am putea ține în mâini ca să le apărăm împotriva efectelor frecării.

— Vorbești serios de alunecatul la vale pe balustrade?

— Aș prefera să zbor până jos. Știi cum am putea face asta?

— N-o face pe deșteptul.

— Deștept sau nu, încerc să găsesc o salvare pentru amândoi.

Apoi exclamă:

— Oh, oh! Au hotărât să nu mai aștepte! Sunt aici!

Cei doi bărbați erau în fața ușii, vizibili foarte clar în lumina puternică. Aveau înălțime medie, dar era musculoși, purtau amândoi pălării conice cu boruri largi, robe largi fără mâneci, care atârnau până la glezne, iar în picioare purtau mocasini, fără șosete. Unul era măsliniu și avea o față largă, cu pomeți înalți, și cu ochi negri, cu pleoape puțin epicantice. Părul lui negru era țepos și părea unsuros. Celălalt avea un nas lung, urechi fără lobi, buze groase și ochi rotunzi. Pielea lui era dungată, după ultima modă. Deși avea ochii albaștri, Duncan bănui că era depigmentați.

Cel fără dungi întinse mâna și apăsă pe sonerie.

— Nu răspundem, zise Duncan.

După ce soneria sună de șapte ori, bărbatul fără dungi îi spuse ceva camaradului lui. Căutară amândoi în sacii de umăr și scoaseră câte o armă cu protoni.

— Vor arunca în aer mecanismul încuietorii! exclamă Duncan.

Snick își înhăță sacul de umăr, se învârti pe călcâie și alergă spre partea din spate a apartamentului. Duncan nu se gândi că ea vroia să-l părăsească. O cunoștea prea bine ca să creadă

asta. Oricare ar fi fost îndoielile ei referitoare la corectitudinea cauzei revoluționarilor sau nehotărârea referitoare la modul de evadare, Snick avea să reacționeze corect, într-o situație periculoasă. Se ducea în bucătărie ca să ia cuțite și orice altceva putea să găsească pentru apărarea lor. Era atât de sigur de asta, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Duncan nu putea să vadă punctul luminos al razei laser folosită pentru ochire, dar știa că acum se afla în fanta în care fusese introdusă cartela lui de identitate, pentru activarea încuietorii. Snick nu avea timp să se întoarcă cu cuțitele, și oricum se îndoia că le-ar fi putut folosi eficient la ușă. Comandă canapelei să-și scoată rotițele. Canapeaua se înălță și Duncan se duse în spatele ei și o împinse. Canapeaua se izbi de ușă chiar în clipa în care începuse să apară fum din zona mediană a ușii și metalul să se topească.

— Roțile jos! spuse tare Duncan.

Se întoarse, își smulse sacul de pe canapea și alergă spre bucătărie. Canapeaua avea să-i întârzie puțin pe cei doi. Acum trebuia să o ia pe Snick, înainte ca inamicii să-l vadă suficient timp ca să poată trage. Aproape de intrarea în bucătărie se aruncă în față, pentru că avea impresia că ei intraseră deja sau cel puțin deschiseseră ușa suficient de mult ca unul dintre ei să-l poată zări. Exact în clipa în care începu să alunece pe podea, se stinseră luminile. Probabil că la comanda lui Snick.

Se ridică repede. Exista iluminare, dar nu prea puternică, de la luminile turnurilor din apropiere și de la nivelurile de deasupra și de sub apartamentul lui. Mai era și lumina puternică de pe stradă. Invadatorii lăsaseră ușa deschisă.

Snick, o siluetă fantomatică, îi întinse un cuțit lung și subțire și îi șopti:

— Am comandat ca energia să fie oprită până la o contra-comandă a mea.

Chicoti și adăugă:

— Dacă mă vor ucide, vei avea mari probleme ca să aprinzi luminile sau să poți telefona. Și nici nu poți primi apeluri.

Iluminarea slabă de pe stradă dispăru brusc. Probabil că inamicii realizaseră că siluetele lor se profilau pe acel fond și astfel aveau probleme ca să vadă în bucătărie.

— Ei nu știu dacă avem arme sau nu, spuse încet Duncan. Așa că nu se vor năpusti aici.

Comandă mesei mari să-și extindă roțile. Aceasta se ridică repede, mecanismul rotind silențios roțile în șanțurile din picioare. Se lăsară pe podea și apoi se ridicară la capetele picioarelor. Duncan împinse masa într-o parte a ușii bucătăriei, o întoarse pe o parte și o împinse în pragul ușii. Invadatorii aveau să vadă că intrarea era blocată, la lumina slabă a asfințitului ce intra pe fereastră. Urmau să-și dea seama că erau nevoiți s-o împingă ca să intre în bucătărie, sau să încerce să sară peste ea. Duncan se îndoia că aveau să încerce vreuna din variante, sau că își vor băga capetele pe după ușă, mai întâi.

— Nu vor pierde timpul, zise el. Timpul e la fel de important pentru ei ca și pentru noi. De fapt, mai important.

Se lăsă în patru labe și se târî în spatele scutului oferit de masă, de cealaltă parte a intrării. Apoi se ridică în picioare.

— Beewolf! Chandler! strigă unul dintre atacatori. Unde e Carebara?

Duncan ridică un deget la buze. Snick văzu gestul, în ciuda întunericului.

— Haide, Beewolf! Știm că sunteți toți trei în acest apartament! Nu a ieșit nimeni de-aici! Carebara nu s-ar ascunde de noi. Ce ați făcut cu el? Unde e?

Tăcerea era la fel de greoaie ca și întunericul.

— Nu-i vrem decât pe Carebara și pe Chandler, strigă același brăbat. Nu avem nici un ordin în privința ta. Predă-i acum! Acum! Sau venim după voi! Vom trage, dacă vom fi nevoiți!

Cei doi făceau parte dintr-o celulă PUPA și probabil că știau la fel de puține ca el și Snick. Dar celula lor era probabil mai mare, baza lor de informații mai largă. Altfel, de unde ar fi știut de Carebara?

Se întrebă dacă ei știau cât de important era el pentru PUPA. Oare acea informație, dacă o știau, i-ar fi împiedicat să-l rănească, în afara unui caz extrem?

Se lăsă în mâini și genunchi și se retrase câțiva pași, împingându-și în față sacul de umăr. Nu vroia să le permită să-și dea seama de unde venea vocea lui. Și ei nu aveau să-l împuște decât dacă erau obligați.

— Carebara nu poate veni! spuse el, retrăgându-se cu spatele, și apoi se întinse pe podea.

Avea sacul la îndemână.

Unul dintre bărbați înjură încet. Se auzi un alt murmur, două voci în același timp.

— Nu avem timp de tâmpenii! spuse cu asprime al doilea individ. Predă-i pe Carebara și Chandler, acum! Sau începem să tragem! Vorbesc serios!

— Și îl veți ucide și pe Carebara! strigă Duncan.

Se rostogoli spre centrul bucătăriei, cu sacul în brațe.

— Și pe mine! Superiorilor voștri nu le-ar plăcea asta, tâmpiților! Știți ce fac ei cu oamenii care o dau în bară!

Primul bărbat înjură din nou încet.

— În plus, și noi avem arme, spuse Duncan. Nu vrem să le folosim, dar o vom face! Dacă atacați, vă ucidem!

Duncan se rostogoli spre dreapta, se ridică pe jumătate și îi făcu semn cu mâna lui Snick să se retragă. Ea aprobă din cap și se depărtă câțiva pași de perete. Duncan îi făcu semn să se întindă pe jos. Ea se lăsă doar în patru labe. El îi făcu semn nervos să se lase jos de tot. Snick se întinse pe podea, cu capul întors spre intrare. Avea încă cuțitul în mână.

— Sigur, aveți arme! spuse tare primul bărbat. De ce nu ne-ați spulberat, când am intrat pe ușă?

— Pentru că sunteți PUPA, zise Duncan. Am vrut o șansă să discutăm rațional.

— Nu e timp și noi avem ordinele noastre! strigă primul bărbat. Vă dau trei secunde, ție și lui Chandler, ca să vă predați! Țineți mâinile deasupra capului! Vă putem vedea siluetele!

— Mai întâi aruncați-vă armele, ca să știm că nu puteți să ne împușcați! zise Duncan.

— Sigur, exact asta o să facem! spuse al doilea bărbat și râseră amândoi.

Duncan se târî lângă Snick. Își apropie gura de urechea ei și zise.

— Când îți fac semnalul ăsta...

Ridică mâna, cu degetele întinse și apoi o mișcă în sus și în jos.

— ... spui ceva tare, apoi te rostogolești rapid spre celălalt capăt al camerei. Acolo. Dacă ei vor trage, să strigi că ești rănită.

Ea aprobă din cap.

— Așteaptă. Trebuie să mă întorc în cealaltă parte a ușii.

După ce își reluă vechiul loc și poziția, ridică și coborî mâinile de câteva ori.

— Duceți-vă dracului, ticăloșilor! spuse tare Snick.

Așa cum se așteptase Duncan, cei doi oameni îi ghiciră locul după voce, deși nu puteau ști exact zona, bineînțeles. Două pocnituri și în perete apărură două găuri, care făcură alte găuri fumegânde în podea. Snick urlă ca o puma rănită. Se rotise imediat ce terminase de vorbit, dar raza cea mai apropiată trecuse la numai câțiva centimetri de ea. Urletul ei se opri. Ca și cum ar fi fost înecată de sânge. Apoi luminile violet apărură din nou, de data aceasta la distanță mai mare și mai sus. Dar ea continuase să se rotească.

— Miercuri va avea al naibii de multă curățenie de făcut! strigă Duncan.

Se rostogoli și el, dar oamenii nu traseră. Era evident că nu erau siguri că mințise atunci când spusese că era extrem de important pentru PUPA.

— Chandler! strigă încet Duncan, dar nu prea încet, spera, ca să nu fie auzit de cei doi bărbați. Ești bine?

Se auziră niște murmure de pe hol. Apoi, primul bărbat strigă:

— Termină cu prostiile, Beewolf! Nu suntem niște civili grei de cap, pe care să-i poți păcăli!

— Ați ucis-o! strigă Duncan și se rostogoli spre perete până se lipi de el. Cu fața aproape de podea, se târî spre centrul ușii, lângă masă. Se întoarse pe spate și băgă mâna în sacul de umăr. Căută pe bâjbâite pulverizatorul de ceață a adevărului, îl scoase și îl puse pe podea, lângă mâna lui dreaptă. Nu avea intenția să mai vorbească. Cei doi aveau să năvălească foarte curând. Nu-și puteau permite să mai piardă timp.

Cu toate acestea, ei nu veneau. Sau, dacă se târau spre el, mocasinii lor nu făceau nici un zgomot. Poate că erau nesiguri despre statutul lui în PUPA și nu erau siguri că nu o răniseră pe femeia pe care o știau drept Chandler.

O rază violet trecu pe deasupra lui Duncan, făcându-l să tresară violent. Totuși, nu era produsă de un pistol cu protoni, ci de o lanternă mică. Aceasta trecu peste întunericul de lângă masă și pe fereastra de dincolo de ea, apoi se retrase. Dar era posibil ca ei să-l fi căutat pe Carebara. Ar fi trebuit să-și dea seama că profesorul nu era în bucătărie, ci fusese pus într-un cilindru sau într-un dulap cu bunuri personale.

În timp ce unul căuta, celălalt aștepta, cu arma îndreptată spre ușa bucătăriei.

Snick era ocupată, deși se mișca foarte încet, ca să nu facă nici un zgomot. Ea cără o măsuță lângă ușă și o plasă astfel încât să nu fie văzută din hol. Duncan se întrebă ce vroia să facă, dar nu zise nimic și nu-i făcu nici un semn. Snick puse o altă măsuță, mai mică, peste prima. Apoi așeză un scaun lângă mese. Se urcă pe scaun. Păși pe marginea măsuței de jos. Duncan zări strălucirea pielii. Picioarele ei goale sclipeau ca niște șoricei albi.

Răsuflă greoi și își șterse lichidul acid de la colțul ochilor. Când Snick oprise energia, oprise și aerul condiționat, dar chiar dacă ar fi fost frig, el tot ar fi transpirat.

Duncan își mușcă buzele, sperând că ea nu va aluneca și că nu va face nici un zgomot care să-l provoace pe inamic să tragă în direcția aceea. În același timp, își încordă auzul ca să prindă sunetul pașilor, dacă se apropiau. Cum podeaua era acoperită cu dale și bărbații purtau mocasini, încerca să le audă pașii numai din instinct. Totuși, dacă și ei erau la fel de încordați ca el, poate că respirau suficient de puternic ca să fie detectați.

Snick avea loc să stea în picioare, dar nu prea mult. Stătea cu fața la perete, cu coapsele lipite de marginea mesei de sus, cu vârfurile picioarelor pe marginea mesei de jos. Ridică un picior, îl îndoi și îl urcă pe masă foarte încet. Masa se legănă sub ea. Dar nu atât cât să cadă. Acum era în genunchi. După aceea ajunse în picioare, pregătită. Cuțitul strălucea mult mai puțin decât picioarele ei.

Probabil că avea de gând să sară pe primul care se aventura pe ușă, dar platforma ei era foarte instabilă.

Auzi, foarte slab, cum unul dintre bărbați îi spunea ceva celuilalt. Se părea că cel care vorbea era la o oarecare distanță. Duncan abandonă ideea de a muta masa pe o parte și de a se târî în hol. Erau șanse mult prea mari să fie prins în fasciculul lanternelor lor.

Ceilalți erau probabil disperați deja. Aveau ordine să o ucidă pe Snick, dar nici unul dintre ei nu știa cum să o facă. Din câte știau ei, era posibil ca Duncan și Snick, sau Beewolf și Chandler, să aibă arme cu protoni. Carebara avea să rămână în cilindru, iar atunci când corpul lui avea să fie descoperit de oamenii de miercuri, sau poate de cei de joi, avea să se găsească într-o

situație foarte proastă. Avea să fie arestat, orice poveste le-ar fi spus și oricât ar fi susținut că era mare în grad. Un fâsâit al ceței adevărului l-ar face să spună totul.

Miezul nopții se apropia rapid. Condiționați să fie în cilindri înainte de acea oră, probabil că cei doi intraseră în panică. Totodată, dacă erau găsiți nestonați de cei de miercuri, s-ar fi aflat într-o belea la fel de mare ca profesorul.

În următoarele câteva secunde trebuia fie să încerce să încheie o înțelegere cu prada lor, fie să atace.

Duncan se târî cu spatele în cealaltă parte a ușii, mișcă masa în spate și întinse o mână prin deschizătură. În mână avea tubul cu ceața adevărului. Se aștepta ca ei să audă fâsâitul mic, atunci când pulveriza norul, dar să nu poată identifica zgomotul. Atunci când năvăleau spre bucătărie, nimereau direct în nor. Dacă inhalau ceața, deveneau brusc năuci și încetiniți, deși Duncan nu credea că vor inspira suficient ca să devină total inconștienți. În cazul în care calculase greșit, dacă ei erau suficient de departe și nu atacau chiar atunci, ceața avea să se disipe și să devină inofensivă.

După ce pulveriză jumătate de tub, își retrase brațul și mută masa la loc. În clipa aceea auzi șuieratul. Înjură. Și ei făceau același lucru ca și el!

Masa alunecă în spate, când un bărbat se prăbuși peste ea.

— Ține-ți respirația, Thea! strigă Duncan, deși știa că era prea târziu și că, respirând, avea să leșine și el.

În timp ce simțurile i se diminuau, văzu o altă siluetă întunecată strigând și sărind peste omul care căzuse ca o față de masă pe marginea barierei. El o văzu și pe Snick sărind, strălucirea mată a cuțitului, auzi blatul mesei căzând pe podea...

Capitolul 25

Se trezi speriat, amorțit și cu dureri, deși trecură câteva secunde înainte să-și dea seama unde se afla. Era întins pe un pat moale. Pe tavan era un ecran uriaș pe care se vedea o scenă din filmul Peer Gynt, dar nu-și aducea aminte unde îl văzuse sau cine era el pe vremea aceea. Gynt alerga prin noaptea încețoșată, printr-o mlaștină plină de multe trunchiuri de copac carbonizate de un incendiu în pădure. Fusese urmărit tot timpul de mingi de sfoară, gânduri devenite fizice și animate. Apoi se întâlnise cu un bătrân cumplit, Făurarul de nasturi, care căra după el o cutie cu scule și o lingură mare de turnare. Bătrânul îi spusese lui Gynt că îl căuta și că avea de gând să-l topească pe Gynt în lingura lui. Gynt era un nasture defect, o piesă căreia îi lipsea o gaură. Gynt protestă, spunând că nu era un om rău, în adâncul sufletului. Deși el fusese multe personaje, dintre care foarte puține admirabile, adevăratul Gynt se găsea în centru și el merita să fie salvat de la distrugere.

Făurarul de nasturi spunea:

— Dar, dragul meu Gynt, de ce atâta agitație din cauza unei probleme tehnice ca aceasta? Exact tu însuți nu ai fost niciodată, așa că ce contează dacă vei fi topit?

Chiar așa, se gândi Duncan. Și uită scena, simțind din nou durerea și confuzia cauzată de faptul că nu știa unde se afla.

Se ridică pe jumătate, gemând din cauza durerii puternice de cap, și se așeză pe marginea patului. Se afla într-o cameră lungă, cu o singură fereastră continuă de la zid la zid, spre vest. Lumina strălucitoare a zilei pătrundea pe acolo, deși soarele nu se afla în câmpul vizual. Mobila splendidă strălucea, mobilă care îi spuse că se afla în apartamentul unei oficialități înalte. Sau, oricum, într-una dintre camerele lui.

La celălalt capăt al camerei era un alt pat mare, pe care era întinsă Snick, cu ochii închiși, stând pe o parte și acoperită până la talie cu o pătură electrică. Pe ecranul de deasupra ei rula un film pe care nu-l putea identifica din acel unghi și de la acea distanță. Dinspre ecran se auzeau niște voci liniștite.

Se ridică și se îndreptă clătinându-se spre fereastră. Un avion organic în formă de canoe plutea cam la treizeci de metri depărtare. În spatele lui se vedeau vârfurile unor turnuri și

părțile superioare ale podurilor. Un dirijabil de marfă se mișca maiestuos ceva mai încolo. Se apropie de fereastră, care deveni neagră. Când făcu un pas în spate, geamul se lumină, dar nu suficient cât să vadă prea departe. Alți doi pași în spate și fereastra deveni atât de transparentă încât părea să nici nu se afle acolo. Evident, materialul ei se polariza atunci când un corp de o anumită mărime se apropia la o anume distanță de ea.

Asta confirma faptul că era prizonier, iar fereastra îi împiedica pe eventualii pasageri aerieni să-l vadă, sau pe el să-i vadă pe ei. Oricum, își spuse Duncan, era foarte improbabil ca cineva care zbura prin apropiere să răspundă la semnalele lui de ajutor, chiar dacă ar fi fost vizibil.

Camera avea două uși, amândouă închise. O împinse pe cea mai apropiată – nu se clinti. Cealaltă, totuși, se deschise cu ușurință, dezvăluind un vas de toaletă, câteva chiuvete cu robineți, săpun, prosoape și bureți pe rafturi, precum și o cadă masivă, din marmură, cu dungi albe și verzi. Se ușură stând în picioare, deși era atât de slăbit încât ar fi vrut să se așeze. Apa de la toaletă se trase automat, când se depărtă de ea.

După ce bău un pahar mare cu apă, se uită în oglinda din spatele dulapului din onix roșu-negru. Văzu un Duncan foarte obosit și cu ochii roșii. Hainele de pe el erau cele pe care le purta când își pierduse cunoștința. Se spălă pe față și mâini, le uscă și tocmai vroia să deschidă ușa, când aceasta se deschise singură. În prag stătea Snick, cu gura deschisă. Femeia închise apoi gura și spuse:

— Oh! Slavă Domnului! Tu ești!

— Mai mult sau mai puțin, zise el.

Se gândi că era posibil să nu fi fost o coincidență faptul că filmul ales era Peer Gynt. Poate că cel care-i adusese acolo știa mai multe despre Duncan decât era de dorit.

Snick era încă în viață și asta putea să însemne că cel care-i capturase avea de gând s-o țină în viață. Se uită la ea, în timp ce Snick trecu pe lângă el, își lăsă în jos pantalonii și se ușură. Deși ar fi vrut să-i vorbească imediat, fu alungat din toaletă de miros. Făcu câteva genuflexiuni ca să scape de amorțeala din corp și picioare, deși efortul agravă durerea de cap. Își dădea seama că era privit și ar fi vrut ca observatorul să intre și să-i spună ce se întâmpla. Ar fi vrut ca totul să se lămurească mai repede. Dar asta nu avea să se întâmple. Din peretele de lângă

ușă se auzi o sonerie. Se ridică, se întoarse spre sunet și văzu o secțiune de perete rotindu-se în jurul unui ax, exact în clipa în care se opri soneria. Pe cealaltă parte, care acum se afla spre el, era un raft semicircular pe care se aflau două tăvi acoperite parțial cu șervețele. Se duse la secțiune și găsi două porții de mic dejun, așa cum se așteptase. Ridică tăvile și secțiunea se roti în poziția inițială. Încercă să se uite prin deschizătură, dar nu văzu decât întuneric.

El și Snick aveau destulă hrană și băutură. Ouă, șuncă, pâine prăjită, cereale și lapte, suc de portocale, cafea și pilule cu vitamine. Bineînțeles, proteinele erau în mare parte fără colesterol. O strigă să vină la masă, dar auzind dușul, se hotărî să înceapă singur. Era evident că Snick era destul de calmă în situația respectivă, în ciuda expresiei ei aparent îndurerate din clipa în care intrase în baie. El ar fi preferat ca mai întâi să discute despre situația lor. Deși asta nu ar fi ajutat cu nimic la relaxarea tensiunii.

Era evident că PUPA, în ciuda pericolului de a fi prinși, trimisese un grup la apartamentul lui. Nu avuseseră nici o problemă în destonarea lui Carebara după miezul nopții. Ordinele lui Snick ca luminile să rămână stinse fuseseră anulate automat de circuitele de miercuri.

Snick ieși din baie, ținându-și hainele și pantofii într-o mână, cu corpul uscat, dar părul negru încă ud puțin, strălucind ca o blană de focă. Traversă camera spre un dispozitiv cilindric cu vârf conic, aflat pe o masă din colț. Pe suprafața lui sclipeau culori de la violet la albastru. Gargui mici își scoteau capetele la intervale regulate. Probabil că proprietarul plătise o mulțime de credite pentru așa ceva, își spuse Duncan.

Snick băgă înăuntru hainele și pantofii, apăsă un buton, închise ușa, își scoase hainele și pantofii și se îmbrăcă. În timp ce o privea, Duncan mânca din ce în ce mai fără poftă. Deși pudorile vechi fusese înlăturate din cauza efectelor lor dăunătoare din punct de vedere fizic, Duncan bănuia că ea se mișca intenționat goală prin fața lui, exagerându-și mișcările, ca să îl excite. Să-l frustreze pentru că nu se putea atinge de ea. De ce se îndrăgostise de o cățea atât de sadică?

Pe de altă parte, era posibil ca el să acorde acțiunilor ei motivații care nu existau.

Snick se așeză la masă vizavi de el și începu să mănânce. Apoi își încreți nasul, spunând:

— Piuuu! Nu te-ai spălat și nici nu ți-ai spălat hainele. Puți ca un sconcs.

— De ce nu stai acolo, atunci? întrebă el, îndreptându-și furculița spre canapea.

Ea își luă tava și se așeză aproape de fereastră.

— Îmi pare rău, dar îmi stricai pofta de mâncare. Nu poți să mă condamni, nu? Tu nu ai fi simțit la fel dacă eu aș fi fost murdară?

— Am lucruri mai importante la care să mă gândesc, zise el. În plus, am transpirat și m-am murdărit încercând să-ți salvez ție pielea.

— Și pe a ta, zise Snick, după care privi în jur, în timp ce mesteca șuncă și pâine prăjită. Te-ai trezit înaintea mea. Ce crezi despre toate astea?

— PUPA ne-a adus aici. Cum, nu știu. Vom afla destul de curând, când vor fi ei gata.

— Probabil că ne-au interogat sub efectul ceței adevărului.

— Pe tine, da. Cu mine nu cred că s-au obosit, decât dacă au vrut să determine dacă pot cu adevărat să mint.

— Poate că nu ai vrut să minți.

— Poate. Nu știu ce spun în acele clipe. Dar subconștientul meu lucrează în locul meu. Se poartă ca și cum aș fi conștient.

— Înseamnă că ai un subconștient al naibii de cooperant.

— Opt, nu unul, zise Duncan. Sunt un om cu mai multe părți. Dar și eu am făcut o treabă bună, atunci când am devenit Duncan. Nu pot să-i chem pe ceilalți în mod conștient.

După ce termină de mâncat, își curăță hainele, în timp ce Snick îi privea corpul gol. Se întrebă la ce se gândea ea. După ce făcu duș și se îmbrăcă, ieși din baie. Snick se juca cu fereastra, apropiindu-se de ea ca să o facă să se înnegrească și apoi retrăgându-se ca să devină transparentă.

— Cred că suntem la ultimul etaj sau aproape de el, judecând după celelalte turnuri, spuse Duncan.

— Da, și suntem în același turn.

Duncan ceru ecranului de perete să afișeze ora și data. Apăru opt treizeci dimineața, miercuri. Bănuiala lui că fuseseră stonați pentru o perioadă lungă nu se adeverise. Asta dacă proprietarul

nu ordonase, din cine știe ce motiv, să se afișeze o oră și o zi false.

„De ce ar fi făcut-o?” se întrebă Duncan. „E o tâmpenie. Am ajuns să nu mai cred nimic din ceea ce văd sau aud și să nu mai am încredere în nimeni.”

Se auzi soneria și secțiunea de perete se roti din nou. Snick se ridică și puse tăvile pe raft. Secțiunea se întoarse, luând tăvile cu ea. Duncan vru să protesteze ca ea să nu mai facă treaba paznicilor lor. Dar, la naiba cu asta. Dacă vroiau să mai primească masa următoare, trebuiau să predea vasele murdare. Cetățenii erau condiționați să fie curați și ordonați. Chiar și el fusese nevoit să-și reprime instinctul de a se debarasa de tăvi.

Snick tocmai se întorsese cu spatele la perete, când ușa apartamentului se deschise înăuntru. Snick se opri. Duncan vru să se ridice, se răzgândi și se lăsă înapoi pe scaun. Intrară un bărbat și o femeie, amândoi în haine de stradă. Se opriră, se întoarseră parțial, cu armele protonice în mâini. Intră un bărbat între două vârste, solid, cu piele măslinie. Și el era în haine civile, dar acestea păreau scumpe și era neînarmat. Se opri între cei doi paznici înarmați. Apoi intră un bărbat masiv, cu burtă mare și gușă multiplă, într-o robă cafenie de călugăr. În spatele lui erau alți doi bărbați, cu arme în mâini.

— Padre! strigă Duncan. Padre Cabtab!

Cabtab țipă încântat, își deschise brațele și spuse:

— Hai la tata!

Snick porni spre el, zâmbind, iar Duncan începu și el să se ridice. Bărbatul paznic spuse scurt:

— Rămâneți pe loc!

Snick se opri. Duncan se așeză la loc.

— Voi trei, spuse omul, făcând semn cu arma. Acolo. Pe canapea.

Duncan ridică din umeri, iar Cabtab îl prinse de umeri și merseră împreună spre canapea. Padre îi dădu lui Snick un sărut zgomotos pe cap și îi strânse umerii.

— Crezusem că ai murit, zise ea.

— Încă mai e timp pentru asta! spuse el tunător. Vom vedea! Gazda noastră m-a tratat bine până acum, dar mai țineți minte ce i-a spus păianjenul musculiței!

Bărbatul între două vârste îl privi pe Duncan cu ochii lui foarte albaștri, care contrastau ciudat cu pielea măslinie. Avea

sprâncene foarte groase și negre, pleoape proeminente epicantice, un nas mare și ca de șoim, buze destul de subțiri și o bărbie masivă. Duncan avea impresia că-l mai văzuse, dar nu își amintea nimic de asta. Oricum, se simți neliniștit. În acel om era ceva ce anunța pericolul, iar Duncan credea că senzația nu se datora numai situației în care se aflau.

Bărbatul se așeză pe scaunul pe care stătuse Duncan. Își împreună degetele și spuse:

— Deci, ne reîntâlnim.

— Știi mai multe ca mine, zise Duncan.

— În mai multe privințe, spuse celălalt, zâmbind. Acum, întrebarea este ce să fac cu tine. Și cu prietenii tăi.

— Poate că dacă ne spui de ce ne aflăm aici, am putea să te ajutăm să găsești răspunsul, zise Duncan.

— Seamănă cu tine, spuse încet Snick. Ar putea fi bunicul tău.

Camera începu să tremure, ca și cum priveau printr-un aer foarte fierbinte, în deșert. O voce îl striga, o voce foarte slabă și îndepărtată. Ceva, nu, mai multe lucruri se luptau în interiorul lui, îi agitau stomacul, nu, nu stomacul, mintea. Dar îi dădeau o senzație de greață.

Bărbatul se încruntă și întrebă:

— Îți amintești?

— Nu, spuse Duncan. Eu... ceva... nu știu ce. Am fost afectat... mă simt ciudat. Nu știu de ce.

— S-ar putea să înnebunești, zise bărbatul, dar nu continuă.

Duncan înțelese că nu avea de gând să-și explice afirmația.

— Mizeria din apartamentul tău a fost curățată, spuse celălalt. Dar nu a fost timp pentru înlocuirea ușii. Chiriașii de miercuri nu s-au prezentat la lucru. Organicii au investigat și i-au găsit încă stonați și încuietoarea de la ușă arsă. Cilindrul tău era gol. Misterul nu va fi lămurit niciodată, sper, dar miercuri a lăsat un mesaj pentru marți, raportând situația. Nu vei mai fi Andrew Beewolf. La fel, Snick nu mai poate fi Chandler. S-ar putea să treacă mai multe zile de marți înainte ca cineva să observe că Padre Cabtab, cunoscut drept cetățeanul Ward marțea, a dispărut din depozit. Organicii vor presupune că Chandler și Beewolf au fugit din oraș. Dar își vor da seama că cineva l-a destonat pe Ward și l-a luat de acolo. Poate că vor face legătura între voi trei. Va fi ușor de descoperit că ați fost

împreună în Snorter de mai multe ori. Bineînțeles, nu știu încă unde va duce urma asta.

— Ești un PUPA? întrebă Duncan.

— Într-un sens, fac parte din PUPA, iar în altul sunt PUPA.

— Conducătorul, zise Duncan. Șeful.

— Da.

— Trebuie să ai un motiv pentru care ne-ai adus aici, în loc să scapi de noi.

Omul își închise ochii pe jumătate.

„Seamănă cu un șoim somnoros”, își spuse Duncan. „Sau un om care se gândește cu mare plăcere la loviturile din trecut. Sau la cele din viitor, cu o plăcere și mai mare.”

Omul avea două posibilități. Putea să găsească o utilitate pentru prizonierii lui și aceștia aveau să rămână în viață o vreme, poate destul de mult. Sau putea să ordone să fie stonați și ascunși sau uciși și ascunși. Hotărârea avea să fie determinată de ce se întâmpla în acea dimineață.

— Voi fi sincer cu voi. Snick și Cabtab sunt inutili și pot fi un pericol pentru noi. Nu e vorba că nu am încredere în ei – până la un anumit punct. Snick și-a dezvăluit îndoielile față de moralitatea scopurilor noastre și asta o face nesigură, din punctul nostru de vedere. Totuși, dacă jură că nu ne va trăda, nu o va face. Măcar atât am învățat despre ea.

Se opri o clipă și continuă:

— Cabtab este instabil prin credința lui că poate comunica cu Dumnezeu. Din partea mea, asta poate fi adevărat, dar Dumnezeu are scopurile lui, iar noi pe ale noastre. El poate jura că nu ne va trăda, și s-ar putea să fie sincer. Dar dacă îi vorbește spiritul, Spiritul lui Dumnezeu, ar spune el, atunci va asculta vocea Domnului, iar dacă Dumnezeu îi spune să ne trădeze, o va face.

Își întoarse privirea spre Padre.

— Nu-i așa, Cabtab?

— Știi deja asta, replică Padre.

— Așa că avem ca agenți un ex-organic relativ nesigur și un predicator de stradă sigur din punct de vedere teologic. Nu i-aș putea numi niște agenți stabili. Și te mai avem pe tine, Beewolf, un om cu mai multe părți, așa cum ai spus, și un om care știe mai multe decât își dă seama. Un om care poate fi foarte valoros pentru noi. El ne poate învăța tehnica de a minți sub

efectul ceței. Totodată știe ceva ce nu știe că știe, dar sper că amintirea aceasta va rămâne ascunsă. Oricum, putem să-l folosim cu multă eficiență. Totuși, nu pe teren. Va trebui să stea ascuns și să ne învețe pe noi, ceilalți. Nu pe toți. Câteva personaje cheie. Vrea el să facă asta? Poate să o facă? Știe cum a făcut-o? A fost sub efectul ceței, dar a spus că nu știe cum să predea această cunoștință. Oare a mințit? Sau el, sau cel care vorbea, oricine o fi fost el, spune adevărul când e inconștient?

— Chiar nu știu, zise Duncan.

Omul zâmbi. Ochii lui erau în continuare pe jumătate ascunși.

— Cineva din tine o știe. Vom descoperi cumva cine este acea persona. Dacă nu...

— Da?

Duncan vorbise clar, tare și destul de curajos, dar își simțea inima rece. Avea senzația că un deget cu o gheară ascuțită îl râcâia pe creier.

— Ar putea fi foarte dureros pentru voi, spuse bărbatul. Nu mă refer la tortura fizică. Dar dacă tu... dacă noi avem succes, atunci vei putea să ieși din ascunzătoare și să îți reocupi locul în societate. Într-un loc foarte înalt, îți promit. Între timp, noi îi avem pe prietenii tăi. Mă îndoiesc că ai coopera cu noi, dacă ei nu ar fi în siguranță sau păstrați în viață. Așa că îți promit că nu vor fi uciși. Însă cred că cel mai bine ar fi să-i stonăm pentru o durată mare de timp. Nu ne vor mai sta în cale, vor fi ascunși și în siguranță, iar atunci când va veni vremea, ți se vor alătura în viața frumoasă și liberă de care te vei bucura.

Duncan privi în dreapta și în stânga, la Snick și Cabtab. Aceștia aveau fețele inexpresive, asta dacă nu considerai lipsa de expresie drept o expresie. În această situație, chiar așa era. Nu vroiau să fie stonați, nici chiar în acele condiții. Dacă revoluția eșua, ar fi rămas înghețați pentru totdeauna. Dacă omul mințea, se întâmpla același lucru. Viitorul lor depindea de cât de mare era influența lui Duncan.

Capitolul 26

— Aș vrea să-mi clarific totul în minte, spuse Duncan. Vrei să-i învăț pe oamenii tăi cum să mintă sub efectul ceței. Nu pot garanta că voi putea face asta...

— Știu, spuse omul. Vom experimenta.

— ... dar voi încerca, și voi coopera pe deplin cu tine. Asta dacă îi vei lăsa pe partenerii mei să stea cu mine. Măcar pentru ca să-mi țină companie. Voi duce o viață plină de frustrări și singuratică, dacă voi fi ținut într-o cameră sau chiar dacă mi se vor aloca restul camerelor acestui apartament. Nu voi putea funcționa la capacitate maximă fără ei. Dacă i-ai stonat, îți voi purta pică. Deși aș ști că viețile lor depind de succesul meu, acest gând ar fi o povară pentru mine. Grija pentru ei m-ar stoarce de vlagă. Aș avea resentimente față de tine, te-aș urî, dacă vrei să știi adevărul.

Făcu o pauză și continuă:

— Trebuie să li se permită să trăiască și să locuiască cu mine. Mi-ar fi de ajutor. Și vor rămâne în viață dacă mă vor ajuta să fac ceea ce vrei tu.

Omul zâmbi și spuse:

— M-am gândit că o să spui asta. De aceea nu i-am eliminat de la început. Foarte bine. Pot sta cu tine, dar aștept de la ei o cooperare deplină. Dacă vreunul dintre ei, inclusiv tu, Jeff... Andrew... veți încerca ceva, orice șmecherie, orice încercare de salvare, toți trei veți ajunge în cilindri. Primești o șansă acum, dar nu-ți voi mai oferi o a doua. Ai înțeles asta?

Duncan aprobă din cap și la fel și ceilalți doi. Snick oftă încet și mâinile ei le strânseră încet pe ale lui Duncan.

Omul spusese: „Jeff”. Iar Duncan fusese odată Jefferson Cervantes Caird, un organic de marți. Oare știa că Snick îi spusese asta lui Duncan? Era posibil să nu-i fi pus întrebări lui Snick asupra acestui punct. Dar poate presupusese că din moment ce Snick îl cunoscuse pe Caird, îi spusese lui Duncan tot ce știa despre el. Oricum, bărbatul nu manifestase nici un semn de regret că-i scăpase acel nume. Ori nu se gândise la semnificație, ori era un actor bun.

Oare el, Duncan, putea cumva să cheme înapoi un Caird complet, să-i pună întrebări, să obțină răspunsul pe care-l dorea

și apoi să-l împingă pe Caird înapoi, în abisul negru pe care-l ocupa? Sau ar fi fost periculos? Oare Caird ar fi luptat ca să recâștige controlul și l-ar fi împins pe Duncan înapoi în abis?

Ce diferență ar fi fost în acest caz? El, Duncan, nu era și Caird?

Nu. Erau identități separate. Duncan era la fel de îngrozit de pierderea controlului, la fel cum... la fel cum fusese probabil Caird, când îl pierduse. Nu. Caird se transformase de bunăvoie în alte șase persoane. Probabil că avusese o voință extraordinară ca să învingă aceeași panică mistuitoare pe care o simțea Duncan la ideea de a se dizolva și a-l lăsa pe Caird să preia controlul. Nu. De fapt, nu era o dizolvare. Era o represiune, o retragere într-o ascunzătoare a creierului. Sau se putea spune că Caird devenise semi-stonat. Aceasta era o analogie și mai bună. Semi-stonat, dar totuși capabil să trimită valuri de gândire, atunci când Duncan dorea anumite amintiri, prin vreun mecanism neuronal. Unele amintiri erau oferite, deși nu erau întotdeauna clare. Alte amintiri însă nu erau transmise deloc.

Duncan își dădu seama că bărbatul din fața lui și cei doi paznici se uitau fix la el. Snick îl strânse de mână din nou și spuse încet:

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi cer scuze, zise Duncan. Nu am auzit. Mă gândeam la ceva. Ce ai spus?

— N-am spus nimic, zise bărbatul. Arătai destul de ciudat, ca și cum mintea ta ar fi plecat cu sorcova. Suferi de amețeli?

— Nu, deloc, spuse Duncan vioi. Mă gândeam la tehnicile prin care să poți minți în timp ce ești inconștient. Totodată, mă gândeam dacă ai putea să-mi spui numele tău. Nu cel adevărat, bineînțeles, ci orice nume prin care să mă refer la tine. Omul e prea impersonal, prea nedefinit.

— Chiar la asta te gândeai? Sau încerci să schimbi subiectul?

— Aș vrea să-ți știu numele.

— Etichetele și numele par să fie vitale pentru oameni. Foarte bine, îmi poți spune cetățeanul Ruggedo.

Chicoti, ca și cum ar fi făcut o glumă știută numai de el.

Cetățeanul Ruggedo se ridică de pe scaun. Ridică mâna sus în aer și pe un perete apăru timpul și data: 9.00 a.m., miercuri, Z2-S3, SPERANȚĂ, NE 1331. Ziua a Doua, Săptămâna a treia a lunii Speranță, Era Nouă anul 1331. Era exact așa cum se

gândise Duncan. Dormiseră de la miezul nopții până pe la ora opt și se treziseră în ziua de după marți. Nu fuseseră stonați. Ceea ce însemna că fuseseră drogați ca să doarmă după ce dispăreau efectele ceței adevărului.

— Camera aceasta va fi apartamentul vostru, zise Ruggedo. Dacă tu și cetățeana Chandler, numită și Snick, doriți să stați împreună, puteți să o faceți. Dacă vreți, puteți să locuiți toți trei aici.

Snick clătină din cap, iar Cabtab spuse:

— Aș fi fericit să stau cu cetățeanul Beewolf, dar cred că el ar prefera să se bucure de intimitate.

— Tu ce spui, cetățene Beewolf, cunoscut și ca Duncan, pe lângă alte nume? întrebă Ruggedo.

— Intimitate totală, spuse Duncan. Oricum, va fi destulă aglomerație în timpul orelor de lucru, dacă acesta va fi locul în care vom încerca să descoperim tehnicile căutate.

— Foarte bine. Tu, Chandler, vei avea camera ta, deși nu va fi la fel de luxoasă ca a lui Duncan. Asta e valabil și pentru tine, Cabtab.

— Cum se pare că-mi cunoști numele real, poți să nu-mi mai spui Chandler, zise Snick.

— Supraveghetorul vostru va veni aici la ora zece, continuă Ruggedo. Snick și Cabtab vor reveni și ei la aceeași oră. Eu nu voi veni prea des, am de lucru în altă parte, dar voi primi rapoarte despre progresul tău, la diverse intervale. Străduiește-te.

Se răsuci și doi paznici îl urmară afară din cameră. Ceilalți le făcură semn lui Snick și Cabtab să meargă în fața lor.

— Ne vedem mai târziu, Dunc, spuse Padre. Mă voi ruga pentru tine, pentru Snick și pentru mine, precum și pentru ei toți, inclusiv pentru cetățeanul Ruggedo. Dumnezeu Unicul îi va călăuzi, dacă așa va fi voia Lui.

Când ușa se închise, Duncan se apropie și împinse în ea. Așa cum se așteptase, nu se deschise, dar trebuia să încerce. Își făcu exercițiile de aerobică timp de o oră, mintea lucrându-i asupra viitorului, în timp ce corpul lui lucra automat, în prezent. Alterna între scenarii de evadare și întrebări despre cum putea preda acele tehnici. Când ușa se deschise din nou, nu întrezărise nici o cale de succes, în nici una dintre cele două

probleme. Și nu-și adusese aminte nici unde-l mai văzuse pe „Ruggedo” înainte.

Intrară Snick și Cabtab, arătând mai proaspeți decât atunci când plecaseră. Duncan se aștepta să intre paznici și supraveghetorul menționat de Ruggedo. Spre surprinderea lui, nu intră nici un om înarmat. Individul care-i urma pe camarazii lui Duncan era profesorul Carebara. Acesta închise ușa și spuse:

— Bună dimineața, cetățene Duncan.

— Tu ești supraveghetorul? întrebă Duncan.

— Da, zise Carebara și se așeză pe un scaun. Acum...

— Ce naiba! îl întrerupse Duncan. Tu ești specialist în insecte. Ce știi despre psihologie? Eu sunt tot un gândac?

— Nu e nevoie să fii ironic, spuse Carebara. Ai uitat că sunt și ofițer organic. Sunt foarte experimentat în interogarea oamenilor inconștienți. Am obținut diploma în psihologie la colegiu, înainte să trec la entomologie. Homo sapiens sunt prea iraționali pentru mine. Clasa insecte este lipsită de nevroze și mă implic foarte rar emoțional în problemele lor. În plus, în clipa asta nu e disponibil nici un doctor. Ți-am răspuns la întrebări. Vrei să trecem la treabă?

— Dacă aș ști ce trebuie să facem, zise Duncan. Nici măcar nu-mi amintesc cum am devenit eul de acum.

Carebara își puse palmele una peste cealaltă și le mișcă una peste alta, în timp ce degetul mare de la mâna stângă se mișca în sus și în jos pe partea inferioară a degetului mare drept. Ochii lui verzi erau mari și strălucitori. Expresia lui, încrezătoare și nerăbdătoare. Apoi scoase un tub mic și albastru din buzunarul jachetei lui verzi. Se ridică și spuse:

— Întinde-te pe canapea.

Mișcă tubul și adăugă:

— Aici se află adevărul.

— Iisuse! zise Duncan, dar se duse la canapea. Crezi că e atât de simplu? Ți s-a spus care e problema, nu? Problema voastră, adică, nu a mea. Nu puteți obține adevărul de la mine cu chestia aia.

— Mi s-a făcut un raport detaliat, spuse profesorul, cu o expresie arogantă. Nu sunt un amator. Am studiat benzile interogatoriului tău, după ce ai fost adus aici. Acestea au dezvăluit ceea ce crezi că știi. Acum vom descoperi ceea ce crezi că nu știi. Dar nu mă aștept să reușim atât de rapid.

Duncan se uită la fața lungă și slabă și la ochii neobișnuit de mari.

— Îți urez noroc. Dar eu am nevoie de un arheolog al minții, nu de un entomolog, de un polițist pasionat de gândaci.

— Nu mă deranjează ostilitatea ta, spuse Carebara. Sunt obișnuit cu ura.

Tubul șuieră. Duncan inspiră norul, la fel de violet ca și culoarea lui. Ultimul simț care dispăru, auzul, îl făcu să creadă că tocmai fusese mușcat de un șarpe veninos, cu antene cu colți la capete. Când se trezi, profesorul, Snick și Cabtab erau în aceeași poziție. Carebara arăta ca o furnică amețită. Își ținea mâinile pe piept și degetele lui fremătau ca niște antene.

„Trebuie să încetez cu asta”, își spuse Duncan. „Este om și el, nu un artropod.”

— Poți să te ridici, zise Carebara. O să bem mai întâi niște cafea și apoi vom asculta banda. Am de gând să-ți arăt fiecare ședință, ca să putem schimba păreri între noi. Tu te cunoști mai bine decât oricine altcineva, cel puțin teoretic, așa că ai putea fi capabil să te observi și analizezi, pentru ca apoi să sintetizezi o cheie psihică prin care să te deschizi.

— Să văd ce se întâmplă, adică? întrebă Duncan.

— E spus cam grosolan, dar e o formulare corectă.

Urmăriră ședința de trei ori, profesorul și Duncan cu un interes real. Cabtab însă căscă la a doua vizionare, iar Snick se ridică și începu să se plimbe prin cameră, la a treia.

— Așa cum vezi, spuse Carebara la sfârșitul primei rulări, mă concentrez asupra celei mai recente dintre personalitățile tale, Andrew Beewolf. Aș descrie procesul ca pe cojirea unei cepe, dacă nu te deranjează o metaforă atât de banală. Mai întâi, Beewolf. Apoi, Duncan. Apoi Isharashvili și tot așa, până la Caird, persoana inițială.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că Beewolf nu este o persoană. Este un rol. Am acționat ca și cum aș fi fost Beewolf. Nu am fost niciodată el.

Carebara păru iritat și stânjenit.

— Atunci ar fi trebuit să-l ignor pe Beewolf și să sar direct la jugulara lui Duncan?

— Da, deși este o expresie prea violentă. Încercările tale nu merg la jugulară. Eu le-aș numi simple gâdilături.

Profesorul părea indignat.

— Nu știi prea multe despre psihanaliză. Dacă practicianul apasă prea dur asupra psihicului pacientului, poate produce răni, în loc de amintiri. E ca o furnică muncitoare din specia Myrmecocystus care mângâie abdomenul umflat al uneia dintre suratele sale care depozitează mierea. Mângâierile trebuie să fie blânde, dacă furnica vrea să obțină mierea.

Snick se opri din plimbat. Cabtab se ridică.

— Cum? spuse Duncan.

— Anumite furnici produc un tip special de lucrătoare care colectează un fel de miere. Acestea se hrănesc cu cantități enorme de secreție zaharoasă a afidelor sau alte genuri de lichide zaharoase. Colectoarele depozitează lichidul în abdomen, care, odată cu trecerea timpului, devine uriaș, mai mare decât corpul lor. Deseori are mărimea unei boabe de fasole mari. Colectoarele stau atârnate de tavanul tunelurilor și elimină lichidul foarte hrănitor și energizant furnicilor lucrătoare care le mângâie o anumită zonă.

— Da? Și dacă furnicile sunt prea dure, este posibil să spargă abdomenul umflat? Asta spuneai, referitor la psihicul meu umflat?

— Nu umflat. Multi-stratificat. Dar fiecare personalitate este delicată, așa că are nevoie de o atingere fină. Asta până când va fi expus miezul. Atunci se cere o manipulare mai viguroasă, dar totuși prudentă. Deseori pacientul are dureri mari. De natură emoțională, bineînțeles. Copilul din noi strigă și se teme de bătaie, chiar dacă nu este amenințat cu așa ceva.

Duncan nu răspunse. Era electrizat, deși nu mișcase nici un mușchi. O scânteie, ca cea produsă de atingerea a două fire parcurse de curent, un fulger scurt, alb, cu margini albastre, apăruse în mintea lui. Umflat? Abdomen umflat? Psihic umflat? Lumina scăzuse în intensitate, dar nu înainte ca el să vadă fața unui copil de vreo zece ani, care îi zâmbea, în timp ce pe obraji îi curgeau lacrimi.

Suspină și vru să-i spună lui Carebara, dar se răzgândi. Nu vroia ca profesorul să știe asta.

În vremurile vechi, când criminalii erau spânzurați, probabil că în clipa în care se deschidea trapa simțeau un șoc al certitudinii. Acea față. Era a lui. Totuși, nu asta îi făcuse mintea să salte și să tresară ca și cum ar fi pășit pe o podea plină de sârme fierbinți. Ci realizarea faptului că acel copil nu era Jeff

Caird. Era el, Duncan, și totodată Caird, dar numai prin faptul că trăiau în același corp.

Jefferson Cervantes Caird, despre care crezuse că era personalitatea originară, era de fapt creația originală. El fusese primul conceput în mintea unui copil, rodul imaginației lui, adus la suprafață ca J.C. Caird. Astfel, copilul era primul din cele opt, nu șapte, personalități. Bineînțeles, Beewolf nu era inclus în numărătoare.

— Am spus ceva? zise Carebara.

— Este a doua oară când faci asta azi, spuse Snick.

Deși păruse nerăbdătoare și plictisită, ea îl urmărea cu atenție.

— O fulgerare. A dispărut. Nici măcar nu o pot descrie.

Carebara se ridică.

— Ne vedem după prânz, să spunem pe la două. Atunci ne vom ocupa de Duncan.

Se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse.

— Nu mă minți, nu-i așa? Beewolf este doar un rol?

— Cum aș putea? Doar eram inconștient, nu?

— Dar acum ești conștient și ar trebui să știi dacă spui adevărul despre ceva atât de simplu ca recunoașterea interpretării unui rol.

— Eu cred că spun adevărul. Bineînțeles, aș putea minți când spun asta. Singurul mod în care poți afla dacă mint este să mă droghezi iar. Dar s-ar putea să mint, dacă sunt drogat.

Carebara aruncă brațele în aer și ieși, bodogănind.

Copilul avea o față, dar nu și un nume.

Ce se întâmplase, de îl făcuse să dispară atât de complet, ca o informație ștearsă de pe o bandă? Ce schimbare de polaritate magneto-mentală ștersese – păruse să șteargă, căci se afla încă acolo – amintirea copilului din memoria lui Caird? Și a celorlalți șapte? Sau și ei avuseseră astfel de momente de amintire? Cum el nu avea toate amintirile lor, cum putea să știe dacă ei își amintiseră sau nu copilul?

— Prietene! strigă tunător Cabtab.

Se uita în containerul înalt de depozitare a hranei numit încă frigider, deși nu se mai baza pe frig pentru conservarea mâncării.

— Dunc! Mie mi se pare că ești la fel de nebun cum eram și eu! Eu credeam în pluralismul zeilor din acest univers, iar tu

crezi într-un pluralism de suflete în propriul tău corp. Ce nonsens am scos din mine! Există un singur Dumnezeu, iar tu ai un singur suflet! Ești doar confuz, asta e tot, la fel cum eram și eu. Uită tâmpenia asta cu șapte suflete în corpul tău. Acționează ca și cum ai avea unul singur, și vei fi din nou întreg și simplu!

— Nu e atât de ușor, spuse Duncan. A fost nevoie ca tu să ai o revelație mistică înainte să-ți abandonezi panteonul. Așa ceva trebuie să am și eu? Aș putea aștepta toată viața în întuneric una, și să mor fără lumină.

— Revelație? întrebă Cabtab. Nu am avut nici una. Eram un preot al mai multor dumnezei, iar apoi, o clipă mai târziu, la fel de lin ca și cum aș fi pășit pe o ușă deschisă, am devenit preotul unui singur și invizibil Stăpân al Creației.

— Ți-a trebuit mult timp ca să redescoperi ceea ce faraonul Akhenaten a descoperit cu opt mii de ani în urmă, spuse Snick. Chiar trebuie să vorbim despre prostiile astea superstițioase?

— Sora mea, îți lipsește respectul față de credința celorlalți, spuse Padre, zâmbind feroce.

— Gata! strigă Duncan, ridicând o mâna ca un polițist de la circulație. Să nu intrăm într-o astfel de ceartă. În clipa asta avem lucruri mai importante la care să ne gândim. Îi încalci imaginea despre sine, Thea. Dacă ataci valabilitatea credințelor lui religioase, îi ameninți identitatea. Îi ciuntești din ea, îl faci mai puțin întreg, pe scurt, mai puțin decât crede el că este sau diferit de ceea ce crede el că este. Îl acuzi că se înșeală, iar el probabil este convins că are dreptate. Oricum, va trebui să colaborăm, dacă vrem să scăpăm cu viață din chestia asta. Și trebuie să vă amintesc că suntem supravegheați? PUPA nu vrea disensiuni între membri. Și are un anumit mod de a trata oamenii în care crede că nu poate avea încredere.

Fața lui Cabtab își mai pierdu din roșeață și Padre făcu un efort vizibil să se relaxeze.

— Ai dreptate, frate Duncan. Scuzele mele, soră Panthea, pentru reacția mea violentă. Dar te sfătuiesc ca pe viitor să ai grijă ce spui.

— Ești un om bun, în multe privințe, zise Snick. Ești curajos și se poate pune bază pe tine, când e vorba de o acțiune rapidă. Dar aș prefera să nu-ți mai presezi...

— Thea! strigă Duncan.

— Măcar eu sunt în stare să mă hotărăsc! urlă Cabtab. Tu nici măcar nu ești convinsă că PUPA este...

— Tăcere! Amândoi! strigă Duncan. Am spus că sunteți urmăriți! Fiecare mișcare, fiecare expresie a feței și vocii, este înregistrată. Haideți să colaborăm și să acționăm ca niște adulți, pentru Dumnezeu!

— Te iert, soră Thea, spuse Padre.

— Tu mă ierți pe mine? zise ea. De ce, psihopat teologic! Să treci într-o zi treci de la panteism la monoteism! Tu...

Duncan țâșni de pe scaun.

— Ajunge! Ieșiți afară! Mergeți în camerele voastre! Nu vreau să vă întoarceți decât după ce veți fi de acord să vă purtați rațional! Am destule la care să mă gândesc! Am nevoie de liniște! Afară!

— Cum să plecăm? întrebă Cabtab. Ai uitat că suntem prizonieri?

Ușa se deschise și intrară doi bărbați înarmați. Unul dintre ei le făcu semn cu arma lui Cabtab și Snick.

— Voi doi, veniți.

Snick ieși în tăcere și rapid.

— Fiți binecuvântați, fiilor, spuse Padre. Categoric, ne supravegheați ca niște îngeri păzitori.

În timp ce ieșea întoarse capul spre Duncan și îi făcu scurt cu ochiul, zâmbind. În spatele lui Duncan nu era nici un ecran de perete și probabil că acea clipire rapidă nu fusese văzută de nici un supraveghetor. Și probabil nici un supraveghetor nu se gândise că gestul lui Duncan de mai înainte fusese altceva decât o reacție violentă, sau poate dorința de a-și dezmorți mâna stângă. Însoțitorii lui observaseră semnalul ca să înceapă o ceartă zgomotoasă. Acum, Duncan știa că activitățile din cameră nu erau doar înregistrate ca să fie privite mai târziu. Paznicii urmăreau tot ce se întâmpla în cameră în timp real. Aveau ordine să intervină dacă ceva li se părea suspect sau că ar putea provoca necazuri.

Bănuise asta, dar trebuia să fie sigur.

Totuși, nu credea că cearta dintre Snick și Cabtab fusese doar prefăcătorie. Erau destul de sinceri cu credințele lor religioase. Furia lor fusese reală.

Își scoase asta din minte și se concentră asupra viziunii feței copilului. Nu reuși nimic cu asta. După o oră, încetă să se mai

străduiască atât de mult și lăsă gândurile să curgă în voia lor. Poate că în timp ce se scălda în acest șuvoi de inconștiență, avea să vadă fața copilului ieșind la suprafață sau să găsească vreo legătură cu ea. Veni ora prânzului și mâncarea lui apăru pe un raft rotitor. Mâncă fără să-i simtă gustul. Soarele trecu după colțul turnului și fereastra dinspre vest se întunecă. Alergă de două sute de ori de la un capăt la celălalt al camerei și făcu sărituri cu o coardă imaginară. După ce merse de douăzeci de ori în jurul camerei în mâini și făcu trei sute de flotări, se duse și făcu un duș. În tot acest timp, se gândea fără să vrea la „problema” identității, cum i se spunea, deși el considera zgândărirea ei drept o pierdere de timp. Dar cum făcuse o înțelegere cu sine să-și lase mintea să se plimbe, să meargă unde vroia, pe orice drumuri laterale și potecuțe timp de câteva ore, nu încercă să se concentreze asupra problemelor imediate și reale.

Elimină prostiile filozofice referitoare la identitatea omului, uită miile de cărți scrise despre asta și miile de benzi înregistrate. Identitatea unui Homo sapiens individual era pur și simplu corpul lui, incluzând în el „mintea”, acțiunile și reacțiile lui, în orice secundă. Sau, dacă trebuiau făcute diviziuni ale minutelor, în orice microsecundă. Nu conta dacă identitatea era formată de ereditate, de influențele mediului sau de interacțiunea celor două. Cauzele identității erau o altă problemă, distinctă.

O persoană era ceea ce făcea și gândea la un anumit moment. Nu era același om la un anumit moment cu cel care fusese în alt moment. Identitatea era un flux conținut în piele și fluxul din afara sacului de piele, prins pe acel sac.

Existase odată un om numit Jefferson Cervantes Caird. Avea o identitate, ca toți oamenii, chiar și cei paralizați sau nebuni. Aceasta se schimba din timp în timp, la fel cum se schimbau aspectul corpului lui și starea de spirit. Numai eticheta, Jefferson Cervantes Caird, nu se schimbase. Apoi, eticheta devenise Robert Aquiline Tingle. Numai miercurea. Tingle nu fusese doar Caird jucând rolul lui Tingle. Caird devenea Tingle la răsăritul fiecărei miercuri. Iar joi, Tingle devenea James Swart Dunski. Vineri, Wyatt Bumppo Repp. Sâmbătă, Charles Arpad Ohm. Duminică, devenea Thomas Tu Zurvan, predicatorul străzii, Părintele Tom, un credincios zelos, într-un contrast total cu

celelalte șase persoane, care erau toate agnostice și ateiste. Lunea, se metamorfoza în Will Muchluck Isharashvili.

Totuși, aceste persoane unice nu se uitaseră complet una pe cealaltă. Cum Caird era curierul unei organizații secrete, care trecea din zi în zi ca să transmită mesaje de la o zi la alta, el trebuia să păstreze anumite amintiri despre cine și ce fusese. De fapt, unele amintiri din fiecare identitate. Dar cuvintele cheie erau să nu uiți și amintire. Firul pe care-l urma dintr-o zi în alta, în ciuda schimbării de personalitate, era acela al unei amintiri limitate a celorlalte identități. Aceste amintiri, se scurgeau într-un fel de la ceilalți și nu erau decât cele necesare și în cantitatea necesară ca să-i ghideze în activitățile lui subversive. Acestea erau vocile celor șase oameni îngropați în el, slabe, dar suficient de puternice, sfaturi, apeluri telefonice, care veneau din niște morminte temporare.

Un înveliș de piele putea conține mai multe identități. Oamenii cu personalitate multiplă, de exemplu, au două sau mai multe persoane care apar din timp în timp. Diferența dintre acești oameni serios deranjați mental și Caird era că posesiunea lui de către ceilalți era total voluntară și se baza pe consimțământul lui. Cu excepția finalului, când, sub amenințarea morții, cei șapte se luptaseră pentru preluarea controlului.

În acest moment, Duncan se întrebă dacă își putea dizolva identitatea ca Duncan și se putea întoarce la cea a lui Caird. Era nevoie să lupte și să învingă pe fiecare dintre cei șapte, într-o ordine cronologică, mergând în urmă, până la Caird, primul? Sau putea să-i ocolească pe ceilalți, și să ajungă la Caird? Dacă ajungea la Caird, atunci avea să devină Caird. Avea să știe acel secret pe care guvernul credea că-l știe. Avea să știe cum intrase în primele faze ale acelei situații.

Exista totuși o șansă destul de mare ca temnicerii lui să nu dorească ca el să redevină Caird. Duncan bănuia că omul care-l interogase miercuri, „Ruggedo”, nu dorea asta. El vroia doar să descopere tehnicile lui Duncan de a minți sub efectul ceței. Asta era tot. Sau așa se părea.

De ce dezintegrase sau îngropase acea amintire? Poate ca să se asigure că dacă era capturat nu avea să o dezvăluie polițiștilor. Sau poate că decisese că se săturase să mai devină alți oameni. Poate se gândise că nu mai putea tolera

transformarea. Psihicul lui suportase prea multe. Poate că exista o rezervă finită de energie psihică, și poate că el ajunsese aproape de capătul ei.

În clipa aceea, ușa se deschise fără nici un avertisment. Intră Carebara, urmat de Snick și Cabtab. Camarazii lui păreau revigorați și deloc supărați unul pe celălalt.

— M-am gândit, spuse profesorul. S-ar putea să fi mers pe un drum greșit, încercând să ajungem la acea persoană care cunoaște tehnicile de transformare. Vom încerca o abordare diferită. Vei rămâne conștient și, ca Beewolf, vei încerca să-ți inventezi tehnicile. Dacă ai făcut-o când erai Caird, o poți face și ca Beewolf. Nu contează ce personalitate ești, esența ta este aceeași, și deci are potențial inventiv.

„Mergi pe o cale greșită, omule-furnică”, se gândi Duncan. „Dar eu nu-ți voi spune asta.”

— Foarte bine, zise Duncan. Să trecem la treabă.

Capitolul 27

Piscina avea doisprezece metri lungime și cinci lățime, iar tavanul era la trei metri de podea. Camera în care se afla avea cincisprezece metri lungime și șase lățime. Deși sunetele nu aveau ecou și erau amplificate, ca într-o piscină publică mult mai mare, totuși se descurcau destul de bine. Duncan și cei doi colegi ai lui se aruncau, călcau apa și înotau, gălăgioși, sub supravegherea a doi paznici înarmați. Începând de joi fuseseră conduși zilnic în acea cameră uriașă, care făcea parte din apartament, pentru o oră de exerciții fizice. Toți trei erau goi, dar paznicii își îndreptau ochii mai mult spre Snick. Duncan reuși să-i șoptească lui Snick, în timp ce călcau apa, iar burta imensă a lui Cabtab pleoscăia zgomotos.

— Trebuie să găsim o modalitate de a vorbi neauziți. Am un plan.

Probabil că un paznic îi văzuse buzele mișcându-se, căci strigă:

— Taci din gură! Nu vorbiți! Altfel privilegiul înotului va fi retras!

Duncan ridică mâna în semn de scuze, murmurând:

— Cădea-ți-ar organul!

Apoi înotă mai departe. Știind că era observat de ecranele de pe perete și tavan, își ținea mâna la gură de câte ori i se adresa lui Snick. Era posibil ca supraveghetorii să poată citi pe buze.

Mai târziu, în timp ce Snick se arunca de la trambulină și era sigur că paznicii nu se uitau la el, Duncan spuse încet:

— Padre, am un plan. Trebuie să-l discutăm cumva.

— Aici nu se poate, spuse Cabtab și se scufundă spre fundul bazinului.

Când ora se apropie de sfârșit, unul dintre paznici suflă într-un fluier și îl conduse pe Cabtab la ușa unei cabine. Padre ieși de acolo, după ce se ștersese și își pusese hainele. Apoi fu condusă în cabină Snick. După ce termină și ea, intră Duncan. Acesta se simțea foarte frustrat. Singurele ocazii în care se reuneau toți trei erau în piscină, în timpul ședințelor, și când li se dădea voie să mănânce în camera lui Duncan. Nu exista nici un moment în care să nu fie supravegheați cu strictețe.

Ședințele erau remarcabile numai prin lipsa lor de succes. Miile de întrebări ale lui Carebara, încercările lui insistente și destul de viclene uneori, nu zgâriaseră nici un pic carapacea dură ca platina a psihicului lui Duncan. Snick și Cabtab încercaseră cu sinceritate să-l ajute pe profesor, dar sugestiile lor fuseseră fără valoare. Chiar și ideile lui Duncan, inspirate de urmărirea benzilor uneori cenzurate ale ședințelor nu dăduseră rezultate.

Carebara era cel mai îngrijorat. Nu o spunea, dar se vedea de la o poștă că era disperat. Poate și din cauză că eșecul putea însemna transferarea lui în altă parte. Avea să primească o nouă identitate și, astfel, să se afle într-o situație periculoasă. Duncan se gândi că era posibil, poate pe bună dreptate, ca profesorul să creadă că avea să fie stonat și ascuns. Această acțiune ar fi fost cea mai ușoară și mai puțin periculoasă pentru PUPA.

Mersul zilnic la piscină îi permise lui Duncan să deducă schița unei părți a apartamentului. Camera lui Cabtab, mult mai mică, se afla lângă a lui, spre nord. Dincolo de ea era camera lui Snick, și aceasta mai mică decât a lui. Iar dincolo de ea și de holul din fața celor trei camere se pare că era un zid, în spatele căruia se afla apartamentul unui alt oficial al guvernului, sau poate un alt hol. Drumul din cele trei camere la piscină mergea invariabil spre sud, pe holul larg. Acesta era plin de ecrane de perete albe, în fața cărora era niște piedestaluri de marmură, pe care se aflau busturi de marmură. Duncan recunoscuse chipurile lui Iulius Cezar, Alexandru cel Mare, Napoleon, Genghis Han și Wang Shen. Wang Shen, ultimul și cel mai mare dintre cuceritorii lumii, spre deosebire de predecesorii lui egomaniaci, insistase să nu-i fie înălțată nici o statuie sau monument, și toate benzile făcute în cursul vieții lui sau alte spectacole care îl înfățișaseră ca personaj dezvăluiau cât mai puțin din înfățișarea lui. Cu toate acestea, dorințele lui nu fuseseră respectate întotdeauna și Duncan își amintea că din când în când îi văzuse trăsăturile. Dar nu își amintea unde anume.

Ceea ce găsea ciudat Duncan în legătură cu acele busturi era faptul că redau niște oameni care, cu excepția lui Wang Shen, nu erau admirați. Descrierile campaniilor lor militare erau reduse la minim în textele istorice, iar ceea ce era descris era tratat cu repulsie. Totuși, proprietarul apartamentului avea probabil o mare stimă pentru acei războinici sângeroși. Prezența

acelor busturi îi spunea lui Duncan multe despre omul care le plasase acolo.

Holul pe care erau conduși cei trei prizonieri mergea direct spre sud pe o distanță de cel puțin optsprezece sau douăzeci de metri. Duncan numără șapte uși închise pe partea stângă, înainte să ajungă la capătul holului. Acolo, chiar înainte să cotească într-un alt hol, se afla o ușă foarte mare. Mai jos, pe hol, la zece metri depărtare, era o altă ușă, pe dreapta. Prizonierii și paznicii intrară pe aceasta, înainte să ajungă la capătul holului. Dincolo de ea era un gen de foaier. O intrare arcuită conducea la piscină, dar prizonierii primiră ordinul să intre pe prima ușă din dreapta lor. Aceasta ducea într-un alt hol foarte îngust, pe care se vedeau trei uși. În spatele fiecăreia dintre ele se afla câte o cabină-vestiar. Când ieșiră din cabine, prizonierii trecură printr-o altă intrare arcuită, în camera mare care conținea piscina și, în partea sudică, niște echipament de gimnastică.

O dată, Duncan îi auzise pe paznici vorbind încet între ei, în timp ce mergeau pe hol. Unul dintre ei spusese ceva despre un „hangar”. Exista în apartament vreo cameră mare ce era folosită ca loc de aterizare pentru avioane mici? Dacă era așa, acoperișul de deasupra ei trebuia să se poată deschide, pentru a primi avioanele. Altă dată, o ușă se deschisese în timp ce mergeau pe hol. Din cameră ieșise o femeie între două vârste, dar atrăgătoare. Duncan reușise să vadă niște chiuvete, mese și rafturile cu cuțite, furculițe și linguri, înainte ca ea să pășească înapoi în cameră și să închidă ușa. Expresia ei alarmată și mârâitul unuia dintre paznici îl convinseră pe Duncan că ea nu ar fi trebuit să-și dezvăluie prezența prizonierilor.

Presupuse că femeia era doar unul dintre servitorii care se ocupau de acel loc. Câți erau? Nu avea cum să afle, decât atunci când avea să-și pună în aplicare planul, dar trebuia să fie pregătit pentru apariția unui număr necunoscut de auxiliari. Servitorii aveau și ei camerele lor, probabil nu departe de bucătărie și de camerele stăpânului, Ruggedo.

Mergând spre nord, de la bucătărie, pe holul principal care ducea la camera lui, se vedeau alte cinci uși. Una presupuse că era intrarea într-o debara de lângă bucătărie. Celelalte erau probabil intrările în camera supraveghetorilor, camerele de

locuit și dormitoarele paznicilor și, poate, camera de odihnă a acestora.

Undeva în acel complex trebuia să se afle o mică infirmerie, pentru cei care nu sufereau de boli mortale. Era sigur că Ruggedo nu ar fi vrut ca cineva din acel apartament să ajungă la spitalul metropolitan. S-ar fi pus prea multe întrebări, erau prea multe de acoperit. Ceea ce însemna că era nevoie și de un doctor. Probabil că acesta era un membru al PUPA și locuia în apropiere, în turn.

Duncan și colegii lui aveau voie să privească știrile în fiecare zi și puteau comanda oricare din cele 129.624 de benzi de dramă, comedie, aventură sau documentare. Dar atunci când Duncan ceruse o serie de documentare despre membrii CGM, Consiliul Guvernului Mondial, fusese refuzat. Fără să i se dea vreo explicație, deși ceruse una. Asta îi spuse ceea ce bănuia deja. Ruggedo făcea parte din consiliu, iar prizonierii nu trebuiau să afle asta. Duncan ghicise că numai o persoană oficială extrem de puternică ar fi putut deține o suprafață atât de mare de spațiu de locuit numai pentru sine, și în plus să o mai țină și secretă. Nici chiar guvernatorul unui stat sau un simplu membru al consiliului național de guvernare nu ar fi avut o astfel de putere.

Ruggedo era membru și al PUPA, și al CGM.

Duncan se întrebă – nu avea pe cine altcineva să întrebe – de ce un oficial al CGM-ului făcea parte dintr-un grup subversiv. Probabil fiind chiar fondatorul și capul organizației. Nu avea oricum mai multă putere decât oricine? Răspunsul era că vroia și mai multă putere. Vroia să fie Conducătorul, nu doar unul dintre conducători.

Probabil că mai existau și alte motive.

Unde îl mai văzuse pe Ruggedo?

Deși impresia că îl cunoștea era destul de vagă, era aproape sigur că nu îl văzuse doar la televizor. Amintirea firavă nu putea avea ca origine decât o întâlnire față în față.

Duncan își dorea să-și fi construit noua personalitate cu un acces mai mare la amintirile eu-rilor lui anterioare. Existau scăpări, scurgeri de memorie, dar insuficiente ca să-i fie de ajutor. Exista un tezaur mai mare de cunoștințe, dar orice avea legătură directă cu Caird și ceilalți era închis.

Între timp, Carebara decisese că interogarea verbală nu avea să dea rezultate. Aduse o mașinărie mică cu zece conductoare, pe care le atașă la tâmplele lui Duncan, pe piept, încheieturi, pe partea superioară a brațelor și penis. Folosind acel aparat, numit ATM, profesorul putea afișa pe ecran schimbările pulsului, ale tensiunii arteriale, ale câmpurilor electrice ale pielii, ale frecvențelor vocii și ale nivelului transpirației. Totodată, îi cerea lui Duncan să stea cu ochii deschiși, în timp ce respira ceața adevărului. Dilatarea și contractarea pupilelor era o altă indicație asupra gradului de adevăr din spusele subiectului.

Dar când Duncan se trezi după prima ședință cu ATM, Carebara părea dezgustat.

— Ai avut noroc? întrebă Duncan, zâmbind.

— Știu că ai mințit uneori, zise profesorul. Nu mă îndoiesc de asta! Și totuși pupilele tale nu au dezvăluit nimic. Ești un fenomen unic, Duncan.

— Fiecare om este, spuse Duncan.

Se ridică pe canapea și începu să desfacă electrozii atașați la capătul conductoarelor.

— Nu e cazul să te umfli în pene, spuse Carebara. Dacă nu găsim răspunsul la întrebările noastre, s-ar putea să ajungem într-o situație indezirabilă.

— Noi?

— Tu, am vrut să spun. Dacă nu ne ești util și știi prea multe despre noi, atunci...

— Nu va fi bine. Spune-mi, Carebara, nu te preocupă ideea că PUPA își ucide cu atâta ușurință propriii oameni, dacă aceștia devin o problemă și un potențial pericol pentru ei? Asta nu face ca simțul tău etic, nasul tău moral, să se încrețească nici un pic?

Carebara se uită neliniștit la cel mai apropiat ecran de perete și spuse:

— O face pentru binele general.

— Dumnezule! spuse Duncan. Cinci mii de ani de civilizație și voi, ucigașii, nu ați reușit să găsiți o altă scuză mai bună!

În seara aceea, Cabtab și Snick primiră permisiunea să stea câteva ore cu Duncan. Cu o zi înainte, se plânseseră de singurătate gărzilor și se părea că petiția lor fusese transmisă celui care lua deciziile. Probabil lui Ruggedo, după părerea lui Duncan. În acea dimineață, paznicul șef le spuse că puteau petrece o parte din noapte împreună. Ei știau, deși el nu

spusese și asta, că fiecare mișcare a lor avea să fie urmărită și fiecare cuvânt auzit. Nu avea nici un rost să dea mai tare nivelul ecranului de perete, în speranța că detectoarele nu le-ar mai fi auzit cuvintele. Paznicii erau cei care controlau nivelul de zgomot al televizoarelor. Mai mult, orice încercare de ascundere a comunicațiilor dintre ei trei ar fi dus la încetarea oricăror vizite. În același timp, nu li s-ar mai fi permis să înoate împreună.

— De ce nu? spusese furios Duncan. Cum am putea scăpa de aici? Ce vă pasă dacă noi vrem să ne facem vise în legătură cu un plan de evadare?

— Acestea sunt ordinele, spusese șeful paznicilor.

Se încruntase și își umflase nările. Această ultimă caracteristică îi făcuse pe prizonieri să-l numească Flapnose (Nas Umflat). Ceilalți paznici erau Flatass (Cur Plat), Thinlips (Buze Subțiri), Stripes (Dungata) și Shifty (Agitatul).

În acea seară, la ora șapte, Snick și Cabtab, escortați de Thinlips și Stripes, intrară în camera lui Duncan. După plecarea paznicilor, Duncan spuse:

— Astă seară vom urmări un film clasic vechi, Revolta marțienilor.

Era cu spatele la ecranele de pe peretele estic, iar benzile de pe perete de deasupra ferestrei lungi din vest nu aveau cum să observe clipitul rapid al ochiului lui drept. Corpul uriaș al lui Cabtab, plasat între Duncan și benzile vestice, blocau câmpul acestora.

Snick și Cabtab nu răspunseră la fel, pentru că ar fi fost detectați de monitoare. Dar Snick zise:

— OK.

Iar Padre:

— Grozav! Îmi place la nebunie. L-aș vedea iar, deși îmi displace violența din el.

— Sunt sigură de asta, spuse Snick.

Duncan nu-și aminti numărul de cod pentru film, așa că ceru apariția întregii liste pe ecran, opri derularea la apariția titlului și alese numărul de cod al primului remake. Apoi luă paharul de cocktail Tennessee, Wild Radical, pe care i-l turnase Snick și se așeză între ea și Cabtab. Pe măsuța de cafea din fața lor erau boluri cu floricele de porumb, spirale cu brânză și diverse gemuri și biscuiți.

Duncan sorbi din lichior, mușcă dintr-un biscuite uns cu gem verde de guacamole și spuse:

— În acesta e o scenă care-mi place foarte mult.

— Care anume? întrebă Snick.

— Oh, vă las pe voi să ghiciți, iar când se termină filmul să-mi spuneți care credeți voi că a fost. Sau, mai bine, să-mi spuneți în timp ce se derulează.

În timp ce muzica de început, „Saint Francis Kisses Hiss Ass Goodbye”, clasicul lui Mulligan Ceakula, crescu în intensitate și pe ecran apărură numele, în litere portocalii, în engleză și loglan, Duncan își aminti când văzuse prima dată filmul. Avea unsprezece ob-ani, și îi lăsase o amintire de neșters în minte. A cui minte? Nu asta conta acum. Acest remake fusese difuzat prima dată cu 245 de ob-ani în urmă, anul nașterii lui. Revolta de pe Marte pe care se baza filmul avusese loc cu patruzeci de ob-ani înainte de nașterea lui. Jerry Pao Nel, un căpitan al organicilor din colonia Marte, și dacă era să crezi filmul, un fascist și anti-social pe jumătate nebun, condusese o revoluție eșuată prin care să elibereze colonia de guvernul de pe Pământ și să instaureze concepția lui Nel de societate liberă. Fusese nevoie de surprinzător de mult timp pentru suprimarea revoltei, în principal din cauză că majoritatea coloniștilor îl sprijineau pe Nel, iar Pământul nu avea forțe militare. În cele din urmă, Nel reușise să scape într-o navă ce se îndrepta spre o destinație necunoscută, într-un loc în care se presupunea că stelele aveau planete ce era posibil să fie locuite de tereștri. Corpul lui înghețat criogenic se afla fără îndoială încă în navă. Aveau să treacă alți o mie de ob-ani, înainte să ajungă în raza vreunei astfel de planete.

Cu toate acestea, filmul arăta moartea lui Nel într-o luptă încrâncenată în labirinturile de sub Syrtis Major. Cei trei eroi, Moses Howard Kigl, Curleigh Estarculo Lu-Dan și Lawrence Amir Bulbul, erau susținători înfocați ai guvernului de pe Pământ, rebeli împotriva rebelilor. Deși ei jucaseră de fapt un rol mic dar vital în războiul împotriva revoltaților, filmul spunea că ei învinseseră revoluția cu foarte puțin ajutor din partea celorlalți. În același timp, filmul nu menționa că după război cei trei fuseseră condamnați pentru delapidarea unei bănci de date și evaziune și trimiși în centre de reabilitare pentru zece ob-ani. Pe de altă parte, scenariștii acelei versiuni avuseseră simțul

umorului și arătaseră trio-ul așa cum fuseseră în viața reală, adică niște clovni cu ifose, dar foarte norocoși.

Lui Duncan îi făcea plăcere să revadă Revolta de pe Marte – trecuseră zece sub-ani sau șaptezeci de ob-ani de când îl văzuse ultima dată. Plăcerea lui era însă micșorată întrucâtva de neliniște. Îi era teamă că Snick și Cabtab nu aveau să înțeleagă de ce atrăsese atenția asupra unei anumite scene. Totuși, ei se prinseseră repede că era vorba de ceva despre care nu puteau discuta deschis. Cel puțin așa spera.

Cu câteva secunde înainte ca scena să apară pe ecran, îi strânse de mâini.

— Urmăriți partea asta. O să vă placă mult și poate o să aveți de profitat de pe urma ei.

— Oh, am mai văzut-o, zise Snick.

— Și eu, așa cum am spus-o deja, zise tunător Cabtab. Dar este puțin cam incredibil, să știi. Dacă nu ar fi mers totul perfect, cei trei fraieri ar fi fost uciși. Asta se poate întâmpla numai o dată dintr-o mie de încercări, nu este o probabilitate prea bună. Totuși, trebuiau să încerce.

— Exact, spuse Duncan. Trebuiau să încerce. Nu ar mai fi avut o altă șansă, într-o astfel de situație.

— Da, zise Snick. Dar dacă Nel nu ar fi intrat în celulă ca să-i interogheze? Nu ar fi putut face nimic. Ar fi fost executați, și acesta ar fi fost sfârșitul lor și poate și al posibilității de victorie a Pământului.

— Dar Nel a intrat, spuse Duncan. Și asta a însemnat totul.

În același timp în care prizonierii erau filmați, vocile lor erau examinate în frecvență. Dacă ele revelau vreo emoție inexplicabilă, orice undă de încordare nepotrivită, frazele asociate cu ele apăreau în portocaliu pe ecran. Asta îi alerta pe supraveghetori, care aveau să revadă frazele, ca să le studieze. Duncan spera că supraveghetorii aveau să pună orice urmă de încordare pe seama filmului. Cum era vorba de o rebeliune și de o organizație subversivă, era normal să-i incite pe cei trei spectatori.

Când scena ajunsese la jumătate, Duncan îi strânse din nou de mână pe tovarășii lui.

— Înțelegeți ce vroiam să spun? întrebă el.

Snick și Cabtab aprobară din cap.

Capitolul 28

Duncan se afla în apartament de zece zile consecutive. Ședințele cu Carebara, acum ținute de două sau chiar de trei ori pe zi și durând o oră sau două fiecare, nu aduseseră nimic util. Adică erau infructuoase, dacă era să-l creadă pe Carebara. Era posibil ca acesta să nu spună toate informațiile subiectului lui și totuși să raporteze anumite progrese lui Ruggedo. Totuși, Cabtab și Snick nu observară decât eșecuri, în timpul prezenței lor. Ei nu erau tot timpul de față și era posibil ca profesorul să cenzureze anumite părți ale benzilor înregistrate în absența lor. Cei doi prieteni îi spuseră lui Duncan că profesorul folosea tot mai des droguri. Acestea erau întotdeauna administrate după ce Duncan devenea inconștient, de obicei cu siringa sau prin ungerea pieii cu lichide. Duncan nu avea nevoie de mărturia celorlalți ca să-și dea seama că profesorul făcea experimente cu chimicale asupra lui. Durerile de cap de după ședințe erau mai numeroase și mai puternice, și deseori era atât de amețit încât îi venea să vomite. Totodată, cu două zile înainte apăruse o iritație roșie, cu bășici mari și apoase, care îi acoperise picioarele, vintrele și fesele.

— De ce nu renunți înainte să mă ucizi? îi spuse Duncan lui Carebara.

— Ucide sau vindecă, zise vesel profesorul.

Duncan urlă și își repezi pumnul înainte. Nimeri bărbia lui Carebara, care se poticni cu spatele și căzu.

Duncan, înjurând și cu fața roșie, înșfăcă geanta cu instrumente medicale și medicamente și începu să o învârtă, ținând-o de un capăt. Din geanta deschisă începură să zboare siringi, sticluțe, tuburi, un stetoscop și o cutie cu tifon. Cabtab și Snick rămaseră nemișcați, privindu-l cu ochii mari. Furia lui bruscă îi luase prin surprindere, ca și pe Carebara și, de fapt, ca și pe însuși Duncan. Își reveni rapid și se așeză pe canapea, respirând greoi. Așa cum se așteptase, ușa se deschise câteva secunde mai târziu. Intrară Flapnose, Thinlips și Stripes, fiecare în mâini cu o armă cu protoni. Acestea erau reglate la forța de paralizare, ca de obicei, deși ceea ce pentru unele persoane putea avea doar un ușor efect paralizant, pentru altele efectul

putea fi mult mai puternic. Iar o încărcătură ușoară țintită în cap putea produce traume cerebrale permanente.

Duncan ridică mâinile, în semn de apărare.

— Ați văzut, zise el. M-a provocat, m-a înfuriat. Mi-am pierdut controlul pentru o clipă. Ceea ce e de înțeles, în asemenea circumstanțe.

— Taci din gură! zise Flapnose.

Făcu semn cu arma și Stripes, o femeie solidă cu părul blond tuns paj, îngenunche lângă Carebara. După ce își băgă arma în toc, deschise o pleoapă a profesorului, se uită la pupilă și apoi îi căută pulsul, la încheietură. Carebara gemu, murmură ceva și încercă să se ridice. Ea îl împinse la loc, zicând:

— Stai domol, cetățene.

Deși Carebara protestă că putea să se ridice și să meargă, Flapnose insistă să rămână lungit și nemișcat. Paznicul folosi ecranul de perete ca să cheme un bărbat și o femeie. Duncan observă că Flapnose nu le folosise numele. Femeia era cea care apăruse pe neașteptate din bucătărie în hol. Pe bărbat, Duncan nu-l mai văzuse niciodată. Presupuse că era unul dintre servitori. Omul desfăcu o targă și, ajutat de femeie, îl urcară pe Carebara pe ea, ridicară targa și îl scoaseră din cameră. Probabil ca să-l ducă la infirmerie, de a cărei existență era sigur.

Flapnose spuse, încruntat și cu nările fremătând ca ale unui iepure:

— Nu vor mai exista alte izbucniri, Beewolf. Iar de acum înainte, în timpul ședințelor vor sta aici unul sau mai mulți paznici.

— N-am încercat să-l ucid! zise Duncan.

Flapnose nu răspunse. Le ordonă celorlalți doi să culeagă obiectele răspândite din geantă. Duncan era dezamăgit. Împinsese cu piciorul un tub de ceața a adevărului sub canapea, dar Stripes îl găsise. Apoi ieșiră toți trei din cameră.

Duncan se gândi că paznicul poreclit Flatass se afla în camera de supraveghere. Întotdeauna era cel puțin unul acolo. Dacă respectivul considera că o anumită situație scăpase de sub controlul paznicilor, putea chema ajutor. Duncan nu știa de cât timp ar fi avut nevoie să ajungă acolo alți PUPA înarmați. Asta depindea de cât de aproape de acea zonă locuiau și de asemenea de momentul apelului. Dacă avea loc aproape de

miezul nopții ar fi putut să vină foarte puțini, poate nici unul. Se îndoia că paznicii își făceau griji în privința asta.

Dar el era îngrijorat. Nu în legătură cu cei pe care i-ar fi putut chema paznicii în ajutor, ci cu lipsa progresului în timpul ședințelor. Dacă Ruggedo ajungea la concluzia că el, Duncan, nu va putea evoca niciodată tehnica prin care mintea sub efectul ceței, atunci probabil că Ruggedo avea să renunțe la el. Să-l ucidă sau să-i stoneze, pe el, pe Cabtab și Snick. Trebuia să-l convingă cumva pe șeful PUPA că era profitabil să-l păstreze.

„Deci, nu-mi amintesc cum cream o nouă personalitate?" își spuse Duncan. „Ce mă oprește să recreez? Nu sunt aceeași persoană plină de imaginație, inventivă și dăruită cu ceva unic ca și ceilalți? Oricum, sunt același, în anumite privințe. De ce să nu încerc să redescopăr tehnicile?" Nu. Redescoperire era o descriere greșită. Nu putea săpa în sine ca un arheolog al psihicului. Trebuia să fie ca un om din Noua Epocă de Piatră care avea brusc viziunea cultivării plantelor și domesticirii animalelor. Trebuia să inventeze Revoluția Agricolă a psihicului. Să o reinventeze.

Era mai ușor de spus decât de făcut. Cu toate acestea, timp de două zile lucră asupra formării unei noi personalități, în intervalele cât era lăsat în pace și în care ar fi putut să doarmă. Cum trebuia să fie vorba de o viață scurtă și creată cu un singur scop, acela de a-l păcăli pe inchizitor, nu cree identitatea unui om complet, cu un trecut lung. Nu trebuia plasată în nici o bancă de date. Era destinată numai ca să păcălească.

Întins pe canapeaua mare, cu ochii închiși și ecranele oprite, cu tot ce era în jurul lui închis, separat, plutea într-un întuneric care se întindea până la granițele universului, dacă exista așa ceva. Era singur în neant, un spațiu fără planete, stele și praf cosmic, fără nici un fel de materie, și deci nu era cu adevărat un spațiu, căci nu există spațiu fără materie. Nici chiar prezența lui nu afecta acel univers, care nu avea limite acum, ci se extindea spre infinitate. O infinitate care nu era infinitate, pentru că infinitatea trebuie să aibă un punct de plecare, chiar dacă nu are sfârșit. El, prezența lui, dar nu și el ca persoană, nu avea masă care să influențeze spațiul, oricât de infim. El era doar o imagine reflectată de o non-oglindă.

Acea imagine avea să se numească Jefferson Cervantes Caird, dar nu avea să fie identică cu omul despre care Duncan

își amintea prea puține. Cu excepția cazului în care, prin coincidență, alegea anumite elemente de caracter care îi aparțineau lui Caird-numărul unu. Deși asta l-ar fi ajutat mult pe Duncan în efortul lui de a-și aminti tehnicile de mințire, i se refuzase accesul la dosarele primelor șapte persoane, existente în banca de date. Puținul pe care-l știa despre el provenea de la Snick și din casetele ședințelor. Fără îndoială, Carebara consultase acele dosare, dar el era interesat în principal dacă Duncan își amintea sau nu acele tehnici. Era foarte probabil ca el să nu-l chestioneze pe Duncan în legătură cu amintirile lui despre detalii intime ale vieții lui Caird. Și chiar dacă o făcea, Duncan putea răspunde că își amintea doar tehnicile.

„S-ar putea ca asta să fie adevărat”, se gândi Duncan. „De unde știu că le-am creat? Poate că este o scurgere de la Caird și eu nu fac altceva decât să rulez o bandă mnemonică în minte? Sau într-una din mințile mele?”

Era o posibilitate foarte puternică, deoarece nu avea nici cea mai mică îndoială că ceea ce făcea avea să meargă. Singura lui lipsă de încredere era referitoare la capacitatea altcuiva de a folosi tehnicile lui. Formarea lor i se părea ridicol de ușoară. Totuși, asta se datora faptului că el era unic. Un complex întâmplător de caracteristici genetice, care nu avea să fie duplicat niciodată, combinat un mediu familiar unic, îl făceau să fie singurul care să poată folosi acele capacități ale sale.

Sau poate că nu. Tot ce putea face deocamdată era să obțină ceva prin care să le dea lui Carebara și Ruggedo speranța că el era util.

Acum un punct albastru strălucitor țâșni în abisul întunecat spre imaginea lui Caird II, sau poate dinspre ea. Nu exista nici o direcție în acel non-spațiu. Să mergi undeva în acel mediu – chiar și non-spațiul era un mediu – însemna să mergi pretutindeni. Acum, punctul albastru se umflă și umplu tot ceea ce Duncan putea să vadă sau nu putea să vadă. Era un filament rotitor, răsucit în jurul propriei axe longitudinale, iar lumina lui continuă devenise acum un albastru care clipea rapid. Îl învălui pe Caird II, deși Duncan încă mai putea să-l vadă, foarte slab. Apoi se contractă, aducând cu el non-spațiul, așa încât Caird II, strălucind albastru, era singurul obiect pe care Duncan putea să-l vadă sau chiar singurul la care putea să se gândească. Nu

știa cum era capabil să se gândească la asta și totuși să nu se gândească la ceea ce nu trebuia să se gândească.

Filamentul care se contopise cu Caird II se unise, devenise una cu fiecare celulă a corpului lui Caird II. Șaptezeci și cinci de trilioane de celule conțineau acum aceeași cunoaștere, deveniseră bănci de date identice, atât de mult încât știau tehnicile de mințire. În nucleul fiecăreia se rotea un filament albastru care nu putea fi detectat prin mijloace chimice sau electronice. Sau așa i se părea lui Duncan, iar dacă procesul funcționa, ce conta că nu putea fi detectat științific?

Filamentul albastru conținea în câmpul lui tot ceea ce Duncan vroia să devină Caird II.

Acum, figura lui Caird începu să se rotească precum elicea unui avion vechi, încet, apoi mai repede, mai repede, și mai repede, până deveni un albastru sclipitor solid. Apoi, ca și cum câmpul electromagnetic în care se afla fusese oprit, țâșni în față. Și în același timp în spate, în lateral în trei direcții, și în interior și spre exterior.

Dispăru. Oriunde ar fi gonit acele imagini, una dintre ele intrase în Duncan și acum dormea în interiorul lui. Dar putea fi trezită, iar Carebara avea să creadă că în sfârșit îl descoperise pe Caird I.

Dormi pe canapea până când soneria care anunța rotirea panoului pentru cină îl trezi. Profesorul apăru patruzeci și cinci de minute mai târziu, însoțit de doi paznici. Nu explică de ce Snick și Cabtab nu erau prezenți. Nici nu se referi la faptul că Duncan îl lovise. Duncan se gândi să-i ceară scuze, apoi renunță la idee. Fusese furios pe bună dreptate și deși legea interzicea violența fizică în orice situație, cu excepția auto-apărării, Duncan avea sentimentul că profesorul scăpase ieftin.

Se întinse pe canapea și rămase tăcut, în timp ce Carebara îi atașa electrozii și regla comenzile mașinii. De data aceasta, în loc să folosească tubul pulverizator, Carebara îi spuse lui Duncan să deschidă gura. Ținu o pipetă mică deasupra limbii lui Duncan și strânse bulbul de la capătul ei. Duncan simți ceva umed și rece și simți un parfum ca de violete. Se scufundă în neant atât de rapid, încât atunci când deschise ochii nici măcar nu era sigur dacă drogul avusese efect. Aruncă o privire la ceasul digital și observă că trecuseră treizeci și cinci de minute.

Carebara, care înainte arătase atât de posac și morocănos, acum zâmbea larg.

Ceea ce nu-i îmbunătățea cu nimic aspectul, își spuse Duncan.

Se ridică și spuse:

— Probabil că ai găsit ceva. Un punct sau un filon?

— Cum? zise Carebara, clipind din ochii lui mari și verzi.

Evident, nu înțelesese referirea.

— Cum a mers?

Continuând să zâmbească, profesorul își frecă palmele, un gest oarecum similar cu acela al unei călugărițe care își ciocnea cleștii înainte să-și atace victima. Sau îi aducea aminte de o altă insectă?

— Am găsit localizarea corectă. Acum, vom începe să săpăm!

— Eu nu sunt o colonie de furnici, spuse Duncan.

Ceru un pahar cu apă. Drogul îl deshidratase deja. Flatass îi aduse apa.

— Mulțumesc, zise Duncan și goli paharul.

Dar gura îi era în continuare puțin uscată.

Carebara se așeză, dar avu prudența – remarcă Duncan – să aleagă un scaun aflat la distanță de el.

— Hai să revedem totul acum, zise el. O să înțelegi la ce mă refer.

Carebara trecu rapid peste procedura preliminară necesară fiecărei ședințe. Aceasta consta în principal în douăsprezece întrebări necesare ca să stabilească dacă subiectul era într-adevăr cine pretindea că era. Deși se dovedise de multe ori că Duncan putea minți și că procedura era inutilă, Carebara lucra după carte.

Apoi, profesorul trecuse prin fiecare identitate, mergând în urmă și întrebând numai numele și codul numeric al cetățeanului. Nu răspunsese nici unul până când îl ceruse pe al lui Jefferson Cervantes Caird. Și atunci, în timp ce Carebara icnea uimit, primise informația. Profesorul fusese atât de uluit de acel succes total neașteptat încât fusese incapabil să vorbească timp de câteva secunde. Copleșit, nici măcar nu verificase schimbarea mărimii pupilei sau indicațiile aparatului referitoare la tensiunea arterială sau schimbările câmpului electric al pielii. Asta îl făcu pe Duncan să se întrebe dacă existase vreuna. Dar profesorul, atunci când avea să-i raporteze

lui Ruggedo, urma să verifice înregistrarea indicațiilor la momentul respectiv. Duncan nu era îngrijorat în privința asta.

— Cum ai reușit? întrebă el.

Zâmbetul lui Carebara dispăru. Mâinile i se împreunară pe piept și degetele începură să freamete.

— Nu... știu.

Își puse mâinile în poală, se aplecă în față și zâmbi din nou.

— Ce contează? Pot determina asta mai târziu. Ceea ce este important este că am avut succes. A mers, indiferent ce ar fi fost.

În timp ce își urmărea răspunsurile la întrebările entuziaste ale profesorului, Duncan trebui să recunoască faptul că, într-adevăr, se părea că mersese. Dădea răspunsurile cerute de Carebara, unul câte unul. La sfârșit, dezvăluise liniile generale ale modului de creare a unei noi personalități.

Ecranul de perete afișă numărul de cod al înregistrării și apoi se stinse.

— Și acum, detaliile, zise Carebara.

— Mâine, spuse Duncan. Sunt mult prea obosit ca să încerc asta. Sunt mult mai epuizat decât după alte ședințe. Nu ar avea nici un rost să facem încă o încercare. Acum sunt stors.

Carebara păru dezamăgit și deschise gura, ca și cum ar fi vrut să protesteze. Apoi o închise, își mușcă buza pentru o clipă, își frecă degetele și zise:

— Foarte bine. Ne vom ocupa de detalii mâine, imediat după micul dejun.

Duncan se ridică o dată cu profesorul.

— Și eu sunt foarte emoționat. Începusem să cred că nu există nici o speranță. Dar probabil că ai făcut ceva, ceva de care nu-ți dai seama, ca să ajungi la această personalitate de bază.

— Da! Dar după ce vom programa procedura, va trebui să ne asigurăm că această nouă personalitate poate minți sub efectul ceței. Nu știu... procesul pare atât de simplu... poate...

— Te gândești că este posibil să nu poată fi învățat de oricine?

— Da.

— Sunt sigur că nu va trebui să-l încerci cu prea mulți oameni înainte să găsești unul care să răspundă, cineva care să-l poată face la fel de ușor ca mine.

Carebara se îndreptă spre ușă, cu paznicii după el, și strigă peste umăr.

— Am mult de lucru, al naibii de mult! Nu voi dormi la noapte!

Duncan era sigur că profesorul avea să-l anunțe imediat pe Ruggedo de succesul lui. Dar nu era sigur dacă asta avea să-l aducă pe Ruggedo acolo a doua zi. Oricum, avea să vină, până la urmă. Atunci, dacă totul mergea așa cum spera Duncan, putea încerca să evadeze, împreună cu Cabtab și Snick.

Cât de des merge totul conform planului?

Cam o dată la zece mii, probabil.

În ciuda acestui gând, Duncan adormi imediat. Dar nu înainte să-i spună noapte bună lui Caird II.

Nu primi nici un răspuns. Nici nu așteptase vreunul.

Capitolul 29

— Îți dai seama că din momentul în care toată lumea va învăța să mintă sub efectul ceței, guvernul și justiția vor avea mult de pierdut, îi spunea Duncan lui Carebara. Membrii organizațiilor subversive și politicienii corupți nu ar mai fi descoperiți așa ușor. Criminalii vor scăpa de pedeapsa meritată. Societatea va reveni la greșeli și erori, la haosul vremurilor vechi. Bineînțeles, eu nu fac decât să subliniez asta ca pe un punct de dezbatere. Se poate spune și că această capacitate de a minți atunci când vrei este un drept natural. Omenirea s-a bucurat de acest drept și privilegiu încă de când a învățat să vorbească. Minciuna vine natural și poate este un dar care nu ar trebui luat oamenilor. Pe de altă parte, uită-te cum a beneficiat și cum pare să beneficieze societatea de pe urma folosirii drogului adevărului. Justiția este aproape întotdeauna împlinită. Cei vinovați nu scapă aproape niciodată. Cetățeanul obișnuit se abține să facă rău, știind că în mod sigur va fi prins și pedepsit, dacă comite o fărădelege. Singurii criminali din Era Nouă sunt cei care ucid sau rănesc într-un moment de pasiune sau cei care sunt insuficient de deștepți și cred că pot scăpa de consecințele crimelor lor.

Carebara se încruntă, apoi făcu semn unuia dintre paznici, lui Flatass, să ducă tava cu farfurii murdare a lui Duncan la panoul din perete. Flatass, un om cu fese nedorit de mari din punct de vedere social, se încruntă și el. Nu-i plăcea să facă treabă în locul prizonierului, dar se supuse.

— Eu nu m-aș obosi să mă gândesc la astfel de probleme, spuse profesorul. Cunoașterea tehnicilor anti-ceață va fi foarte restrânsă. Numai câțiva vor afla despre ea.

Duncan zâmbi.

— Așa m-am gândit și eu. Singurii care vor ști de ea vor fi oficialii foarte înalți ai guvernului.

— Exact. Și, bineînțeles, cei care-i învață tehnica pe acești oficiali.

Duncan zâmbi din nou.

— Cât crezi că li se va permite profesorilor să trăiască sau să rămână nestonați, după ce i-au învățat pe oficiali tot ceea ce știu?

— Prostii! E ridicol! Trădare! Paranoia! izbucni Carebara.

— Dacă crezi că este o prostie, de ce ești atât de palid?

Carebara aruncă o privire ecranului de pe perete, își pipăi gâtul și spuse cu o voce ușor tremurătoare:

— Asta nu ar fi în concordanță cu marile noastre idealuri.

— Idealuri? întrebă Duncan, și abandonă subiectul.

— Să trecem la treabă, spuse Carebara.

— După ce mă duc la baie. Intestinele mele se agită întotdeauna imediat după micul dejun. În clipa asta îmi fac o propunere pe care n-o pot refuza.

— Foarte bine, dar nu sta prea mult.

Duncan se ridică de pe scaun.

— De ce atâta grabă? Vine Ruggedo azi?

Carebara își luă privirea de la Duncan, cu buzele strânse.

— Nici nu mă așteptam să-mi spui.

Când ieși din baie, Duncan văzu că în cameră intrase și Stripes.

— Un paznic nu este suficient? zise el. Ce vă așteptați să fac, cât timp sunt inconștient?

Carebara era în continuare încruntat.

— Mi-am dat seama dintr-o dată că dacă poți minți cât timp ești sub efectul ceței, s-ar putea să poți simula și starea de inconștiență.

— Și crezi că s-ar putea să încerc ceva? De exemplu, să te atac din nou?

Duncan râse zgomotos.

— Cine e paranoic acum?

Se așeză pe canapea.

— Dacă ești cu adevărat îngrijorat din cauza asta, nu trebuie decât să-mi verifici undele alfa în timp ce sunt leșinat.

— Acestea pot fi controlate, zise Carebara. Ești un fenomen foarte curios, Beewolf. Într-un fel, e mare păcat că trebuie să fii ținut aici. Ar trebui să te afli într-o instituție cu echipament de laborator sofisticat, și sub observarea unor oameni de știință mult mai competenți decât mine, care să te studieze.

Oftă și apoi spuse:

— Dar asta nu se va întâmpla, pentru o vreme. După revoluție va fi destul timp.

— Eu voi fi prizonier și atunci?

— Nu eu hotărăsc asta.

Carebara atașă electrozii și îndreptă antenele mașinăriei spre diverse părți ale corpului lui Duncan.

— Îți voi pune câteva întrebări, cât timp vei fi inconștient.

Era evident că acestea aveau rolul să afle cât de mult își amintea Duncan despre Caird, în timp ce era treaz. Iar asta era mai ușor pentru Duncan decât se așteptase. Închise ochii și chemă imaginea lui Caird II, cu picioarele încurcate în rădăcini lungi, roșii și strălucitoare, care se întindeau în abis, până se pierdeau în întuneric. Duncan deveni efectiv Caird II, deși reținuse suficient din Duncan ca să joace rolul acestuia, atunci când profesorul i se adresa cu acel nume.

Carebara citea întrebările de pe o listă pe care o ținea în mână. Duncan se întrebă dacă fuseseră pregătire de Ruggedo. Avea impresia că Ruggedo știa mult mai multe despre personalitățile lui anterioare decât Carebara.

— Ce știi despre Charles Arpad Ohm?

Întrebarea îl smulse pe Duncan din reverie. Sărise spre el ca într-o ambuscadă.

— Ohm? repetă Duncan. Știu doar ceea ce mi-ai spus despre el. A fost personalitatea mea de sâmbătă în Manhattan, un nespălat, un nepricopsit, un bețiv.

— Asta este tot ce-ți amintești?

— Da.

Nu era adevărat. Câteva fețe trecuseră fulgerător prin fața acelui ochi interior. A lui. A lui Snick. A lui Ruggedo. Dar... Ruggedo se numea... cum se numea...?

— Ești sigur?

Carebara se uita pe ecranul de pe perete, pe care erau afișate cu caractere mari indicațiile aparatului. Acum, acestea indicau că Duncan era foarte relaxat și purta o conversație obișnuită cu un prieten.

Carebara își aruncă mâinile în sus și zise:

— Puah! Ce rost are?

— Da, sunt sigur, spuse Duncan. Nu știu despre Ohm decât ceea ce mi-ați spus voi.

Carebara reveni la întrebările legate de Caird. Duncan răspunse la ele automat, folosind numai o parte a atenției lui. Din când în când era deviat de la șuvoiul principal al gândurilor lui de incapacitatea de a oferi datele pe care le cerea Carebara. Atunci spunea:

— Nu-mi amintesc.

După care se întorcea la pescuirea acelui nume care se încăpățâna să-i scape. Țopăia în permanență la marginea amintirii, ca un cangur nebun.

Ruggedo? Ruggedo? Ruggedo?

Asta îi sugera ceva. Ce anume? Covoare? Indivizi?

Era ceva legat de ceasuri. Ceasuri? Dispozitive de măsurare a timpului? Afișaje digitale? Cronometre? Cron... cron... cron... Instrumente vechi de măsurare a timpului. Gnomon? Un gnomon era... acum se apropiase... un triunghi de metal sau un ac pe un cadran solar. Timpul era dedus după umbra pe care o arunca pe cadran. Dar ce legătură avea un gnomon... o parte a unui cadran solar...? Ah! Ca un ecran pe care apărea brusc un singur cuvânt, sclipitor: GNOM!

Dar nu era vorba chiar de asta.

Gnom, gnom, gnom.

NOME!

Personajele, spiridușii din seria Oz a lui Baum, creaturile rele și lipsite de iubire care trăiau sub pământ. Regele lor era Ruggedo!

— De ce zâmbești? întrebă cu asprime Carebara.

— Nu are nici o legătură cu tine, spuse Duncan. Următoarea întrebare, te rog.

— Nu ai răspuns la ultima.

— Nu știu.

Șeful PUPA era un ticălos sardonic. Alesese acel nume pentru că Ruggedo era regele unei grupări subterane. Regele Nome al lui Baum își dedicase viața sordidă invadării și cuceririi națiunii mărețe și fericite de pe suprafața însorită a Pământului, Oz. Oz nu reprezenta nici un pericol pentru el și nu vroia decât să fie lăsat în pace. Dar Ruggedo nu putea suporta ideea acelei vieți fericite. În plus, deși în regatul lui întunecat și înconjurat de piatră avea tot aurul și diamantele pe care și le putea dori chiar și cel mai avar om, el vroia pământul acela în aer deschis din Oz.

Duncan se întrebă dacă Ruggedo din PUPA fusese conștient, atunci când alesese acel nume sub care să se ascundă, că planurile lui Ruggedo Nome fuseseră întotdeauna dejucate, iar el ajunsese mereu cu dosul în noroi și cu Glinda, bagheta magică, înfiptă în el.

Oamenii și animalele din Oz, toate creaturile vii, inclusiv copacii, erau nemuritori. Zâna Lurline aruncase o vrajă asupra pământului, prin care nimeni nu îmbătrânea sau murea. Chiar dacă un om era tăiat în bucăți, trăia. Bucățile zvâcneau o eternitate.

Nemurire. Asta... ideea verde se retrăgea în spatele unui pustiu tot mai mare, ca Deșertul Morții care înconjurase ținutul lui Oz.

— Iisuse! strigă el, ridicându-se pe canapea.

Carebara sări în sus și aruncă lista în aer.

— Ce e? Ce e?

Nemurire!

Fața lui Ruggedo, ochii lui cu pleoape grele strălucind puternic, ca un semafor, zâmbetul lui superior și omniscient, se înălțase din acea pustietate maronie. Ca fantoma lui Samuel chemată de Vrăjitoarea de Endor.

— Ohm! spuse Duncan cu voce tare.

Carebara, în genunchi și căutând lista ce alunecase sub un scaun, își întoarse capul spre Duncan.

— Ohm? Ce e cu Ohm?

Datorită rezistenței lui mentale, fața lui Duncan nu spuse nimic profesorului. Pe ecran apăru un salt al tensiunii arteriale, o bătaie mai rapidă a inimii, o furtună electrică pe pielea lui, o accelerare a adrenalinei în sânge, o explozie de unde F în cerebel. Profesorul nu văzu toate acestea, dar avea să studieze benzile ulterior. Duncan spera că până atunci asta nu mai avea să conteze. Dar acum... închise ochii, vizualiză câmpiile verzi, un unicorn alb alergând pe ele, el, cu cu coarne de țap și picioare păroase, călare pe fecioara spre care se îndrepta unicornul, dar la care avea să ajungă cu câteva minute prea târziu.

Deschise ochii. Așa cum sperase, afișajele indicau acum un om liniștit. Asta, bineînțeles, nu însemna aproape nimic. Existau sute de mii de oameni care-și puteau controla reacțiile la stress, în urma multor ani de exerciții. Acesta era motivul principal pentru care, atunci când administrau ceața adevărului, polițiștii foloseau detectoare de minciuni psihice/electronice, ca auxiliare.

— Ce e cu Ohm? repetă Carebara.

Nu fusese doar o amintire firavă. Fusese o izbucnire, un gheizer, care se înălțase, apoi căzuse și dispăruse. Fulgerarea

fusese atât de plină de imagini și cuvinte, încât Duncan nu reușise să le vadă pe toate. Totuși văzuse și își amintea destul.

El, Charles Arpad Ohm, se afla în apartamentul secret din Turnul Evoluției din Manhattan. Ruggedo vorbea cu el, dar Ruggedo era Gilbert Ching Immerman, un om despre care se credea că murise de mult. Immerman era bunicul și străbunicul lui, și era fondatorul și capul organizației subversive din care făcuseră parte Caird și celelalte șase personalități ale lui, o organizație care ulterior fusese descoperită și zdrobită. Immerman reușise cumva să scape nedescoperit și era în continuare unul dintre consilierii guvernului mondial. În loc să-și abandoneze planurile, el organizase un alt grup. Sau poate rămășițele fostei grupări.

Immerman crease un compus biochimic pe care-l numise elixirul nemuririi, deși nu asigura viața veșnică.

— Prelungită de șapte ori! murmură Duncan.

— Cum? întrebă Carebara. Te-am întrebat despre Ohm!

— Oh, zise Duncan. Pentru o secundă am crezut că îmi amintesc ceva despre el. Dar amintirea a dispărut. Se pare că nu reușesc să o readuc.

Carebara părea încântat.

— Măcar facem un oarecare progres.

Elixirul lui Immerman încetinea procesul de îmbătrânire de șapte ori. În mod normal, un cetățean care trăia până la optzeci de ani subiectivi, avea de fapt 570 de ob-ani. Dar un immer, un om care lua o porție anuală din elixir și a cărui durată de viață normală era de optzeci de sub-ani, avea să trăiască 3920 de ob-ani.

Acesta era al doilea motiv pentru care guvernul vroia să-l captureze. O parte din oficialii cu funcții înalte, probabil foarte puțini, dintre cei aflați în funcțiile cele mai înalte, aflaseră despre asta de la immerii prinși. Iar oficialii păstraseră acest secret pentru ei înșiși. Nu numai că-i stonaseră pe toți immerii captivi, dar stonaseră și oamenii din eșaloanele inferioare care aflaseră despre elixir sau auziseră zvonuri despre acesta.

Snick nu știuse nimic despre el, dar fusese judecată sub acuzații inventate, condamnată și dusă într-un depozit.

În ciuda efortului de a se autocontrola, era atât de furios, încât pe ecran apăru un vârf de supratensiune și o undă F de 20000 Hz.

— E timpul să te adorm, spuse profesorul. Deschide gura mare, te rog.

Duncan se trezi o oră mai târziu. Electrozii de pe el fuseseră îndepărtați, Carebara stătea alături, părând nedumerit. Îi întinse un pahar cu apă lui Duncan, după ce acesta se ridicase cu greu. Duncan goli paharul și i-l întinse înapoi lui Carebara. După ce puse paharul pe masă, profesorul ieși fără nici un cuvânt, urmat de cei doi paznici. Imediat ce ușa se închise în urma lor, Duncan se ridică în picioare. Era frânt. Gura, în ciuda apei băute, era atât de uscată, încât avea senzația că limba lui scotea scântei, când atingea dinții. Creierul și stomacul jucau pase cu o minge de fier încinsă.

Se îndreptă clătinându-se spre baie și spuse:

— Cred că gândacul a folosit ceața adevărului de patru ori asupra mea. Și droguri, pe lângă asta. Este o brutalitate.

Oricum, dacă profesorul descoperise ceva incitant, păstrase asta pentru sine. Duncan se îndoia că trădase mai mult decât vrusese subiectul lui să spună. Avea o listă lungă de proceduri pentru crearea unei noi personalități, iar asta avea să-l aducă pe Ruggedo – Immerman – în fugă la el.

Uită toate acestea în timp ce își vomita micul dejun. După ce își clăti gura, mai bău niște apă, își suflă nasul și își șterse ochii, se simți ceva mai bine. Se întinse pe pat și închise ochii. Deși avea de gând să exploreze rezultatele ședinței, adormi imediat. Când se trezi, era prânzul. Bău niște cafea și mâncă niște biscuiți și brânză. La ora unu, paznicii veniră să-l conducă la piscină. Deși îl durea capul și avea senzația că fiecare moleculă din corpul și creierul lui se freca de celelalte, urmă rutina obișnuită. Spre sfârșitul orei, se simțea mult mai bine. Reuși să-i strecoare două cuvinte lui Snick, în timpul unei sărituri a lui Cabtab, și acestuia din urmă în timpul unei sărituri a lui Snick.

— Diseară. Poate.

Carebara veni la ora două.

— Cred că vom merge mai repede acum. Nu este ceva științific, ci o simplă presimțire.

— Ce să mai vorbim despre puterile tale intuitive, zise Duncan. Încă nu mi-am revenit de azi-dimineață. Vom sări peste ședința de după-amiază.

— Ba nu, spuse Carebara, încruntându-se. Am început să avansăm. Nu o să ne oprim.

— Îți garantez că va fi o pierdere de timp și în plus mă voi simți rău, zise Duncan. Nu vei înainta nici măcar un centimetru dacă eu nu cooperez, și nu o voi face. Dacă îmi voi reveni până diseară, putem încerca atunci. Altfel...

Carebara își mușcă buza de jos, își frânse degetele și apoi zise:

— Bine. Vom anula această ședință. Dar trebuie să fii gata până deseară. Este foarte important.

Pentru că Immerman va fi aici? se gândi Duncan.

— Voi trage un somn mai lung, voi folosi feedback-ul ca să scap de reziduurile drogului, spuse Duncan. Voi încerca să fiu pregătit. Dar cred că exagerezi cu utilizarea drogurilor, Carebara. Poate că ar trebui să aduci pe cineva mai competent care să le administreze.

Fața profesorului se înroși, dar nu spuse nimic. Câteva secunde mai târziu, el și paznicii plecaseră.

Duncan se duse aproape de fereastră, atât cât să vadă imaginea clar, dar să nu întunece plasticul. Soarele strălucea pe pânzele albe ale ambarcațiunilor de plăcere și ale șlepurilor divers colorate. Fulgeră apoi pe fuzelajul purpuriu al unui zepelin și pe panourile solare ale turnurilor. Un pescăruș alb plonjă la cincisprezece metri de fereastră.

Dar evadarea este mai ușoară noaptea, își spuse el.

La ora șase, Carebara îl apelă prin intermediul unui ecran.

— Ședința este amânată pentru ora unsprezece.

— De ce?

— Nu este nevoie să știi.

— Cabtab și Snick vor fi și ei aici?

— Pot să-ți dau această informație. Da, vor fi acolo. Ordine.

Duncan zâmbi. Nu putea exista decât un singur motiv pentru schimbarea programului.

Capitolul 30

Panthea Snick era întinsă pe o canapea, inconștientă, sub efectul ceței adevărului. Carebara stătea lângă ea și spunea:

— Ai făcut singură vreun plan sau mai multe de evadare din acest apartament?

— Nu.

— Ai făcut vreun plan sau mai multe împreună cu alții de evadare din acest apartament?

— Da.

Carebara era încântat.

— Cu cine ai făcut planul sau planurile de evadare?

— Cu William St-George Duncan și cu Padre Cobham Wang Cabtab.

— Oh, Dumnezeule, era sigur, eram sigur! Dar cum au făcut-o fără să vorbească între ei? Ascultă, cetățeană Snick. Răspunde la întrebarea mea detaliat. În ce mod, verbal, scris sau pe ecran, sau prin ce altă metodă, ați comunicat planul între voi, tu, Cabtab și Duncan.

— Ahhhh! strigă Duncan.

Se trezi, cu inima bătându-i rapid, deși panica se retrăgea repede.

Somnul nu durase mai mult de trei minute, dar fusese suficient ca creierul lui să ofere scenariul de care se temea. Dacă temnicerii lui erau foarte prudenți, puteau folosi ceața adevărului asupra prietenilor lui. Și astfel puteau afla ceea ce vroiau.

Mai erau cinci minute până la ora 11:00. În scurt timp avea să afle dacă măsurile de securitate pe care le putea lua Carebara fuseseră puse în aplicare. Totuși, Duncan era de părere că profesorul nu se va gândi la acea măsură extremă. De ce ar fi făcut-o?

Fiecare mișcare și fiecare cuvânt al celor trei prizonieri fuseseră văzute și auzite, sau cel puțin așa credeau paznicii lor.

Cu un minut înainte de unsprezece, ușa se deschise. Intrară Flatass și Stripes, cu armele în mâini. Primul se duse lângă peretele băii. Stripes se opri lângă ușa nordică. Intrară Snick și

Cabtab, urmați de profesor. Bun! Nu fuseseră interogați în legătură cu planurile de evadare.

Snick se așeză în capătul celălalt al canapelei pe care stătea Duncan. Cabtab își așeză corpul uriaș pe un scaun, lângă Duncan. Urmă o pauză de câteva secunde și apoi intră Ruggedo-Immerman. Purta o robă verde elegantă, ornată cu purpuriu, care, corelată cu părul lui tuns scurt și nasul lung puțin curbat, îi dădea aspectul unui vechi senator roman. În spatele lui intră Flapnose.

Thinlips și Shifty se aflau probabil în camera de supraveghere. Sau unul dintre ei stătea în partea cealaltă a ușii, care acum era închisă.

Immerman înclină din cap spre Duncan și se așeză pe un scaun, în fața canapelei, la vreo doi metri și jumătate de ea.

Flapnose se opri la un metru în dreapta lui Immerman. Stătea cu brațele lui lungi pe lângă corp și arma în toc.

Carebara privi în jur câteva secunde, ca și cum nu ar fi știut dacă trebuia să se așeze sau nu.

Immerman îi făcu semn și spuse:

— Acolo.

— Mulțumesc, Excelența Voastră, zise profesorul.

Se înroși la față și aruncă o privire rapidă spre Immerman, în timp ce trecea în spatele lui. Deși buzele lui Immerman se strânseră, acesta nu zise nimic. Evident, nimeni nu trebuia să-i folosească titlul în prezența prizonierilor. Mai ales că acel titlu era rezervat consilierilor din guvernul mondial.

Carebara avea să plătească mai târziu pentru acea scăpare.

Immerman se uita fix la Duncan, în timp ce se mângâia pe burtă cu mâna stângă. În fața lui Duncan fulgeră o altă imagine – bunicul lui ținând în poală o pisică siameză mare și mângâind-o.

Urmă o tăcere lungă, după care Immerman deschise gura.

— Scuzați-mă, cetățene Ruggedo! tună Cabtab. Înainte să ne lansăm în niște politețuri sociale, pot să beau ceva? Și doriți și voi?

Immerman fu ușor surprins. Clipi și spuse:

— Poți să-ți pui ceva de băut și poți aduce și prietenilor tăi. Eu nu vreau. Dar...

Fața lui deveni severă.

— ... Nu mă mai întrerupe. Vorbește numai când îți spun eu.

— Vă cer scuze, cetățene Ruggedo. Suntem destul de încordați, și puțină băutură ne-ar relaxa.

— Adu băuturile, spuse Immerman.

Cabtab se ridică.

— Dunc, Thea, ce doriți?

— Eu vreau un Wild Radical triplu, zise Duncan.

— Un pahar de Tokay, spuse Snick.

— Scuzați-mă, cetățene Ruggedo, interveni Carebara. Alcoolul nu va afecta funcționarea cetățeanului Duncan sub efectul ceței?

— Mă îndoiesc, spuse Immerman. Oricum, acesta este cam singurul drog pe care nu l-ai folosit asupra lui. Poate că subconștientul lui va fi afectat spre avantajul nostru.

Orice ar fi vrut să spună Immerman prin asta, ținu totul pentru el, în timp ce Cabtab servea băuturile. Îl privi pe Padre care se duse la dulăpiorul cu băuturi, o cutie de tec înaltă și elegantă, plasată lângă peretele exterior al băii. Când Cabtab ieși din câmpul vizual al lui Immerman, acesta îl privi fix pe Duncan. Duncan nu era deranjat de privirea bunicului său, dar vroia să-l urmărească pe Cabtab, așa că își îndepărtă privirea. Bătrânul nu avea decât să creadă că îl intimida pe prizonierul lui.

Până acum, scena din Revolta de pe Marte fusese rejucată destul de exact. Aranjamentul mobilei, deși nu era identic, era destul de apropiat. Immerman permisese unuia dintre prizonieri să se ridice și să se ducă după băuturi, exact cum îi permisese Nel lui Curleigh Estarculo Lu-Dan.

În film, paznicul aflat lângă bufet nu se îndepărtase la apropierea lui Lu-Dan. Flatass totuși se îndepărtă cu doi pași de bufet.

Stripes era încă lângă ușă, iar Flapnose rămase lângă Immerman. Stripes îl urmărea pe Cabtab, Flapnose pe Duncan.

Carebara își drese glasul și spuse:

— Scuzați-mă, cetățene Ruggedo. Pot lua și eu un pahar de sherry?

Immerman aprobă din cap. Flapnose spuse:

— Cabtab, adu-i cetățeanului Carebara un...

— Am auzit, zise Padre.

Deschise o ușiță mică de sub dulăpior și scoase o tavă. Puse pe ea patru pahare și turnă băutură din sticlele de pe raftul de deasupra.

— Grăbește-te, spuse Immerman pe un ton răgușit și sec.

— Da, cetățene Ruggedo. Totuși, propun mai întâi un toast. Pentru succesul nostru și pentru Dumnezeu Cel Care Încă Nu Există.

Immerman întoarse capul enervat și își mișcă puțin corpul.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare! zise el cu o voce puternică.

— Îmi cer scuze, cetățene, spuse Cabtab. Cu marea voastră indulgență...

Ridică paharul lui cu brandy, care era plin cu alegerea lui Duncan, Wild Radical.

— Un toast! Fie ca dreptatea și virtutea să triumfe!

Înclină paharul și mărul lui Adam se ridică și coborî. Puse paharul pe tavă și se întoarse să traverseze iar camera.

Duncan își trase fesele mai în față pe canapea și picioarele puțin în spate, așa încât să-și poată ridica călcâiele. Vârfurile pantofilor apăsau puternic în covor, iar mâna dreaptă stătea pe brațul canapelei.

Se uită din nou la Immerman și spuse:

— Ce ai de gând să faci cu noi atunci când nu-ți vom mai fi utili?

Făcu o pauză și adăugă.

— Bunicule!

Immerman tresări ușor. Ochii lui se măriră.

— Ți-ai amintit?

Flapnose se uita la Immerman.

Duncan îi aruncă o privire lui Cabtab.

Padre trecea pe lângă Flatass. Întoarse capul și scuipă băutura din gură în ochii paznicului.

Ca și în film, rejucând rolul lui Lawrence Bulbul Amir, Duncan sări și alergă spre Immerman. Cu coada ochiului o văzu pe Snick atacându-l pe Flapnose. Mâna șefului paznicilor era pe patul armei din toc.

Duncan și Snick strigară, ca să mărească confuzia temnicerilor lor și ca să le încetinească reacția, fie și cu o fracțiune de secundă.

Ceilalți țipară și ei.

Immerman se ridică de pe scaun, exact în clipa în care mâna lui Duncan se strângea în jurul gâtului lui. Căzu pe spate și scaunul se răsturnă, cu Immerman încă pe el și sub Duncan. Se rostogoliră de pe scaun, cu bunicul lui deasupra. Immerman, vânăt la față, încercă să-i scoată ochii lui Duncan. Apoi se prăbuși, deși nu era pe deplin inconștient.

Duncan se rostogoli într-o parte și vru să se ridice, când Carebara căzu peste el, țipând. Se prăbușiră amândoi, dar profesorul se opri din țipat și leșină. De la tâmplă îi curgea sânge, din rana făcută de patul armei lui Snick.

Snick spuse, respirând greoi:

— S-a terminat!

După care exclamă:

— Oh, Dumnezeule!

Duncan se ridică, clătinându-se. Immerman se ridica și el, dar gemu și căzu pe burtă, când Duncan îl izbi cu piciorul în gât.

Flapnose era întins pe spate, cu mâinile întinse. Capul lui stătea într-un unghi nefiresc.

Duncan o văzu pe Snick alergând în partea cealaltă a camerei, spre corpul prăvălit al lui Cabtab. Duncan se uită după Stripes și o văzu lângă ușă, întinsă pe burtă, cu arma la câțiva centimetri de mâna deschisă. Cabtab o împușcase după ce luase arma lui Flatass. Dar probabil că ea se ridicase de pe podea și îl atacase pe Cabtab din spate. Stripes reușise să-l împuște pe Padre, în timp ce se luptau. Apoi, probabil rănită de împușcătura lui Cabtab, căzuse și ea.

Duncan luă arma lui Flapnose, trecu comutatorul de la nivelul paralizare la ardere puternică și se duse la colțul de lângă baie.

Snick ridică privirea spre el, plângând:

— E mort!

Raza trecuse prin umărul stâng al părintelui și cauterizase rana. Dar nu suficient. Din ea țâșnise mult sânge.

— Îl vom jeli mai târziu, spuse Duncan. Ceilalți doi paznici i-au anunțat probabil pe servitori și pe cine mai știe cine.

Verifică celelalte corpuri. Carebara și Immerman respirau greoi. Nu-i păsa de profesor, dar îl vroia pe bunicul lui viu și cu creierul limpede. Duncan le pulveriză ceață în față, din tubul pe care-l scoase din sacul lui Carebara.

— Stripes, Flatass și Flapnose sunt morți, zise Snick. Flatass are gâtul rupt. Probabil că Padre a făcut-o, înainte să moară.

— Și tu i-ai frânt gâtul lui Flapnose.

— Da.

Îl aveau pe Immerman ca ostatic, dar paznicii puteau să vadă și să audă tot ce se întâmpla în cameră. Orice ar fi făcut el și Snick, acest mare dezavantaj rămânea în continuare.

— A mers conform scenariului, spuse el. Numai că... Lu-Dan nu murea, în film.

— Rescris, zise ea și râse îndurerată.

Duncan se încordă, așteptându-se ca râsul să devină isteric. Ea se opri și începu să adune armele și să ia încărcătoarele de rezervă din buzunarele paznicilor. După ce aranjă armele pe masă și puse cilindrii în buzunarele robei, îi întinse lui Duncan șase încărcături.

— Nu avem nevoie de Carebara, spuse ea, arătând spre profesor.

— Nu, nu-l vom ucide. S-ar putea să avem nevoie de el.

Ecranul de pe perete arăta că trecuseră patru minute de la intrarea lui Immerman în cameră.

Duncan îi făcu semn lui Snick să-l urmeze. Când trecu de ușa băii, se opri și se întoarse. Snick se opri în partea cealaltă a ușii, ca să poată vedea ușa principală a apartamentului.

— Dacă cuvântul lor valorează ceva, atunci în baie nu există monitoare, spuse Duncan încet. Tu blochezi ecranul din spatele tău, de deasupra ferestrei. Când îmi răspunzi, bagă capul în baie, doar atât cât vorbești. Foarte scurt. Iată ce trebuie să facem. Îl aducem pe Immerman aici și eu voi închide ușa. Tu vei sta de pază, în timp ce eu îl interoghez. Deocamdată, nu vreau decât să aflu de la el arhitectura apartamentului și numărul de persoane din el. Precum și camerele în care dorm oamenii, și orice cod ne-ar putea fi util. Mai am și alte întrebări pentru el, cu adevărat importante, dar acestea pot aștepta. Trebuie să scăpăm de aici și să aflăm dacă a fost chemat ajutor de afară. Întrebări?

— Immerman?

— Numele real al lui Ruggedo. Îți dau detalii mai târziu. Îl voi căra eu aici. Tu păzește ușa. Strigă, dacă apare ceva.

Duncan nu pierdu vremea. Începu interogatoriul, deși nu știa dacă omul era încă inconștient din cauza rănilor sau își revenise. Se părea că Immerman ar fi fost conștient deja, dacă nu ar fi

fost drogat cu ceața adevărului. Răspunse imediat, deși destul de slăbit.

Avu nevoie de mai mult timp decât își putea permite, dar un om aflat sub efectul ceței adevărului nu oferea datele cerute ca și cum ar fi spus o poveste, nu „spunea totul”. Trebuia condus pas cu pas. Totuși, Duncan reuși să afle aranjamentul camerelor și numărul de oameni din complex. Thinlips, care se numea Singh și Shifty, al cărui nume era Bottlejay, stăteau de pază în camera monitoarelor. Cei doi servitori, o femeie numită Pal și un bărbat, Wisket, erau sau fuseseră în camera lor.

Immerman plecase din Zürich cu două ore în urmă, cu o rachetă-expres guvernamentală, aterizase pe Aeroportul Starshower, și venise cu un mic avion organic până deasupra turnului. O ușă de pe acoperiș se deschisese datorită unui cod transmis prin radio, iar avionul aterizase în camera hangarului. Acesta era alături de holul principal, în șir cu celelalte două apartamente – ale altor oficiali foarte înalți ai guvernului, presupuse Duncan – și se afla în colțul de nord-est, față de apartamentul lui Immerman. Pilotul, Wayne, se afla în hangar sau în bucătărie și era înarmat.

Fiind un consilier mondial, Immerman putea sări peste orele regulate de stonare, atunci când considera necesar, și putea ignora zonele temporale care restricționau majoritatea cetățenilor, în timpul călătoriilor.

Duncan scoase capul din baie și îi făcu semn lui Snick să se apropie de ușă. Îi șopti toate informațiile, iar ea le repetă în șoaptă, așa încât el să fie sigur că înțelesese corect schița apartamentului. Duncan se duse la săculețul lui Carebara și căută în el până găsi o seringă și o fiolă cu pentotal de sodiu. Cum nu știa cum să-l pregătească pentru a face o persoană inconștientă timp de o jumătate de oră, îl întrebă pe Carebara. După aceea, luă cantitatea necesară și o injectă profesorului. Apoi se întoarse în baie și repetă operațiunea asupra lui Immerman.

Pentotalul, combinat cu ceața adevărului, avea să-i țină pe cei doi inconștienți vreo patruzeci și cinci de minute. Immerman, care era mult mai solid, avea să-și recapete cunoștința primul, probabil. Câteva minute în minus nu mai contau, Duncan spera să se întoarcă înainte ca vreunul dintre ei să se trezească.

Îi vorbi din nou lui Snick, de la ușa băii.

— Am aflat de la Immerman codul de comandă pentru lumini, sunet și monitoare. Este un ticălos prudent. Este singurul care are toate codurile pentru controlul complet al tuturor echipamentelor electrice de aici. Pentru eventualitatea în care trebuia să execute o retragere rapidă.

— Asta ne va fi de ajutor.

— Da. Am stins luminile și toate detectoarele de sunet, cu excepția receptorului de care am nevoie ca să controlez alimentarea cu energie. Am stins și dispozitivele în infraroșu. Oamenii lui au echipament de vedere în IR.

Duncan ieși din baie și se adresă celui mai apropiat ecran de perete. Codul, opusul unui „Sesam, deschide-te!”, avu ca efect lăsarea un întuneric instantaneu. Acum supraveghetorii nu mai puteau nici să vadă interiorul camerei, nici să audă sunetele din ea. Presupuse că nu aveau să rămână în întuneric prea mult, totuși. Îl întrebase pe Immerman dacă personalul lui avea lanterne, și acesta îi răspunsese afirmativ. Probabil că acum bâjbâiau după dulapurile în care se aflau lanternele.

Ușa de ieșire a camerei era situată direct vizavi de debaraua pentru mâncare. Aceasta nu avea nici o ușă spre hol. Bucătăria era la sud de ea, ceea ce însemna că acolo se aflau unul sau mai mulți oameni, așteptând ca prizonierii să iasă din camera lor. Una dintre camerele paznicilor era la nord de debara. Ușa de pe hol a acestei camere era la trei metri nord de a lui Duncan. La nord de camera de supraveghere era a doua cameră a paznicilor, care avea de asemenea o ușă pe hol. Ultima cameră era zona de odihnă a paznicilor, și ea nu avea ușă spre hol.

Împotriva lui și a lui Snick erau două femei și trei bărbați: Singh, Bottlejay, Pal, Wisket și Wayne. Aceștia se putea afla la oricare dintre ușile de pe partea estică. Iar unii puteau aștepta la intrările în camera lui Cabtab, la nord de camera lui Duncan, sau a lui Snick, la nord de camera lui Cabtab, sau în debaraua aflată vizavi de zona de odihnă a paznicilor. Dacă ar fi fost comandantul inamicilor, ar fi plasat cel puțin două persoane în camerele aflate la nord de a lui.

— Wayne! spuse Duncan cu glas tare. De ce nu m-am gândit înainte la asta?

— Ce este? întrebă Snick. Oh, am înțeles! Iisuse!

Dacă pilotul nu trecuse încă prin trapa hangarului, era prins în capcană. Dar dacă reușise să plece înainte ca Duncan să oprească energia...

Nu avu timp să-și încheie gândul. O siluetă întunecată acoperi lumina turnurilor, care intra pe partea superioară a geamului. Duncan văzu acea siluetă. Era lungă și zveltă, și se zăreau pilotul și încă o persoană. Apoi avionul începu să întoarcă pe axa verticală. Se roti până ajunse cu botul spre fereastră.

Duncan îl ținti pe pilot. Fasciculul violet țâșni în același timp cu al lui Snick. Raza trasă de duncan rată ținta cu numai doi centimetri. El și Snick ripostară cu foc și în fereastră apărură cinci găuri. Afară, avionul în formă de canoe începu să se învârtă, să se învârtă, să se învârtă tot mai repede.

— A fost cât pe-aci! spuse Duncan. Bine că am stins luminile.

— Doi mai puțin. Mai sunt trei, zise Snick.

Capitolul 31

— Nu am încuiat ușa noastră, înainte să opresc curentul ușilor, zise Duncan. Poate că vor prinde suficient curaj ca să verifice dacă este încuiată. Dar dacă vreau pot porni curentul, ca să descui ușa, fără să activez lumina.

— De ce să nu facem o gaură prin amândoi pereții? întrebă Snick. Unul dintre noi poate trece prin peretele de la apartamentul lui Cabtab și apoi să ardă încuietoarea de la ușa mea. Celălalt poate trece prin livingul lui Immerman.

Duncan se gândise deja la asta. Puteau să-i încercuiască pe cei care-i încercuiau, dar era posibil ca cei trei de afară să aibă aceeași idee. Totuși, el și Snick nu puteau rămâne ascunși în cameră, temându-se să se miște din cauza posibilelor acțiuni ale dușmanilor.

— Toate ușile care erau deschise la întreruperea curentului vor fi în continuare deschise, zise el. Celelalte vor fi încuiate, inclusiv unica ușă spre acest apartament. Dacă ei se află în camera lui Cabtab, în a ta, în debaraua de lângă camera ta sau în livingul lui Immerman, vor fi nevoiți să spargă pereții. Vom presupune că încă nu au făcut asta sau că încă se mai străduiesc să o facă. Hai să trecem prin perete în living și apoi prin perete în dormitorul lui.

Înainte să se apuce de lucru, aruncă o ultimă privire avionului cu pasageri morți, care se învârtea încet. Își trecură armele pe putere maximă și tăiară un pătrat aproximativ, suficient de mare ca să poată trece târându-se. Mirosul cartonului de cincisprezece centimetri grosime, topit și arzând, le înțepa nările și le ardea ochii. După ce încărcară din nou armele, se lăsară în patru labe. Duncan rosti cuvântul de cod care avea să aprindă luminile, dar nu și ecranele de pe pereți. Trecu prin gaură, cu arma în mâna stângă. Sperase că dacă era cineva în acea cameră, respectivul avea să rămână înmărmurit pentru o jumătate de secundă. Acel moment de paralizie și confuzie reprezenta avantajul lui.

Dacă fusese cineva în living, atunci acesta fusese suficient de rapid ca să se arunce în spatele vreunei piese mari de mobilier. Duncan și Snick înaintară cu prudență, încovoiați, ținând armele întinse în față cu amândouă mâinile. După o examinare

minuțioasă a camerei și băii, se convinseră că acestea era goale. Duncan opri luminile și tăiară un alt dreptunghi în perete. Aprinseră din nou luminile și repetară aceeași procedură. Constatară că toate ușile erau încuiate.

După ce opri iar iluminatul, folosiră lumina ce intra pe ferestrele înalte cât peretele, ca să ajungă în colțul sud-estic al camerei.

— Tu fă gaura, spuse Duncan. Eu o păzesc pe cea făcută înainte. Poate că acum au intrat deja în camera mea și vin pe urmele noastre.

Snick avu nevoie de alte treizeci de secunde ca să taie o nouă ieșire.

— Mai am doar jumătate de încărcătură, spuse ea.

— Folosește-o pe toată. S-ar putea să avem nevoie de tot ce avem.

Duncan vorbi din nou ecranului de pe perete. Luminile se aprinseră. Nu se aștepta să fie cineva în camera piscinei. Cu toate acestea, înaintă încet spre marginea apropiată a piscinei. Era posibil – deși era ridicol să crezi că cineva ar fi făcut asta – ca un om să stea în apă, cu capul chiar sub nivelul marginii bazinului. Ar fi fost o poziție excelentă pentru o ambuscadă. Dar cine să facă asta?

Se dovedi că nu era nimeni.

Duncan se simți puțin ridicol. Totuși, dacă nu ar fi luat în considerare acea posibilitate și ar fi fost cineva acolo, acel om l-ar fi putut omorî.

Opri din nou lumina.

— Probabil că se întreabă ce naiba se întâmplă cu luminile, șopti Snick.

— Bine, spuse încet Duncan.

Acum erau într-un întuneric total și fură nevoiți să înainteze pe bâjbâite în lungul peretelui. Țineau o mână pe suprafața peretelui, iar cealaltă era întinsă în față, cu arma pregătită. După câțiva pași, Duncan se opri. Capătul umflat al armei se frecase de ceva, în fața lui. Pipăi cu cealaltă mână și deduse că era un bust, pe un piedestal. Mai găsi alte șase la fel, înainte să ajungă la capătul peretelui. Activă luminile pentru o secundă și văzu că se aflau într-un hol, iar în fața lui era arcada spre foaier. Din nou în întuneric, îl traversă încet, abia atingând peretele cu umărul. Comandă din nou aprinderea luminilor. Ușa principală

spre complex era închisă. Oare era și încuiată? Apăsă, dar nu reuși să o clintească.

Cu Snick aproape, ținând o mână pe umărul lui, se întoarse în hol, unde se opri. Acesta mergea în lungul complexului, până la peretele complexului următor. Ultima cameră era hangarul avioanelor, o zonă destul de mare, cu o singură ușă. Înaintă pe hol, pipăind peretele cu mâna dreaptă. Nu întâlni nici un bust sau măsuță în drum. Când simți sub degete a treia ușă, încetini și mai mult înaintarea. Apoi atinse ușoara protuberanță care marca canatul celei de a patra uși. Îi spuse lui Snick să se întoarcă cu fața în cealaltă direcție, cu arma pregătită, înainte să reaprindă luminile. Când acestea se aprinseră, văzu că ușa era închisă. Rosti repede codul prin care comanda deblocarea ușii, apoi codul de stingere a luminilor și împinse. După ce intră, împreună cu Snick, comandă din nou aprinderea luminilor. Ușa se încuiase automat în spatele lor.

Așa cum spusese Immerman, acolo era parcată o altă navă aeriană de patrulă a polițiștilor, de două locuri. Duncan zâmbi și se urcă pe scaunul din față, al pilotului. Snick sări pe cel din spate, chicotind.

— Suntem liberi! strigă ea.

Duncan apăsă butonul de alimentare. Și înjură. Nu clipea nici un indicator luminos, nu se aprinsese nici un afișaj digital. Apăsă încă de trei ori pe buton, dar tot fără a obține vreun efect.

— Ce se întâmplă? întrebă Snick.

— Nu știu, la naiba! Cred... Immerman a avut dreptate când a spus că mai este o navă aici. Dar ceea ce nu a spus, pentru că nu știa, este că pilotul a luat vreo piesă funcțională vitală înainte să plece. Probabil că a făcut-o, în eventualitatea că noi vom reuși să ajungem cumva aici. Sau poate că doar a ascultat de un ordin. Immerman nu avea cum să-mi spună asta, decât dacă îl întrebam. Nu mă pricep la mecanică atât de bine încât să-mi dau seama ce lipsește. Chiar dacă mă pricepeam, mă îndoiesc să existe vreo piesă de rezervă.

Coborî din avion și se uită la tunul cu protoni montat la provă. Stativul acestuia era sudat în carcasă, dar arma putea fi luată cu ușurință, prin acționarea a două cleme.

— Are vreo douăzeci de kilograme, spuse el. Pot să-l mânuiesc.

Scoaseră tunul, transpirând puternic în aerul închis și static. Duncan scoase din canistra de rezervă a avionului două încărcături suplimentare, cutii în formă de glonț de cincisprezece centimetri lungime. Le înfipse în buzunarele kilt-ului și ridică arma cu amândouă mâinile.

— O să programez luminile să se stingă și să se aprindă la intervale de un minut.

În partea cealaltă a holului se afla ușa spre camera de odihnă a paznicilor. După spusele lui Immerman, aceasta era o cameră mare, în formă de L. Ușa se deschise spre interior în patru secunde – trei ca să o desprindă din perete și una ca Snick să o lovească cu piciorul. Duncan păși în cameră, cu capătul bulbos al tunului trimițând rafale violete. Peretele de vizavi de ușă arăta acum ca un șvaițer, dar zona era liberă. Duncan se îndreptă spre piscină, care era mai mică decât cealaltă. Dacă era cineva în cele două apartamente ale paznicilor sau în camera de supraveghere, aceștia știau deja că prizonierii erau liberi și pe urmele lor. Lui Duncan nu-i păsa. Nu credea că mai avea prea mult timp la dispoziție ca să-i curețe pe adversari și să-l interogheze din nou pe Immerman. Și apoi să mai facă încă ceva, înainte să plece de acolo.

Snick intră în latura de bază a L-ului. Arse încuietoarea ușii care ducea în holul din fața camerei lui Duncan. Așteptă să se stingă luminile, după care împinse ușa, se lungi pe burtă și se uită după colț. Duncan nu putea să o vadă în întuneric, dar el îi spusese ce să facă și presupuse că ea îi urma instrucțiunile. În acest timp, el păzea ușile celorlalte camere de pe hol.

Camera se lumină brusc. Auzi un icnet slab al lui Snick, urmat de trei pârâituri și țipătul unei femei. Apoi alte două pocnituri, atât de puternice încât știu că fuseseră trase de Snick. Se îndreptă spre ușă, dar Snick se retrase, târându-se și apoi se ridică. Zâmbetul ei era mai strălucitor decât luminile. Efectiv sclipea.

— I-am lichidat pe amândoi! Dar și el a tras destul de aproape!

Duncan simți mirosul de covor ars.

— Pe cine?

— Pal, bucătăreasa. I-am zburat tâmpla stângă. L-am lichidat și pe Singh, drept în stomac, dar el s-a apropiat destul de mult.

Încă doi centimetri și capul meu ar fi avut o gaură în el. Am mai tras câte un foc în fiecare, ca să fiu sigură.

— Asta înseamnă că a mai rămas unul singur, Wisket, spuse Duncan.

Se opri și apoi adăugă:

— Pari fericită.

— Am ucis niște subversivi!

— Pentru Dumnezeu! Noi suntem subversivii!

— Dar ei erau inamicul.

Duncan clătină din cap.

— Nu mai știu sigur cine este inamicul. OK. L-ai văzut pe Wisket?

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu poate fi în spatele uneia dintre acele uși.

Duncan se uită repede după canat, apoi intră înapoi în cameră. Pal era întinsă pe lateral, Singh pe burtă. Se părea că Pal ieșise pe jumătate pe ușa bucătăriei, iar Singh, care era în fața ei, ieșise complet. Probabil că plănuiseră ca la adăpostul întunericului să ajungă aproape de camera de odihnă a paznicilor. Cum Snick era întinsă pe podea, fusese o țintă greu de reperat. În plus, ea fusese mai rapidă. După ce îi nimerise o dată, le dăduse lovitura de grație.

Nu ar fi vrut să se înfrunte cu ea, într-un duel.

— Am văzut că ușile de la camera de supraveghere și ale celor două apartamente ale paznicilor erau închise, spuse Duncan. Dacă e cineva acolo, mă refer la Wisket, nu va ieși afară decât dacă arde pereții. Dacă va face asta, vom fi avertizați din timp. Ne vom da seama după miros.

Luminile se stinseră din nou.

— Ieșim în hol acum. Pornim pe lateral, cu fața spre hol, spre sud. Eu o să fiu în dreapta ta. După ce ieșim pe hol, numărăm până la trei și pornim. Tu mergi spre ușa camerei de supraveghere. Probabil că Wisket a rămas închis acolo, când am blocat încuietorile ușilor. A doua ușă pe stânga.

— Știu, zise ea.

— Vroiam să fiu sigur. Eu merg spre ușa lui Cabtab și apoi înaintez alți câțiva pași. Ar trebui să ajung la ușa camerei de supraveghere exact atunci. La aprinderea luminilor, voi putea să văd de acolo dacă ușa de la camera băncii de date este deschisă sau nu. Dacă e închisă îți fac semn afirmativ din cap.

Dacă e deschisă, clatin din cap, în semn de negație. Dacă ușa este deschisă, mergem mai departe spre camera băncii de date, dacă este închisă, arzi încuietoarea ușii de la camera de supraveghere. Așa va merge mai rapid și mai ușor, decât să trecem iar prin toate camerele, ca să vedem dacă Wisket a reușit să iasă de acolo.

— Am înțeles.

— Să mergem.

Când luminile se aprinseră iar, Duncan văzu că ușa de la camera băncii de date era închisă. Îi făcu semn lui Snick și ea înaintă, ghemuită, până la canatul intrării în camera de supraveghere. Duncan îi făcu semn să se întindă la pământ. Când ea ieși din linia de foc, Duncan apăsă trăgaciul tunului. O rază violet scuipă ca o pisică furioasă, iar Duncan o roti în jurul zonei mecanismului de închidere aflat în interiorul ușii. Când termină, Snick întinse mâna în care ținea arma și lovi cercul de două ori cu patul armei. Cercul căzu înăuntru. Apoi întinse mâna și izbi cu podul palmei în ușă. Aceasta se deschise spre interior.

Wisket, dacă era acolo, ieșise din câmpul vizual.

— Ieși afară! strigă Duncan. Toți amicii tăi sunt morți, Wisket! Nu ai nici o șansă! Predă-te, altfel intrăm după tine! Am un tun, Wisket! O să mătur toată camera, dacă nu ieși afară, cu mâinile ridicate, în patru secunde!

Se auzi o voce adâncă, dar tremurătoare.

— Mă predau, dacă îmi dai cuvântul că n-o să mă ucideți!

— Ieși cu mâinile goale! Aruncă arma întâi, apoi arată-mi mâinile! Sus, lipite de canat! Fără trucuri! Am acoperire!

— Promiți să nu mă împuști?

— Promit, spuse Duncan.

— Dar cea care te acoperă? Vreau și promisiunea ei.

Era clar că Wisket era un om prudent.

Duncan îi făcu semn lui Snick să-și dea cuvântul.

— Promit să nu te împușc! strigă ea.

— Mai e altcineva cu voi acolo? întrebă Wisket.

— Cine naiba să mai fie? zise Duncan. Știi câți suntem. Haide, omule! Mă grăbesc!

— Ați spus că n-o să mă împușcați, strigă Wisket. Vreau să-mi promiteți că nu-mi veți face rău nici în alt mod. Altfel, va trebui să intrați după mine!

După voce, își dădură seama că se apropia din partea din spate a camerei. Înainte ca Duncan să-i poată striga lui Snick să se oprească, ea se rostogoli în fața ușii. Ridică arma cu amândouă mâinile și trase de două ori. O rază violet trecu pe deasupra ei și făcu o gaură în perete. Snick se ridică și alergă în cameră. Duncan o urmă, înjurând. Wisket era întins cu fața în jos, în mijlocul camerei.

— Asta a fost o prostie, zise Duncan.

— Dacă ratam, da, ar fi fost o prostie. Nu am ratat, așa că nu a fost o prostie. Oricum, trebuia să-l ucidem. Știi asta. Așa cum va trebui să-i ucidem și pe Immerman și Carebara, după ce terminăm cu ei.

— Vroiam să le dau drumul, să le dau șansa să scape.

— Și dacă sunt prinși de polițiști? Vor spune totul, iar șansele noastre de scăpare ar fi foarte mici.

— Ești o sălbatică însetată de sânge.

În clipa aceea, dragostea pentru ea începu să dispară. Sau asta fu impresia lui. Spera asta. Își dorea să scape de acea obsesie pe care nici o logică nu reușise să o alunge.

— Ei bine? spuse Snick.

— Ai dreptate.

— Bun. Și acum, ce facem?

— Îl ducem pe Immerman în camera băncii de date cât de repede putem. Apoi tu stai de pază la ușa spre acest complex. S-ar putea ca ei să fi cerut ajutor. Ia tunul cu tine.

Capitolul 32

Immerman era întins pe canapeaua din camera de supraveghere, iar Duncan îl întreba, cât de rapid putea, despre posibilitățile băncii de date. Așa cum sperase, aceasta putea fi folosită pentru accesarea unor canale guvernamentale strict-secrete, și era în legătură cu guvernul mondial, guverne naționale, statale și locale, de peste tot. Bunicul lui aranjase toate aceste posibilități de transmisie cu mult timp în urmă.

Se opri pentru o clipă, ca să se uite la ecranul de perete care arăta ce se întâmpla în foaier. Snick stătea pe un scaun, cu fața la ușă și tunul proptit pe un alt scaun, în fața ei.

— Care este numele pe care-l folosești acum?

— David Jimson Ananda.

— Care este codul de acces de urgență?

— IMAGO. MEREU.

Duncan îi ordonă să repete, pe litere. Apoi, spuse:

— Tu ești singurul care îl poate activa?

— Da.

— De ce este nevoie pentru confirmarea accesului? De vocea ta?

— Da.

— Mai este nevoie și de altceva pentru confirmarea accesului?

— Da.

— De ce altceva mai este nevoie pentru confirmarea accesului?

— De amprenta degetului mare stâng. De amprenta retinei drepte.

Duncan îl întrebă cum erau luate acestea. După ce Immerman îi spuse toate datele, ridică corpul moale și îl cără pe scaunul din fața consolei. Îl fixă pe Immerman în poziție verticală și apăsă butonul de alimentare.

— Acum, când spun gata, tu, Gilbert Ching Immerman vei spune, cât se poate de tare: IMAGO. MEREU.

Apăsă degetul mare stâng al lui Immerman pe o placă rotundă nemarcată de pe birou și îi ținu capul ridicat, trăgându-l de păr.

— Gata.

— IMAGO. MEREU.

Ecranul, pe care scria PREGĂTIT PENTRU INTRODUCEREA CODULUI. INTRODUCERE, se șterse și apăru mesajul CODUL DE ACCES NU ESTE COMPLET.

O rază subțire țâșni din centrul ecranului. Cădea pe gâtul lui Immerman, dar Duncan îi mișcă capul până când raza străluci exact în ochiul drept al lui Immerman. Ridică pleoapa și pe ecran apăru: COD DE ACCES COMPLET. GATA PENTRU INTRODUCERE DATE.

Duncan tresări când celelalte ecrane de perete începură să pâlpâie în portocaliu, și dinspre ele se auzi un bâzâit slab. Primul avertisment ca cetățenii orașului să se pregătească de stonare.

Ignoră semnalul și îi spuse lui Immerman, pas cu pas, ce să comande computerului. Înainte să ajungă la jumătatea instrucțiunilor, se auzi un șuierat de pe ecranul care supraveghea foaierul.

— Au început să ardă încuietoarea! spuse Snick.

— Ține-i pe loc, zise Duncan. Fă tot ce poți. Nu mă pot opri acum. Nu te pot ajuta decât după ce termin. Trebuie să fac asta, indiferent ce se va întâmpla.

Rezultatul acelei acțiuni avea să aib consecințe pe plan mondial și la un nivel foarte complex. Inițierea era simplă, dar era nevoie de timp.

Immerman îi ascultă toate instrucțiunile, ca și cum ar fi fost un zombi, ceea ce și era, de fapt. Ceea ce vroia Duncan să lanseze fusese pregătit de mult timp de Immerman. Deși acesta poate avusese altceva în minte, pregătise sistemul așa încât totul putea fi realizat rapid. La comanda lui Duncan, Immerman repetă instrucțiunile și acestea se înmagazinară în bănci de date secrete din întreaga lume. La zece minute după miezul nopții, toate ecranele de perete din fiecare casă, apartament și clădire publică ce nu erau acordate pe sistemul de televiziune public în acel moment aveau să afișeze mesajul lui Duncan. În același timp, imprimantele din toate casele, apartamentele și clădirile publice aveau să tipărească mesajul. Evitase să încerce transmiterea prin televiziunea publică. Știa că afișajul ar fi apărut pe ecrane numai câteva secunde, după care cenzorii l-ar fi scos.

Toate locurile particulare și clădirile publice, cu excepția birourilor de televiziune guvernamentale din acea zonă

temporală, aveau să primească transmisiunea. Toate zonele temporale aveau să o primească la zece minute după ce începea ziua. După ce guvernul își revenea din șoc, oamenii lui putea localiza multe dintre bănci și puteau șterge mesajul. Dar unele aveau să rămână. Și chiar dacă mesajul ajungea la o singură zi, acea zi avea să-l transmită celorlalte, în mod sigur. Cetățenii vor avea grijă de asta. Vor lăsa foi tipărite pentru cei care-i urmau. Cel puțin unii dintre ei. Nu era posibil ca guvernul să intre în fiecare casă să le ia. Era o sarcină care nici măcar nu avea să fie încercată.

Principala dificultate a lui Duncan era acum comprimarea mesajului. Nu avea mult timp la dispoziție ca să-l formuleze și nu vroia să fie prea lung. Scurt și simplu, dar eficient, de asta era nevoie.

Auzi din nou vocea lui Snick. Ridică privirea. Mecanismul încuietorii fusese tăiat și secțiunea rotundă de ușă din jurul lui fusese scoasă. Acum fumega pe covor.

Snick trase prin gaură. Dacă se afla cineva în spatele ei, acum avea o gaură mare în stomac.

Cetățeni ai lumii!

Guvernul vostru a ținut secretă o formulă de încetinire de Șapte ori a îmbătrânirii. Dacă ați avea-o, ați putea trăi de Șapte ori mai mult. Consiliul mondial Și alți înalți oficiali o folosesc ca să-Și prelungească propriile vieți. Și o ascund de voi. Iată formula.

Nu era o proză „nemuritoare”, nici pe departe. I-ar fi plăcut să aibă timp să compună un mesaj mai bun. Dar dată fiind situația mai mult decât presantă, era norocos că reușise și cu acesta.

Partea cea mai grea și mai lungă fu să se asigure că computerul înregistra formula corect. Immerman o spuse din memorie și apoi, la ordinul lui Duncan, comandă computerului să o afișeze pe ecran. Făcu câteva corecții necesare și datele fură înmagazinate.

Cetățeni ai lumii!

Guvernul vă minte de mii de ob-ani. Populația lumii nu este de opt miliarde. Este de numai două miliarde. Repet: două miliarde. Această divizare artificială a lumii în Șapte zile nu este necesară. Cereți adevărul. Cereți să vi se permită să vă întoarceți la sistemul natural de viață. Dacă guvernul se opune,

revoltați-vă! Nu vă mulțumiți cu minciunile guvernului. Revoltați-vă!

Mesaj autorizat de David Jimson Ananda, cunoscut Și suB numele de Gilbert Ching Immerman. De asemenea, autorizat și transmis de Jefferson Cervantes Caird.

Oficialii aveau să turbeze de furie, la vederea numelui lui Caird. Ceea ce era bine. Vroia să afle că el nu era mort.

— Spune-i să repete instrucțiunile și mesajul, îi zise Duncan lui Immerman.

Un trosnet de pe ecranul de perete îl făcu să ridice privirea. Ușa foaierului fusese deschisă sau, mai probabil, izbită cu piciorul de cineva, care apoi fugise. Snick trăsese o rafală de avertisment. Se îndoia că ei vor încerca să o atace pe acea intrare. Aveau să taie peretele în mai multe locuri în același timp și să încerce să o învăluie, intrând prin celelalte camere. Erau prudenți. Nu știau câți apărători erau înăuntru. Totuși, nu aveau prea mult timp la dispoziție. Orașul avea să se trezească la zece minute după miezul nopții. Majoritatea cetățenilor aveau să treacă din stonere în paturi, dar polițiștii și muncitorii din primul schimb urmau să iasă pe străzi. Dacă locatarii acelor super-apartamente ieșeau pe holuri, ei îi putea anunța pe polițiști. Asta dacă nu erau împușcați de PUPA.

— Spune-i să nu mai asculte nici o instrucțiune de la tine sau de la altcineva, de acum înainte, zise Duncan.

Immerman spuse:

— Z AND O-U-T.

— Acesta este codul de anulare?

— Da.

Pulveriză din nou ceața adevărului în fața lui Immerman și îl cără pe canapea.

— La revedere, bunicule. Ești într-un rahat imens, dar meriți fiecare moleculă din el. Ar fi trebuit să mă lași în pace. Dar mă bucur că nu ai făcut-o.

Alergă în hol și la ușa camerei lui. Era încă încuiată, dar cuvântul cod o descuie. Îl drogă din nou pe Carebara și apoi strigă numărul celei mai apropiate secții de organici. Ignorând cererea ofițerului de a se identifica, spuse:

— Au avut loc câteva crime în Complexul de apartamente D-7, Nivelul 125. Criminalii încearcă să intre în apartament! Grăbiți-vă! Încearcă să ne ucidă!

Sergentul era foarte furios. În curând trebuia să-și încheie schimbul și să intre în stoner. Numai în cazul unei urgențe extreme putea trece în ziua următoare.

— Mesajul dumneavoastră este înregistrat, zise el. Ofițerii vor ajunge acolo în trei minute. Care este identitatea dumneavoastră? Care este situația?

Apoi, după ce se uită la un ecran de lângă el, pe care Duncan nu putea să-l vadă, zise:

— Nu există nici o înregistrare a acestui apartament! Ce încercați să faceți?

— Apartamentul 7-D, Nivelul 125, spuse Duncan. S-ar putea să nu fie înregistrat, dar este aici. Îl veți găsi fără probleme. Repede, omule! E vorba de crime!

Întrerupse legătura. Acum, sergentul se uita la ecran ca să verifice originea transmisiei, dar nu avea cum să reușească. Circuitele de urgență blocau orice canal de căutare a sursei.

Duncan trecu pe rând pe ecran imaginea fiecărei camere. O secțiune de perete fusese tăiată aproape complet în peretele camerei spital și o alta tocmai fusese desprinsă în debaraua de lângă hangar. Dar invadatorii trebuiau să ardă încuietorile acelor camere, ca să ajungă în hol.

O strigă pe Snick.

— Ne întâlnim în fața camerei de lângă hangar. Vor pătrunde acolo într-un minut! Vor ajunge în câteva secunde și în hangar!

Snick ajunse acolo înaintea lui, pentru că el întârziase ca să spună codul de deschidere al celor două uși ale sălii de mese. Când țâșni în hol, o văzu trăgând prin gaura făcută în ușa debaralei. De dincolo se auziră țipete.

— Polițiștii vor fi aici curând! strigă Duncan. I-am sunat acum cinci minute!

Singurul răspuns fură niște gemete.

Snick se dusese la ușa hangarului. Trase din nou, chiar în clipa în care încuietoarea era împinsă în afară. Alte țipete.

— Vin polițiștii! strigă Duncan. Vor fi aici în câteva secunde!

Urmă o clipă de tăcere, apoi o femeie spuse:

— Sigur, o să te și credem.

Un fascicul prin gaura din ușă făcu un crater în peretele de vizavi.

Duncan se lăsă jos și trecu târâș pe lângă ușă. Îi făcu semn lui Snick să tragă din nou prin gaură. Ea se așeză într-o parte și

trase oblic. Duncan se ridică pe jumătate și trase și el, în alt unghi. Se auzi un geamăt.

— Nu-mi pasă dacă lumea se dărâmă în jurul nostru! urlă Duncan. Nu-mi pasă deloc! Nu vă mint, când spun că vin polițiștii!

Se retrase pe hol și se adresă unui ecran. Acum înregistrarea apelului lui către poliție era redată în debara și în hangar. Ar fi vrut să se fi gândit mai devreme la acea confirmare.

Auzi o conversație pe ton scăzut, în hangar.

Poate că plecau, poate că nu. Dacă aveau puțină minte, acum alergau deja spre scări.

Îi făcu semn lui Snick să împingă ușa cu piciorul. Ea o făcu și apoi sări în spate. Duncan intră, trăgând, și Snick îl urmă imediat, dar înăuntru nu mai era nimeni în viață. Doi bărbați zăceau pe podea, unul aproape tăiat în două.

Mai erau zece minute până la miezul nopții. Ecranele din camere dădeau ultimul avertisment. Acum clipeau în tot orașul, iar copoii probabil înjurau. Nu-i puteau ignora apelul, dar erau atât de condiționați, încât se simțeau neliniștiți, poate chiar panicați, pentru că spărgeau ziua.

Spuse ecranului care rula înregistrarea apelului lui către poliție, cel care nu pulsa în portocaliu, să activeze deschiderea trapei din tavan. Ușile se deschiseră, dând la iveală cerul plin de stele și permițând intrarea aerului rece al nopții.

Duncan porni pe scară, spunând:

— Lasă tunul acolo.

Urcară pe acoperiș. Peste tot, turnurile și podurile pulsau în portocaliu și sirenele sunau. Ușile, acționate la instrucțiunile lui, se închiseră după șaizeci și șase de secunde.

— Va trebui să coborâm pe scară, spuse el. Va fi greu, dar dacă ne ținem de balustrade, s-ar putea să nu fim doborâți de jeturile de apă.

Râse și adăugă:

— Păcat că nu ne-am putut da la vale pe balustrade. Nu ne va urmări nimeni. Decât după ce ajungem la bază, și poate nici atunci.

— Ce facem acum? întrebă ea, mergând repede alături de el.

Luminile de avertizare și sirenele se opriseră acum.

— Nu prea-mi convine, dar va trebui să ne îndreptăm din nou spre sălbăticie. Ne vom ascunde până se vor schimba lucrurile,

până când ne vom putea întoarce în siguranță. Vor fi multe probleme, pentru o vreme. Eu pariez pe popor, pe ceea ce istoricii numesc masele răsculate. Dacă ei nu vor schimba lucrurile în bine, înseamnă că avem ghinion. Dar până acum ne-a mers destul de bine. Am avut mai mult noroc decât meritam.

— Am reușit, zise ea.

— Vom vedea cât de bine am reușit. Dumnezeule, ce bine mă simt! Am făcut ceea ce nimeni nu credea posibil, nici chiar eu!

Scoase un țipăt de bucurie spre stele.